Nikolaj Levašov

Zrcadlo mé duše

část 2 - „v americké zemi dobře žít...“

Překlad © Leva-net (http://leva-net.webnode.cz),
všechna práva vyhrazena.
pracovní verze textu, neprošla korekturou

Originál knihy (rusky, anglicky) je k nalezení na www.levashov.info

Předmluva

Narozen v SSSR a žijíce v této zemi třicet let, do mého odjezdu do USA, byl jsem si naprosto jistý, že socialistický režim je dílem sociálních parazitů, jehož cílem bylo zničení nejlepší části národa – silných lidí, jak byli nazýváni v Tóře nebo Starém Zákoně – zlomit páteř národa a proměnit zbytek v otroky. V časech kolapsu SSSR už drtivá většina sovětských lidí pochopila, že myšlenka komunismu nebyla nic než návnada, která dokonale využila psychologii Rusů a Slovanů, jež mají myšlenku skutečné demokracie implantovánu na genetické úrovni. Poslední Noc Svaroga, jež trvala tisíc let, bohužel zatemnila jejich mysli a otrávila je sociálními chorobami, obvyklými vymoženostmi Noci Svaroga.

Když jsem byl student na Charkovské univerzitě, studoval jsem velmi pečlivě původní práce zakladatelů Marxismu-Leninismu, trávíc hodiny v knihovně a vstřebávajíc "velké" učitele lidstva. Výsledem toho jsem materiál ovládl velmi důkladně a často jsem jej diskutoval s učiteli v hodinách filozofie, historie komunistické strany, politické ekonomie a Vědeckého Komunismu (držíc se osnov, pochopitelně), "zachraňujíc" spolužáky před špatnými známkami, kdyby byli předvoláni k tabuli[1]. Jistě, učitelé nebyli hlupáci, velmi rychle můj trik prokoukli a mou zdviženou ruku ignorovali. Avšak často jsem uspěl a k velké úlevě ostatních studentů zatáhl učitele do diskuse o nejasných bodech a rozporech v materiálech...

To vše píši, aby mí čtenáři rozuměli, že jsem základy Marxismu-Leninismu studoval velmi důkladně a byl, jako všichni ostatní, hypnotizován systémem propagandy SSSR. Avšak ani v tomto hypnotickém stavu jsem jím nebyl plně kontrolován. Když jsem byl například ve druhém ročníku a sekretář Komsomolu[2] naší fakulty mi nabídl stát se aktivním Komsomolcem, řekl jsem, že nemám zájem, protože se to již před dlouhou dobou stalo útočištěm pro leštiče klik a nezbylo v tom nic skutečného a podstatného. Řekl jsem, že Komsomol byl jako tekutý čpavek – působil velmi silně, když byla láhev otevřena, ale když zůstala otevřena nějakou dobu, substance se poměrně rychle proměnila ve vodu. Stejná věc se stala Komsomolu: otevřeli "víko" a zapomněli ho zavřít; výsledkem toho zbyla jen "voda". Mé poznámky zapříčinily, že mi podobnou nabídku již žádný člen Komsomolu nikdy neučinil.

Nemohu však říct, že jsem tehdy plně pochopil pravou podstatu komunistické ideologie. Kupodivu jsem tento parazitický systém pochopil teprve, když jsem začal své vlastní studium přírody, našel vlastní metody vývoje, vykonal kvalitativní transformaci svého mozku a byl se tedy schopen zbavit vlivu parazitických generátorů na mé vědomí. Ale předtím jsem si myslel, že to byla dobrá myšlenka zdiskreditovaná kariéristy a byrokraty. Jak naivní jsem tehdy byl!

Když jsem rozpoznal parazitickou podstatu systému, začal jsem s ním bojovat všemi silami, o čemž jsem psal v prvním díle své autobiografie. Mé cesty do

1 Tyto nutné předměty bylo povinné v jakémkoliv druhu vyššího vzdělání (bez ohledu na to, zda člověk studoval na doktora nebo inženýra). Studenti je obvykle studovali velmi vlažně a povrchně. (E.L.)

2 Komsomol je zkratka z ruského **Kom**unističekij **So**juz **Mol**odioži neboli Komunistický Svaz Mládeže. Organizace byla založena v říjnu 1918.

Maďarska a Německa mě šokovaly rozdílem v životní úrovni mezi těmito zeměmi a SSSR. Avšak tři měsíce v Německu nebyly dostačující na získání přesného obrázku o takzvaném západním světě, za prvé proto, že jsem nehovořil cizím jazykem, a za druhé proto, že jsem nebyl schopen za velmi atraktivní "fasádou" spatřit realitu západního života.

Opouštějíce SSSR jsem si byl jist, že jsem konečně unikl z "Říše Zla" do svobodného světa – Ameriky! Myslel jsem si a chtěl věřit, že za železnou oponou byla skutečná svoboda! Tlak na mě se stal obzvláště silným, když jsem odmítl pracovat pod kontrolou bezpečnostních služeb a začal jsem proto být důkladně loven. A ačkoliv se tato „hra" ukázala být pro tajné služby SSSR příliš vysoká, přeci jen zablokovaly veškerý „kyslík" pro mé aktivity. To byly důvody mých nadějí ve „svobodný svět"!

Osobně pak považuji skutečnost, že jsem mohl odjet do USA a strávit tam díky okolnostem téměř patnáct let za veliké štěstí a obrovskou životní lekci, kterou bych jen stěží získal na teoretické úrovni. Člověk zkrátka potřebuje osobní zkušenost s dlouholetým pobytem v cizí zemi, a to nejen jako turista či host, ale jako skutečný obyvatel země. Jedině tak může poznat realitu. Ačkoliv jsem nebyl občanem USA, možnost pracovat v této zemi mi přinesla i skutečné poznání, které je za hranicí povrchního doteku. Nyní jsem si naprosto jistý, že jsem tuto zkušenost potřeboval a že jsem se v této zemi neocitl vůbec náhodou. Teprve až mnohem později jsem se dozvěděl, že naše složky ležely na stolech amerických tajných služeb ještě před tím, než jsme spolu se Světlanou překročili hranice. Kdybych byl jen „běžným" zahraničním pracovníkem nebo imigrantem podobně jako mnoho mých krajanů zde, býval bych asi potřeboval víc času, abych prozřel. Otázkou však je, jestli bych pak toho byl vůbec schopen!

Po našem příjezdu jsme dokonce uvažovali o získání amerického občanství. Hlavním důvodem byl fakt, že americký pas umožňoval svobdně cestovat prakticky do všech zemí. Ale když mi pak po letech bylo nabídnuto občanství spolu s „bianco šekem" na částku s tolika nulami, kolik si budu přát, odmítl jsem (Světlana udělala totéž) **takovou** nabídku a **takové** občanství, třebaže moje kapsy nebyly plné a nikdo mi nikdy nedal nic zadarmo. Nicméně pro mě a moji ženu mají peníze svou„barvu" a svůj „pach", a ať už byly problémy, které pro nás naši „dobrodinci" vytvořili, aby nás získali na svou stranu jakékoliv, já ani Světlana jsme neměli nejmenší chuť jejich nabídky akceptovat...

Nejen o těchto věcech se rozepíši v této knize, nicméně už nyní mám potřebu v předstihu sdělit, že v USA jsem žádnou svobodu nenašel! Naopak, spatřil jsem jen další parazitický systém, který z lidí dělal otroky, zatímco se považovali za svobodné. Svobodu mají jen v jedné věci - bez reptání plnit vůli svých vlastníků. Neposlušnost byla tvrdě trestána. Statistická fakta hovoří jasně – **devadesát** procent lidí v USA žije na dluh, **sedmdesát** procent lidí jej nikdy nebude moci splatit!

Ukázalo se, že v obou zemích se z lidí stali otroci! Upřímně řečeno, nevím, která z obou variant je lepší: jestli jasné uvědomění toho, že jsem otrokem (jako v případě Sovětského svazu), nebo život s pocitem, že jsem svobodný, i když ve skutečnosti

jsem otrokem (jak je tomu v USA a ve zbytku tzv. „svobodného“ světa)! Nejvíc zarážející je ale to, že za zotročením obou světů stojí titíž lidé...

Nuže, tato kniha bude o řadě dobrodružství, kterými jsem v USA prošel, a jak jsem konečně pochopil, jaké velkolepé představení bylo na naší planetě sehráno...

-Nikolaj Levašov, 2008

Kapitola 1. Ahoj, Ameriko!

Letadlo tedy vzlétlo z moskevského letiště... a naše cesta do nejistoty byla započata. Protože už jsem za sebou měl první zkušenosti s návštěvou země za „železnou oponou“, můj přechod do nového prostředí byl víceméně plynulý. Byl jsem v Maďarsku, později i v Německu, spatřil jedno z nejkrásnějších měst v Evropě – Budapešť. Seznámení s tímto pozoruhodným městem mi rovněž zprostředkovalo zkušenost, která byla pro většinu lidí ze SSSR neznámou. Třebaže byla Budapešť metropolí země patřící ještě nedávno do východního bloku, byl jsem velmi překvapen životní úrovní našich „bratrů spolubojovníků“, jejichž svoboda byla vykoupena mnoha životy a krví z řad našich dědů a pradědů.

Mnoho z vás by mohlo namítnout, že sovětské jednotky se nepodílely pouze na osvobození od fašistického Německa, ale že byly současně tím, kdo násilím vnutil zemím socialistické zřízení. Nicméně bych podobným „bojovníkům za svobodu“ rád připomněl, že hlavní odpovědnost nesou především nenasytní a mocichtiví zástupci maďarského národa, kteří zaprodali svoji zemi výměnou za získanou moc. Kromě toho je zde i fakt, že ještě před pádem socialistického režimu drtivá většina lidí v Maďarsku dobrovolně a bez námitek vstoupila do Komunistické strany Maďarska (všimněte si, že se nejednalo o Komunistickou stranu SSSR).

Samozřejmě, každý má v paměti události z roku 1956 v Maďarsku a s tím spojenou odpornou intervenci armád Varšavského paktu, nicméně, ve zmíněném paktu nebyla pouze armáda sovětská, ale i armády dalších zemí! Pokud mě paměť neklame, byly to právě jednotky východoněmecké armády, které způsobily největší „rozruch“: vojáci střídali bez varování do všeho, co se hýbalo.

Abych vnesl do celé situace jasno, je nutno vzít do úvahy, že zde stály dva proti sobě stojící nesmiřitelné systémy, které obviňovaly jeden druhého ze smrtelných hříchů, navzám si dávaly nálepku „říše zla“ a tím ovlivňovaly občany daných zemí. A tak USA bylo ztělesněním zla pro obyvatele Sovětského svazu, v USA to bylo přesně obráceně. V té době už jsem neměl nejmenších pochyb o tom, že Sovětský svaz byl skutečnou říší zla, kde docházelo ke genocidě nejen ruského, ale i jiných původních národů.

Díky zmiňované tříměsíční zkušenosti v Německu (tehdy západním) jsem měl docela přehled o životě na západě. Jistě, Německo není USA, ale v jistém smyslu je velmi podobné. Zemi jsem nenavštívil coby turista, kterého v sovětské éře vodili za ručičku v rámci „seznamovacího programu“ odsouhlaseného vedením strany a KGB. Na rozdíl od nich, mně se podařilo nahlédnout pod pokličku a uvidět skutečnou povahu života Němců, a nebyl to ten život, který bývá vyobrazen na atraktivních pohlednicích. Třebaže v časech mojí návštěvy už byla obě Německa sjednocená, stále používám termín východní a západní, protože v té době to socialistické stále vypadalo jako zastara. Bylo to zcela zřejmé, jakmile jsem přejel jejich hranici. Nezajížděl jsem sice do východoněmeckých měst, kvalita silnic a čerpacích stanic však hovořila za vše. V žádném případě však nelze získat skutečný obrázek o životě v

dané zemi pouze optikou turisty. Abyste mohli procítit tep jejího života, musíte tam zkrátka žít, přijít do kontaktu s místními a ne pouze s personálem hotelů a obchodů se suvenýry (tedy způsobem, který organizovaně zažívali turisté ze Sovětského svazu pod patřičným vedením). Pobyt v USA pak správnost mého postoje pouze potvrdil.

Ačkoliv nyní vidím, jak naivní jsem tehdy byl, jsem si jist, že jsem prostě potřeboval uvidět druhou stranu mince a udělat si celkový obrázek sám, a to takový, který by byl založený na osobní zkušenosti, protože informace z úst jiných mohou být často nepravdivé a lživé. Proto jsem si pro svůj vlastní úsudek musel do USA zajet osobně.

Ale tehdy v letadle jsem o tom nevěděl nic, byl jsem nedočkavý, abych mohl spatřit dalekou Ameriku, kterou jsem znal pouze z filmů a prostřednictvím sovětské propagandy.

Spolu se Světlanou jsme letěli vstříc nejistotě, v Americe jsme nikoho neznali, pouze Věru Ivanovnu Orbelianovou, která nás do San Francisca pozvala poté, co jsem ji vyléčil z Bechtěrevovy choroby (*Ankylosing spondylitis*), kterou moderní medicína považuje za nevyléčitelnou. Nemoc ji přiměla procestovat půl světa, aby našla kliniku, která by pro ni byla schopná něco udělat. Když jsem ji uzdravil, začala se o radost z uzdravení dělit se svými přáteli. Do Ameriky jsme tedy nejeli za památkami a turistickými atrakcemi, ale abychom nabídli léčebné kurzy lidem, kteří na nás čekali v naději na vyřešení jejich zdravotních problémů, tj. lidem z okruhu přátel Věry Ivanovny. Pokaždé, když mi Věra Ivanovna volala ze San Francisca, neopomněla zmínit, jak jsou její přátelé ohromeni tím, co se jí stalo, jak jsou již netrpěliví, abych jim předvedl své léčitelské schopnosti. Protože Věra Ivanovna pocházela ze zámožné rodiny, domníval jsem se, že i její přátelé jsou na tom obdobně a budou moci za moje služby zaplatit. V podstatě jsme počítali s tím, že se v USA zdržíme tři až šest měsíců, určitě ne víc, leč život nás nasměroval jiným směrem...

Mezitím se letadlo vzneslo do výšin. Pro Světlanu to byla první cesta za hranice socialistického bloku. Měla zkušenosti pouze s návštěvou Československa a Polska a o návštěvě Ameriky pouze snila. Já jsem se vedle ní cítil jako „zkušený“ cestovatel díky předchozí návštěvě západního Německa a měl jsem za to, že jsme na objevování Ameriky připraveni. Bylo na tom zrnko pravdy, nicméně mnohé z toho, co jsme uviděli, mě zasáhlo neméně intenzivně. Jediná věc, která mě nemohla překvapit, byly přeplněné obchody, protože to už jsem viděl v Německu. Čekala nás nejistota a v kapsách jsme měli pár stovek dolarů – na ruské poměry hodně, na ty americké téměř bezvýznamná částka...

Letadlo přiletělo včas, což bylo hodně důležité, protože jsme museli přestoupit na letadlo do USA, které odlétalo z jiného montrealského letiště hodinu po našem přistání. Překvapivě rychle se nám podařilo získat zavazadla, prošli jsme pasovou kontrolou a vstoupili na kanadskou půdu. Světlaně se podařilo najít správný autobus a nastoupili jsme do něj jen pár minut před odjezdem. Pokud bychom ho nestihli, letadlo by nám uletělo. Jen cesta autobusem trvala necelých 45 minut. My jsme na přesun měli hodinu, což byl čas mezi příletem a odletem.

Náš „maratón“, který začal na ambasádách, neskončil pouhým získáním víz!

Vyskočili jsme z autobusu a běželi obtěžkáni zavazadly jako diví směrem k našemu terminálu. Ještě že byly všechny nápisy v angličtině a ne v nějakých čínských hieroglyfech. S velkým úsilím se nám podařilo přeběhnout snad půlku letištní haly směrem k našemu terminálu. Většina amerických a kanadských letišť je postavena do tvaru prstence a člověk se musí od jednoho terminálu k druhému dostat po jeho obvodu. Takže, když minete potřebný terminál, musíte zase urazit dost velkou vzdálenost, abyste se k němu vrátili. Pokud máte dost času, není to žádný problém. My ho však měli málo, a to tak málo, že nebyl ani čas na to, hledat vozík na zavazadla, a běželi jsme s kufry v ruce. Museli jsme vypadat komicky: dvě individua běžící jako o závod od jednoho terminálu k druhému, ověšeni kupou zavazadel, která jsme oba vláčeli za sebou i na sobě. K našemu terminálu jsme dorazili naprosto vyčerpaní jen pár minut před odletem, nicméně jsme to zvládli a byli jsme předposlední pasažéři. Nějaká mladá černoška procházela pasovou kontrolou před námi a musela předložit svá zavazadla ke kontrole. My jsme zase museli vyplnit celní formulář, který byl celý v angličtině, což pro mě bylo to samé, jako kdyby ho psali marťani.

Ze strany personálu aerolinek se nám dostalo potřebné pomoci a nakonec jsme je zdárně vyplnili. Zavazadla nám ani nestihli zkontrolovat. Zabrali jsme naše místa a konečně si mohli vydechnout! To vše se stačilo odehrát za necelou hodinu mezi příletem a odletem! Cítili jsme se asi tak, jakoby se cítil kdokoliv jiný po takovém běžeckém výkonu, takže když nám letuška začala nabízet něco k pití, poprosil jsem ji hned několikrát. Asi po dvou až třech hodinách, nepamatuji si to přesně, protože jsem si trochu zdříml, naše letadlo přistálo na letišti JFK v New Yorku a poprvé jsme vkročili na americkou půdu. Čekali na nás přátelé Konstantina Orbeliana. Byli jimi Nina Světlanovová, Konstantinova učitelka klavíru a Michael Okin. Dovezli nás do hotelu „Marriot“ na Broadwayi, tam jsem si nechali věci a vydali se na první „obhlídku“ New Yorku. Nina a Michael nás provedli po Broadwayi. Třebaže jsme hotel opouštěli docela pozdě kolem jedenácté večer, ulice byly plné lidí a všude byla světla neonů a reklam. Ve srovnání s temnou Moskvou to bylo oslňující, téměř neuvěřitelné. Kromě toho bylo 30. prosince, jeden den před Silvestrovskými oslavami, a i když bylo už po vánocích, stále bylo možno vidět vánoční výzdobu v plné parádě. Svítily a blikaly doslova milóny žárovek, bylo to úchvatné. Nikdy před tím jsme se Světlanou nic tak krásného neviděli. Ve vzduchu byl cítit sváteční duch. Prošli jsme pár přilehlých ulic a pak se posadili do kavárny.

Co nás rovněž ohromilo, bylo množství černošských obyvatel. Jistě, mohli jste je spařit i v Moskvě, například coby prominentní studenty, ale rozhodně ne v takovém množství. Působilo to na nás zvláštně a musel jsem se doslova držet, abych je svými zkoumavými a nevěřícnými pohledy neuváděl do rozpaků. Také jsem nechtěl působit dojmem necivilizované osoby, kterou, jak doufám, nejsem.

Tak jsme se seznámili s New Yorkem, v hotelu se ještě jednou pokochali pohledem na noční město a ulehli k spánku. S Michalem Okinem jsme se domluvili, že nás vyzvedne následující den v 11 hodin. Náš spoj do San Francisca odlétal v pět odpoledne, zbývalo tedy dost času na to, poznat město za denního světla. Střed města

působil jako skutečná kamenná džungle: samé mrakodrapy. Michael Okin nás ve smluvený čas vyzvedl a zašli jsme na společnou snídani do nedaleké kavárny. Během soplečné konverzace vytáhl fotografii svého syna a požádal mě, abych mu o něm řekl nějaké informace. S největší pravděpodobností byl Konstantinem o mých schopnostech patřičně informován.

Zeptal jsem se ho, co přesně chce o budoucnosti syna vědět. Zeptal se mě na pár věcí, já mu řekl co vidím a dal pár doporučení, co by se dalo udělat, aby se některé věci mohly změnit. Moje informace pro něj byly jako blesk z čistého nebe, nicméně, i když se později pokusil něco změnit, syn ho nevyslyšel. O tom jsem se dozvěděl až mnohem později, v roce 2003, kdy jsem se s ním opět osobně setkal na oslavě narozenin Věry Ivanovny. Řekl mi, že se stalo přesně to, co jsem mu před mnoha lety předpověděl, což ho velice šokovalo. Nemohl porozumět tomu, že jsem byl v několika minutách schopen předpovědět události s ním spojené na deset let dopředu pouze na základě fotografie.

Pro mnoho lidí je to něco za hranicemi jejich chápání, třebaže pro lidi, kteří umí číst **skrz fotografii,** to není nic těžkého. Jde o to, že existuje přímé spojení mezi člověkem a fotografií. Je pouze potřeba získat hologram člověka s pomocí fotografie, čímž lze získat informace o jeho zdraví, minulosti, přítomnosti i budoucnosti! Pro člověka, pro kterého je to vše za hranicemi chápání, protože mu moderní věda na školách a univerzitách doslova vtloukla do hlavy falešné koncepty, je zkrátka nemožné uvěřit tomu, že lze všechny tyto informace vyčíst z fotografie. Překvapení lidí je pak pochopitelné, protože většinou takové záležitosti řeší se „specialisty“, kteří si jen myslí, že vlastní nějaké paranormální schopnosti, přičemž se ve skutečnosti mýlí nebo vědomě podvádějí. V případě těch prvních se jedná o potenciální klienty psychiatrických zařízení, u těch druhých pak jde o potenciální „klienty“ vězeňských zařízení.

Bohužel, existuje mnoho lidí, řadících se do první nebo druhé skupiny, ale nejnebezpečnějším faktem zde je, že je jejich přehnané ambice tlačí dostat se za jakoukoliv cenu na TV obrazovky, vytěsňujíc ty, kteří opravdu něco umí, ale nemají dostatek drzosti, aby nahlas křičeli: „Podívejte! Dokázal jsem to! Podívejte! To je moje práce!“ Navíc ti, kdo kontrolují masmédia, potřebují buďto zjevné podvodníky nebo lidi s nějakou duševní poruchou, aby mohli těm ještě spícím ukázat, že vše týkající se paranormálních jevů není nic, než hromada nesmyslů, používajíc tyto individua jako příklady. Síly na planetě se bojí o těchto věcech mluvit pravdu, protože by to lidem dovolilo probudit se a přestat být ovcemi! …..

Takže, dal jsem Michaelovi informace o osudu jeho syna, načež jsme se my tři a Nina Světlanovová vydali na exkurzi. Ukázali nám centrum New Yorku a Central Park, ale nebyl čas na cokoliv dalšího, protože jsme museli chytit náš let do San Francisca v 17 hodin. Dostali jsme se včas na letiště, beze spěchu prošli odbavením, poděkovali naším průvodcům za jejich čas a usadili se v letadle. Dostalo se do San Francisca zhruba v 23.00 ten den. Skrze okénko přistávajícího letadla jsme viděli myriády světel San Francisca a dalších měst zálivu, která vypadala jako vánoční osvětlení na pozadí tmavého moře, a tato fantastická krása nás ohromila. Letadlo

udělalo nad zálivem oblouk a začalo jít na přistání … za několik dalších minut jsme konečně dosáhli našeho cíle – San Franciska!

Na letišti jsme se setkali s Georgem Orbelianem, Konstantinovým starším bratrem. Nikdy jsme ho osobně ani na fotce neviděli a mimo to, mladšímu bratru se nepodobal, ale ačkoliv tam bylo mnoho lidí čekajících na pasažéry, přistoupili jsme přímo k němu a představujíce se, zeptali jsme se, zda čeká na nás. Potvrdil, že ano, a společně jsme se vydali pro zavazadla. V časech našeho příletu rozuměl George rusky celkem dobře, ale kvůli nedostatku hovorové praxe nemluvil plynule, v jeho rodině se mluvilo hlavně anglicky.

Ručičky hodinek se blížily ke dvanácté, když jsme se dostali k jeho autu, a na přivítání nového roku v San Franciscu zbývala méně než hodina. Cítili jsme se nesví, protože aby nás vyzvedl na letišti, George musel opustit novoroční párty a své hosty. Abychom nepřišli k hostitelům na silvestrovské oslavy naprázdno, koupili jsme ještě v Moskvě velkou krabici čokolád. Cestujíce poprvé nočním San Franciskem, dorazili jsme k domu našeho průvodce. Když jsme vstoupili dovnitř, byli jsme ohromeni kompletním tichem, které jasně signalizovalo, že zde žádná novoroční oslava není. V domě byl ozdobený strom, ale nebyli tam ani hosté, ani slavnostní stoly. Byli jsme velmi překvapeni. Se Světlanou jsme si vyměnili pohledy, ale neřekli nic. Slyšíc hluk přijíždějícího auta, vyšla Georgova manželka Marsha, ospalá a v županu. Popřála nám šťastný nový rok a nabídla něco k snědku po dlouhé cestě. Uvařila vodu, nabídla nám sačkovaný čaj a „specialitu domu“, ovesnou kaši (*porridge*). S radostí jsme vypili čaj, ale na ovesnou kaši jsme se museli přemáhat. Nechtěli jsme hostitelce dát najevo, že nám to nechutná, a statečně jsme zdvihali lžíci k ústům, zapíjejíc to čajem. Předali jsme jí krabici čokolád a poděkujíc nám, odebrala se do postele, aby navázala na přerušené sny...

George s námi strávil nějaký čas a pak nám ukázal, kde je ložní prádlo a jak se v obývacím pokoji správně rozloží pohovka. Když se rozložila, vyšlo najevo že budeme spát skoro na podlaze. Mezi námi a podlahou byla jen tenká vrstva matrace Ale jak se říká, spánek na tvrdém povrchu je zdravý a navíc jsme byli velmi unaveni a po nalezení koupelny jsme také ulehli k spánku. Takto jsme přivítali rok 1992 (což se dramaticky lišilo od toho, jak jsme nový rok byli zvyklí vítat v Rusku) a strávili naši první noc v San Francisku. Ráno jsme pohovku složili do původní polohy a začali plánovat naše další aktivity. George nás představil svým tříletým synům, dvojčatům, klukům Craigovi a Wadovi. Podobně jako Marsha nerozuměli slovo rusky a těžce vyslovujíc naše pro američany nezvyklá jména, šli s jejich mámou do mateřské školky, jež se v USA z nějakého důvodu nazývá škola.

Marsha měla tmavě modré Volvo, v němž nás George vyzvedl na letišti. Sám měl malý náklaďák (*truck*, čtyřmístné auto větších rozměrů s korbou, pozn. překl.). Jak jsme později zjistili, Marsha nepracovala. Jejím úkolem bylo vzít ráno děti do „školy“ a ve čtyři odpoledne je zase vyzvednout. Georgova rodina vlastnila několik nájemních domů. Georgova práce spočívala v kontrole správců těchto domů, řešení všech sporných otázek, placení výdajů a samozřejmě sbírání měsíčních nájmů, které přebíral od správců. Lidi, kteří pro něj pracovali, si vybral velmi dobře a měl proto

dost volného času.

Když se Marsha vrátila z odvozu dětí do „školy“, „zrekvíroval“ její auto, aby nám ukázal město, a poprvé jsme viděli San Francisco za dne! Většina domů měla jedno nebo dvě podlaží. Ohromil nás fakt, že byly postaveny velmi blízko sebe bez jakéhokoliv prostoru mezi a celý blok domů vypadal jako jedna velká stavba. Bylo to velmi podivné a pro nás nepochopitelné, zvláště, když každý dům vypadal jinak než ten sousedící. Měly fasády jiných barev a často vypadaly velmi odlišně. Některé byly jednopatrové, jiné dvoupatrové, některé měly garáž nebo garáže, jiné ne. Měli jsme pocit, jako kdyby někdo vzal domy různých druhů a barev a naskládal je k sobě zeď na zeď bez jakékoliv péče o krásu a harmonii. Brzy jsme zjistili důvod takové podivnosti. George nám řekl, že půda je v San Franciscu velmi drahá a většina lidí si nemůže dovolit okolo domu volný prostor. Každý dům měl vzadu malý kousek země zkultivovaný podle schopností a vkusu vlastníka.

Když jsme se George zeptali, zda jsou v San Franciscu i normální domy, vzal nás do slavného Sea Cliff, čtvrti vkusných vil postavených na pobřeží s nádherným výhledem na záliv a Golden Gate Bridge či pacifický oceán, který jsme viděli prvně v životě a ihned jsme George požádali, aby nám ho ukázal. Nejdříve nás vzal na městskou pláž. Počátkem ledna tam byla teplota 10 – 12 stupňu celsia. Mimochodem, museli jsme se přizbůsobit americkému měrnému systému jednotek, kdy například pro nás obvyklých 21 stupňů je 71 stupňů Fahrenheita. V lednu 1992 tam tedy bylo podle našich konceptů velmi teplo a podle amerických konceptů velká zima.

Ve skutečnosti v San Franciscu teplota téměř nikdy neklesá pod bod mrazu (32 F); nikdy tam nemají sníh, ani v zimě; rostou tam palmy a jiné teplomilné rostliny. Vše to pro nás bylo velmi nezvyklé. Byli jsme po několik dní prováděni po okrajích města na břehu Pacifiku a vše pro nás bylo nové a nezvyklé. Jednoho dne nás George vzal na rozhlednu, která nabízela panoramatický pohled na Golden Gate Bridge, město San Francisco a známou pevnost Alcatraz. Mimochodem, most není zlatý, ale červený. Jméno má díky tomu, že když byl postaven, byl natřen zlatou barvou.

Jeden den byla naší průvodkyní Marsha a rozhodla se nám ukázat známou čínskou čtvrť China Town. V téhle čtvrti jsou jen čínské obchody a restaurace, všechny nápisy jsou v angličtině i čínštině a pochopitelně je zde mnoho číňanů a turistů. Bush Street sloužila jako hranice mezi China Town a centrem města. Ulice nebyla pojmenována na počest prezidenta Bushe seniora a nevím, proč byla pojmenována takto. Jdete po této ulici, která vypadá jako jakákoliv jiná ulice, a najednou... spatříte oblouk s draky! Za ním jsou obchody s čínskými „starožitnostmi“, z nichž většina je vyráběna v moderní Číně nebo v některé z ilegálních čínských továren v San Francisku. Avšak někdy je i zde možné najít něco, co je vskutku autentické a zajímavé. Takže, jdete po typické americké ulici, projdete obloukem a … získáte téměř kompletní iluzi, že jste nějak byli přeneseni do Číny: jsou tam jen čínské obchody s čínským zbožím a číňané za pulty; početní návštěvníci těchto obchodů jsou také Číňané a mezi sebou mluví čínsky, a jedině turisté a jejich vzhled vám říká, že jste stále v Americe. V čínských restaraucích připravují čínští

kuchaři čínská jídla a menu je také v čínštině (a angličtině). Ve zkratce, je to kousek Číny na americké půdě, a jak jsme také později zjistili, Číňané tam žijí podle svých čínských zákonů, podvolujíc se americkým zákonům jen naoko. Byly to známé čínské Triády, jež v Malé Číně (China Town) doopravdy vládly...

Světlana a já jsme čínské zboží nikdy neviděli, zvláště autentické starožitnosti, které byly opravdovými mistrovskými díly. V jednom z těchto obchodů nám Marsha ukázala sošky amerických Indiánů a zmínila, že George tento druh sošek zbírá. Vyměnili jsme si pohledy a jednu z nich koupili, představovala náčelníka kmene. Jeho čelenka byla velmi dovedně zhotovena ze skutečných pírek a dřevěná soška s touto čelenkou a oděvem indiánského náčelníka vypadala velmi zábavně. Naštěstí pro nás stála jen padesát dolarů a byli jsme schopni ji koupit (protože sovětští úředníci nám povolili jen dvě stě dolarů na osobu). Chtěli jsme Georgovi poděkovat za pohostinnost a tento druh dárku nám připadal velmi vhodný. Byli jsme tím, co následovalo, zmateni...

Když Marsha uviděla sošku v našich rukou, pochopila, k čemu jsme ji koupili a řekla, že si během deseti let manželství **takto drahý dárek** nikdy nedovolila koupit! Její slova nás zmátla – padesát dolarů je drahý dárek?! Cítili jsme se kvůli tomu, že jsme nemohli pořídit něco mnohem lepšího, velmi nesví, a kdyby nebylo našeho „dolarového“ omezení, našli bychom něco skutečně hodnotného. Ale ukázalo se, že pro američanku z dobré rodiny (její dědeček byl zakladatel slavné Stanfordské univerzity) byl dárek v ceně padesáti dolarů nemyslitelný luxus! Přišlo nám to divné. Po pravdě, za každodenní jídlo utratili mnohem více! Takovou mentalitu jsme nemohli pochopit a trvalo nám velmi dlouho, zvyknout si na „podivnosti“ Američanů, kteří měli raději o padesát dolarů na účtu více, než je utratit za různé maličkosti, i když o ně velmi stáli! Jistě, ne všichni Američané jsou takoví, ale drtivá většina z nich uvažuje přesně tímto způsobem! Ruský způsob života a kultura se od svých amerických protějšků dramaticky liší, přičemž americká kultura ve skutečnosti neexistuje, ale je tavícím kotlem kultur různých lidí a zemí. Navíc jsou v této „směsi“ zkombinovány zdaleka ne nejlepší elementy různých kultur a tradic. Člověk by si jistě přál, aby to bylo jinak, ale to se bohužel nestalo. V Americe je relativně úzká vrstva vysoce vzdělaných lidí, kteří o světových kulturách znají mnoho. Běžní Američané celkově dobře vzdělaní nejsou. Kromě toho je v jejich vzdělávacím systému velmi podivná deformace: žáci tráví mnoho času studiem vyhynulých druhů, hlavně dinosaurů, jejichž jména musí znát nazpaměť. To není jediná podivnost, kterou jsem ve vzdělávacím systému USA objevil. O jiných podivných věcech budu psát později.

Zjistil jsem také, že mnoho Američanů má představy o Rusku na úrovni mýtů. Často se nás ptali, zda je pravda, že v Moskvě se po ulicích volně procházejí medvědi, a téměř všichni byli přesvědčeni, že v Rusku je velmi zima, včetně léta. Když jsem jim řekl, že v Rusku je v létě velmi teplo dokonce i za polárním kruhem (ačkoliv jen tři měsíce v roce), byli velmi překvapeni. Byl jsem tím, jak málo toho věděli o Sovětském svazu a následně o Rusku, tak překvapen. Jediní ruští spisovatelé, o nichž většina Američanů věděla, byli L.N.Tolstoj a F.M.Dostojevský, který byl v

USA zvláště populární. Ale všechna tato zjištění měla teprve přijít, tehdy jsme teprve začínali naše postupné seznamování s pro nás neznámou Amerikou.

Druhý nebo třetí den po našem příjezdu jsme se setkali s Věrou Ivanovnou, která vyjádřila radost z toho, že jsme do USA mohli přijet. Potvrdila, že její přátelé netrpělivě čekají, až se se mnou budou moci setkat a až se stanou mými pacienty. Mými prvními pacienty byly Georgovy děti, George sám a jeho žena Marsha. A samozřejmě, také Věra Ivanovna. Tříletí kluci neustále dostávali nachlazení a chřipku a jejich nosy byly neustále zablokovány a rychle se u nich rozvíjela stafylokoková infekce. Jedním z hlavních důvodů byl fakt, že rodina v zimě „šetřila“ - téměř nevytápěli dům. Pouštěli topení na velmi krátkou dobu, půl hodiny, hodinu maximálně. Ačkoliv jsou v San Franciscu velmi teplé zimy, blízké studené vody Pacifiku způsobovaly v domě vlhkost. Také v zimě větší část města neustále zakrývají mlhy, což vlhkost ještě zvyšuje, a „kouzlo“ tohoto jsme pocítili na vlastní kůži, hlavně Světlana.

Háček byl v tom, že jsme byli ubytováni v místnosti, jež měla okna téměř přes celou stěnu. Měly jen obyčejné sklo a mnoho škvír, což vytvářelo ideální podmínky pro neustálý průvan. A protože jsme spali skoro na podlaze, průvan byl silně cítit a vyústil u Světlany v silný zánět čelistní kosti, jež jí způsobil mnoho utrpení. Samozřejmě jsem s ní pracoval, ale hnis, který se v důsledky zánětu tvořil, musel místo opouštět skrz dásně, což je velmi bolestivý proces. Ale zánětlivý proces se nesmí nechat bez pozornosti, protože by pokračoval a poškodil zuby a kostní tkáň čelisti. Když se poblíž povrchu dásní nashromáždil hnis, Světlana se rozhodla proces uvolnění hnisu a bolesti urychlit, vzala své manikurní nůžky a absces propíchla namísto toho, aby počkala, až se to stane v důsledku mé práce.

Někdo se může ptát, proč je nutné na problému pracovat, když je proces léčení tak bolestivý. Věc se má tak, že když je pozorován zánět, zvláště v kostní tkáni, akutní bolest je vždy přítomna v aktivní fázi procesu, ale hnis, jež se v důsledku zánětu objeví, nezmizí, zůstává v kostní tkáni a pokračuje v ničení živých buněk kosti a dásně; proto je velmi důležité ho vyloučit. Jak je zřejmé, nepoužívám pro to skalpel nebo nějaký jiný ostrý nástroj, ale přinutím hnis proniknout skrze dásně v místech, kde obklopují zuby. To je nejkratší a nejrychlejší cesta, jak může hnis přirozeně opustit tělo.

Někdy je tedy třeba pro zbavení se problému projít bolestí. Ale tato bolest netrvá dlouho a je jen postranním jevem odstranění vážného problému. Někdy může být velmi intenzivní, zvláště když se práce dělá rychle. Bolest není ve skutečnosti nic jiného než signál mozku o aktivitách procesů v těle a čím je kvalitativní změna tkání rychlejší, tím je signál bolesti jdoucí skrze nervy do mozku silnější. Při normálním průběhu událostí jdou kvalitativní změny tkání negativním směrem a signály informují o poškození. Čím větší bolest, tím se dějí vážnější negativní změny v lidském těle, a nejen lidském. Při obnově poškozených orgánů je v řadě případů nutno zrychlit výměnné procesy stokrát a někdy i tisíckrát a desetitisíckrát. Lidské tělo na tyto pozitivní změny reaguje bolestí, protože tyto procesy při normální situaci **nikdy** nejdou pozitivním (z hlediska těla) směrem a jakákoliv změna v práci lidských

orgánů vyústí jen ve zhoršení stavu organismu, ne obráceně! Proto lidské tělo nemá „speciální“ nervové signály pro případ renovace poškozených orgánů a vždy na změny reaguje bolestí. Když pracuji, tak se samozřejmě takovéto „přehlédnutí“ matky přírody snažím obejít, ale někdy je nemožné bolest odstranit úplně, aniž by se zastavil také léčebný proces.

Přejíce Světlaně co nejrychlejší úlevu, pracoval jsem s maximální rychlostí a to samozřejmě Světlaně způsobovalo velké bolesti. Když jsem ji jedno ráno viděl vycházet z koupelny s manikůrními nůžkami, zeptal jsem se, co s nimi dělala. Odpověděla, že už byla bolestí tvořícího se abscesu znechucená a unavená, a tak mu „trochu“ pomohla zvenčí. Nuže, naše seznamování se San Franciskem bylo také poznamenáno Světlaniným zánětem čelisti.

Mysleli jsme, že jako hosté budeme v takových podmínkách přebývat jen pár dní a pozdější nám Orbelianovi poskytnou jednopojový byt v jednom z jejich domů, ale nestalo se tak, i když volné byty měli, ale žádné nám nenabídli. S největší pravděpodobností byly v myslích lidí, kteří nás pozvali, možné finanční ztráty, i když pronájem jednopokojového byt v centru San Franciska stál mezi $650 a $750 měsíčně! Asi si mysleli, že když jsem nenastolil otázku plateb za mou práci, nebylo si s tím třeba dělat starosti. Nejspíše pro ně bylo takové smýšlení velmi výhodné. Je pravděpodobné, že chyba byla i na mé straně: cítil jsem se velmi nesvůj říkat si o platby, ale jim zase nepřipadlo nic divného na tom, že se mě na to nezeptali.

Tak či onak, v několika dnech jsem potkal ony lidi, kteří podle Věry Ivanovny na můj přílet netrpělivě čekali. Jak se později ukázalo, byli to převážně sovětští emigranti z druhé (po druhé světové válce) a třetí vlny a většina z nich nebyla z dobře situovaných rodin, předpokládal jsem. Všichni můj příchod velmi nadšeně vítali, chodili pravidelně na má sezení a potvrzovali, že se po mé práci cítí velmi dobře! Pracoval jsem s nimi dál, ale peníze se nám velmi rychle tenčily navzdory našemu úsilí zacházet s nimi opatrně. Jednoho dne, kdy již bylo téměř vše pryč a mí pacienti o platbách dál hrdě mlčeli, rozhodl jsem se převzít iniciativu. Když jsem se zeptal, kdy mi plánují zaplatit a že bychom se měli dohodnout na nějaké sumě, z „nějakého“ důvodu na další sezení nikdo nepřišel. Nepovedlo se jim přijít ani další den a po Georgovi mi vzkázali, že jim bohužel má práce nepomáhá! Myslím, že není třeba jakýchkoli komentářů...

Neměl jsem tedy ani jednoho pacienta. Jistě, byl jsem takovým nečestným jednáním znechucen, ale nehodlal jsem nikoho prosit, aby pokračoval v léčbě. Když se Věra Ivanovna dozvěděla, jak se všichni její chráněnci zachovali, trochu lamentovala a to bylo vše. Věra Ivanovna udělala ještě jednu další věc – dala mi skrze George za její léčbu pět set dolarů, považujíc to za dostatečné. To bylo naposled, co mi Orbelianovi za mou práci cokoliv zaplatili. Ve skutečnosti kontroloval rodinný rozpočet Harry Orbelian a ten nerad utrácel, ani když se jednalo o záležitosti zdraví jeho vlastní ženy, nebo zdraví členů jeho rodiny, syna a synovy rodiny.

Ale rozhodl jsem se v léčení Orbelianových pokračovat a George mi na oplátku nabídl pomoc v mých záležitostech. Probral jsem to se Světlanou a rozhodli jsme se, že to bude nejlepší cesta z naší celkem nepříjemné situace. George si rychle obnovil

své dovednosti v mluvené ruštině a mohl překládat má slova do angličtiny zcela správně, což pro mě tehdy bylo důležité, protože moje angličtina, mírně řečeno, měla spoustu prostoru pro zlepšování. „Učil“ jsem se angličtinu na škole a pak na univerzitě, ale bylo by mnohem lepší, kdybych se ji neučil vůbec.

Háček tkví v tom, že jsme byli vyučováni cizím jazykům naprosto špatným způsobem. Studium angličtiny začínalo na základní škole v páté třídě. Nejprve se mi předmět velmi zamlouval, to když jsme se učili slova, která představovala reálné objekty okolo nás. Avšak bez toho, aniž by nás nechali vytvořit minimální potřebnou slovní zásobu podstatných jmen, jak se přirozeně dějě, když se dítě učí mluvit, začali jsme se učit abstraktní výrazy, které v našich hlavách nevyvolávaly žádné asociace. K tomu bylo přidáno studium anglické gramatiky, když ještě nebyl vytvořen minimální lexikální základ. Ve skutečnosti, nikdo nezačne učit dítě gramatiku jeho rodného jazyka, když dítě teprve začne vyslovovat první slůvka. Nikoho taková absurdita nenapadne! Ale jak se jakýkoliv začátečník studující cizí jazyk liší od dítěte!? Po lingvistické stránce se neliší téměř nijak.

Takže, nám, „dětem“ co se týká anglického jazyka, schopným jen vyslovit pár slov, byla do hlav „bušena“ anglická gramatika, byli jsme nuceni číst a překládat z mého pohledu naprosto idiotské články o hnutí mladých ve světě, komunistické straně a Komsomolských kongresech a podobný druh pitomostí, o něž jakékoliv normální dítě nemá nejmenší zájem. Přinejmenším pro mě to nebylo ničím zajímavé. Naše angličtinářka na základní škole byla navíc naše třídní, která větší část hodiny často věnovala třídním záležitostem namísto výuce. Navíc byla často nemocná a mnoho hodin jednoduše přišlo nazmar; kdy k nám chodili učitelé na záskok, ale měli jsme skoro každou hodinu někoho jiného.

Nám dětem se situace velmi líbila: s méně hodinami jsme mohli jít dříve domů a věnovat se našim „velmi důležitým“ záležitostem. Ve zkratce, brzy se pro mě stalo studium angličtiny nesmyslným úkolem, přestal jsem ji vnímat jako živý jazyk a tento předmět se pro mě stal „mrtvým“, protože výuka byla téměř nulová. Promarnilo se mnoho času a ačkoliv jsem měl z angličtiny dobrou známku, byla výsledkem mé dobré paměti: stačilo mi, aby někdo diktoval překlad textu, a byl jsem si ho schopen vybavit třeba o rok později, pokud jsem text někde zahlédl. Na střední škole jsem neměl rád výuku angličtiny, i když jsme měli velmi profesionálního učitele, který byl také velmi dobrý člověk. Počáteční nechuť k angličtině bohužel nezmizela a vynechal jsem spoustu materiálu.

Tak se stalo, že kromě několika základních frází a také znalosti anglických čísel, jejichž formování mi byla naprosto jasné, v mém anglickém “zavazadle” nebylo nic. S touto “znalostí” angličtiny jsem dorazil do USA. Brzy po příjezdu se Mark, bratr Georgovy ženy, stal mým pacientem, a pamatuji si na jeden den, kdy jsem s ním prohodil několik vět anglicky, načež řekl: “Teď konečně chápu, jaká je moje ruština!” V USA jsou školy, kde “studují” ruštinu téměř stejným způsobem, jako jsme my “studovali” angličtinu, jestli ne hůře, což jsem později zažil. Světlana mluvila anglicky poměrně dobře a měla britský přízvuk, ale... dlouhou dobu se bála anglicky mluvit, protože jí připadalo nemyslitelné dopustit se chyby. Proto Georgeova nabídka

přišla velice vhod.

Brzy po popsaných událostech jsem šel do takzvané Americké Univerzity (College) Tradiční Čínské Medicíny. Její hlavní kancelář byla umístěna v prestižní budově na Van Ness Street. V ní byly ale jen ordinace a Univerzita s takovým pompézním názvem byla umístěna v malé kanceláři, která sestávala z čekací místnosti a dvou místností, z nichž jedna byla jen o fous větší než druhá … tolik k „Univerzitě“! Zní to velmi důležitě, hlavně na vizitkách, ale ve skutečnosti to byla jen malá kancelář se třemi místnostmi.

Setkali jsme se s hlavou institutu panem Howardem Harrisonem, který uspěl v oficiálním uznání čínské akupunktury v USA a zdravotní pojišťovny musely platit účty každého klienta, který se rozhodl podstoupit kůru akupunkturou. Zdravotní pojištění a vše s tím spojené byl pro nás další neobvyklý jev.

Později jsem si často všiml, že když zákrok nehradila pojišťovna, většina Američanů ho nepodstoupila. Byl jsem svědkem velmi zvláštních, mírně řečeno, případů, kdy člověk, vědíce, že by musel zaplatit z vlastní kapsy, zvolil státní nemocnici jen proto, že to pojišťovna hradila, i když by mu tam třeba amputovali ruku nebo nohu! To je lepší žít bez ruky nebo nohy, ale nemuset nic platit?! Takový postoj by byl pochopitelný, kdyby člověk měl málo nebo žádné peníze, ale takovou mentalitu měli dokonce i američtí milionáři! Jestliže je něco zdarma, všichni jsou šťastní, ale když se musí platit, je lepší použít zdravotní pojištění navzdory faktu, že aktivity moderní medicíny mohou poškodit zdraví! Myslím že je velmi atraktivní, že zdravotní pojištění stojí měsíčně jen malou sumu (v závislosti na typu); a zdravotní pojišťovny hradí léčbu, buďto celou sumu nebo její velkou část … a tedy kapsu jedince opouští relativně málo peněz, což je rozhodující faktor!

Zdravotní pojištění hradí celou nebo skoro celou sumu díky faktu, že miliony lidí platí malou sumu měsíčně, ale jen pár desítek tisíc z nich onemocní! Avšak bylo by chybou myslet si, že zdravotní pojišťovny provozují charitu. Jestliže se rozhodnou, že na vás utratily více, než plánovaly, ihned vám pojistku zruší, a to se stane právě tehdy, když začnete mít nějaké vážné problémy, což není překvapující, protože pojišťovny na svých klientech vydělávají. Pokud máte slepé střevo, operace bude zaplacena bez problémů, ale pokud dostanete například rakovinu prsu, utratí na vás kolem padesáti tisíc dolarů a poté vaše zdravotní účty přestanou platit, zrovna, když to potřebujete nejvíce! Jestliže nemáte pojištění, prodají vám auto nebo dům a vezmou všechny cennosti, aby jimi pokryly účty. Jestliže nemáte nic cenného, bude vám pomoženo jen v tzv. veřejných nemocnicích, kde jsou podmínky a služby mnohem horší a pacientovi je věnována menší pozornost, protože lékaři pracují přinejmenším s desetinásobným počtem pacientů než v placených klinikách.

Ale ani v tomto případě není péče zadarmo! Každá pracující osoba v USA platí celý život daně (než vážně onemocní), jejichž část jde přesně za tímto účelem! A to není vše! Jestliže vám byla poskytnuta lékařská péče a nemáte ji jak zaplatit a není vám co vzít, neznamená to, že jste „ošidili“ doktory! Pokud se vám povede léčbu přežít a povede se vám najít si práci, jakmile získáte příjem, půjde jeho větší část každý měsíc na platbu zdravotních účtů s velmi markantním úrokem navíc! Udělají to

navzdory všem vašim protestům! Takže, po takové léčbě je lépe zemřít hned a tedy doktory skutečně „ošidit“, nebo zůstat do konce vašich dnů bezdomovcem; v druhém případě vám „milosrdný“ stát dá sociální dávky!

Takové jsou „radosti“ „svobodného“ a „spravedlivého“ „demokratického“ světa! A dotkl jsem se jen jednoho aspektu: jak medicína „pomáhá“ lidem! Mimochodem, pojišťovny, zvláště zdravotní, jsou v USA ty nejbohatší společnosti a myslím, že je zřejmé, jak si na to „vydělaly“. Jsou zdravotní pojistky, podle nichž na vás může být během celého života utraceno až dvacet milionů dolarů (ne více), ale je tady jedno malé „ale“ – musíte měsíčně platit takové sumy, jaké si může dovolit velmi málo lidí. Jak můžete vidět, volby jsou poněkud omezené.

O těchto věcech jsem se pochopitelně dozvěděl až později, ale v začátcích mého pobytu v USA jsem byl neustále překvapován otázkou: „Jsou vaše služby hrazeny z pojištění?“ Když se lidé dozvěděli, že ne, mnoho potenciálních klientů zmizelo jako pára nad hrncem...

Tedy, setkali jsme se s panem Harrisonem a nabídl mi používání jedné z místností jeho kanceláří pro příjem klientů a také zprostředkování plateb od pacientů skrze jeho firmu. Touto dobou jsem měl několik platících pacientů. Když ti, kteří tak nedočkavě čekali na můj příjezd, zmizeli ihned po tom, co se dozvěděli o nutnosti placení, George a Marsha mi nabídli pracovat s některými z jejich rodinných příslušníků a známých, ale varovali mě, že nemají moc peněz. Mými prvními platícími pacienty byli Marshin bratr a jeho sestra a jejich přátelé, sezdaný pár. První jmenovaní přicházeli do Georgova bytu, zatímco manželský pár docházel do kanceláře na Van Ness Street.

Pamatuji si jeden vtipný případ související s pro nás neznámými americkými zvyky. Po setkání s Howardem Harrisonem jsme šli všichni do restaurace, abychom naši spolupráci více „upevnili“. Byla to naše první návštěva v americké restauraci. Marsha, která žila několik let v Indii, zvolila indickou restauraci. Já ani Světlana jsme o indické kuchyni neměli nejmenší ponětí, menu bylo anglicky, ale „neřeklo“ mi nic ze dvou důvodů – neuměl jsem anglicky, a i kdybych uměl, jména jídel by mi řekla málo, ačkoliv bylo každé jídlo doprovázeno popisem ingrediencí a přípravy.

George nám vysvětlil kompozici toho či onoho jídla, ale nebyl nám schopen říct, **jak** bude připravováno! Ve zkratce, každý si objednal jídlo, které nám brzy přinesli, a večeře začala. Není bez zajímavosti, že to, co my obvykle nazýváme „obědem“, Američané nazývají *lunch* nebo druhá snídaně (*second breakfast),* a to, co my obvykle nazýváme „večeří“, oni nazývají „obědem“ (*dinner*); dokonce i když se k jídlu posadí v jedenáct v noci. Nuže, „oběd“ začal, doprovázen hovorem o tomto a tamtom. Howard se Marshy ptal na její léta strávená v Indii a občas se na něco skrze George zeptal nás. Indické jídlo se pro nás ukázalo mírně řečeno neobvyklým a tak jsme jen trochu „uždibovali“. Když večeře skončila, byli jsme šokováni tím, co následovalo. Když všichni dojedli, mr. Harrison zavolal číšníka a všech se zeptal, zda si budeme brát zbytky jídla, a obdržíc od všech zámítavou odpověď, požádal ho, ať mu všechno zbylé jídlo zabalí do pytlů! Zmíněný to vše udělal bez jakéhokoliv překvapení, což značilo, že to pro něj bylo naprosto normální, ale my jsme na to

hleděli s naprostým ohromením.

Když jsme se později vrátili „domů“, zeptali jsme se George, který nám to vysvětlil. Brát si domů zbylé jídlo z restaurace byla v Americe vcelku normální věc. Obvykle bylo ohřívano a jezeno později doma, někdy ho lidé chtěli zabalit do pytlíků na psí jídlo, ale i když jsem osobně nebyl nikdy svědkem, že by bylo doopravdy dáno psům, připouštím ale, že se to mohlo dít. Není v tom nic špatného, ale my, narozeni a vychovaní v SSSR jsme to shledali velmi překvapujícím, zvláště, když mr. Harrison sebral zbytky jídla i od ostatních stolovníků. V SSSR jsem moc často do restaurací nechodil, na rozdíl od Světlany, která měla koncertní turné po celé zemi a často se jinak než v hotelích a restauracích stravovat nemohla. Avšak navzdory mé skromné a její bohaté zkušenosti s návštěvami restaurací, byli jsme zaraženi: pro sovětského člověka by podobný druh chování byl nemyslitený a ponižující! Já osobně v tom nic špatného nevidím: je to jen fakt, že když něco člověk ve svém kulturním prostředí nikdy nepozoroval, uvede ho to do rozpaků.

Je další americký zvyk, který pro nás byl překvapivý. Je to zvyk, že všichni všechny neustále objímají, dokonce skoro neznámé lidi: člověk vás vidí podruhé v životě a přitiskne si vás na hruď, jak muži tak ženy. V SSSR jsme byli zvyklí považovat za normální objímání mezi klukem a dívkou nebo dobrými přáteli, kteří se dlouho neviděli a tedy vyjadřovali radost se vzájemného shledání. Američané objímají všechny a stále. Je to norma chování, podobně jako v Rusku potřásání rukou mezi muži a polibek ruky ženě. Mimochodem, Američan nikdy ženě nepolíbí ruku; přinejmenším jsem to neviděl za svůj patnáctiletý pobyt ani jednou. Zpočátku nás tato obecná objetí silně překvapovala a uváděla do rozpaků, ale když jsme pochopili, že se jedná jen o zvyk a není to spojeno s intimními pocity (což naopak v Rusku s těmito pocity a chováním spojováno je, co se týká objetí muže a ženy), začali jsme na ně reagovat s větším klidem. Tato objetí navíc byla v drtivé většině případů jen symbolická; nenesla žádné pocity nebo emoce, nebo žádné intimní implikace. Na začátku nám však tento druh chování, jako zástupcům jiné kultury, přišel velice podivný.

Když jsme se s panem Harrisonem dohodli, George nás téměř každé ráno vozil do Van Ness Street, a Světlana a já jsme šli do kanceláří Americké Univerzity Tradiční Čínské Medicíny. Na začátku jsem měl jen dva nebo tři pacienty a v malé konzultační místnosti proto trávil nanejvýš dvě hodiny. Ve skutečnosti jsem na sezení se dvěma či třemi pacienty tolik času nepotřeboval, ale pacienti chodili v dobu, kdy to vyhovovalo jim, a ačkoliv jsem se snažil vše organizoval tak účelně, jak to bylo možné, přece jsem někdy musel na dalšího pacienta čekat hodinu.

Velmi často s námi byl George a když to bylo třeba, pomáhal s překladem. Jednou jsme takto seděli a bavili se o různých věcech, a George se zeptal na detailnější informace týkající se transformace mozku. Jakmile jsem mu to vysvětlil, zahořel touhou jí projít. Do dalšího pacienta jsme měli mnoho času a rozhodl jsem se transformaci udělat. Po otestování jsem určil jeho charakteristiky a začal ji u něj provádět. Měl nádhernou vnímavost a velmi dobrou stabilitu organismu, proto byla tranformace za několik minut hotová. V jisté fázi transformace začal vidět vše, co se

v jeho těle dělo. Jeho radost neměla mezí; s překvapením pozoroval vlastní mozek, pohyb krve vlastními cévami a ohňostroj barev, který mu během mé práce řádil v hlavě. Po transformaci chtěl George své nové schopnosti ihned vyzkoušet. Navrhl jsem mu opuštění fyzického těla. Byl trochu překvapený, ale nebál se. Vysvětlil jsem mu co a jak a začal to zkoušet. Ale v minutě nebo dvou mi s překvapením řekl, že se zasekl v pravém koleni a nemůže dál. Zasmáli jsme se a řekl jsem mu, ať se vrátí, což udělal. Důvod odkladu Georgova prvního „výletu" mimo tělo byl ten, že jeho koleno bylo poškozeno a sloužilo jako překážka opuštění fyzického těla. Udělal jsem potřebnou práci a George se opět pokusil „odletět" duchem ven z těla. Tentokrát šlo vše hladce a George svým duchem poprvé v životě zamířil na „blízkotělní" oběžnou dráhu. Prolétl se poblíž Země a nejbližších planet a bez nejmenších problémů se vrátil zpět do těla. Je těžké jeho rozpoložení po tomto „výletě" s čímkoliv srovnat: jedna věc je, když někdo letí do kosmu, ale je něco naprosto jiného, když se objevíte v otevřeném vesmíru, pohybujete se v něm rychlostí nemyslitelnou i pro spisovatele-fantasty, navštěvujete jiné planety, a to vše je vaše přímá zkušenost...

Georgovy schopnosti přišly velmi brzy vhod; stalo se to další den. Marshina sestra Jenes přišla jako obvykle na léčebné sezení a George jako obvykle překládal z ruštiny do angličtiny a zpět. Jenes byla přímo „zblázněná" ohledně všech druhů meditací a podobných věcí. Zároveň však byla téměř pořád vyčerpaná, což prozrazovala popelavá barva jejího obličeje. Když jsem s ní začal pracovat a zjistil, že praktikuje meditace, okamžitě jsem jí doporučil s nimi přestat a varoval jsem ji, že by jinak důsledky mohly být velmi vážné. Po vyslechnutí této rady hovořil její pohled za vše – „*Kdo jsi a proč bych tě měla poslouchat, když všichni Velcí učitélé říkají a doporučují opak?*". Ačkoliv to neřekla nahlas, pro mě to bylo, jako kdyby to nahlas vyřčeno bylo. Byla dostatečně taktní, že to nahlas neřekla, ale myšlenky ovlivnit nemohla a její mentální „protočení očí v sloup" řeklo vše. Proto, vida její reakci na má slova, řekl jsem následující: „*Myslím že mi nevěříte, navzdory mým vysvětlením, ale věříte muži své sestry?*". Jenes odpověděla kladně a tak jsem požádal George, aby popsal, co během její meditace uvidí. Všichni s tímto experimentem souhlasili a Jenes začala s meditací, komentujíc, co při tom cítí.

Bylo hned od začátku zřejmé, že upadla do stavu určitého transu a její obličej nabyl výrazu nejvyšší blaženosti. Když byla meditace "v plném proudu", oznámila, že ucítila extra silný proud energie, procházející jí v oblasti ramene. Stupeň "blaženosti" v jejím obličeji se ještě zvýšil a bylo obtížné říct, kde se mentálně v daný okamžik nachází, ale určitě ne tam, kde by být měla.

V momentě "vrcholení" její euforie jsem požádal George, aby popsal, co vidí. K velkému překvapení meditující osoby oznámil George následující: "*Vidím stvoření, které vypadá jako dinosaurus stojící za Jenes, jehož přední část "obličeje" je protažena do něčeho jako kmen, a tímto "kmenem" propichuje Jenes v oblasti levého ramene, a vidím proud energie tekoucí tímto "kmenem" směrem od Jenes do stvoření.*" Zde je třeba si všimnout, že energie či životní síla tekla směrem od meditující osoby k astrálnímu stvoření ("duši" vyhynulého druhu), a ne naopak.

Během tohoto standartního postupu energetického vampirismu byla žena ve

stavu nejvyšší blaženosti. Není to zajímavá situace? – osoba, která je obírána o životní sílu, pociťuje stav nepopsatelné blaženosti. Vypadá to podivně jen na povrchu věcí, ve skutečnosti je vysvětlení velice jednoduché – astrální stvoření posílá část ukradené vitální síly zpět, a s její pomocí přímo stimuluje centrum mozku, odpovědné za příjemné pocity, na maximální míru. Tento jednoduchý trik dovoluje astrálním parazitům odebrat nejvíce vitální síly a zde jsou důvody:

1) Při pociťování silných emocí blízkých stavu orgasmu se osoba maximálně otevře, což z ní dovolí vypumpovat maximální množství vitální síly.

2) Pamatujíce si tyto příjemné pocity během meditace, osoba má snahu je opět navodit a tímto "krmí" astrální parazity neustále dokola a dokonce dobrovolně.

Tento druh závislosti je jako narkotické opojení a má pro člověka podobné důsledky. V obou případech člověka tlačí iluze příjemných zkušeností k tomu, aby to opakoval znovu a znovu. Někdo by si mohl myslet, že na vytvoření takových „vysokých" a „příjemných" pocitů je třeba hodně energie. Není to pravda! Co se děje je to, že normálně člověk cítí příjemné pocity, když jeho centrum blaženosti reaguje na věci, které dělá; v tomto případě jsou emoce jen důsledkem toho, co se děje. Astrální parazité ovlivňují mozková centra blaženosti přímo, s použitím části ukradené životní síly! Nikdy bychom neměli zapomínat, že na každou emoci spotřebujeme část své životní energie, bez ohledu na naši vůli a dokonce, i když se jedná o emoce pozitivní! Myslím, že každý měl alespoň jednou v životě zkušenost mocného přívalu pozitivních emocí a kompletní prázdnoty po jeho odeznění.

Svět živých bytostí je mnohem bohatší, než si lidé představují, díky obecně přijímanému konceptu, že život jsou jen fyzická těla rostlin a živočichů (včetně člověka), a to je vše! Mnoho náboženství nabízí po smrti dobrým a čestným lidem ráj a hříšníkům peklo, ale nikoliv nový život v jiném těle. Jiná, například Hinduismus, o reinkarnaci mluví, ale popisují ji velmi nesprávně. Avšak žádné nepovažuje život za mnohostranný a mnohorozměrný fenomén. Fyzické tělo nebo fyzická rovina nebo fyzická úroveň (nazvěte si to, jak kdo chcete, ale podstata se nemění) je **jen základ!** Je to základ pro život, pro živou hmotu, navíc jen v počátečních stádiích vývoje.

Fyzické tělo jakékoliv živé bytosti se dříve či později z toho či onoho důvodu opotřebuje a je odhozeno, samozřejmě, pokud si z něj někdo dříve neudělá "oběd". Ale živá bytost není jen fyzické tělo! Fyzické tělo je jen základ, na němž život staví (pro více detailů viz mé knihy: *Anizotropní Vesmír* kapitola 4, *Duše a Mysl* svazek 1 a také *Poslední apel lidstvu*). Další materiální těla (druhé, třetí, čtvrté, atd.), jejichž počet závisí na stupni vývoje živé bytosti, jsou na tento základ (fyzické tělo) "položeny" v procesu vývoje živé hmoty.

Takže, v tzv. ekologickém systému vytvořeném vyvíjející se živou hmotou existují souběžně živé bytosti, jež mají jiný počet těl (navíc k fyzickému tělu). Některé bytosti mají jen jedno tělo navíc (k fyzickému), některé – dvě, jiné – tři, atd. Čím více těl "navíc" stvoření má, tím je více rozvinuté. Stvoření se stejným počtem "přídavných" těl se navíc široce liší, protože každé tělo má ještě několik odlišných úrovní. Takže, můžeme jen obdivovat rozmanitost živé hmoty, která se odráží v harmonii a rovnováze ekologického systému, kde je počet jedinců druhu a počet

druhů, rostlinných a živočišných, ve stavu stabilní rovnováhy. Ekologický systém neexistuje jen na fyzické úrovni! Existují "ekologické" systémy na ostatních úrovních planety, které přímo odrážejí úroveň vývoje fyzického ekologického systému, a jsou s ním úzce spojeny. "Obydlenost" těchto planetárních úrovní je nerovnoměrná. Druhé a třetí planetární "patro" je obydleno maximálně. Zbytek "pater" je obydlen následovně: čím vyšší, tím méně obyvatel a existují pro to důvody.

Hmota, jež je živou hmotou, může být rozdělena do několika základních skupin:

1. Typ živých organismů, jež je pravidelně inkarnován ve fyzických tělech.
2. Vyhynulé druhy živých organismů, které nemohou být inkarnovány do fyzického těla, protože se na fyzické úrovni nenacházejí žádní nositelé jejich genetiky.
3. Inteligentní druh(y) živých organismů.

S první skupinou je vše víceméně jasné: duše jsou po smrti opět inkarnovány v nových fyzických tělech, vytvářejíc cirkulaci života mezi planetárními úrovněmi, druhá a třetí skupina mají určité odlišné vlastnosti. Začnu s druhou skupinou.

Když určitý druh ztratí svůj genetický základ, přejde do kategorie vyhynulých druhů, z kterých, podle moderní vědy, nic nezůstává, kromě fosilních pozůstatků. Ale to není ten případ! Po ztracení svých fyzických těl tyto druhy **nezmizí!** Duše vyhynulých druhů přijdou o fyzicky hmotná těla, ale jejich těla na dalších úrovních se ztrátou genetického základu nezmizí, ale pokusí se adaptovat na život **bez fyzického těla.**

V této situace mají tři volby: stát se parazitem, vytvořit symbiózů s těmi druhy, které fyzická těla mají, aby ve fyzickém těle byli alespoň dočasně, i když s cizí genetikou, nebo být snědeni dušemi jiných více agresivních stvoření. Jiné varianty neexistují, kromě kombinací výše zmíněných. Duchové (duše) – parazité (také často nazýváni astrální zvířata, i když ne zcela správně) si po ztrátě fyzických těl najdou nějaké stvoření žijicí ve fyzickém těle a začnou absorbovat jeho životní sílu a tedy získávat nezbytnou energii pro svou existenci. Zároveň astrální parazité používají určitý druh intelektu, aby v oběti vyvolali během extrakce životního potenciálu příjemné pocity a ta se snažila tento stav navozovat tak často, jak je to jen možné.

Ztráta životní síly zamaskovaná "pozitivními" emocemi je pro člověka extrémně nebezpečná a vede k jeho oslabení a náchylnosti k nemocem. Když proto astrální parazit člověku odebere část životní síly, ten se bude cítit pokaždé slabší. Dříve nebo později by každý člověk při smyslech začal situaci analyzovat. Astrální parazité jsou si toho velmi dobře vědomi, a proto posílají část ukradené životní síly zpět do mozku člověka, do centra odpovědného za příjemné pocity, vytvářejíce v člověku vynucené příjemné pocity. Meditující osoba bohužel neví, že její "příjemné" pocity jsou umělého původu a nemají vztah se spojením s "vyššími sférami", ale se lstivostí astrálního parazita. Ti výborně rozumějí, že kdyby z člověka vysáli všechnu životní sílu, měli by honosnou hostinu, ale jen jednou, ale oni chtějí "jíst" každý den. Kromě toho, astrální parazité "nejí" ten typ jídla, který je obvyklý pro nás, ale konzumují finální produkt zpracování jídla fyzickým organismem, což je celkem pochopitelné: nemají fyzická těla a nemohou tento proces vykonávat sami. Namísto toho se bez

jakýchkoliv zábran adaptovali na získávání již hotového “produktu”! Aby dárce během procesu extrakce vitální síly příliš “nekopal”, ovlivňují astrální parazité centrum potěšení v mozku, nutíc tak oběť po tomto “blahu” toužit dobrovolně a tak často, jak je to jen možné. To na astrální parazity není špatné!

To je přesně důvod, proč astrální parazité “nevycucnou” lidem všechnu životní sílu najednou. Je pro ně mnohem výhodnější, když je jeden a ten samý člověk “krmí” po dlouhý čas! V tomto ohledu jsou astrální parazité chytřejší než ti přírodní, zvláště ti, co se naučili pracovat s centry potěšení. Jistě, jsou i primitivní astrální parazité, kteří jako pozemské piraně zaútočí na jakoukoliv bytost a nepřestanou, dokud nezůstanou jen “kosti”. Ale tento druh astrálních parazitů jen velmi zřídka “ochutná” lidskou životní sílu. Drtivá většina lidí má své ochranné pole dostatečně silné, aby zabránilo tomuto druhu astrálních dravců dostat se k takovému "lahůdkovému pokrmu" - jejich životní síle! V tomto případě se dostávají do popředí více "pokročilí" astrální parazité, kterým se osoba **dobrovolně** otevře a nechá je sát svou životní sílu. To je to, co se během meditace děje!

Výsledek meditace je ve skutečnosti stejný, nezávisle na metodách a způsobech používané meditace. Stalo se, že téměř od samého počátku mého studia lidské podstaty jsem viděl lidi, kteří pro dosažení osvícení používali tu či onu metodu meditace a namísto toho získali vážné problémy – poškozené zdraví a ztrátu životní síly. Nikdy jsem neviděl člověka, který by díky meditaci opravdu získal osvícení, ale viděl jsem něco vcelku opačného. Mimochodem, nepozoroval jsem to jen u “nováčků”, kteří by mohli být snadno viněni ze “špatné” metody meditace, ale u lidí, kteří dostali požehnání od “velkých” učitelů Východu! Také jsem nějaké východní učitele potkal, včetně mahatmů, a bohužel ani oni nebyli v lepší situaci než ostatní lidé. Tohoto tématu se dotknu později, nyní budu pokračovat v mém americkém příběhu...

Kapitola 2. Mezi nebem a zemí...

Nuže, namísto početných pacientů “netrpělivě” čekajících na mou léčbu zůstalo jen pár, kteří byli ochotni platit, nicméně jen skromné částky, které byly pro nás dva stěží dost na jídlo. Faktem bylo, že to, čeho jsem dosáhl v SSSR, v Americe nikoho nezajímalo: mé úspěchy neměly v USA žádnou hodnotu a byly považovány za neprůkazné, navíc byly všechny dokumenty v ruštině. Američané navíc věřili jen jejich zdravotnictví a neměl jsem svou schopnost léčit potvrzenu americkými lékaři. Případ Věry Ivanovny nebyl pro většinu jejích známých příliš významný a ti, kteří mu význam přikládali, se rozutekli, jakmile jsem požádal o placení.

Takže, musel jsem začít od nuly. Proto jsem se navzdory faktu, že mí pacienti měli vážné zdravotní problémy, rozhodl vybírat za každé sezení jen malou částku, abych lidi neodradil; má tehdejší priorita byla dokázat Američanům, že různé zdravotní potíže dokáži skutečně odstraňovat a nejen o tom mluvit, jak se často děje u lidí, kteří sami sebe hrdě nazývají léčiteli. V Americe bylo mnoho různých léčitelů,

kteří se přinejlepším věnovali psychoterapii, nikoliv léčení (stejně jako v SSSR), berouc si za své služby normální částky (pro průměrného Američana).

Obvykle jako nástroje "léčení" používali různé meditační techniky nebo přinejlepším napumpovali klienta životní silou, která ve většině případů ani "léčiteli" nepatřila! Po obdržení dávky energie při léčebné seanci se člověk po nějaký čas cítil lépe, a to je přesně to, o co "léčitel" usiloval: spokojený klient – co víc by si kdo mohl přát! Fakt, že se nejednalo o léčbu a problém nebo problémy zůstaly, nikoho neznepokojoval! "Nejdůležitější" věcí zde bylo aby se klient cítil lépe, a jakým způsobem toho bylo dosaženo (zda psychoterapií nebo dočasným napumpováním vitální silou bez "zalepení děr"), neznepokojovalo ani "léčitele" ani pacienta, jakkoliv paradoxně to může znít!

Důvod tohoto všeho dokonce neleží ani v "léčitelově" přání vytvořit iluzi zlepšení na jedné straně a "kompletní nevědomostí" a důvěřivostí lidí na straně druhé, ale ve faktu, že moderní medicína a za ní stojící síly implantovaly ideu, že uzdravení je v principu **nemožné**, možné je jen dočasné zlepšení, načež bude proces vždy pokračovat! Bohužel, "léčitelé" nejsou schopni lidi od nemocí zachránit, dokonce i když si silně a upřímně přejí pomoci, protože toho je nemožné dosáhnout bez znalosti a pochopení podstaty existujících jevů, vztahů příčiny a následku a nejvíce ze všeho, plného pochopení toho, co je to život, živá hmota a živá stvoření jako celek. Navíc, ke znalostem musí člověk mít i odpovídající vlastnosti a kvality a potenciál, aby mohlo být teoretické pochopení správně uplatněno v praxi a vyústilo v uzdravení osoby, nikoliv v transformaci lidského organismu do stavu chronické nemoci.

Moderní "medicína" se snaží "bojovat" s důsledky namísto s primárními příčinami a vnucuje ideu, že úplné uzdravení je nemožné. Přirovnal bych její metody k následující situaci: loď má v trupu pod hladinu díru a posádka pumpuje ven vodu, ale neudělá nic ohledně samotné díry. Dokud je pumpa schopna odčerpat všechnu vtékající vodu, loď je v bezpečí, ale kdyby se pumpa rozbila nebo přestala z toho či onoho důvodu pracovat, loď se začne potápět.

Bohužel, situace v moderní medicíně je ještě horší než u takové nešťastné lodi. Namísto "pumpy" používá různé medikamenty, jež jsou silné chemikálie a ve většině případů jsou to silné jedy. Proto na rozdíl od vodní pumpy lékařská "pumpa" nejenže odčerpává "vodu" z existujících "děr" v lidském organismu, ale také vytváří díry nové, které někdy jsou mnohem nebezpečnější než ty, proti kterým tato "pumpa" – chemikálie byla použita. Takže často, nemajíc o prvotní příčině nemoci nejmenší potuchy, moderní medicína sama vytváří v procesu svého „heroického" boje proti nemocem nové problémy a, aby je vyřešila, aplikuje nové „pumpy" – chemikálie, které mají další vedlejší účinky a … proces může být nekonečný! Co je na této situaci nejvíc odstrašující je fakt, že moderní medicína a farmakologické společnosti, které za ní stojí, tento stav „trvale nemocného pacienta" ve skutečnosti preferují, shledávajíce ho maximálně výnosným! …

V lednu 1992 jsme se tedy se Světlanou ocitli ve velmi nejisté situaci mezi nebem a zemí, dalo by se říct. Těch nemnoho peněz, které jsem dostával od pacientů, jsme utráceli velmi opatrně. Mimo to, pacienty jsem neměl každý den, zpočátku jen

jednoho nebo dva a další dva, kteří platili skrze kancelář pana Harrisona, se objevili na konci ledna. Avšak tyto peníze jsem mohl dostat až o měsíc později a navíc, po odečtení všech daní a výdajů si Harrison bral čtvrtinu sumy za své „služby“.

Byli jsme proto nuceni šetřit na všem včetně jídla. Jednou za několik dnů jsme jezdili s Georgem nebo Marshou do obchodu a nakoupili suroviny na několik dní. V USA bylo kuřecí nejlevnější maso a hovězí nejdražší, jehož nejlepší kousky stály 18 až 25 dolarů za libru (435 gramů). Po pravdě, ani Světlana ani já jsme tento druh masa neměli rádi a fakt, že kuřecí bylo nejlevnější, se nám velmi hodil, protože kuřecí jsme oba dva měli rádi. Zpočátku jsme zkoušeli kupovat různé řeznické výrobky, párky a klobásy. Regály obchodů byly různými druhy doslova přecpány a vše vypadalo velmi atraktivně a chutně (hlavně po zkušenostmi s prázdnými regály sovětských obchodů), ale když jsme toto „krásné“ jídlo ochutnali, touha jíst ho podruhé velmi brzy vyprchala – vše nám přišlo bez chuti. Pokusili jsme se mezi touto hojností najít něco, co by se dalo jíst, ale nepodařilo se nám to. Proto jsme se velmi rychle vydali cestou samoobsluhy – nakoupili jsme suroviny a připravovali si jídla podle našich chutí.

Avšak to, co jsme připravovali, bylo také po chuti dětem: byly překvapené, jak dobré věci jdou udělat z pro ně obyčejných věcí. Často nastaly situace, kdy jsme večer přišli a těšili se na kuřecí stehýnka z předchozího dne, jen abychom zjistili, že si to už “namířily” rovnou do dětských žaludků. Děti jsou děti, ale tato “zmizelá” kuřecí stehýnka byla náš oběd a večeře zároveň a někdy jsme takto museli nedobrovolně držet půst. A ráno jsme měli “fantastickou” sumu deset dolarů každý, podle našeho předtím vzájemně odsouhlaseného “rozpočtu”, které jsme mohli utratit podle libosti, například za střední kolu a francouzské hranolky. Někdy jsem si koupil konzervy zeleného hrášku nebo kukuřice, které jsem měl velmi rád, a Světlana zbožňovala banány a často si je kupovala. Její motto tehdy bylo: „Jez banány – už jsi viděl tlustou opici?!“ Kupovala si dva nebo tři banány, takže o nějakém banánovém obžerství nemohla být ani řeč. Ale mně to motto připadalo velmi vtipné a často jsem o něm vtipkoval...

V kanceláři jsem neměl práci déle než dvě nebo tři hodiny denně, ale nespěchal jsem vrátit se zpět do Georgova domu, pro což existovalo několik důvodů. Zpočátku nám přišlo všechno strašně zajímavé a chtěli jsme poznat centrum San Francisca. Mě zajímala primárně hi-tech elektronika, auta a starožitnosti. Světlaniny zájmy byly auta, starožitnosti a … všechno ostatní, což je pro ženu naprosto normální. Tehdy jsme mohli být jen pozorovatelé, většinu času nakupujíc „pohledem“. V této situaci bylo zvlášť nepříjemné, když jsme (stejně jako se to dělo i dalším) vstoupili do toho či onoho obchodu a ihned se objevil(a) prodavač/ka a „zdvořile“ nám začal nabízet svou pomoc. Jejich „zdvořilost“ byla tak neodbytná a neupřímná, že jsme se snažili opustit takové obchody tak rychle, jak to bylo možné.

Byl to velmi nepříjemný pocit, když jste vešli do obchodu jen si něco prohlédnout a neměli jste peníze ani chuť si něco kupovat, ale ocitli jste se v situaci, kdy vám prodavač ihned začal neodbytně vnucovat produkt, který jste buďto nepotřebovali nebo jste na něj v ten moment neměli peníze. Taková situace byla pro

nás ponižující, zvláště když jsme nevědomky vešli do obchodu s drahým zbožím pro smetánku a prodavač se na nás a také mnoho jiných lidí začal dívat s tak zdvořilým úsměvem, že i já, který jsem nikdy nebyl příznivcem fyzických zákroků, jsem často cítil touhu vymazat ten uštěpačný úsměv ze "zdvořilé" fyziognomie. Jistě, ovládl jsem se, a jak jsem se dozvěděl později, udělal jsem velmi dobře, protože kdybych neovládl své nutkání, "ublížený" personál by mě ihned dotáhl k soudu navzdory tomu, že by si tehdy na mně neměli co vzít!

Proto jsme našli útočiště ve velkých obchodech, kde bylo hodně lidí, a prodavači nenaháněli zákazníky. Dávali jsme jim přednost ještě z jednoho důvodu. Zůstávat déle na ulici bylo velmi nepohodlné. Ačkoliv jsme nosili teplé oblečení a podle ruských měřítek nebyla zima, studená vlhkost z oceánu velmi rychle pronikla až ke kostem a ve velkých obchodech jsme se pokoušeli trochu ohřát.

Důvodem našeho zdánlivě podivného chování bylo to, že jsme v několika týdnech začali zřetelně pociťovat Marshinu rostoucí podrážděnost ohledně naší přítomnosti v domě. Na jedné straně je důvod takového podráždění naprosto přirozený: s cizími lidmi v domě se člověk ve svém domě nemůže cítit jako doma, uvolnit se apod. Na druhé straně, často jsem pracoval s celou rodinou – Georgem, Marshou, jejich dvěma dětmi, Věrou Ivanovnou a dalšími členy rodiny a nikdy mi nikdo za mou práci nezaplatil!

Marsha měla rakovinu a "koš" přidružených problémů. Byla velmi slabá, rychle se unavila a kvůli tomu hodně spala. George měl poškozenou nosní chrupavku, takže nemohl po větší část života dýchat nosem. Všechny pokusy americké medicíny o nápravu selhaly, včetně chirurgických. Děti byly neustále nachlazené a měly kvůli stafylokokové infekci dost oslabený imunitní systém. Tvořil se jim hnis okolo míchy a mozku, bráníc normálnímu fungování organismu a negativně se projevujíc na jejich mentálních schopnostech. Po mém zásahu u tříletých dětí vycházel půl roku hnis ven přes nosohltan.

Když jsem Orbelianovy poznal lépe, dozvěděl jsem se některé věci. Než se Věra Ivanovna svěřila s Bechtěrevovou nemocí, která je považována za nevyléčitelnou, "do mých rukou", její manžel, Harry Orbelian, zaplatil za její léčbu v různých zařízeních v Evropě a USA přes tři sta tisíc dolarů, a léčba **byla bez jakéhokoliv výsledku!** A já jsem ji vyléčil jednou provždy! Až dodnes nemá jakékoliv příznaky této choroby, a to jí bude už 90 let! Jistě, její klouby nejsou v takové formě, jako když jí bylo třicet, ale stále chodí po svých a o dost lépe, než mnoho Američanů mladších než ona. Nepodstoupila operaci výměny kyčelního kloubu, čemuž se po sedmdesátce téměř žádný Američan nevyhne!

Jinými slovy, to, co jsem pro tuto rodinu udělal, bylo vyjádřeno v penězích rovno (při skromných odhadech) ceně několika domů, v jakém jsme byli přijati. Pochopení tohoto pro nás udělalo situace ještě tíživější. Z toho důvodu jsme já a Světlana "rozvíjeli" své znalosti města San Francisco do bodu, kdy jsme byli promrzlí na kost a stěží jsme mohli únavou chodit. Naštěstí byl Georgův dům velmi blízko Muni (metro) stanice jménem Forest Hills. Situace se komplikovala tím, že jsme neznali dobře město ani jazyk, já zvláště. Během našeho toulání městem jsme se

pokoušeli přílíš nevzdálit od té či oné zastávky a najít správnou cestu zpět z neznámých oblastí do ulic, které jsme již znali.

Téměř vždy se nám to bez problémů povedlo. Avšak několikrát jsme se ocitli v nebezpečných čtvrtích. V San Franciscu stejně jako v jiných amerických městech upravené ulice někdy přiléhají k těm, které téměř připomínají slumy: na začátka devadesátých let byla jednou z takových ulic Market Street, jedna z nejdelších ulic v San Franciscu. Vypadala více jako avenue než jako běžná ulice: v každém směru byly tři pruhy a uprostřed byl velký prostor se zastávkami pro taxíky a pod ním byla hlavní linka metra. Na severu této ulice byly nejdražší obchody a módní budovy s kancelářemi různých firem. Ale na jižním konci, když se člověk dostal jen o jeden blok ulic dále, dostal se do oblasti obývané hispánci a černochy. Nemám žádné předsudky vůči lidem jakékoliv barvy pleti, jak by mi rádi připsali mí kritikové, kteří jen hledají něco, co by mohli rozmáznout. K jejich velkému smutku je musím zklamat! Barva číkoliv kůže pro mě nemá význám, ale člověk samotný ano! Mimo to, když jsme do Ameriky dorazili, nemohl jsem mít žádné rasové předsudky z jednoho důvodu – nikdy předtím jsem se s lidmi jiných ras nesetkal.

Jednoho dne jsme během toulání městem přešli Market Street a dostali se od ní trochu na jih, a vše se prudce změnilo! Všude byly odpadky, vše, co mohlo být zlomeno nebo rozbito, bylo. Nebyla tam jediná telefonní budka, v které by zůstal telefon. Všude byly obscénní nápisy (fakt, že byly obscénní, a jejich význam jsme zjistili mnohem později). Z úzkých uliček mezi domy s chatrnými dveřmi na nás vanul pach moče; lidé byli oblečeni velmi ledabyle, oči mnoha z nich vypadaly jako oči drogově závislých; bylo tam mnoho špinavě vypadajících hotelů; mnoho křiklavě oděných žen a většina z těchto lidí měla černou barvu kůže.

Když jsme se tam dostali, nějakou dobu jsme pokračovali dále, nerozumíce ničemu. Vše bylo velmi podivné a lidé se na nás podivně dívali. Po provedení "průzkumu", nenalézajíce nic zajímavého, jsme se tedy vrátili zpět. Když jsme se zeptali George na to, co jsme viděli, byl velmi překvapen, že jsme se odtamtud dostali bez jakýchkoliv problémů. Nemohli jsme pochopit proč, tak nám vysvětlil, že existuje mnoho čtvrtí, kam by běloch raději vůbec neměl chodit a když už se tam nějak ocitne, měl by se co nejrychleji pokusit odtamtud zmizet: přinejlepším mohl být zbit a okraden a přinejhorším zabit a nikdo by nenašel jeho tělo! Dokonce policie se těmto místům pokud možno vyhýbala, zvláště v noci, a pokud se tam vypravili, šli ve velkých skupinách a maximálně ozbrojení!

To nás velmi překvapilo. Ve skutečnosti jsem za patnáct let svého pobytu v USA nikdy neviděl, že by kdokoliv obtěžoval černou osobu v bílé čtvrti, bez ohledu na to, jak byla oblečená a jak byla cítit, zda to byl bezdomovec nebo vážený podnikatel, každý se mohl v čtvrtích bělochů pohybovat bez omezení a nikdo ho neobtěžoval nebo nediskriminoval podle barvy kůže. Spíše se všichni bílí Američané báli zasáhnout proti černochovi v bílé čtvrti, i když se choval výtržnicky! Nikdo nechtěl být nařknut z rasové diskriminace, protože by byl vláčen po soudech a "vydojen" na maximum. To pro nás bylo opravdu zvláštní!

To byl tedy první případ, kdy jsem se dozvěděl o rasovém problému v USA,

který podle amerických masmédií neexistuje. Ale on existuje! Avšak dnes je tam rasová diskriminace proti bělochům, bez ohledu na to, jak podivně to může znít, je to pravda! Raději dají zaměstnání černochovi nebo homosexuálovi nebo lesbičce, namísto bělochovi normální sexuální orientace! Profesní schopnosti a zkušenosti kupodivu vůbec nehrají roli, hlavní je fakt, že odmítnutí černocha nebo člena nějaké menšiny znamená automaticky žalobu, nařknutí z diskriminace, buďto rasové nebo sexuální, což může vyústit ve ztrátu milionů dolarů ve prospěch "poškozené" osoby: čím větší společnost, tím větší suma! Je šokující, ze o profesní způsobilost uchazeče se nikdo nezajímá. Jaká obrovská deformace společnosti! …

Jednou byl jsem osobně svědkem a, ve skutečnosti, měl podíl na událostech, které potvrdily tamní defekt v lidském svědomí a jednání. Stalo se to o několik měsíců později, kdy už se mi podařilo změnit podmínky, v nichž jsme se po příletu do USA ocitli. Jednoho dne jsme se Světlanou stáli frontu na pizzu. Byli jsme v centru města, ve světově proslulé Powell Street s jejími tramvajemi, vyrobenými na počátku tohoto století, které jsou tak populární mezi turisty a filmaři. Pizzerie byla (a nejspíš stále je) blízko Union Square, centrálnímu náměstí San Francisca, blízko místa, kde je slavná točna tramvají. Stáli jsme ve frontě a čekali na pizzu, která byla pečena přímo na místě před našima očima. Člověk si mohl objednat různé druhy pizzy s sebou nebo si koupit jeden či dva dílky a sníst je ještě horké rovnou na místě.

Takže, Světlana stála přede mnou s kabelkou přes rameno a … viděl jsem černou ruku velmi zručně se dobývajíc dovnitř a vytahujíc peníze. V kabelce bylo asi dva tisíce dolarů. Když jsem viděl, jak je někdo krade, ihned jsem chytil zloděje za ruku. Byla to černoška, která upustila část peněz na zem a začala utíkat. Zvedl jsem bankovky, vrátil je Světlaně a zeptal se, zda je to vše. Ukázalo se, že se zlodějce podařilo pár set dolarů nechat. Pustil jsem se za ní, doběhl ji a chytil za ruku. Načež se stalo něco pro mě naprosto neočekávaného. Začala ječet, že jsem rasista a že ona může také mít několik set dolarů a začala volat policii. Kolem se začal sbíhat dav. Moje angličtina kulhala na obě nohy a čekal jsem těžkosti, pokud bych musel situaci jasně popsat v případě, že by přišla policie. Také jsem chápal, že bych nebyl schopen dokázat, že ty peníze ukradla. Takže jsem se, myslíc si v duchu "do háje s tím", vrátil za Světlanou.

Chtěl bych o černých Američanech říct několik dalších slov.

Mluvil jsem s několika reprezentanty této rasy, kteří poctivě pracovali, byli to velmi příjemní lidé, a zde je to, s čím se mi svěřili: ukázalo se, že je "jejich" lidé považují za zrádce, protože pracují!!! Podle jejich konceptů znamenala práce zradu, zradu rasových zájmů a jejich "bratři" je považovali za "zaprodance" bílých! Jaká perverzní logika! To nebyl jediný případ tohoto druhu, na který jsem narazil. Zmíním se o nich později, nyní budu pokračovat ve vyprávění...

Toulali jsme se převážně centrem San Francisca a níže v přístavu, kde bylo mnoho obchodů, galerií a muzeí, restaurací a dalších objektů zájmu. Ze začátku jsme byli spíše pozorovatelé, ale pamatuji, když jsme poprvé vyzkoušeli vařené kraby. Na několika místech je prodávali přímo na ulici. V SSSR jsem jedl krabí maso jen z konzervy, a to ještě jen několikrát v životě, protože krabí maso, prodáváno v

dvěstěpadesáti gramových konzervách, bylo v sovětských dobách šíleně vzácné a otvíralo se výhradně při významných svátcích. Takže mohu říct, že jsem jedl krabí maso jen velmi zřídka, jen jsem jeho chuť cítil na rtech. Také jsem měl rád krabí tyčinky, imitaci krabího masa udělanou z ryb, hlavně tresek, ale i na tuto imitaci se stály v obchodech hodinové fronty.

Zde jsme tedy byli – v rybářském přístavu (Fisherman's wharf) v San Franciscu a prodávali tu vařené kraby rovnou na ulici a připravovali je rovnou před našima očima. Vybrali jste si kraba, oni na několika místech prolomili krunýř, vy jste si vzali horké máslo, sedli si ke stolu rovnou u stánku a začali jste „extrahovat“ ještě horké krabí maso zpod krunýře za použití speciálních kleští a, namáčejíc je v másle, dávali jste si kousky masa do úst a …bylo to vynikající. Avšak když vařený krab vychladl, došlo k dramatické změně v chuti, která pak nesnesla srovnání s horkým. Když jsme jedli horkého kraba poprvé, chuť nás velmi překvapila – nemělo to nic společného s masem z konzervy... nechal jsem se trochu unést naší „gurmánskou“ zkušeností; vraťme se tedy k situaci na konci ledna 1992, která byla vše, jen ne růžová. Jedinou věc, kterou bych chtěl dodat, je, že jsme si mohli dovolit kraby navzdory velmi omezenému rozpočtu: byli velmi levní, protože každý den dovezli do přístavu novou várku...

Cítili jsme, jak Marshino podráždění den ode dne roste. Pokoušeli jsme se zůstávat v domě co nejméně a když jsme se večer vraceli, snažili jsme se rychle vklouznout do „naší“ místnosti a neukazovat se bez zvláštního důvodu. Větší část času před ulehnutím k spánku jsme zasvětili sledování filmů. George neměl kabelovou televizi a dal nám přenosnou televizi se zabudovaným videopřehrávačem, takže jsme mohli každý večer sledovat filmy z půjčovny. Výběrem filmů jsme byli ohromeni! V SSSR jsem čas od času kupoval filmy na videokazetách, hlavně fikci, mysticismus a historii, ale ti, kdo pamatují tehdejší časy, budou jistě vědět, jak špatné kvality a mizerného překladu byly. Jistě, když neznáte jazyk, bude vám každý překlad připadat správný, ale když jsem začal rozumět anglicky, začal jsem si uvědomovat, jak nepřesně a špatně byly přeloženy, jak mnoho barev, emocí a odstínů významů kvůli tomu obecenstvu uniklo!

Majíc k dispozici takovou záplavu nejrůznějším filmů v nádherné kvalitě, půjčovali jsme si science-fiction, mysticismus a jednoduše ty, které se nám líbily a dívali jsme se, dívali jsme se, dívali jsme se. Avšak byl zde „malý“ problém – nerozuměl jsem ani slovu, které se linulo z obrazovky, ale chtěl jsem velmi mnoho! Silná touha porozumět podstatě a pozorné sledování dění na obrazovce postupně přinášelo své ovoce. Mnoho dění na obrazovce bylo velmi jasné; mnoho objektů bylo povědomých a když slyšíte jméno toho či onoho objektu v cizím jazyce mnohokrát po sobě, mozek začne vytvářet sémantické asociace s jejich jmény v mateřském jazyce, po nějaké době je vytvořen paralelní systém a vy neočekávaně začnete cizímu jazyku rozumět den ode dne více...

Celý leden 1992 byl ve znamení nejistoty. Jistě, bylo i mnoho příjemných momentů, hlavně v souvislosti s naším obdivováním krásné přírody v okolí San Francisca, z čehož byla nejvíce ohromující majestátnost oceánu! Ani Světlana ani já

jsme předtím oceán neviděli, ten se ukázal být něčím naprosto úžasným, zvláště, když jste nad závratnou propastí, sledujíc, jak se vlny s neskutečnou silou rozbíjejí o skály a tříští se na všechny strany do myriád kapek, a vy cítíte každou částečkou duše dech oceánu. Říká se, že oceán je nejkrásnější při východu a západu slunce. O východu slunce nad oceánem nemohu říct nic, a ne proto, že nemám v lásce brzké vstávání (když je třeba, vstanu v jakoukoliv dobu bez nejmenších problémů, bez ohledu na to, jak pozdě jsem šel spát). Háček je v tom, že východ slunce může být sledován pouze na východním pobřeží omývaném Atlantikem; avšak často jsem sledoval „ponoření“ nebeského tělesa do vln Pacifiku.

Pro sledování jsme našli úžasné místo: skalnatý mys severně od Golden Gate Bridge, který vyčníval do oceánu. Je tam pozorovací místo, kde se cítíte, jako byste byli uprostřed oceánu. Vlny se tříští o žulové skály na miliardy kapek, které jiskří jako drahokamy barvené barvami duhy v paprscích zapadajícího slunce, a přes tento neuvěřitelný výjev se třpytí duha, krása čehož je velmi podmanivá; ztratíte smysl pro čas a necháváte se unášet zvuky vln, nabíhajících znovu a znovu do sveřepých skal, což vám dává zapomenout na existenci civilizace a cítíte sounáležitost s prvotní přírodou! Pomalu zapadající slunce se stává s každou minutou růžovější, vytvářejíc dojem, že se ve vlnách oceánu ochlazuje a slábne. Vzduch okolo něj se začne třepotat; posilujíc iluzi ponoření a vypadá to, jako by se oceán chystal kolem slunce začít vřít. O několik momentů později už vidíte jen kraj slunce … několik dalších momentů … a slunce v hloubkách oceánu kompletně zmizí! Toto výjimečné představení mě vždy překvapilo, bez ohledu na to, kolikrát jsem ho pozoroval: vždy jsem zažíval pocit ponoření se do pohádkové přírody ...

Byli jsme také okouzleni Golden Gate Parkem, hlavně Světlana. Tento vynikající park, vytvořený na písečné neobdělávané půdě, shromáždil rostliny z téměř celého světa. Na jednom místě rostou zelení hosté z Evropy, Afriky, Austrálie, Ásie a severní a jižní Ameriky a stačí ujít jen několik set metrů a dostanete se z afrických džunglí do amazonských pralesů. Světlana si nejvíce zamilovala japonskou zahradu: stromy a keře pohádkových forem, šepotání vody, pohádkové krajinky s vodopády, mosty, malebnými malými říčkami a jezírky, v kterých se pomalu vznášeli majestátní kapři Koi. Jediná věc, kterou jsme obdivovat nemohli, byla japonské třešeň v rozkvětu, protože na toto přírodní představení bychom museli čekat dva měsíce – japonská třešen kvete v březnu a my se nacházeli v kompletní nejistotě na konci ledna...

Jednu lednovou neděli nás Georgův otec, Harry Orbelian, pozval do své vily. V jeho městském domě jsme již byli a toto bylo prvně, co nás pozval do své vily v Sonomě. Bylo to také naposled během celého našeho šestnáctiletého pobytu v USA a já ani Světlana ohledně toho necítíme žádnou lítost, protože to byla osoba, která nevyvolávala zrovna nejvřelejší city a budoucnost náš postoj jen potvrdila. Vila byla situována na břehu Ruské řeky nedaleko Fort Ross. Tak se stalo, že jsme se v Americe ocitli na ruské půdě, která se stala ilegálně teritoriem USA, ale to je na jiný příběh. Avšak musím se svěřit, že je to velmi zvláštní pocit: opustili jsme SSSR a ocitli se znovu na ruské půdě, ačkoli okupované. Není to zajímavá hra osudu?

Ačkoliv země byla ruská, svět okolo nás byl pro nás podivný a teprve čekal na objevení; a kupodivu mě fakt, že se každý na každého usmíval, a když zachytili váš pohled, téměř vždy řekli "Hi!", učinil veselejším, a ačkoliv naše problémy nikam nezmizely, nikdy jsem nebyl pesimista a byl jsem upřímně rád, že kolem vidím usměvavé lidi...

Takže, jednu neděli v druhé půli ledna 1992 jsme byli hosty ve vile hlavy rodiny Orbelianů. Pán domu se ukázal jako pohostinná osoba, ukázal nám vilu a pověděl nám o svém osudu, jež byl velmi pestrý a bohatý. Ukázalo se, že jeho matka byla zanícený bolševik a aktivně se podílela na "zavedení" sovětské moci v Arménii. Její bratr byl nějakou dobu místním velitelem ČEKY a místní rodiče jeho jménem strašili děti. Ve zkratce, Harryho rodiče měli to nejužší spojení s krvavým terorem, který přišel do zemí Ruské říše. Po revoluci se stali novou "elitou": jejich rodina žila v paláci, jež předtím patřil Alfrédu Nobelovi, měli sluhy a všechny znaky panského života, proti němuž tak zarputile bojovali. Ale jednoho dne byli jeho rodiče zatčeni a on a jeho starší bratr byli zbaveni života v paláci a ocitli se na ulici. Všichni přátelé a téměř všichni příbuzní se k nim obrátili zády. Musel to být jistě těžký úděl, zvláště pro děti. Ukázalo se, že v tomto konkrétním případě mohli popravčí na vlastní kůži vyzkoušet osud, jež připravili tolika jiným, jež připravili o život a majetek, nicméně s jedním rozdílem: oni přišli o něčí jiný majetek, kdežto oni sami ho brali právoplatným vlastníkům!

Děti samozřejmě nemohou být viněny z toho, co udělali jejich rodiče, ale nevyhodili jejich rodiče spoustu rodin s dětmi z jejich domů, v nichž se narodili a žili v míru, a velmi často byly tyto děti buďto zabity společně s jejich rodiči nebo zemřely v sibiřských koncentračních táborech nebo během deportací? Na rozdíl od většiny dětí ruské šlechty eliminovaných bolševiky, bratrům Orbelianovým se podařilo katastrofu svých životů, které začaly tak honosně, přežít. K jejich cti je třeba říct, že je to nezlomilo, a oba dva toho v životě dosáhli hodně. Staršímu se to podařilo díky talentu a mladšímu díky jeho podnikavému duchu. Během druhé světové války byl tlumočníkem a byl zajat, když sloužil ve štábu generála Vlasova. Když byla válka u konce, ocitl se v Americké okupační zóně, kde potkal svou budoucí ženu, která, jako mladá vzdělaná žena (byla absolventka Charkovského lékařského institutu), byla odvlečena z Charkova do Německa do pracovního tábora, který se po válce také ocitl v americké okupační zóně. Obávala se návratu do vlasti, aby se neocitla v dalším koncentračním táboře, tentokrát sovětském, i když nebyla ničím vinna. V Americe spojili své osudy a přežili spolu mnoho těžkostí, díky Harryho podnikavému duchu a připravenosti k čemukoliv uspěli v nalezení svého místa na slunci. Když se přestěhovali do San Francisca, Harry začal pracovat jako vrátný v Harm's, slavném obchodu pro bohaté, a velmi rychle prošel všemi pozicemi a stal se ředitelem pobočky.

Abych trochu přiblížil jeho obchodní metody, chtěl bych čtenáře seznámit s příběhem, který nám sdělil a který se týká způsobu, jak Harry přišel ke svému prvnímu domu. Neměl tehdy peníze na zaplacení splátky za dům, a tak vypsal dva nekryté šeky na dva tisíce dolarů, což byla tehdy velká suma. Pro srovnání: tehdy byl

plat padesát dolarů týdně považován za velmi slušný. Tedy, koupil kompletně zařízený dům i s nábytkem. Zároveň našel kupce pro nábytek za dva tisíce dolarů a v den, kdy dostal klíče od domu, nábytek prodal novému majiteli a ihned šel nabyté dva tisíce dolarů vložit na účet, takže když přišel požadavek na proplacení šeků, vše bylo v pořádku. Využil faktu, že proplacení šeku obvykle zabere dva nebo tři dny, ale vypsaný šek je platný ihned. To byla „operace“, o níž nám majitel vily hrdě vyprávěl, stejně jako o tom, jaké „velké ryby“ jeho vilu navštívily, včetně Michaila Gorbačova v době, kdy byl tajemníkem ÚV KSSS a později prezidentem SSSR. Avšak ani já ani Světlana jsme u této příležitosti nedali najevo přílišné nadšení, navíc jsme ani jeden nepili alkohol, takže jsme s Harrym v této aktivitě nemohli držet krok. Z těch či oněch důvodů nás do své vily již nikdy nepozval, což nás ani v nejmenším nemrzelo, ačkoliv byla jeho vila situována na krásném místě...

Mezitím, mezi řetězem příjemných a ne tak příjemných, pro naši duši, událostí, "obecná" situace zůstávala stejná. Pacienti, které jsem přijímal přes kancelář Mr.Harrisona, platili skrze pojišťovny a peníze nemohly být očekávány dříve než za měsíc nebo dva. Bylo to divné: pracoval jsem každý den a peníze byly účtovány za každé sezení, ale platba měla přijít až za měsíc. Nebýt dvou pacientů, kteří platili hotově, situace by byla kritická. Ale přestože nechodili každý den, umožnilo nám to „udržet se nad vodou“ a zachovat si důstojnost.

Během této neveselé doby nastalo několik celkem zvláštních událostí. Jednoho dne na začátku února 1992 jsme seděli na terase Georgova domu a bavili se, a konverzace se postupně stočila na téma, odkud jsem přišel k mým „neuvěřitelným“ schopnostem a hlavně, jaké byly jejich manifestace. Začal jsem hovořit o tom, jak jsem si celkem dlouhou dobu nemyslel, že se mi děje něco zvláštního, a podivné události nepřipisoval svému působení, ale jednoduše náhodě a štěstí. Když jsem „nashromáždil“ dostatek takových „náhod“, začal jsem nevolky přemýšlet o jejich „nahodilosti“, zvláště, když jsem porozuměl, že ostatním se podobné věci nedějí. Zmínil jsem se o pár případech, kdy má podvědomá touha měla vliv na počasí a začaly se dít „zázraky“: když jsem potřeboval letět, mlha se rozplynula přesně na dobu letu, nebo déšť přestal nebo začal, apod.

Když to George slyšel, najednou navrhl, abych „zorganizoval“ malý deštík v San Franciscu a Kalifornii. Ukázalo se, že tam byla velká sucha po **šest let**, téměř nepršelo a stát musel kupovat vodu od okolních států, aby zabránil panice. V Kalifornii také existovaly přísné limity na spotřebu vody, cena vody vyletěla do nebes a mnoho lidí bylo přinuceno drasticky omezit spotřebu a omezovali ji i ti, kdo neměli problém s penězi. Řekl, že když mohu lehce ovlivňovat počasí na podvědomé úrovni, proč nezkusit přivolat déšť vědomě a nezavlažit šest let vyprahlou zemi. Bylo to řečeno napůl v žertu, myslím, že George tomu, co jsem řekl, nevěřil, nicméně to řekl a musel jsem na to nějak reagovat.

Tehdy jsem ještě vždy spěchal každému skeptikovi vše dokázat, doufaje, že se daná osoba „probudí“ a uvidí cestu k pravdě! Mimo to, vždy mě velmi ranilo, když někdo pochyboval o tom, že mluvím pravdu. Když víte, že říkáte pravdu, a někdo si myslí, že jste buďto šílenec nebo snílek, nebo to nejhorší – lhář, vzedme se ve vás

vlna rozhořčení a touhy dokázat pravdu. Naneštěstí se nezměnilo nic, navzdory tomu, že jsem tisíckrát dokázal všechno každému, kdo o to požádal. Mládí je mládí – teprve s věkem jsem pochopil, že není nutné někomu něco dokazovat. Prostě jen děláte to, co musíte dělat, a to je ten nejlepší důkaz.Ve skutečnosti jsem nedělal nic kvůli něčímu souhlasu nebo uznání, ale protože mě k tomu ponoukalo mé srdce, má mysl a mé porozumění. V Georgeově otázce byla zároveň naděje a pochybnosti a já jsem považoval za nutné dokázat správnost mých tvrzení. Takže jsem začal jednat a v několika minutách se objevily mraky a začalo pršet.

Touto dobou jsem jasně chápal, že když „vymačkám“ vodu z masy vzduchu na jednom místě, vytvořím problém na jiném. Eliminováním sucha na jednom místě bych ho vytvořil na jiném a to nebylo řešení problému. Moderní vědci dělají přesně toto, rozprašují nejrůznější katalyzátory do vzdušných proudů, což způsobí srážky tam, kde potřebují, a dehydrované vzdušné proudy se pohybují dále „prázdné“ – na dalších územích z nich nemá co pršet. Takový postup jsem považoval a stále považuji za nepřijatelný a k vyřešení problému sucha jsem aplikoval dramaticky odlišné postupy. Za prvé, rozhodl jsem se zabránit dešťům nad oceánem a modifikovat vzdušné proudy tak, aby vodu „nesly“ až nad kontinent a vyprázdnily se na vyprahlou zem. Za druhé, pokusil jsem se iniciovat syntézu vody z primárních hmot, nebo, jak to dnes vědci nazývají, z temné hmoty.

Je velmi pravděpodobné, že tehdy zaúčinkovaly obě metody, protože pršet začalo ihned, zatímco donáška vláhy vzdušnými proudy z oceánu by nějakou dobu trvala. Fakt, že déšť začal téměř ihned a nebyl doprovázen poryvy větru indikoval, že jsem „jednoduše“ vyvolal syntézu vody nad celým státem Kalifornie, protože na to, aby se takové množství vody přemístilo nad celou oblast vzdušnými proudy, je třeba čas, i kdyby se jednalo o hurikány s rychlostí větru přes dvě stě kilometrů za hodinu.

Když začalo jemně mžít jen pár minut po mém zásahu, George opět napůl v žertu reagoval: „A to je vše?“

Světlana se k němu připojila a já jsem, trochu zasažen, „šlápl na plyn“. Výsledek byl ten, že začalo pršet velmi intenzívně: začaly padat velké těžké kapky, jejich množství se s každou vteřinou zvětšovalo a za chvíli byla průtrž mračen. George a Světlana přestali s popichováním, ale neměl jsem na jejich slova takto reagovat. Hlavní věc byla, že jsem pracoval na odstranění sucha nad San Franciskem a celou oblastí Kalifornie a uspěl jsem! Pršelo **všude,** nejen v San Franciscu. Ale protože jsem reagoval a déšť v San Franciscu zesílil, k zesílení došlo všude: silný déšť se přeměnil v průtrž mračen, a kde byla průtrž mračen, nastaly malé povodně! Mělo to vážné následky například v Jižní Kalifornii, Los Angeles: takové množství vody v tak krátkém čase rozbahnilo zemi a mnoho domů postavených na úbočích kopců se začalo sesouvat...

Od té doby až do mého odjezdu z USA nebyly v Kalifornii žádné problémy s vodou, a nejen tam; státní úřady přestaly kupovat vodu od okolních států (což ušetřilo miliardy dolarů); vodní nádrže byly stále plné; neprželo jen v zimě, jak tomu bylo před naším příjezdem odjakživa, ale během celého roku, což se ihned projevilo na přírodě: vše bylo téměř celý rok zelené, nejen během sezóny dešťů; omezení na

spotřebu vody byla odvolána, atd.

Někdo to může nazvat jednoduše náhodou, ale sucha do Kalifornie, a nejen tam, přišla opět po mém odjezdu z USA a každým rokem postihovala větší oblast. Ale, jistě, toto je také „náhoda“! Vzpomínám si na jeden vtip, mající s touto situací souvislost. Jednoho dne přijde muž k doktorovi a povídá, „Byl jsem opilý na mol, spadl jsem z devátého poschodí a nezlomil jsem si ani jednu kost!“. Doktor odvětí, že je to jen náhoda. Za nějaký čas příjde muž znovu a opět řekne, že opilý na mol spadl z balkónu v 9. patře a že se mu opět nic nestalo. Doktor opět odvětí, že je to jen náhoda. Za nějaký čas se muž objeví znovu a řekne, že se mu to stalo potřetí. Doktor se na něj podívá a odvětí: „A toto je, můj příteli, již pravidlo!“

Věci, které jsem dělal a které stále často dělám, jdou nad rámec pochopení většiny lidí, ale zároveň při nich nastávají velmi materiální jevy, o nichž se může každý přesvědčit a „osahat“ si je bez ohledu na to, zda on nebo ona **chápe**, čeho jsou důsledkem. Jestliže se na podstatu věcí podíváme zblízka, můžeme si všimnout, že drtivá většina lidí nerozumí dokonce ani principům, podle nichž fungují zcela běžné předměty a přístroje, například televize, ale přesto tito lidé nepopírají jejich existenci. Jestliže „zapátráme“ ještě trochu hlouběji, můžeme vidět, že ti, kteří prohlašují, že daným věcem, například televizi, rozumějí, vědí ve skutečnosti jen o trochu více než ti, jež neví vůbec nic, a jen na čistě popisné úrovni, k čemuž došli na základě aplikace pravidla palce (a pravé ruky) a sérií testů a zkoušek, nikoliv tím, že by skutečně chápali podstatu procesů, k nimž dochází. Nejpodivnější na tom je, že tento stav věcí je pohodlný téměř pro všechny!

V případě mých akcí je naopak **jedna věc** pro většinu vysoce nepohodlná: že na základě mých znalostí a používání síly myšlenky, já, lidská bytost, dělám věci, které technokratická civilizace není a nikdy nebude schopna dělat! Ale to, co dělám, je více než skutečné, a co je více důležité, dovoluje **skutečné** a nepodmíněné použití nyní, ne po smrti, jak slibuje většina světových náboženství.

Je neuvěřitelné, jak sociální parazité pomocí jejich perverzního systému a masivní propagandy zdeformovali lidské vědomí a přivedli člověka do mentálního stavu otroka, implantujíc myšlenku, že člověk je slabý a bídný jak tváří tvář přírodě, tak těm, kdo mu vládnou, majíc požehnání od Boha, a proto nemají otroci právo zpochybňovat jejich moc a tím i je samotné. Ale všichni „Bohové“ slibují otrokům, že se vše dobré stane až **po smrti!** Není to pohodlná pozice: „Bůh“ je připraven „pomoci“ lidem jen po jejich smrti, kdy už žádnou pomoc nepotřebují, protože po smrti se člověk ocitne v poněkud jiných podmínkách, přesněji řečeno jeho duch se ocitne, a je znovu inkarnován ve fyzickém těle a nepamatuje si nic z minulých životů.

Sociální parazité použili právě tento jev, když vytvořili náboženství, podle kterého je lidský život určen právě na odčinění hříchů bez ohledu na to, zda jsou skutečné nebo fiktivní, a nelze-li hřích nalézt (ale člověk trpí), znamená to, že ho Bůh podrobuje zkouškám, aby zjistil sílu jeho víry v Něj. Ale zároveň si člověk může ověřit pravdivost těchto tvrzení a získat „náhradu“ za prošlé utrpení až **po smrti!** Je to definice kruhem: aby si člověk ověřil, že náboženská dogmata jsou pravdivá, musí zemřít, ale když zemře, znovu se narodí a nebude si o předchozích životech nic

pamatovat! Není to z psychologického hlediska ideální sociální zbraň klamu? Člověku je dána „mrkvička“, na kterou nikdy nebude schopen dosáhnout! Ale on si ji velmi přeje a snaží se tak usilovně, jak jen může, nechápajíc že tato „mrkvička“ je podvod vytvořený právě na to, aby člověku **navždy** zabránil zvolit si cestu, jež by ho zavedla na úroveň tvoření, jež by mu umožnila vyřešit všechny jeho problémy navždy a bez jakéhokoliv „Boha“. Byl by schopen řídit svůj osud a hlavně, což je nejdůležitější, nést břemeno odpovědnosti na svých vlastních ramenou namísto jeho přesouvání na nějakého „Boha“, který nebyl schopen po mnoho generací ukázat své schopnosti a nenaplnil sliby, které v jeho jméně dali sociální parazité.

To je důvodem (a je ještě mnoho dalších důvodů, o nichž se zmíním později) proč je vše co jsem já, člověk a nikoliv „Bůh“, vykonal, potlačováno, ačkoliv ti u moci vědí velmi přesně, co a kdy jsem vykonal! Uvědomují si, že kdyby to ti, které oni tak mazaně proměnili v otroky, věděli a pochopili by, kdo a proč jim vymyl mozek a **kdo je ve skutečnosti kým**, přestali by být otroky a zbavili by se svých okovů. Potom by „vyvolení“ museli říct sbohem své „vyvolenosti“, která ve skutečnosti **nikdy neexistovala! Ale** opět se nechávám unášet svým filozofováním, první měsíce v Americe nebyly nijak zvlášť radostné a můj návrat k této době mě nechtěně naladil na filozofické myšlenky. Dovolte mi tedy pokračovat...

Uběhl celý leden a polovina února a situace byla pořád stejná. Přinesl jsem si do Ameriky nedokončený rukopis mé první knihy. Také jsem nakreslil množství ilustrací a jednoho dne následoval Georgovy rady a zašel do kanceláře počítačové firmy. Zaměstanec mi vysvětlil, jak mohou převést mé kresby do digitální podoby, což bylo nezbytné pro knižní publikaci. Dokonce jednu ilustraci naskenoval a ukázal mi výsledek. Výsledek na monitoru se mi moc nelíbil, ačkoliv ilustrace na papíře byla podle mého názoru velmi v pořádku. Po skenování byly po celém obrázku viditelné stopy tuhy, což vytvářelo dojem, že ilustrace je umazaná. Takže, digitální forma mých kreseb se mi nezamlouvala. Když jsem to řekl grafikovi, prohlásil, že mohou obrázek vyretušovat a dokonce mi ukázal, jak by se to dělalo. Výsledek vyretušování obrazu se mi také nelíbíl, požádal jsme nicméně George aby se zeptal, kolik by stálo naskenovat a vyretušovat dvacet kreseb, které jsem již měl.

Grafik rychle spočítal počet nutných hodin práce apod. a oznámil, že by to nestálo méně než pět tisíc dolarů. Tehdy jsem neměl ani na to, abych nám pronajal byt, ale získal jsem kompletní obrázek o tom, co s kresbami může udělat digitální vybavení, a o ceně, a došel k závěru, že bude mnohem lepší si počítač a potřebné vybavení koupit a naučit se s ním dělat, než vyhazovat peníze oknem. Ale to byly jen vyhlídky do budoucna, zatím mi v kapsách svištěl vítr a ta situace mi byla protivná ...

Jednoho dne v polovině února, během jedné z našich vynucených procházek, jsme se Světlanou diskutovali situaci a dokonce jsme zvažovali možnost návratu do Ruska. Avšak nikdy v životě jsem nic nevzdal a když jsme situaci probrali, rozhodli jsme se, že vzdát se není v naší povaze a měli bychom pokračovat v rozdělané práci, spoléhajíc se jen na sebe: měli jsme jeden druhého a mohli se skrze všechny těžkosti dostat společně. Hotovo! Jelikož moje angličtina byla stále hodně slabá, lépe řečeno, spíše vůbec neexistovala, požádal jsem George, aby našel místa, kde se v San

Franciscu scházeli lidé zajímající se o alternativní léčení, esoteriku apod., pokud taková místa v San Franciscu vůbec byla. Řekl, že v San Franciscu může člověk najít téměř cokoliv a začal volat do různých organizací s návrhem uspořádání mých přednášek.

George našel několik míst tohoto druhu a z druhé strany byl také velký zájem: přesně v té době se v San Franciscu konaly různé semináře a setkání s léčiteli a má účast jim přišla velmi vhod, o čemž George informovali. Tento obrat událostí pozvedl mého ducha a šli jsme na setkání. Požádal jsem George, aby má slova překládal do angličtiny, a i když překlad nebyl zdaleka ideální kvůli Georgovu neúplnému porozumění problematice, bylo to mnohem lepší, než kdybych se něco pokoušel říkat já. Navíc prošel mou transformací mozku a byl živým svědkem pravdivosti mých slov. Organizátorka festivalu, jejíž jméno si nepamatuji, oznámila mé jméno a spolu s Georgem jsme se poprvé ocitli před zraky amerického publika. V hledišti bylo několik desítek lidí. Začal jsem hovořit, s periodickými zastávkami, aby George mohl překládat. Mluvil jsem o transformaci mozku a o tom, jaké schopnosti mohu člověku dát. George ilustroval má slova vlastním příběhem, popisujíc, jak a co prožíval během a po transformaci. Mluvil jsem o možnostech léčení a také mnoha dalších věcech. George pozval na setkání také Johna Mac-Manese, svého přítele ze surfingu. Byl tehdy ředitelem oblastní pobočky zpravodajství CNN v San Franciscu a zálivu a vše, o čem jsem mluvil, ho velmi zaujalo.

Během semináře nastal malý incident. Po mně měl mluvit americký léčitel, a když jsem začal mluvit o transformacích mozku a výsledcích mého léčení, jeden z posluchačů vyskočil a vyjádřil pohoršení, protože si přišel poslechnout onoho amerického léčitele a ne mě! Organizátoři museli zakročit a připomenout, že jsem byl pozván stejně jako všichni ostatní, a tím incident ukončit. Obdivovatel jiného přednášejícího byl pravděpodobně dotčen, protože moje přednáška vyvolala u lidí velký zájem a na jeho idol nic nezbylo. Reakce lidí vskutku rychle rostla: mnoho lidí nejenže poslouchalo se zájmem, ale také vyjádřili přání projít mým kurzem léčení. Fakt, že George byl Američan a mohl potvrdit, že jsem vyléčil jeho matku z nevyléčitelné choroby, sehrál pozitivní roli. Byl tam jeden mladý Brit jménem Steve, který se ukázal velmi vnímavým na mé působení. Provedl jsem s ním několik sezení, on byl výsledky šokován a začal se o své dojmy dělit s ostatními lidmi, a slovo o mně se začalo šířit...

Jistě, nestalo se to všechno ze dne na den, ale Stevův "magický dotek" vše uvedl do pohybu. Jeho družnost hrála důležitou roli v tom, že se lidé dozvěděli o mé přítomnosti a schopnostech. Faktem je, že většina Američanů nerada mluví o svých problémech, tím méně o svém zdraví. Tyto otázky jsou pro ně tabu. Psychologie Američanů nám přišla velmi podivná: jsou schopni mluvit o velmi intimních věcech (i s lidmi, které sotva znají), často odhalujíc takové detaily, že jsme já a Světlana byli jejich "upřímností" šokováni, ale odpověď na otázku týkající se zdraví nebo práce byla vždy stejná – "všechno jde velmi dobře". Říkají to ne proto, že vše je skutečně v pořádku, nebo že by se o své starosti nechtěli podělit s někým jiným, ale proto, že by jejich zdravotní problémy, pokud by vyšly najevo, mohly ohrozit jejich kariéru,

pohodlí atd. a ztratit práci znamená ztratit životní standart, což je pro ně naprosté selhání!

Takže, Stevova družnost uvedla vše do pohybu. Mou pomoc začali vyhledávat rodilí Američané, namísto pouze rusky mluvících emigrantů, z nichž většina byli Izraelité, kteří umírali touhou žít ve své "historické domovině", ale z nějakého důvodu se ocitli v USA! Lidé z okolí Věry Ivanovny patřili přesně k tomuto druhu lidí a s jejich "přístupem" jsem měl již zkušenosti. Téměř od začátku mého pobytu jsem neměl nejmenší touhu setkávat se s bývalými občany SSSR. Nikdo z nich nikdy nesplnil to, co slíbil.

Tak či onak, ledy se pohnuly! Cítil jsem ohromnou úlevu. Téměř ve stejný okamžik jsem dostal první šek od pana Harrisona. Držel jsem v rukou poprvé ve svém životě šek na mé jméno a byl to příjemný pocit, ale suma mě velmi překvapila. Vedl jsem si záznamy pacientů a toho, kolik kdo z nich zaplatil za sezení, a to byl důvod, proč mě suma uvedená na šeku překvapila. Pan Harrison se zjevně rozhodl zaplatit všechny výdaje svých kanceláří z mých peněz, protože sám neměl téměř žádné pacienty, alespoň soudě podle toho, co jsem mohl sledovat na vlastní oči, a kanceláře měly výdaje každý den: plat sekretářky, nájem, elektřina, telefony atd. A když si toto vše odečetl z mé sumy, navíc si vzal dalších 25% ze zbytku částky!

Byla to celkem podivná „matematika", ale neshledal jsem ji tak „záhadnou", jak pravděpodobně Mr. Harrison předpokládal. Byl jsem rád, že mám šek, i když s měsíčním zpožděním, ale obchodní přístup Harrisona mi nevyhovoval. Řekl jsem mu to při první příležitosti, která se naskytla, samozřejmě skrze George. Platil 1500 dolarů měsíčně za celou kancelář a já jsem používal jen nejmenší místnost a jen několik dní v týdnu na dvě až tři hodiny, nicméně, nabídl jsem mu zaplatit za každý měsíc 2500 dolarů, ale on odmítl a trval dále na svých podmínkách, které jsem shledal absurdními, což jsem mu také řekl. Ale musel jsem tu situaci na nějakou dobu akceptovat, protože jiné místo, kde bych mohl přijímat pacienty, jsem neměl, a v Georgově domě jsme byli stěží tolerováni bez jakýchkoliv pacientů, což jsme se Světlanou jasně vnímali, ačkoliv navenek vše vypadalo v pořádku.

Tedy, dostal jsem první šek a … vypadalo to, že vše bude konečně v pořádku! Avšak ještě nebyl trablům konec. Dostal jsem informaci, že šek může být podán k proplacení teprve následující den, kdy budou k dispozici peníze na pokrytí. Následující den jsme šli do mé banky (The Bank of America), George mi pomohl vyplnit všechny formuláře a podal jsem šek k proplacení. Dostal jsem potvrzení na němž stálo, že 90% sumy bude dostupných teprve **za dva týdny**! Něco takového jsem nečekal a byl překvapený, ale taková byla pravidla pro nové klienty banky. Nikdo mi neřekl, že jsem mohl získat celou sumu, kdybych šel do banky, jejíž jméno bylo na šeku. Ale dokonce i v tomto případě by banka uplatnila určité preventivní opatření, o čemž jsem se ale dozvěděl až později, tehdy pro mě bylo vše zvláštní a nové, protože my, bývalí obyvatelé Sovětského svazu, jsme neměli o bankovnictví nejmenší ponětí. Tento jev prostě v každodenním životě obyčejných sovětských lidí neexistoval. Takže, musel jsem to "zvládnout za pochodu".

Pamatuji si, jak George nějaké dva týdny po našem příjezdu do USA navrhl,

abych si otevřel bankovní účet, a šli jsme spolu do nejbližší pobočky, kde George vyplnil všechny potřebné formuláře a bylo mi vysvětleno, jak šekovou knížku a účet používat. Na všechno jsem s chápajícím pohledem přikyvoval, ale nerozuměl jsem ani slovu. Když jsme opustili budovu, George mi všechny detaily a pravidla vysvětlil rusky. Účet jsem si musel otevřít proto, protože v kontrastu s Rusy, Američané téměř nepoužívají hotovost. Později jsem si často všiml, že vypisují šeky dokonce i na jednociferné sumy! Faktem je, že šeky nejsou v Rusku používány dokonce ani dnes. Na jedné straně je systém šeků velmi pohodlný, nemusíte nikam chodit, stát fronty apod. Avšak má to i svou stinnou stránku – státní instituce skrze ně získávají možnost plně kontrolovat život občana, vyžadujíc od něj hlásit, jak a kde utratil své peníze.

Začátkem března jsem mohl konečně začít užívat peněz, které jsem si vydělal, a první věc, kterou jsem udělal, bylo vypsání šeku na pronájem bytu! Jelikož jsme neměli mnoho peněz, pronajali jsme si od Orbelianů malé studio s miniaturní kuchyní (vzdálenost od okna k lince nebyla větší než půl metru). Zeptal jsem se George kolik to bude stát, vypsal šek na 750 dolarů a požádal o další laskavost. Všichni jsme zašli do obchodu s nábytkem a koupili pohovku, skleněný stůl se šesti židlemi a ložní a kuchyňské vybavení pro dvě osoby. Byla tam lednička a postel, která se sklápěla do zdi. Koupili jsme malou televizi, videorekordér a telefon a požádali o doručení toho všeho na naši novou adresu. George zavolal telefonní společnosti a zařídil zapojení linky, následující den jsme se do našeho nového bytu nastěhovali a mohli si konečně trochu oddychnout! Spotřeboval jsem na to téměř všechny peníze, ale ta svoboda za to stála!

O nějaký čas později jsem se dozvěděl, že za takový byt platím maximální možnou sumu – Američané za tento druh platili 650 dolarů měsíčně. Bylo to pro nás celkem nepříjemné zjištění, ale mělo to i „světlou stránku“: George nevyžadoval platbu za první a poslední měsíc a také žádnou kauci. Takže jedna věc vyvážila druhou a do určité míry zmírnila Georgeovo podivné, mírně řečeno, rozhodnutí. Měl jednu zvláštnost: pokud se to netýkalo peněz, byl ochoten pomoct z hloubky svého srdce a duše s čímkoliv, ale jakmile byly ve hře peníze, stala se z něj rázem úplně jiná osoba, která sledovala jen své zájmy. Podobný jev jsem zpozoroval i v jiných lidech, ale na rozdíl od nich, George vždy pomohl, pokud to nestálo peníze.

Když jsme se přestěhovali, zopakoval jsem panu Harrisonu mou nabídku ohledně platby za prostory, ale opět ji odmítl. Rozhodl jsem se nevyužít jeho služeb a přijímat pacienty v našem bytě. Světlana mě v tom naprosto podpořila, ačkoliv se to pro ni vyvinulo v těžkou zkoušku...

Kapitola 3. Každodenní rutina

Takže, téměř všechny naše peníze jsme utratili za pronájem a vybavení malého bytu v centru San Francisca a opět se ocitli v napjatém očekávání – co z toho všeho vzejde? Ale ačkoliv budoucnost byla vcelku nepředvídatelná a neznámá, poprvé od našeho příjezdu do USA jsme si citelně vydechli.

Pobyt v cizím domě pro nás byl velmi obtížný, zvláště pokud vezmeme v úvahu, že nám myšlenky paní domu ohledně této situace nezůstaly skryty, ačkoliv ona sama dělala vše pro to, aby situací prošla s důstojností. Fakt, že jsem tehdy skoro neuměl anglicky, nezměnil nic. Mnoho lidí nechápe podstatu telepatické komunikace a je překvapeno, že člověk může číst myšlenky jiných, i když nezná daný jazyk. Pointa je v tom, že myšlenky jsou prvotní a slova následují, ačkoliv si je většina lidí jistá opakem; většina z nich neumí pochopit jednoduché věci, protože nejsou schopni se na věc podívat z jiného úhlu. Myšlenka či obraz je přeložen do verbálního kódu pro komunikaci s ostatními teprve poté, co je lidským mozkem kompletně zformován(a).

Každý národ má vlastní verbální kód, který se vyvinul v průběhu staletí, odrážejíc myšlenky a obrazy, jež se v myslích lidí rodily. To znamená, že lidé různých národů mají jen jiné verbální kódy, nikoliv však jiné myšlenky a obrazy! Proto za účelem pochopení toho, co druhá osoba myslí, pokud člověk nezná její jazyk, stačí se naladit na myšlenky a obrazy dané osoby. Existuje jev, který má s tímto přímou souvislost: lidé různých kultur a etnik, kteří se setkali s příchozími z hvězd, byli vždy překvapeni, že k nim návštěvníci hovoří jejich jazykem, aniž by otvírali ústa!

Ti, kdo přišli z jiných hvězd, samozřejmě neznali žádný pozemský jazyk a po pravdě nebyli ani schopni verbalizovat, protože velká většina z nich komunikovala pouze telepaticky! Proto, když potkali obyvatele Země, jednoduše projektovali své myšlenky do lidského mozku, jež je přeložil do verbálního kódu, kterým daná osoba hovořila! To je celé! Není v tom žádná nevysvětlitená záhada nebo zázrak! Mimozemšťané neznají pozemské jazyky, nebo jazyky jakéhokoliv pro ně cizího obydleného světa, ale používají telepatii! Po pravdě, mnoho lidí mi řeklo, že když přemýšleli o tom či onom problému, začal jsem na jejich otázky odpovídat, i když ještě nebyly vysloveny a nezáleželo ani na tom, zda jsem jazyk dotyčné osoby znal či nikoliv. Popoběhnu několik kroků vpřed, dva nebo tři týdny od událostí, které právě popisuji, abych uvedl příklad.

Čas od času jsem požádal George, aby přišel a překládal má slova pacientům, zvláště, když jsem chtěl říct něco nad rámec obvyklých frází typu co pacient cítí a kde. V jednom takovém dni v polovině března 1992 jsem pracoval se Stevem Lovinem, vlastníkem malé továrny, jež produkovala vitamíny. Nebyl to ve skutečnosti jen jeho zdravotní stav, jež vyprovokoval upřímný zájem o mé schopnosti. Jednoho dne Steve dorazil na sezení a dal Georgovi dopis, aby ho pro mě přeložil do ruštiny. George položil neotevřenou obálku na stůl a já jsem začal se Stevem pracovat. V průběhu práce jsem mu přes George sděloval věci, jež jsem pro něj považoval za nutné, aby věděl.

Mé vysvětlování se netýkalo jen stavu jeho zdraví, ale i velmi jemných chemických mechanismů, jež se odehrávají v živé hmotě. Jinými slovy, mé vysvětlování se netýkalo zjevných věcí, jak by si mohli myslet někteří skeptici. Začal jsem vysvětlovat, že chemické složení a pozice atomů v molekule nejsou jedinou důležitou věcí v organických molekulách, ale také jsou důležité prostorové pozice jednotlivých atomů vůči sobě navzájem. Jinými slovy, prostorové uspořádání molekuly hraje stejně důležitou roli, jako její chemické složení! Také jsem mu řekl,

že hlavní problém s organickými složkami vyráběnými průmyslově, zvláště vitamíny, byla jejich neschopnost být živým organismem asimilována, a to z jednoho prostého důvodu: ačkoliv mají s „živými“ vitamíny totožné chemické složení, mají dramaticky odlišné molekulární prostorové uspořádání. Proto je lidské tělo přijímá jen velmi špatně.

Také jsem se dotkl jiných otázek, jež by šly nazvat zjevnými jen velmi těžko. Když jsem dokončil sezení a vysvětlování, Steve byl téměř ve stavu šoku. První věc, kterou řekl, bylo prohlášení, že se mu dostalo veškerých důkazů mých schopností, které potřeboval. Vtip je v tom, že když jsem s ním začal pracovat a naladil se na něj, odpověděl jsem na všechny otázky, na něž se ptal v dopise, jež nechal George ležet neotevřen na stole! Tento druh věcí je pro mě vcelku normální, ale ostatním to připadá jako zázrak, ačkoliv se o žádný zázrak nejedná! Přesně tato událost se stala základem pro naši téměř pětiletou spolupráci...

Než budu pokračovat v popisu denní rutiny, chtěl bych vyjasnit můj postoj ohledně čtení myšlenek. Považuji myšlenky každého člověka za jeho soukromou věc a nikdy „nevstupuji“ do hlavy člověka bez jeho souhlasu, s výjimkou situací, kdy nějaký člověk představuje hrozbu pro mě nebo lidi v mém okolí. V tomto případě nepovažuji za nutné mít jeho svolení, ale i tak se nestarám o jeho osobní záležitosti, ale jen o aspekt nebezpečí, který představuje. Ve všech ostatních případech „nevstupuji“ do hlavy člověka, i když je jeho vymezení vůči mě zjevně negativní. Každá lidská bytost má právo na svůj vlastní postoj bez ohledu na to, zda je správný či nikoliv. Dokud nikomu neubližuje, je to jeho osobní věc. Jedna věc na vysvětlenou. Abych pochopil Marshin postoj ohledně našeho setrvávání v domě, nemusel jsem se dívat do její hlavy, její myšlenky z ní tryskaly jako vodopád. Craig a Wade, dvojčata, byli jediní, kdo se k nám chovali vskutku opravdově a srdečně...

Ale vyřešilo se to: po dvou měsících stísněných pocitů jsme byli **volní!** Volní a nezávislí, a co je nejdůležitější, nikomu jsme nic nedlužili, protože jsme vše platili z vlastních kapes! Ten pocit byl úžasný! V našem bytě jsme se cítili opravdu dobře, navzdory tomu, že byl neuvěřitelně malý. Naše první malá „základna“ byla na Mason Street 640, mezi Bush Street a Sutter Street v bezprostřední blízkosti centrálního náměstí San Franciska. Měla jednu zvláštnost: postel se dala sklopit do věstavěné skříně. To znamenalo, že místnost měla trochu volného prostoru, bez čehož by v ní v podstatě žádný prostor nebyl, a co bylo nejdůležitější, bylo v ní možné přijímat pacienty. Tato zajímavá vynalézavost nám umožnila změnit ložnici v malou kancelář, která byla v každém případě větší než ta, kterou nám pronajal pan Howard Harrison. Jen díky Světlanině úsilí se náš malý byt proměnil v útulnou kancelář. Byla schopna vytvořit tuto útulnost jen několika málo zásahy.

V několika málo dnech bylo pro příjem pacientů vše připraveno. Příjem začínal v devět ráno a navzdory naší touze spát déle, museli jsme „vyskočit“ o půl deváté, připravit místnost a zaujmout naše místa. Světlanino „místo“ byla kuchyně, kde se člověk pomalu nemohl ani otočit, a zatímco jsem pracoval s pacienty v „ kanceláři“, Světlana byla nucena celou dobu sedět v kuchyni na stoličce, protože mezi linku a zeď se nevešla dokonce ani židle. Jedinou spásou se jí v této situaci staly knihy, jež

během mé práce s pacienty četla. Vzhledem k její hbitosti, sedět na jednom místě pro ni bylo téměř mučení a délka se prodlužovala s každým dalším dnem, protože na začátku jsem neměl mnoho pacientů, ale jejich počet se rychle zvyšoval.

Pracoval jsem s mnoha pacienty, kteří neměli žádné peníze, zadarmo, a v Americe bylo v této situaci mnoho lidí. Pět tisíc dolarů byla pro drtivou většinu Američanů velká suma. V takových situacích bylo mou jedinou podmínkou zpřístupnění lékařské dokumentace ohledně jejich zdravotního stavu před započetím mé léčby, během ní a poté, a také povolení použít tyto dokumenty v mých dalších veřejných vystoupeních nebo publikacích. Považoval jsem za nesprávné používat lékařské zprávy mých pacientů bez jejich souhlasu a navíc jsem nikdy neříkal lidem, že jsou zdraví, aniž bych je poslal na nějaké potvrzující lékařské testy. Nebylo to proto, že bych nevěděl co říct, ale protože má slova a mé znalosti nemohly být reprezentovány ve formě lékařské dokumentace, na kterou byli lidé zvyklí a které věřili.

Mimo to, v Americe bylo mnoho „léčitelů“ za kterými lidé chodili s problémy a kteří přinejlepším svým pacientům neublížili, ale ujišťovali své pacienty, že jejich nemoc odstranili, ale lékařské testy ukázaly, že se nic nezměnilo. Takže jsem se rozhodl, že by bylo marné říkat lidem něco takového poté, co zažili podobnou „zkušenost“ navzdory faktu, že v mém případě nemoc nebo nemoci odstraněny byly. Proto jsem je posílal za medicínským establishmentem, aby jim lékaři, ne já, potvrdili jejich zdravotní stav na bázi provedených testů. Jen jsem pacientům doporučoval, který test by měli v té či oné fázi mé práce podstoupit. Takto nemohl nikdo říct, že jsem někomu ohledně jeho zotavení „lhal“. Lékaři, jejichž jména jsem ani neznal, a kteří neznali mě ani mou práci, dávali posudky, a proto nemohli být mými "spolupachateli" v "podvodě" na chudých, důvěřivých lidech, jak by mí nepřátelé velmi rádi věc položili. Vždy jsem se držel podobné strategie a taktiky, což bylo správné rozhodnutí a jediná možná cesta s ohledem na to, že doktoři nemohli rozumět, co se s jejich pacienty děje, protože ve většině případů vůbec nevěděli, že tito navštěvují má sezení.

Tak či onak, slovo o mně se rozšířilo: nikdy za celou dobu patnácti let mého pobytu v USA jsem si neplatil reklamu v masmédiích. Mnoho lidí sdělilo informace o mně svým známým a rodině, ačkoliv bylo i mnoho takových, kteří o svých zdravotních problémech nemluvili s nikým. Důvod mlčení byl čistě finanční, abych tak řekl. Vtip je v tom, že pracující Američan řekne, že je naprosto zdráv, i když má nevyléčitelnou chorobu. Takový klam má kořeny v tom, že lidé pracující pro někoho jiného se obávají, že povědomí o jejich nemoci by mohlo být důvodem ztráty práce, což pro většinu z nich znamená ztrátu bydlení a zdravotního pojištění. To je důvod, proč většina zaměstnanců o svých problémech nemluví...

Jak jsem zmínil dříve, mladý Brit jménem Steve byl v počátcích mé privátní praxe v USA velmi aktivní v mé propagaci. Ukázal se být velmi vnímavým na můj vliv a reagoval velmi silně na každý pohyb ruky a každou mou akci, a velmi otevřeně sdílel své vnímání s ostatními. Byl také mými skutky tak ohromen, že o tom řekl mnoha svým známým. Když zažili mé působení, mnoho lidí s sebou přivedlo své

děti, rodinu a přátele. První týden března počet mých pacientů vzrostl na deset denně, a během následujících týdnů se toto číslo zvýšilo na patnáct až dvacet denně!

Ačkoliv ne všichni, více než polovina pacientů mi platila za každé sezení. Ačkoliv to byly relativně malé částky, dovolilo nám to být kompletně finančně nezávislými a neomezovat se téměř v žádném ohledu. Když se malý potůček pacientů stal vodopádem, Světlana musela sedět v kuchyni na stoličce od devíti ráno do čtyř odpoledne a někdy mnohem déle. Měl jsem jednoho pacienta každých dvacet minut. Pokoušel jsem se organizovat rozpis tak přesně, jak to jen bylo možné a nenechat nikoho čekat déle než pět minut. Od pacientů jsem čekal to stejné. Respektoval jsem jejich čas a žádal po nich, ať oni respektují i můj a uspěl v tom ohledu, že téměř každý chodil přesně na čas. Jistě, ne vždy záleželo všechno jen na dané osobě – byly dopravní zácpy, poruchy na autě apod., ale lidé vždy zavolali a o podobné situaci mě informovali, a vždy jsem se pro ně pokusil najít mezeru v mém rozvrhu, často obětujíc krátkou pauzu. Takže, velmi rychle jsem uspěl v organizaci svého rozvrhu nejefektivněji, jak to bylo možné, což pro ostatní vypadalo neuvěřitelně intenzivně: zvláště pro Američany, kteří nikdy nebyli příliš známí svou dochvilností.

Avšak chyba není jen na jejich straně: když americký doktor určí čas schůzky a pacient příjde v devět ráno, s největší pravděpodobností se s doktorem neuvidí dříve než v 11.00, a to pokud má štěstí! Američtí doktoři uvažují, že na ně musí pacienti čekat, aby se zabránilo prodlevám! Fakt, že je osoba nucena několik hodin čekat, je nijak neznepokojuje. Jejich primární starostí je to, aby ani hodina jejich času nezůstala nezaplacena. Nikdy jsem neměl rád davy lidí na mě čekající, protože jsem to vůči nim považoval za projev disrespektu. Zároveň jsem vyžadoval, ať lidé respektují můj čas. Mí pacienti mi tento druh disrespektu za celou dobu mého pobytu a privátní praxe v USA ukázali jen několikrát.

Pamatuji si, jak mě jednou mladý muž požádal o sezení, určil jsem datum a čas a on souhlasil, ale ve smluvený čas se nikdo neobjevil ani nezavolal. Byl jsem trochu překvapen, ale přemýšlel jsem, že asi změnil názor a nepovažoval za nutné mě o tom informovat. Přišlo mi to nepříjemné, ale téměř ihned jsem na něj zapomněl a byl velmi překvapen, když se objevil o dva dny později a ještě v úplně jinou dobu. Ačkoliv jsem v ten moment neměl pacienta, nepřijal jsem ho. Ujasnil jsem si jeho jméno, podíval se do kalendáře a zeptal se, zda si pamatuje, že měl přijít před dvěma dny a v jinou dobu. Myslel jsem, že se jednoduše spletl, ale on řekl, že si pamatoval den a čas přesně, ale „jednoduše“ se mu to nehodilo a přišel tedy, až mohl. Byl jsem jeho odpovědí trochu zaskočen a zeptal se, zda má telefon? Odpověděl souhlasně, načež jsem se ho zeptal, proč mi nezavolal a nedomluvil si jiný termín. Odpověděl, že to nepovažoval za nutné. Slyšíc takovou odpověď, odmítl jsem ho přijmout navzdory faktu, že jsem čas měl, a řekl jsem mu, že pokud měl zájem o mou pomoc, měl mi zavolat předem a domluvit si schůzku, nikoliv objevit se, kdy to považoval za vhodné.

Někdy lidé popletli čas nebo datum jejich schůzky, ale takových nebylo moc a nebyl to záměrný klam. Všeobecně byli mí pacienti velmi ukáznění a téměř nikdy nedocházelo k nedorozuměním. Dobrá organizace a disciplína mi dovolila využít můj

čas tak efektivně, jak to bylo možné, a neplýtvat ani mým, ani jejich časem. A tak jsem mohl trávit s pacienty přesně plánovaný čas a volný čas věnovat na jiné věci. Jedinou nevýhodou této organizace byla skutečnost, že jsem se musel "zapnout" a "vypnout" každých patnáct až dvacet minut.

Trochu vysvětlím, co tím mám na mysli. Důležité je, že pracovní a nepracovní stav mého těla se od sebe navzájem výrazně liší. V nepracovním stavu jsou všechny mé struktury (kromě ochranných a skenovacích) srolovány, protože pohybovat se s konstantně aktivními strukturami a přeskakovat skrze ně silné proudy primárních hmot bez jakéhokoliv důvodu je jako uměle osvětlovat ulici během jasného dne; je to nerozumné a nepřípustné: v takovém aktivním stavu hrozí realizace každé podvědomé myšlenky. Proto, když neexistuje speciální důvod, nacházím se ve „srolovaném“ stavu. Jistě, nejedná se o mou fyzickou stránku, která by se někam rolovala, ale struktury mého mozku a ducha, které jsem si vytvořil. Lidé, kteří nemohou vnímat, co se děje na ostatních úrovních planety, nezaznamenají žádnou změnu, když otevřu nebo zavřu své struktury, ale velmi často tento přechod cítí, jako by se dostali pod silné magnetické pole. Vnímaví lidé tento proces cítí, jako by je něco „odválo do dálky“ bez přítomnosti větru.

Mé fyzické tělo během procesu aktivace a deaktivace struktur podstupuje významnou zátěž: krevní tlak může během několika vteřin vyskočit z normálu na více než 200. I když jsem své fyzické tělo hodně změnil, tyto pocity mají do příjemných daleko. Zátěž během procesu rozvinutí struktur může být přirovnána k té, kterou kosmonaut podstupuje při startu rakety. Abych se dostal do aktivního (pracovního) stavu, musím rozvinout své struktury, ne všechny z nich, ale jejich „jádro“ musí být aktivováno vždy, protože můj duch a struktury, které jsem vytvořil, jsou jeden celek. Nepotřebuji všechny své možnosti (sílu), a tak je musím omezovat dokonce i při takovém částečném rozvinutí, abych předešel přetížení pacienta: moje síla v aktivním stavu je mnohem větší, než je mnoho lidí schopno snést dokonce i při minimální aktivaci mých struktur a během práce musím vždy výkon omezovat. To je, abych tak řekl, vedlejší účinek oněch transformací, které jsem na sobě provedl.

To znamená, že práce s mými pacienty mě nutila "zapnout se" a "vypnout se" každých patnáct nebo dvacet minut a kontrolovat, aby vliv v mém rozvinutém stavu náhodou „neunikl“ tam, kde neměl být! Opakování tohoto procesu patnáckrát až dvacetkrát za den pochopitelně vyústilo v určitou únavu. Když se zaklaply dveře za posledním pacientem, přál jsem si jedinou věc – ulehnout do postele a nejméně třicet až čtyřicet minut odpočívat! Ale Světlana si, trávíc všechen tento čas ve vynuceném „vězení“ v kuchyni, chtěla „protáhnout nohy“, takže jsem ze sebe „setřepal“ únavu a šli jsme se společně projít městem. Když se přidal George, šli jsme všichni společně buďto do San Franciscského Parku nebo na nějaké jiné zajímavé místo. Také jsme se setkávali s vědci a jinými lidmi, kteří projevili zájem o mé schopnosti. Velmi často jsme se se Světlanou vydávali objevovat pro nás nová místa v San Franciscu. Zeptali jsem se George, jak se tam můžeme dostat a trávili svůj volný čas „průzkumem“.

Pochopitelně jsme si vybírali místa, kam se dalo dostat veřejnou dopravou. Žili jsme téměř v centru San Francisca a stačilo přejít tři bloky, abychom se dostali ke

stanici metra (Muni), zvolili trasu a vydali se na průzkum města. Naše první výlety metrem byly do čtvrti West Portal, do obchodního centra „Stonestown“ nebo do Fisherman's Wharf. Ve West Portal se metro dostávalo na povrch. Ústí tunelů vypadalo jako ohromná ústa polykající a vyplivující vlaky. Při naší první jízdě jsme se chtěli dostat do shopping centra Stonestown, ale když metro vyjelo z pod země ve West Portal, rozhodli jsme se vystoupit tam. West Portal Street začínala přímo u výjezdu Muni a pravděpodobně s ní jméno přímo souvisí, protože tam žádné jiné "brány", "dveře", nebo "portály", s výjimkou ústí obrovských tunelů nebyly. Ulice byla určitým způsobem útulná. Bylo tam mnoho malých obchodů, restaurací mexické, čínské, japonské a jiné kuchyně a kino, které byla postaveno pravděpodobně na počátku 50. let. Obchody měly svou vlastní "osobnost" a právě toto vytvářelo zvláštní atmosféru.

V jednom z těchto obchodů Světlana spatřila boty na vysokých podpatcích velmi jasných barev, jaké v sovětských obchodech nebyly vůbec k vidění. Boty byly křiklavě červené, zelené, modré a žluté... barvy byly tak rozmanité a nečekané... vyrobené z dobré kůže... v Číně. Cena byla překvapivě malá, tak malá, že si ji pamatuji dodnes – devět dolarů za pár! Nemohli jsme nejprve pochopit, jaktože takové úžasné boty z dobré kůže stojí jen devět dolarů. Světlana si vybrala několik párů a stále v překvapení jsme opustili obchod. Později jsme na důvod takové lacinosti přišli – boty byly po prvním použití na vyhození, hlavně, když se v nich chodilo v dešti. Po tomto jsme se vždy drželi pořekadla – „nejsme tak bohatí, abychom si mohli kupovat levné věci“. V jednom malém obchodě však Světlana přeci jen našla něco, co vypadalo skutečně krásně a bylo to i kvalitní. Koupila tam pletené svetry z angorské vlny vyšívané uměle pěstovanými perlami pro sebe, naše matky, mou sestru a ženu mého bratra, jejíž jméno je také Světlana. Byly vyráběny ručně, zhotoveny s vkusem a byla radost se na ně dívat. Má duše se zaradovala, když jsem si představoval, jak naši nejbližší a nejdražší budou v této kráse vypadat…

Bylo to prvně, kdy jsme mohli poslat dárky všem členům našich rodin: do Litvy, kde bydleli Světlanini rodiče a její syn Robert, a do Ruska, kde žila má rodina, ačkoliv můj bratr se přestěhoval do Charkova (Ukrajina), kde si koupil byt, ačkoliv tam nakonec nežil příliš dlouho. Když se Sovětský svaz rozpadl, ukrajinská vláda začala zavádět určitá opatření vzhledem k rusky mluvíci populaci: ti, kdo se na Ukrajině nenarodili, byli nuceni podstoupit zkoušky z ukrajinského jazyka, bez nichž bylo v Charkově téměř nemožné pracovat a žít, v Charkově, který se mimochodem stal “ukrajinský” teprve po revoluci v roce 1917. Stalo se to, když bolševici vytvořili SSSR a Ukrajina, jakožto hlavně zemědělská země, potřebovala dělnickou třídu, v jejímž jméně by tam mohla být vytvořena “diktatura proletariátu”! To byla cesta, jak Ukrajina “získala” území, jež jsou dnes zvána východní Ukrajina! Bolševici, mezi nimiž nebyli téměř žádní Rusové, velkoryse rozdávali ruskou zemi, aniž se ruského lidu ptali. Ale to je příběh na jiný den …

Tak či onak, můj bratr a jeho rodina byli v roce 1994 přinuceni opustit ruskou půdu, která Ukrajině nikdy nepatřila a byla nasáklá ruskou krví, ale kvůli bezskrupulózním politikům se stala tahem pera „ukrajinskou“! Tak se on a jeho

rodina, jejíž všichni členové se narodili na území Ruska, museli odstěhovat zpátky do Ruska jako přistěhovalci a čekat několik let na ruské občanství. Ale to všechno se stane až mnohem později, zatím se opět vrátím do San Francisca, k březnu roku 1992...

Jednoho dne jsme se dostali do obrovského nákupního centra "Stonestown" se stovkami různých oddělení, ale měl jsem zájem hlavně o jedno, elektronického zboží, které mě šokovalo svou velikostí a plností po téměř prázdných sovětských obchodech. Byly tam nejnovější modely televizorů, videorekordéry, fotoaparáty a videokamery, počítače, ... vše ve mně vyvolávalo silnou zvědavost. Mohl bych se tam "procházet" donekonečna, zatímco Světlana byla nedočkavá, až uvidí jiná oddělení. Ona navštívila oddělení elektroniky s téměř stejným nadšením, jako já, za což jsem byl vděčný, ale já jsem nebyl schopen „setrvávat“ se stejným nadšením v odděleních, které zajímaly ji. Obvykle jsem po několika minutách získal ztrápený pohled, začal se dívat na hodinky a každých pár minut se zeptal, jestli už půjdeme. Samozřejmě jsem na ni počkal tak dlouho, jak bylo třeba, ale jak se říká, „dýchal jí na záda“, což pro ni jen stěží mohlo být příjemné. Jako většina mužů jsem mohl „chodit“ dlouhou dobu v odděleních elektroniky, aut, zbraní atd. Jsem muž a mnoho generací předků vtisklo do mých genů lásku ke zbraním a koním (autům). Byli to bojovníci, kteří po staletí a tisíciletí se ctí chránili svou zemi před nepřáteli, prolévajíc svou krev a obětujíc své životy. Jejich láska pro jejich přátele v boji, koně, a zbraň, na níž závisel v boji jejich život a, ve výsledku, také vítězství nad nepřítelem, byla „otištěna“ do jejich genů.

Málokdo ví, že rytíři se svými druhy v boji – koňmi – komunikovali **telepaticky!** Kůň je velmi chytré zvíře, a jestliže se člověk stane jeho přítelem, je těžké si představit oddanější stvoření, což nemůže být řečeno o autu. Naprostá jednota, určitý druh symbiózy mezi člověkem a koněm jim dovolil jednat v boji s výjimečným souladem, bez krutosti, která je pozorována dnes. A stal se zázrak: člověk a kůň jako by byli jedna bytost, kdy se rychlost a síla koně stala pokračováním člověka! Taková jednota uvolnila člověku obě ruce, kůň ihned reagoval na mentální pokyny-příkazy a takový bojovník se stal téměř nedotknutelným! Pokud to bylo doplněno mistrovským ovládáním zbraní a bojové magie, můžeme si představit, co tváří v tvář takovému bojovníku cítili jeho nepřátelé!

Legendy o pohádkových bytostech, kentaurech, vznikly právě tehdy! Kentaur je vnímám jako mýtické stvoření mytologie takzvaného „antického Řecka“. Ve skutečnosti to nebyly mýtické bytosti, ale obyčejní lidé! Pravda, ne tak obyčejní, pokud mohli telepaticky komunikovat se zvířaty a ovládali bojovou magii, ale stále to byli lidé! Přihodilo se, že kmeny odpadlíků (izgojů), které žily kolem středozemního moře, zapomněly na své kořeny, ztratily svou rodovou paměť a neznaly koně. Nazývali jižní větev Rusů, která obývala moderní Krym, a sami se nazývali „lid prince Skýta“ nebo jednoduše Skýtové, **Tauri**, protože Skýtové nazývali jejich poloostrov **Taurida**. Proto transformovali jezdce Rusy-Skýty na jezdce Tauri – centaur (Kéntauroi v řečtině; "Kén" je zkreslené ruské slovo конь [kon′]). To znamená, že mýty a legendy nejsou vždy fikcí!

Znalost, jak držet meč, včetně ovládání dvou najednou držených v obou rukách,

je u mě uložena na úrovni genetické paměti, zafixována mnoha generacemi bojovníků v mé rodině; co si pamatuji, vždy jsem měl rád koně. Ještě jako malé dítě jsem požádal babičku o hříbě, když se zeptala, co bych chtěl jako dárek k narozeninám. Když jsme navštívili moji babičku na venkově, byl jsem u vytržení, když se vrátila z včelařství na svém povozu, a pak jsme společně šli ustájit jejího koně do družstevních stájí. Vždy jsem ji požádal, ať mi podá otěže, protože jsem chtěl koně odvést sám, a když mi je dala, pyšně jsem odváděl velké zvíře do stáje. Vůbec jsem se nestaral, že jsem vedl obyčejného zemědělského koně bez jakéhokoliv rodokmenu! Byl jsem rád, že jsem šel bok po boku s tak nádherným zvířetem. Babička odjížděla do včelína vždy brzo ráno, když jsem ještě spal, což mě vždy silně mrzelo.

Bohužel, nikdy se mi nepodařilo ocitnout se v sedle, ačkoliv jsem o tom snil celý život. Dar od přítele, černý hřebec anglo-maďarského původu, na mě čekal ve Francii po mnoho let. To byli hřebci, na nichž rytíři RUSů a středověcí rytíři vyjížděli do boje. Situace je bohužel taková, že se stále nemohu dostat na náš francouzský zámek, ale genetická pamět předků mi říká, jak bych měl sedět v sedle, jak se hýbat, jak řídit koně bez uzdy apod. Když radím těm, kdo mají koně, jak s nimi vstoupit do kontaktu, jak cítit a řídit zvíře skrze myšlenky, zdá se, že dosahují výsledků, o nichž jsem jim říkal, pokud se řídí mými radami. To potvrzuje, že genetická paměť je skutečná a člověk se jen musí naučit jí naslouchat. Nechal jsem se opět „trochu“ unést, dovolte mi vrátit se zpět k událostem března 1992...

Světlana projevila překvapivý talent v objevování drobností, které mohly jejím „magickým dotekem“ proměňit ten nejubožejší byt v něco fantastického. Měla přirozeně dokonalý vkus a smysl pro harmonii a líbilo se mi, když našla tu či onu drobnost, dala ji na správné místo a tím přeměnila běžný byt v něco krásného. Blízko „Stonestown“ bylo kino, kam jsme celkem často chodili. Ačkoliv jsme stále nerozuměli každému slovu na plátně (alespoň já ne), tyto návštěvy nám umožnily ponořit se do jazykového prostředí, protože s mými pacienty jsem hovořil na poměrně úzká témata (převážně medicínská terminologie) a měl jsem málo praxe v běžné hovorové řeči.

Jednoho dne jsme čekali na metro a viděli na nástupišti skupinu lesbiček. Samozřejmě jsme věděli, že krásné město San Francisco je také světově proslulé hlavní město homosexuálů, ale i tak bylo překvapující vidět ženu s mužským účesem a šaty držící jinou ženu za ruku, jako pár milenců! V Sovětském svazu jsme nic podobného neviděli a pozorovat tento projev porušení přírodních zákonů na vlastní oči byl určitého druhu šok. Tímto jevem, který je určitým druhem patologie či nemoci, se nebudu zdržovat příliš dlouho, ačkoliv znám příčiny jeho vzniku. Nastíním jen malý „obrázek“ tohoto problému.

Faktem je, že takové přírodu popírající chování mužů a žen je absolutně abnormální, bez ohledu na to, jak moc se jisté kruhy snaží vnutit přesvědčení o opaku. Zvažme následující příklad. Pokud má osoba štítnou žlázu dvakrát větší než je obvyklé, je jí nebo jemu řečeno, že je to exoftalmická struma a je určena léčba včetně chirurgického odstranění části štítné žlázy. Důvodem této akce je fakt, že přerostlá

štítná žláza produkuje tak nadměrné množství hormonů, že se člověk začne chovat abnormálně a jeho organismus pracuje na „špatné směny“. **Hypofýza homosexuálního muže je čtyřikrát větší než hypofýza normálního muže!** Hypofýza normální ženy je dvakrát větší než normálního muže, což je celkem pochopitelné: žena je budoucí matka a její organismus musí poskytnout normální fungování nejen pro ni, ale i pro její budoucí dítě. Ženy za tuto přírodní nutnost platí vysokou daň: jsou neustále pod hormonálním “tlakem”, jehož maximum je pozorováno během mensesu, kdy se mnoho žen kvůli vysoké hladině hormonů nechová vždy zcela normálně. Můžeme si představit, v jakém hormonálním tlaku je muž, jehož hypofýza je **dvakrát větší než u ženy!** Chování takového muže je **abnormální!** Je to vážná patologie, která by měla být uzdravena. Není to jen má domněnka: MRI ukazuje tuto patologii velmi jasně, ale méně než dvacet procent amerických doktorů o tom má povědomí. Zbytek je ohledně tohoto faktu v “blažené nevědomosti”. Vyvstává otázka: kdo vydělává na tom, že je homosexualita deklarována jako normální lidské chování?

Ačkoliv tato patologie nědělá lidem z očí pingpongové míčky jako struma, fakt, že je hypofýza skryta hluboko v centru hlavy a většina lidí ji skrze lebku bez speciálních přístrojů nemůže vidět, neznamená, že několikanásobné zvětšení hormonální produkce tohoto centrálního lidského hormonálního orgánu není patologické; je, a velmi vážně, což ústí ve vážné psychické poruchy a nenormální chování. Tito lidé potřebují pomoc, aby jejich organismus mohl harmonicky fungovat, bez čehož je jejich harmonický vývoj nemožný! …

Vida, udělal jsem to znovu! Jednoduše nemohu něco podobného přejít bez povšimnutí! Po pravdě si myslím, že obcházet jevy jako je například homosexualita bez jejich řádného vysvětlení je nesprávné. Je velmi bolestné číst, slyšet a vidět, jak se o tom chrlí lži ve světových sdělovacích prostředcích, zejména na děti, jimž se vnucují zvrácené myšlenky, že homosexualita je normou chování a života, normou ve všech ohledech! Dostává se to do bodu, kdy se dítě začne cítit nepříjemně, pokud samo nezačne podporovat unisexuální lásku vlastním příkladem! Dotazníky ukazují, že 90% žáků vyzkoušelo unisexuální „lásku“ alespoň jednou v životě a udělali to primárně z toho důvodu, že jiné chování je **nepopulární!** To znamená, že důrazně projevovaná fyzikální patologie je propagována jako normalní pro celé lidstvo!

Je to děláno z jednoho prostého důvodu – mezi moderní „elitou“ je velmi vysoké procento homosexuálů. Odmítají přijmout fakt, že jejich sexuální orientace je projevem patologie a znakem degenerace, a že lidé s takovou patologií, která znamená bytí pod velkým hormonálním tlakem, nemohou mít normální reakce a **nemělo by jim být dovoleno účastnit se na rozhodnutích, která ovlivňují život a smrt milionů lidí.** Avšak mnoho lidí s touto patologií formuje právě tuto „elitu“, která taková rozhodnutí činí. Aby je nikdo nevyzval k opuštění jejich postů, vymysleli trik, deklarujíce homosexualitu normou a dokonce indikací „vyšší rasy“! A nyní dokonce děti začínají přemýšlet o své homosexualní „přirozenosti“, zatímco je ve skutečnosti homosexualita jedním z nejsilnějších znaků **degenerace**! Proto by o tom někdo měl říct pravdu, která není založena na pochybných „dedukcích“, ale na

reálných faktech, jako například faktu, že hypofýza homosexuálního muže je čtyřikrát větší než ta muže normální sexuální orientace. Nezávisle na tom, jaká krycí vysvětlení mohou být vymyšlena pro deklarování tohoto jevu normou; na základě skutečných fyziologických procesů být normální nemůže!

Podobný druh otevřené demonstrace nepřirozeného chování způsobeného vážnou hormonální patologií byla pro nás velmi neobvyklá věc k vidění vzhledem k tomu, že jsme právě dorazili ze Sovětského svazu, a vyvolávala více překvapení než vymezení či odpor. Jestliže je člověk nemocný, a navíc, jestliže je nemoc způsobena vážnou nerovnováhou hormonální rovnováhy, přesněji řečeno patologickým porušením této, jež ústí ve vážné změny v chování a psychice, zasluhuje sympatie, nikoliv odsouzení, a, samozřejmě, správnou a důslednou léčbu. Ale opět... moderní medicína tuto patologii léčit neumí a zakrývá fakt, že je podobné chování výsledkem patologických změn na lidské hypofýze.

Nemohu říct, že bych v Sovětském svazu nic o homosexualitě neslyšel a nevěděl, ale... tehdy homosexuálové nedemonstrovali svou povahu tak otevřeně. Jedním z důvodů bylo, že sovětské kriminální právo sodomii postihovalo. Tak či onak, necítil jsem nic, než nedorozumění a lítost, když jsem viděl dva muže jdoucí ve vzájemném objetí nebo dvě ženy, z nichž jedna hrála muže, ale každému bylo hned jasné, že je to žena. Avšak San Francisco zůstalo v mých vzpomínkách krásným městem a fakt, že si jej homosexuálové zvolili za své hlavní město, můj dojem z něj nijak neposkvrnil, ačkoliv bylo nemožné si tohoto jevu nevšimnout...

Mezitím každé ráno začínalo přijímáním pacientů, setkáními a každodenními úkoly, které jsme museli řešit v pro nás cizí zemi, v naprosté nejistotě o zítřku. Počet lidí, kteří si přáli stát se mými pacienty, se s každým dnem zvyšoval. Lidé vodili celé své rodiny včetně dětí. Nehonil jsem se za velkými penězi, potřeboval jsem v praxi ukázat, že to, co dělám, skutečně může vyřešit zdravotní problémy a dramaticky se liší od toho, co dělají ostatní léčitelé. Zároveň jsem pacienty žádal, ať mi přinášejí kopie jejich lékařské dokumentace před začátkem mé práce a výsledky nových vyšetření provedených po skončení mé práce. A pochopitelně jsem žádal o jejich souhlas s použitím této dokumentace, pokud bude třeba, jako důkazy v masmédiích a podobně.

Ačkoliv masmédia nijak nespěchala materiální důkazy mé práce zveřejnit, nezoufal jsem si. Ve skutečnosti jsem navzdory všemu začal vytvářet svůj vlastní archiv a v případě potřeby jsem mohl příslušné dokumenty demonstrovat jako potvrzení lidem, jež se zajímali o mou léčbu. Když člověk viděl autentické lékařské dokumenty z amerických nemocnic a klinik, byl ohromen: viděl lékařskou dokumentaci, která měsíc po měsíci sledovala stav jeho zdraví, metody používané k léčbě … a problém nebo problémy nemizely a často se naopak zhoršovaly, někdy se stávaly neslučitelné s životem. Poté viděl, jak tyto problémy po začátku mého působení začínají mizet od jednoho lékařského vyšetření k dalšímu! Jistě, udržováním takového archivu jsem strávil mnoho času, ale právě proto, že jsem se této taktiky držel od začátku mého působení v USA namísto přiřčení hlavní důležitosti penězům, uspěl jsem ve vybudování své zdejší reputace.

Jedna věc také stojí za zmínku. Poté, co jsem hned ze začátku zjistil, jaká morálka a manýry vládnou mezi sovětskými imigranty v USA, neměl jsem s nimi už téměř nikdy nic do činění. Pracoval jsem jen s Američany, ne s „čerstvě vyrobenými“ občany Ameriky, hlavně pokud to byli Izraelité, kteří právě emigrovali ze SSSR do své „historické vlasti“, jíž se nějakou záhadou ukázala být Amerika! Protože jsem od samého začátku, i když jsem ještě vůbec neovládal jazyk, pracoval s Američany, dosáhl jsem v této zemi určitého úspěchu, což mnoho jiných, jež se stýkalo jen s rusky mluvícími imigranty, nedokázalo. Navzdory faktu, že jsem musel znovu prokázat své schopnosti, zvolil jsem záměrně tuto cestu, protože jsem byl přesvědčen, že je to ta jediná správná!

Celý březen byl náročný, plný práce s pacienty, ale dělali jsme také jinou práci. Naše první americká „základna“ nám dala možnost navázat na naši přechozí práci, která neměla nic společného ani s Amerikou, ani s vydělávání peněz. Jistě, naši „základnu“ jsme nevlastnili, ale důležité bylo, že jsme získali dlouho očekávanou svobodu a možnost organizovat si život podle svého. V této malé místnosti jsme se se Světlanou opět vrátili k naší předchozí práci: opět jsem začal vymýšlet nové transformace mozku, přemýšlet o nových strukturách, hledat nové postupy řešení problémů a ověřovat je ihned v praxi. Roli pokusného králíka jsem vzal na sebe, Světana ji na sebe chtěla brát taky, ale souhlasil jsem jen zřídka. Důvodem pro mou touhu experimentovat pouze sám na sobě nebyla moje neochota sdílet "slávu" s někým jiným, jak si někdo může myslet, ale protože jsem chtěl nést veškeré riziko sám.

Když jsem objevil něco nového, mně neznámého, neměl jsem jasnou představu, co a jak bude člověk cítit, pokud by se to uvedlo do praxe. Proto jsem do toho při každém mém dalším „šíleném nápadu“ „skočil sám“, provádějíc potřebné korekce tak dlouho, dokud se nová verze nestala „stravitelnou“! Tím mám na mysli harmonizované a odladěné struktury, které v lidském těle nevytvářejí žádné nepříjemné vedlejší účinky. Vše je to o tom, že když vytvoříte něco, co dosud nikdo nevytvořil, nebo o něčem takovém nic nevíte, nemáte žádnou představu, jak se toto „něco“ bude chovat v procesu zavádění do praxe. Proto velmi často tvorba nových struktur a kvalit způsobovala mnoho velmi nepříjemných momentů, které vyžadovaly neprodlenou nápravu, což obvykle sestávalo z vytváření přídavných kvalit a struktur, bez nichž by nová „udělátka“ nemohla pracovat tak, jak jsem chtěl, aby pracovala, a navíc by často ani nebyla kompatibilní s těmi, které u mě již existovaly. Proto jsem pro Světlanu vytvářel novinky až tehdy, když jsem je na sobě vyladil k dokonalosti.

Proces jejich „trávení“ byl na tělo velká zátěž, a tyto experimenty byly těžké dokonce i pro mě, který jsem na ně byl vcelu zvyklý, kdy na mě jako kovadlina padla neuvěřitelná únava a slabost. Byly to početné korekce a ladění, co dalo vše do pořádku, a nová zátěž poté nebyla pro fyzické tělo tak silná. Tyto korekce byly často jen sladění toho, co již bylo vytvořeno s novými kvalitami a strukturami, které jsem objevil. Tato harmonizace často vyžadovala vytváření nových těl ducha a hledání zásadně odlišných primárních hmot pro tato těla, bez nichž by sladění nebylo možné. Tak či onak, tyto nové věci, které jsem vytvářel, vyžadovaly určitý čas na „strávení“,

načež se vše opět srovnalo v kompletní harmonii, nicméně na dramaticky odlišné kvalitativní úrovni.

To byl důvod, proč jsem vše testoval nejprve na sobě a teprve poté zavedl nové změny, prosté vedlejších účinků, u Světlany. Světlaniny značné počáteční schopnosti se s každou další transformací dále prohlubovaly. Její schopnosti kompletně vědomě opustit tělo během spánku, a nejen ty, získaly dramaticky odlišnou kvalitativní úroveň. Po první transformaci mozku přestal být její duch závislý na fyzickém těle: na vzdálenosti, kam se mohl duch od fyzického těla vzdálit, a potenciálu, které tělo během dne nashromáždilo, už dále nezáleželo. Nemělo to žádný význam, protože stříbrné vlákno, jež obvykle váže ducha s fyzickým tělem, u Světlany zmizelo výsledkem trasformace jejího ducha a fyzického těla; namísto něj se objevilo přímé spojení ducha a těla skrze nově vytvořené struktury mozku a korespondující struktury těla. Nově vytvořené struktury ovlivňovaly prostor takovým způsobem, že vzdálenost mezi duchem a tělem vůbec nehrála roli: ať už to byla vzdálenost mikrometrů nebo triliónů světelných let.

Její duch mohl navíc pro své aktivity vytvořit jakýkoliv potenciál, jsa venku z těla, a v ten samý okamžik být ve fyzickém těle! Absurdně to vypadá jen na povrchu, protože kvalitativní změny a transformace ducha a mozku uvedly v akci dramaticky odlišnou „fyziku“, přesněji řečeno, povaha toho, co se dělo, byla naprosto odlišná! Nemá to nic společného s jakýmikoliv pozemskými přírodními zákony, zvláště s těmi, jež používá moderní „věda“.

Tak či onak, výsledkem transformací ducha a mozku se objevily absolutně nové kvality a schopnosti, jež nemají žádné analogie, a v této souvisloti je velice těžké jejich podstatu vysvětlit za použití konceptů obvyklých pro většinu lidí.

Když Světlana získala nové kvality a vlastnosti, šla je ihned otestovat v praxi. Protože jsme pracovali téměř vždy společně, jediný čas, který měla pro sebe, byla noc, lépe řečeno spánek, protože velmi často se naše společné úsilí protáhlo dlouho do noci, někdy i hodně přes půlnoc. Proto využívala čas spánku do nejzazší míry na svůj nezávislý průzkum! Avšak její nezávislé rozvíjení se ve Velkém Kosmu mělo své následky: byla nemilosrdně lovena. Její duch a struktury, které jsem pro ni vytvořil, byly velmi chtěná kořist. Když začal další hon, musel jsem zakročit a záležitost s lovci „urovnat“. Obvykle jsme přišli k lovci společně a zeptali se ho, proč se ji snažil napadnout. Téměř vždy byla tím zásadním důvodem pro lov úroveň rozvoje Světlanina ducha a jejích struktur. Obvykle jsem navrhl zastavit lov a rozejít se v míru, ale tento návrh se téměř nikdy nesetkal s nadšením a ihned se rozhořel boj!

Protivníci brali záležitost velmi vážně a dělali vše, co bylo v jejich silách, aby mě zničili. Zasazovali tvrdé údery přesně do nechráněných míst za použití toho, co mně bylo absolutně neznámé. Viděli co vlastním a jaké hmoty mohu kontrolovat atd., a nezadělávali si na problémy, ale útočili přesně na slabá místa. Někdy jsem zažíval perné chvíle, ale vždy jsem uspěl (přinejmenším, do dnešního dne) v ubránění se, zotavení a vytvoření nových struktur.

Abych v takových situacích přežil, měl jsem jen několik minut, vteřin, někdy dokonce ještě méně, na odhalení, kam byly údery zasahovány, jak a jakými

prostředky byly prováděny! Ale to není vše. Také jsem musel vytvořit nové kvality, jež jsem v ten moment postrádal, a na jejich základě vytvořit nová těla ducha a nové struktury, jež by mě ochránily před údery určenými na mou likvidaci. Hmoty, jež mí protivníci používali v pokusech o mou eliminaci, mně byly většinou neznámé, ale tyto pokusy pro mě měly extrémně pozitivní důsledky, navzdory jejich zamýšlenému zlověstnému cíli. Dali mi šanci dostat se do přímého kontaktu s hmotami, jež bych pravděpodobně jinak nikdy nepoznal! V tomto případě mi mí nepřátelé dali to, co jsem potřeboval na urychlení svého evolučního vývoje! Jistě, oni se mě samozřejmě pokoušeli zabít, nikoliv dát mi výhodu nového poznání! Ale v takových situacích jsem dostal možnost studovat neznámé a vytvořit na bázi nové informace vlastní systém obrany a protiakce. Když jsem tímto způsobem zaplnil další bílé místo, velmi často jsem nalezl chybějící článek nebo klíč pro vytvoření něčeho fundamentálně nového, a když jsem se během boje rekonstruoval, získal jsem nejen „imunitu“ vůči daným úderům, ale zároveň také možnost provést ve svém vývoji skok, který byl často revolučního charakteru, dovolujíc mi vytvořit absolutně nové věci, nejen vylepšit již existující! Pochopitelně, pokaždé, když jsem začínal bitvu tohoto druhu, jsem dopředu konečný výsledek neznal: údery mých protivníků měly za cíl mou eliminaci a boje měly velmi daleko do rytířských klání, kde protivníci používají dřevec bez špičky.

. . . . . .[3]

Někdo se může ptát, neprokazují oni příliš velkou „čest“ nějakému člověku ze Země tím, že s ním bojují, a zda se tím tento člověk nevytahuje? Věc se má tak, že se nevytahuji. Když se vás někdo pokouší zničit, nemůžete ztrácet čas přemýšlením o tom, kdo to je, jakou pozici zastává a proč to dělá. Kdokoliv jiný by si tyto otázky mohl pravděpodobně klást, ale já jsem na ně byl příliš zaměstnán. Musel jsem ze situace najít cestu ven a jedinou cestou ven bylo vítězství. Ve skutečnosti znamenala každá minuta nebo vteřina zdržení vážné riziko poškození mého těla a ducha, a kdyby destrukce dosáhla určité hranice, čekala by mě smrt, a nejen fyzického těla.

Nikdy jsem se smrti nebál, dokonce, ani když jsem byl dítě a nerozuměl tomu, co to smrt je, nebo později, kdy už jsem rozuměl! Pochopení podstaty smrti mi z ní nepřivodilo žádný strach; naopak, nabyl jsem vědomé porozumění toho, co znamenala smrt fyzického těla, což vyústilo ve vědomou absenci strachu ze smrti, protože strach ze smrti dělá z člověka otroka. Pochopení toho, co znamená smrt v běžně přijímaném smyslu slova, mi dalo porozumění tomu, co smrt doopravdy je, pokud to mohu říct, což je smrt ducha člověka, kdy pro něj doopravdy vše končí! Avšak porozumění evoluční smrti mě také nevystrašilo, a když se mě pokoušeli tímto způsobem zničit, v mé duši chyběl jakýkoliv strach, mimo to, pokud bych během boje zažil byť i jen náznak strachu, okamžitě bych prohrál.

Tak jsem bojoval ne kvůli strachu, ale vědomě se pokoušejíc zabránit Světlanině uvěznění a vlastní eliminaci nebo případnému uvěznění, což pro mě bylo

3 Tuto informaci zatím považuji za příliš citlivou ke zveřejnění, N.L.

nemyslitelné. Neexistuje nic horšího, než být chycen parazity, což jsem objevil během bojů s těmi, kteří na Světlanu během jejích toulek ducha útočili.

Drtivá většina těch, kteří začali Světlanu lovit, byli v minulosti . . . . . , jež vesmírní parazité chytili tou či onou metodou skrz „bílá evoluční místa“, mezery ve vývoji nebo jim neznámé jevy. Proto jsem neměl jinou možnost než s nimi bojovat navzdory faktu, že bych raději všechny problémy řešil mírumilovně, ustanovujíc pravdu, vyhýbajíc se kompromisům nebo pochybným dohodám. Ale černí hierarchové nebo . . . . . preferovali vojenské operace, když byli fakty nebo logikou zahnáni do kouta.

Ve skutečnosti mě černí hierarchové během „mírových jednání“ studovali a pokoušeli se objevit v mých strukturách bílá místa, mezery v mém evolučním vývoji a možné jevy, jež by na rozdíl ode mě výborně znali. Byl to jejich standartní trik: vše přizpůsobili tomu, aby mohli další oběť studovat, a když našli její „Achilovu patu“, přerušili „mírová jednání“ a začali zasahovat údery s cílem eliminace nebo chycení, podle toho, co měli za cíl. Někdy, aby měli jistotu zničení soupeře, silně do něj udeřili, aby odhalil své skryté rezervy a schopnosti a kvality.

Takže, černí hierarchové nevyjednávali v zájmu dosažení konsensu, ale pro získání dostatku času na studium oběti, a když cítili, že mají absolutní výhodu, přerušili "jednání" a začala válka. Pokud mohu říct z vlastní zkušenosti, tato taktika jim vždy přinášela ovoce. Důvodem toho bylo, že většina světlých hierarchů se vyvíjela v relativně klidných podmínkách: téměř všichni z nich následovali svou evoluční cestu ve vysoce vyvinutých civilizacích bez permanentního kontaktu s parazitickými systémy a právě toto se stalo jejich Achilovou patou.

Problém zde je následující: pokud se člověk vyvíjí na vlastní pěst, je téměř nemožné vyhnout se evolučním mezerám a bílým místům v základech svého systému. Aby bylo možno získat nové vlastnosti a kvality, jeden na ně musí nějakým způsobem narazit. K tomuto je třeba jim věnovat pozornost, což se obvykle děje během řešení toho či onoho problému. Ukazuje se, že vývoj světlého hierarchy je podmíněn úkoly, jež má možnost během periody svého evolučního vývoje řešit. Problémem je, že bez ohledu na to, jak vysokou úroveň světlý hierarcha má, neměl možnost řešit všechny druhy úkolů, které existují. Navíc, nemohl řešit problémy, jež v jeho cestě nikdy nevyvstaly, což je logické, zjevné a přirozené, ale vytváří to podmínky pro mezery a nedostatky v jeho evolučním základu. Světlí hierarchové neměli v počátečních stádiích své evoluce vesmírné nebo planetární parazity, kteří by odhalili jejich evoluční nedostatky zasahováním úderů a vedením válek! Výsledkem toho světlí hierarchové pokračovali ve svém vývoji s mezerami a nedostatky a čím dále se ve svém vývoji dostali, tím více mezer se objevilo!

Přesně toto je důvodem, proč relativně nevyvinutí vesmírní parazité získávají při útoku na světlého hierarchu výhodu bez ohledu na to, jak paradoxně to na první pohled vypadá. Když parazité zasáhli údery vysoce vyvinutého světlého hierarchu, tento neměl čas „záplatovat“ všechny díry ve svých evolučních základech. Navíc, protože většina z nich měla velmi vysokou úroveň evolučního vývoje, existovalo u nich mnoho kvalitativně odlišných mezer, bílých míst, jichž si nebyli vědomi. Takto

se jejich evoluční výhoda stala v této situace jejich slabinou.

Je zde ještě jeden prvek. Většina světlých hierarchů neměla nikdy zapotřebí vytvořit něco ve velkých množsvích během vteřin. Byla to právě určitá pomalost a velký počet úkolů, které bylo nutno současně řešit, co udělalo vysoce vyvinuté světlé hierarchy zranitelné vůči útokům parazitů. Jestliže by měli na „najednou“ objevivší se problémy více času, nebo by počet problémů nutných k vyřešení byl menší a nemuseli by rekonstruovat své základy od počátku své evoluční cesty, vesmírní parazité by nikdy nebyli schopni chytit žádného z nich. Naneštěstí bylo vše tak, jak jsem popsal, a světlí hierarchové neměli šanci, ale to neznamená, že se vzdali bez boje až do úplného konce!

Na rozdíl od většiny z nich, měl jsem v tomto ohledu “štěstí”: naše planeta, Midgard-země, byla pod naprostou kontrolou sociálních parazitů a jejich pánů z Velkého Kosmu. Proto, když jsem zde začal svůj rozvoj, musel jsem na ně a na jejich metody narazit již od samého začátku. Právě toto a fakt, že jsem uspěl ve vytvoření vlastního systému rozvoje, který jsem neustále měnil a zlepšoval kvůli řešení různých problémů a boji s parazity, mi dovolilo vyhnout se podobným problémům.

Mé blízké a včasné “seznámení” s taktikou sociálních parazitů mě přinutilo naučit se reagovat velmi rychle. Struktury mého mozku a evoluční základy, které jsem od počátku budoval jako dynamické a flexibilní, mi pomohly dosáhnout potřebné pohotovosti. Proto, když jsem byl zasažen, dostal jsem možnost studovat neznámé a vytvořit obranu, získávajíc zároveň nové vlastnosti a kvality. Velmi často mi nové kvality, které jsem takto neobvyklou cestou získal, umožnily pokračovat ve vlastním vývoji pro mě novými směry, což často ústilo do inovativních a originálních řešení, následovaných dramaticky odlišnou novou změnou mých kompletních evolučních základů.

Často se to odehrálo během boje, což mi dovolilo rychle a efektivně vyřešit problémy s protivníky. Ale už jsem velmi dobře věděl, že většina hierarchů temných sil byli ve skutečnosti lapení světlí hierarchové, kontrolovaní parazity, a že to nebyli oni, kdo mi zasazoval údery, ale ti, kteří je manipulovali a řídili. Proto jsem v boji s nimi necílil na jejich eliminaci; naopak, přál jsem si je osvobodit z parazitické kontroly.

Během boje jsem “neopravil” jen sebe a nevytvořil jen nové kvality, které odstranily mezery v mých evolučních základech, ale také jsem hledal v mých nedobrovolných protivnících systém, jímž parazité kontrolovali jejich akce, a začal ho rolovat zpět, abych obětem vesmírných parazitů vrátil jejich svobodu. Navzdory tomu, že jsem dostával velmi citelné rány, vždy jsem cítil radost, když se mi povedlo osvobodit další nádhernou bytost z pod parazitického jha.

. . . . . .

. . . . . .

York a Dark[4] se stali prvními osvobozenými . . . . . . Takto jejich jména zní v ruštině, ačkoliv jen přibližně. Není třeba v jejich jménech hledat asociace s angličtinou (*Dark = temný, pozn. překl.*), jak asi někdo dělá, protože jméno hierarchy

4 Vyslovováno „Jórk“ a „Dárk“, pozn. překl.

odráží jeho evoluční úroveň a je mnohem komplexnější než zjednodušená varianta ve verbálním kódu. Ve skutečnosti jsou jména těchto bytostí velmi komplikované skladby proložených struktur a hmot tvořící určitý druh volumetrického (prostorového) znaku, který plně odráží evoluční úroveň majitele. Životem na Midgard-zemi jsme si zvykli na jména ve verbálním kódu a adresování přátel jejich jmény jako na samozřejmost, perfektně chápajíc, že tato jména jsou jen symbolická. Skutečná jména hierarchů se také mění s každým jejich přechodem na vyšší evoluční úroveň a tato podmíněná jména nám umožnila vyhnout se konstantním zmatkům způsobených faktem, že evoluční skoky hierarchů se začaly dít velmi často.

Když byl světlý hierarcha osvobozen od parazitické kontroly, vždy vyjádřil touhu účastnit se vyčištění Velkého Kosmu od parazitů namísto toho, aby se vrátil k povinnostem, které měl před svých lapením. Existovalo pro to několik důvodů. Hlavním důvodem bylo, že považovali za svou osobní zodpovědnost bojovat proti vesmírným parazitům, aby zabránili podobnému peklu, kterým museli projít, když byli těmito parazity chyceni. Ve skutečnosti bylo jen velmi málo těch „šťastných“, kteří si dobu po svém chycení nepamatovali, měli jednoduše výpadek paměti, protože často parazité nebyli schopni používat schopnosti hierarchy bez toho, aniž by „vypnuli“ jeho vědomí a „používali“ ho ve stavu, kdy si byl zřetelně vědom všech svých akcí, ale nemohl s tím nic dělat. Mnoho z nich takto neustále žilo ve svém osobním nezaslouženém pekle!

Je to ta nejhroznější věc, jakou si lze vůbec představit: co tito hierarchové museli cítit, když sledovali, jak vlastnoručně zničili všechno a všechny, které milovali! Již jsem o tom psal dříve, ale pokaždé, když na něco takového myslím, vždy cítím pobouření a touhu s těmito parazitickými zrůdami co nejrychleji vyrovnat účty! Jen si představte, jak silná touha zastavit vesmírné parazity musí být v těch, kteří jejich barbarské metody zažili na vlastní kůži, když pouhé pochopení těchto metod způsobuje tak silnou reakci!

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Stalo se od samého začátku určitým zvykem, že každý člen nově vznikajícího Bílého Bratrstva ihned se všemi ostatními sdílel všechny své nové nápady, objevy a vývoje. Nikdo neměl nejmenší touhu nechat si něco nového exkluzivně pro sebe. Každý byl připraven obětovat svůj život pro záchranu druhých, a nejen slovy, ale i ve skutečnosti. To znamená, že bylo zrozeno skutečné bratrstvo bojovníků, kteří se přidávali ne pro svůj vlastní prospěch, ale kvůli společnému cíli, osvobození Vesmíru od odporné nákazy, sociálních parazitů všech úrovní!

Nuže, stalo se, že Světlanina zvědavost a žízeň po vědění ji proměnily v určitý druh „majáku“, který přitahoval lovce jejího ducha a struktur jako můry ke světlu, a byl neustále „rozsvěcován“ novými „udělátky“ nebo transformacemi jejího ducha a mozkových struktur, které jsem vymýšlel.

. . . . . .

. . . . . .

Bratrství s něčím duchem je něco úžasného: stanete se součástí jiné bytosti, stejně jako se ona stane součástí vás! V porovnání s tím vypadá na Midgard-zemi velmi dobře známé pokrevní bratrství jen jako dětská hra. Když vstoupíte do bratrství pomocí vašeho ducha, je zrada jakéhokoliv druhu jednoduše **nemožná!** Stane se to rovným zradě sebe sama; protože, cokoliv se stane vašemu duchovnímu bratru, pocítíte to stejné a skrze toto spojení můžete ihned přijít na pomoc, zachránit ho a tím zároveň i sebe! Vesmírní parazité velmi často zničili z toho či onoho důvodu světlého hierarchu a použili jeho evoluční úroveň, jeho struktury srolované do krystalů a jeho ducha jako zdroj potenciálu. Jinými slovy, poté, co parazité eliminovali fyzická těla světlého hierarchy, proměnili jeho ducha v otroka a jeho struktury ve zbraň! Když byli takoví parazité poraženi, zbyly po nich srolované struktury lapených světlých hierarchů a jejich duchové, v tomto momentě již osvobozeni z děsivého otroctví.

. . . . . .

. . . . . .

Jsem přesvědčen, že je mnohem lepší dát druhou šanci zvolit si cestu světla, než použít primitivní eliminaci. Každá bytost má ve skutečnosti svůj unikátní charakter a bylo by politováníhodné přijít o tuto jedinečnost kvůli pošetilosti jejího nositele; a druhá šance ve formě návratu do bodu odchýlení od světlé cesty, bez možnosti se znovu navrátit k parazitismu je, podle mého názoru, optimální řešení! Někdy se stalo, že když zafungoval můj program zpětného evolučního svinutí do bodu defektu, z toho či onoho parazitického hierarchy nezbylo nic. V takové situaci se bohužel nedalo nic dělat, alespoň já jsem na nic nepřišel. Výsledkem mých akcí bylo osvobozeno mnoho struktur a krystalů, které byly buďto světlým hierarchům ukradeny, nebo odebrány zabitým.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Avšak bylo i mnoho osvobozených duchů, kteří navzdory všem argumentům trvali na svém sloučení s jiným duchem. Jejich přáním bylo rozplynout se a bylo třeba jejich přání respektovat, ačkoliv osobně jsem byl vždy proti rozplynutí jednoho ducha v druhém, protože za účelem výměny kvalit stačí vytvořit kopii ducha. Takže, někteří duchové byli z toho či onoho důvodu osvobozeni z parazitického otroctví a trvali na splynutí s . . . . . Možná si přáli bojovat proti vesmírným parazitům právě touto cestou, jako část jiného ducha. Duchové světlých hierarchů, kteří si přáli obnovit se, dostali nová fyzická těla.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Výsledkem toho všeho se světlí hierarchové vrátili zpět ke svým aktivitám vyzbrojeni novou “zbraní” proti vesmírným parazitům. Ti duchové, kteří odmítli obnovu, se stali navždy součástí . . . . . Pamatuji si, jak Světlana poprvé otevřela pamět s ní splynutého ženského ducha. Její obličej odrážel bolest a utrpení slovy nepopsatelné a její krásné oči byly plné slz, které jí stékaly po tvářích.

Bylo pro ni nesnesitelné pokračovat v otvírání paměti ženského ducha, který zemřel před nepředstavitelně dlouhou dobou, a sledovat jeho tragický osud jeho očima. Několik minut takového sledování Světlanu kompletně "vymačkalo" jako největší stres. Proces odkrývání paměti ve skutečnosti nemá nic společného se sledováním melodramatu s povinným dobrým koncem. Když sledujete obrazovku, člověk může sympatizovat s protagonisty a dokonce uronit slzu, což je vcelku normální, ale při procesu odkrývání paměti nejste cizí pozorovatel, ale aktivní účastník všech událostí. Herci ve filmu utrpení, bolest a mučení jen hrají, zatímco v procesu odkrývání paměti cítíte vše naprosto a reálně na vlastní kůži navzdory faktu, že se to odehrálo před dlouhou dobou a zažil to někdo jiný! Avšak když je to uvnitř vás, nezáleží na tom, s kým a kde se to odehrálo, cítíte to každým nervem, každou buňkou vašeho těla a každým kouskem své duše! To znamená, že nechat jiného ducha splynout se sebou znamená přijmout všechnu bolest, melancholii a utrpení této bytosti a zdaleka ne každý to je schopen vydržet! Přesněji řečeno, je jen několik takových, kteří by souhlasili obdržet všechno toto utrpení, které často trvalo miliony, někdy i miliardy let.

Vše, co se odehrálo během těchto obyčejným vnímáním nepochopitelně dlouhých období, bylo odkryto během několika minut, při zachování veškeré ostrosti a jasnosti všech událostí. Pohybujíc se skrze dávnou minulost světlého hierarchy, staváte se přímým účastníkem těchto událostí, jako byste v nich opravdu byli přítomni. Když se duch světlého hierarchy stane vaší součástí, všechna jeho životní zkušenost se stane vaší zkušeností, všechna bolest – vaší bolestí a všechno utrpení – vaším utrpením, protože ztrápená duše, jejíž duch byl zotročen vesmírnými parazity, nemůže nechat nic bokem, a její tělo bylo zničeno!

Takže, navzdory obrovské radosti ohledně toho, co se ve Velkém Kosmu dělo – osvobozování světlých hierarchů ze spárů kosmických parazitů, cítili jsme také hořkost, protože jsme zažili, co museli vydržet a čím museli během svého zotročení projít. Když příjdete s něčím podobným do kontaktu, jakékoliv zbytky lítosti vůči parazitům a jakékoliv pokusy vysvětlit jejich konání jejich nevědomostí zmizí beze stopy. Sociální parazité, pozemští nebo kosmičtí, vědí naprosto přesně, co a jak dělají, a je nezbytné s nimi bojovat bez jakékoliv lítosti, ale ne jejich metodami. Jinak se bojovník se zrůdností změní ve stejnou zrůdnost. Když má někdo správné porozumění a potřebné znalosti a schopnosti, může vyčistit od parazitů celý Vesmír skrz naskrz, aniž by se jim začal podobat. Člověk by nikdy neměl připustit přítomnost nenávisti k těmto monstrům, protože nenávist a další negativní emoce, bez ohledu na to, že důvod jejich manifestace je více než oprávněný, jsou nepřípustné. Všechny negativní emoce jsou "dveře" pro útoky vesmírných parazitů a přímá cesta transformace na jednoho z nich.

To znamená, že žádný světlý hierarcha by se neměl proměnit v monstrum během zkoumání chování jiného monstra. Není to jednoduchý úkol, když sledujete všechny krutosti a odporné činy parazitů, neuzavřít své srdce a nezměnit se v nelítostný nástroj msty, který po potrestání viníků bude nevyhnutelně pokračovat v hledání nových nepřátel za účelem potrestání. Je velmi důležité se v boji s "drakem"

nezměnit v “draka”. Proto je nutné plně kontrolovat emoce a zabránit jim převzít kontrolu nad myslí člověka, byť jen na moment, a samozřejmě, je nutné s klidem vyšetřit každý jednotlivý případ a nemávat pěstmi napřed a teprve potom přemýšlet, i když na vás mezitím dopadají pěsti jiných.

. . . . . .

. . . . . .

I přes skutečnost, že k realizaci této myšlenky v praxi jsem musel přežít nějaké nečekané bolestivé vedlejší účinky, kdy mi kvůli nadměrnému zatížení shořely nervy v pravé ruce, podařilo se mi dokončit práci a teprve pak jsem uzdravil své "pracovní zranění" . Úspěšné zakončení úkolu, který jsem si vytyčil, mi umožnilo nalézt fundamentálně novou metodu boje proti vesmírným parazitům a zavést určitá zlepšení do mých struktur a nervového systému. Bylo to začátek, nový způsob boje proti temným silám, který byl do té doby neznámý.

. . . . . .

. . . . . .

Stalo se to počátkem nového Bratrstva, jehož cílem bylo osvobození Vesmíru od okupace vesmírnými parazity! Tato práce se pro mě a Světlanu stala hlavním cílem našich životů (všechny ostatní záležitosti byly jen nevyhnutelné nutnosti), a nebylo to proto, že bychom se pokoušeli uniknout před problémy každodenní skutečnosti. Vůbec ne! Koncem března jsem měl zástupy lidí, kteří si u mě přáli podstoupit léčení, a ačkoliv jsem nevydělával miliony, problémy s penězi se staly minulostí, ačkoliv ne příliš vzdálenou minulostí, jen měsíc, dva starou minulostí.

I s ohledem na to, že ne všichni pacienti platili, vydělával jsem denně ne méně, než jsem si vydělal za celý únor, což byly tehdy dost významné peníze i na Ameriku. Díky faktu, že problém s penězi přestal být problémem, mohli jsme se vrátit k práci v Kosmu. To neznamená, že se pro nás pozemské záležitosti staly nedůležitými, vůbec ne! To jen události odehrávající se v Kosmu měly pro nás tehdy větší prioritu, a jak později ukázala budoucnost – co jsme vykonali ve Velkém Kosmu se později stalo základem toho, co bylo nutné vykonat Midgard-zemi. Zaznameli jsme velmi neobvyklý úkaz: čím dále jsme se se svou činností ve Velkém Kosmu dostali, tím blíže jsme se dostali k Midgard-zemi; čím dále jsme se ponořili do minulosti Vesmíru, tím více spojení s tím, co se dělo na naší planetě, jsme našli. To vše nebylo jen překvapující a zajímavé, bylo to neuvěřitelné! …

Budoucnost nám přinesla lepší pochopení všech těchto věcí, ale tehdy, na jaře roku 1992, jsme se Světlanou netrpělivě čekali na každý volný moment, abychom se mohli ponořit do neuvěřitelného kola událostí ve Vesmíru, jejichž přímými účastníky jsme se stali, a kde na nás čekali naši věrní přátelé a druhové ve zbrani...

Kapitola 4. Jarní záležitosti

Březen 1992 byl plný událostí. Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří měli zájem jak o mé léčení, tak o porozumění mého chápání reality. Se Světlanou jsme si

postupně zvykali na nové a pro nás neobvyklé prostředí a tradice. Avšak neobvyklost amerického prostředí u nás nevyústila v naprosté přizpůsobení se, jak se stávalo imigrantům ze SSSR a poté Ruska, když se dostali do "pohádkové" Ameriky. Zůstali jsme sami sebou a nehodlali jsme "zapadnout" do "norem" amerického života. To neznamená, že bychom odmítli naučit se anglicky: to byla naprostá nutnost, protože jsme nechtěli být neustále závislí na tlumočnících, kteří, upřímně řečeno, mohli moje slova výrazně zkreslit, což se často stávalo, a důvodem toho bylo buďto jejich nepochopení věci nebo záměrné zkreslení. Lékařskou terminologii jsem se v angličtině naučil celkem rychle, ale překládat komplikované koncepty a pojmy do angličtiny byl stále problém. Bohužel, George, který na mých setkáních plnil zpočátku roli tlumočníka, nebyl na překlad složitějšího materiálu kvalifikován. Absence kvalitního vzdělání se na něm celkem podepsala, nebyl jednoduše obeznámen s mnoha nutnými koncepty. Dokonce i v prvních měsících našeho pobytu v USA jsme zřetelně zaznamenali, že zdejší úroveň vzdělání je velmi nízká, a netýkalo se to jen základních a středních škol.

Navzdory tomu lidé projevovali o to, co jsem říkal a dělal, velký zájem.Většina z mých amerických pacientů docházela na přednášky, které jsem byl zván konat, nebo na setkání, která ve svém domě organizoval George. Někdy docházelo k poněkud kuriózním incidentům. Jednoho dne sezdaný pár, Georgovi přátelé, kteří byli mezi mými prvními pacienty, navštívili tento druh setkání. Pár byl vcelku neobvyklý: muž byl běloch a žena byla indiánka. Později uvidíte, proč to zmiňuji. Na těchto setkáních jsem lidem říkal, v čem a kdy jsem uspěl: vždy jsem považoval a stále považuji za správné, aby člověk mluvil o věcech, jež zná z vlastní zkušenosti nebo byl přinejmenším jejich svědkem. Mluvil jsem o tom, co jsem udělal 25. února 1990, o ozónové díře, Černobylu, událostech ze srpna 1991, o vyčištění vod Archangelského kraje a dalších věcech.

Takže, na jednom z těchto setkání byl onen sezdaný pár a mělo to vcelku neočekávané pokračování. Ukázalo se, že podle dochovaných tradic se každý člen nativního amerického indiánského kmene měl učit od svého šamana. To znamená, pokoušeli se zachránit svou kulturu. Je velmi pravděpodobné, že mnoho amerických Indiánů takového učitele nemá, ale tato žena měla. Když se účastnila několika setkání, popsala mu následně do nejmenších detailů, co se tam odehrálo. Když to její učitel slyšel, vybuchl rozhořčením, že to byl právě on, nikoliv já, koho zmiňovala starodávná proroctví!

Jak se ukázalo, původní obyvatelé Ameriky mají proroctví o muži, jenž se v budoucnu objeví a vykoná určité důležité skutky: tento "moudrý muž" hořel rozhořčením, protože jsem mu "ukradl" jeho osud! Není to komické: popsal jsem v chronologickém pořadí události svého života a někdo za oceánem uvažoval, že to byla jeho budoucnot, předpovězená ve vzdálené minulosti? Pointa není ani v tom, že jsem o těchto proroctvích nikdy neslyšel, znali je jen oni, a tak jsem si nemohl "přivlastnit" osud jiné osoby, narozené v jiné zemi na jiném kontinentě; ale hlavně v tom, proč "mudrc", který sám sebe považoval za muže, o němž proroctví mluví, ohledně jejich naplnění nic neudělal?! Je to další případ, kdy schopnosti neodpovídají

ambicím.

Díky takové neočekávané náhodě teď tedy vím, že američtí Indiáni mají starodávné proroctví, jež koresponduje s mnoha fakty z mého osobního života. Tento fakt byl pro mě zajímavý, ale to je tak vše. Nemělo pro mě význam, zda má biografie odpovídala indiánskému proroctví či ne, protože jsem nejednal na základě žádného proroctví, ale na základě svého porozumění, mého svědomí a toho, k čemu mě ponoukala má mysl a srdce. V mých konceptech nebylo pro proroctví žádné místo, protože jsem jednal vždy na základě svých principů! Jestliže někdo ve vzdálené minulosti viděl něco, co jsem vykonal a v čem pokračuji, neznamená to, že podle tohoto proroctví jednám! Je zde ještě další věc: více než třicet let svého života jsem o tomto proroctví neměl nejmenší tušení. První "uchazeč" o můj životopis se tedy objevil ve vzdálené Americe a byl to zanícený indiánský šaman. Bohužel, nebyl zdaleka poslední...

Koncem března 1992 se udála ještě jedna kuriózní událost. Jednoho dne mě jedna z mých pacientek informovala, že je u mě naposledy, že si mé léčby velmi váží, ale hodlá San Francisco opustit. Zajímal jsem se, proč si přeje Kalifornii opustit, a uslyšel neočekávanou věc: obávala se zemětřesení, jedno silné bylo brzy očekáváno a neměla žádnou touhu zmizet pod ruinami svého domu! To je plně pochopitelná lidská touha. Řekl jsem jí bez vysvětlování důvodů, že v San Franciscu žádné zemětřesení nebude, a doporučil jí zůstat, pokud to byl jediný důvod pro její odjezd. Byla však tak vyděšená, že jí moje slova byla málo a Kalifornii opustila, stejně jako spousta jiných z podobného důvodu. Nevysvětloval jsem jí, proč nebyl důvod odcházet, protože by ji to vyděsilo pravděpodobně ještě více, nebo by si myslela, že jsem se zbláznil. A tady je důvod, proč.

Měl jsem již určité množství zkušeností s řešením problémů globálního rozsahu a byl si naprosto jistý, že jsem schopen zemětřesení neutralizovat; navíc jsem to již určitým způsobem jednou udělal. Stalo se to v mém dětství, 14. května 1970 bylo na severním Kavkaze poměrně silné zemětřesení. V Mineralnye Vody (kde jsem žil) nebylo tak silné, jako například v Machačkale, bylo nicméně velmi zřetelné. Pamatuji si to ne z důvodu, že bych se zemětřesení bál, spíše naopak. K zemětřesení došlo pozdě večer, po desáté hodině. Pamatuji si, že jsem už ulehl k spánku, zatímco se ostatní členové rodiny dívali na televizi.

Jako dítě jsem byl schopen normálně spát jen v naprosté temnotě, pokud nebyly dveře plně dovřeny a dovnitř pronikalo světlo, obvykle jsem nemohl usnout věky, neustále se převalujíc. Měl jsem oči velmi citlivé na světlo, proto jsem obvykle vzal ručník nebo hadr speciálně k tomuto účelu určený a použil ho jako určitý druh těsnění. Umístil jsem ho mezi dveře a zárubně, abych zabránil pronikání světla z obývacího pokoje do mého pokoje. Často jsem ještě dal další hadr mezi podlahu a dveře a spokojen s výsledkem šel spát a rychle upadl do hlubokého spánku.

Ten den jsem také usnul rychle, ale najednou se probudil, i když ne úplně, kvůli určité akutní bolesti. Když nade mnou síla Morfea začala slábnout, uvědomil jsem si důvod této bolesti: moje postel se opakovaně „odrážela" od zdi, pak se zhoupla a narazila opět. Kvůli tomu jsem bokem opakovaně narážel do zdi, což bylo celkem

bolestivé. Nevystrašilo mě to a nespěchal jsem vyběhnout na ulici v pyžamu, ale když jsem byl vržen proti zdi ještě párkrát, vůbec se mi to nelíbilo a pomyslel jsem si, že by to mělo okamžitě přestat a … vše najednou skončilo a já se navrátil zpět ke svým přerušeným snům, jako kdyby se nic nestalo.

Tehdy jsem si pochopitelně nemyslel, že zemětřesení ustalo, protože jsem si přál klidně spát. Ráno všichni diskutovali své dojmy z události. Moje rodina popisovala, jak poskakoval lustr pod stropem a televize na stole dělala to stejné, atd., ale nikdo v panice nevyběhl na ulici, na rozdíl od mnoha našich sousedů. Toto zemětřesení bylo v jedné věci zvláštní: ustalo z momentu na moment, což se u „normálních“ zemětřesení nikdy neděje, a nemělo následné otřesy, průvodní jevy velkého zemětřesení, jež obvykle nastávají po hlavním otřesu.

Tehdy jsem tomu pochopitelně nevěnoval moc pozornosti a nemyslel jsem si, že to má něco společného se mnou. Tehdy jsem vnímal mnoho podobných událostí v mém životě jako přirozený běh událostí, štěstí, normu, atd. – cokoliv kromě faktu, že to mělo nějakou spojitost se mnou, což je stěží překvapující, protože dítě nebo dospívající je téměř neschopné dát do souvislosti věci, které se dějí, s faktem, že mnoho z těchto věcí má přímou souvislost s tím, co si vy (právě vy) myslíte a přejete, zvláště, když to zahrnuje jevy tak obrovských proporcí, jako je zemětřesení. Ale i tehdy, jako dítě, jsem byl překvapen mou zvláštní reakcí na silné zemětřesení: necítil jsem žádný strach, který měl být přítomen, zvláště ve stavu polospánku.

Bylo to první zemětřesení podobné síly, které jsem v životě zažil. Všichni jsme byli zvyklí na malá „zemětřesení“, což byly ve skutečnosti výbuchy náloží v horách Zmejka za účelem extrakce kamene používaného ve stavebnictví. Kavkazské hory jsou v regionu Mineralnye Vody unikátní přírodní fenomén: magma se nahromadilo pod povrchem a bez možnosti proniknout dále ztuhlo a takto zformovalo malé, podle místních měřítek, hory – Zmejka má výšku kolem tisíce metrů. Když bylo pěkné a jasné počasí, měli jsme na horu Zmejka nádherný výhled z okna našeho bytu, a co bylo nejvíce úchvatné, také na zasněženou špičku Elbrusu. Byla to majestátní podívaná! Kamenolomy v horách Zmejka pokračovaly v provozu ještě několik let poté, co jsme se tam přestěhovali. Hlavní práce byla vykonávána pomocí explozí, z nichž každou předcházel děsný zvuk sirén. Kvůli explozím se v celém sousedství třásly okenní tabulky.

Ale zemětřesení je vcelku jiná věc: třesení okenních tabulek je nic ve srovnání s pohybem domu takové amplitudy, že postel periodicky odskakuje a silně naráží do zdi. Měl jsem být vyděšen podobně jako ostatní, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem nebyl. Nestalo se to ne proto, že jsem se nikdy ničeho nebál, jak někdo možná uvažuje, nebo proto, že selhal můj pud sebezáchovy. Naopak! Například v dětství jsem se vcelku dlouhou dobu bál tmy. Dokonce ve školním věku jsem se vyhýbal tomu, zůstávat sám v úplné temnotě.

Když jsme trávili léto u mé babičky, byl jsem večer často posílán do včelína kolchozu, přesněji řečeno do místnosti, kde byly obvykle včely umístěny přes zimu. Bylo to velké seskupení budov poblíž domu mé babičky, což byl ve skutečnosti dům mého pradědečka, který ho postavil vlastníma rukama a zemřel v roce 1972 ve věku

devadesát šest let. Takže, abych se dostal do oné místnosti, musel jsem ujít přibližně dvě stě metrů okolo plotu, otevřít branky, přejít cestu, otevřít bránu včelína kolchozu a vklouznot do dveří zimoviště včel. Musel jsem to vše provádět pozdě večer a v kompletní tmě, s žárovkou jako jedinou „hvězdou“, jež osvětlovala velký stůl před domem, a kde se celá velmi rozvětvená rodina mé babičky z matčiny strany každý letní večer scházela.

Takže, když jsem byl kluk, byl jsem často pro něco poslán do „té“ místnosti. Hrdost a stud mi bránily přiznat, že jsem se bál kráčet v naprosté tmě. Strach ze tmy byl ozvěnou prvních let mého života, kdy jsem vídával astrální bytosti, které se vyhýbaly dennímu světlu a ukazovaly se jen ve tmě. Když jsem trochu vyrostl, vidět jsem je přestal, ale stále jsem ve tmě cítil jejich přítomnost a mimo to noční svět produkovat mnoho různých zvuků a pocit něčí přítomnosti se stával téměř hmatatelným. Takže, tady jsem stál, chystajíc se na cestu do včelína, která se mi tehdy zdála neuvěřitelně dlouhá. Jak jsem se dostával z osvětlených míst do tmy, mé tempo se zrychlovalo a zrychlovalo, a když nikdo nemohl projev strachu spatřit, rychlé kroky se proměnily v běh a různé zvuky a šustění v okolní temnotě mě nutily s každou uběhlou vteřinou zrychlovat. Jak jsem se na své cestě zpět přibližoval spásnému světlu, přemohl jsem silou vůle strach, který mě ovládal, rychle změnil běh v rychlou chůzi, pak v normální chůzi a před „publikem“ jsem se objevil absolutně klidný, dávajíc najevo, jaká to pro mě byla maličkost. Myslel jsem si, že nikdo nepostřehl, co se během těchto výletů v mé duši doopravdy dělo. Nejspíše byli dospělí klidní díky tomu, že jsem to byl já sám, kdo jsem se na cesty do včelína dobrovolně hlásil. Pokaždé, když mnou začaly procházet vlny strachu, pokoušel jsem se co nejdéle jít co nejpomaleji, jak to bylo možné, ale někdy nějaký nějaký nečekaný zvuk vyústil v můj zběsilý běh, kdy nohy přestaly naslouchat hlasu mé mysli. Byla to má tvrdošíjnost a úsilí, jež mi časem umožnila přestat brát nohy na ramena kvůli nečekanému zašustění ve tmě. Tehdy jsem byl na vítězství nad svým strachem velmi hrdý. Píší toto vše, abych ukázal, že vím, co je strach, a že můj pud sebezáchovy fungoval velmi dobře.

V situaci, kdy se celá země spolu se vším, co bylo na ní, houpala a třásla, kdy jsem se probudil, protože jsem byl opakovaně vrhán proti zdi, se ve mně žádný strach neobjevil: nebyl jsem jím paralyzován a pud sebezáchovy mě nepřinutil vyběhnout na ulici ve spodním prádle, jako mnoho dospělých, jak jsem se později dozvěděl. Právě naopak! Byl jsem **absolutně klidný** a jedinou myšlenkou v mé hlavě bylo: „houpání země musí přestat.“ Zastavilo se v ten moment, kdy jsem na to pomyslel, a já se vydal opět navázat na své přerušené sny.

Teprve mnohem později jsem pochopil, že jen naprostý klid a soustředění umožní úspěšně provést nějakou akci. Jakékoliv emoce naruší soustředění a udělají vykonání úkolu téměř nemožným. Pochopil jsem, také mnohem později, že můj tehdejší absolutní klid byl projevem **mého pudu sebezáchovy**. Stalo se to na podvědomé úrovni, nebo jinými slovy, na úrovni mého ducha, který byl tehdy ještě ve spánku a který věděl, co je potřeba pro to, aby se zemětřesení zastavilo! Útěk z domu by mi nepomohl, ať bych běžel jakkoliv rychle, pokud by síla zemětřesení dále

stoupala stejnou intenzitou, jako před mým probuzením!

Koncem března 1992 jsem již chápal mnohem více, než když jsem byl dítě, a rozhodl jsem se toto porozumění aplikovat na zastavení zemětřesení, které mělo v San Franciscu nastat, hlavně poté, co mi bylo popsáno zemětřesení, ke kterému došlo v roce 1989. Ještě v roce 1992 bylo možno spatřit stále neopravené mosty a dálnice. Proto jsem mé pacientce řekl, že by kvůli zemětřesení San Francisco opouštět neměla, aniž bych jí prezentoval mé argumenty: zdálo se mi, že by ji mé vysvětlení z „nějakého“ důvodu vystrašilo ještě více. Bohužel na moje slova nedala, což je škoda, protože v San Franciscu vůbec žádné zemětřesení nebylo! Tady si skeptikové nejspíše radostně začnou mnout ruce v naději, že mě odhalí jako lháře, který se pokouší připsat zásluhu na tom, že se něco nestalo. Ale jejich radost bude poněkud předčasná a zde jsou důvody.

Nejprve bych chtěl uvést několik faktů o Kalifornii a situaci trochu vyjasnit. Pod celou Kalifornií vede od severu k jihu tektonický zlom, který byl vždy známý svou aktivitou doprovázenou zemětřeseními.

Za druhé, podle informací známých nejvyšším kruhům vlády USA, Tichý oceán zde v hloubce zasahuje pod pevninu až do vzdálenosti **dvou set mil** (tři sta kilometrů). To znamená, že Kalifornie je „útes“, který zasahuje dvě stě mil do oceánu, a přesně v jeho polovině je trhlina! To není mé fantazírování, ale informace získaná Pentagonem pomocí amerických ponorek. Proto je vcelku jasné, že dostatečně silné zemětřesení může způsobit odlomení půlky Kalifornie od pevniny a způsobit její lokální „soudný den“!

Proto mají obyvatelé Kalifornie všechny důvody se zemětřesení obávat. Naskýtá se otázka: co s tímto vším může člověk dělat? Pokud se o nic nepokusí, nezmůže pochopitelně nic. Ale pokud ano, první věc, kterou by měl udělat, je pochopení mechanismů, jak k zemětřesením dochází. Za tímto účelem je nutné vědět, že zemský plášť je tvořen tektonickými deskami, které plavou na rozztaveném magmatu. Mohou se od sebe vzdalovat nebo shromažďovat, narážet do sebe, nebo se po sobě navzájem „plazit“. Také může nastat situace, kdy jedna deska v místě tektonického zlomu zajíždí pod druhou.

Rychlost jejich pohybu je nicméně velmi malá: od několika milimetrů do několika centimetrů za rok, a tento pohyb zůstává po mnoho generací bez povšimnutí, zvláště, pokud vezmeme v úvahu rozlohu těchto desek. Moderní geologie má o těchto procesech celkem jasnou představu, nicméně některé nuance jí unikají. Magma, na jejmíž povrchu se desky vznášejí, je velmi heterogenní (nerovnoměrné) a jsou to tekuté krystaly zahřáté na teplotu několika tisíc stupňů, jimiž procházejí proudy primárních hmot, či „temné hmoty“, jak je nazývají moderní vědci. Avšak důležitost nespočívá ve jméně, ale v tom, co to ve skutečnosti je a jak to ovlivňuje okolní realitu.

Za prvé, pokud proud primárních hmot proniká magmatem, ovlivňuje jeho vodivost. Čím více a silněji se proudy primárních hmot mění, tím silněji ovlivňují magma a povrch planety. Zemský plášt a magma, na kterém plášť spočívá, prokazují na změny intenzity, síly a kvalitativní kompozice proudů primárních hmot odlišné

reakce. Rozdílnost reakcí je podmíněna primárně faktem, že zemský plášť a magma mají odlišný stupeň mobility. Odlišný stupeň mobility je zapříčiněn tím, že plášť má pevnou krystalickou strukturu, kdežto magma jsou tekuté krystaly.

Za druhé, ačkoliv je magma tekutina, je také heterogenní! Její nerovnoměrnost je hlavně teplotního charakteru: čím vyšší je teplota magmatu, tím je více mobilní a dynamický a tím silněji reaguje na změny v proudech primárních hmot. Dvě sousedící oblasti magmatu, jež mají rozdílnou teplotu, budou na totožnou externí změnu v proudech primárních hmot reagovat odlišně. Ve skutečnosti na povrchu magmatu existují oceány a moře, kontinenty a ostrovy, řeky a jezera, podobně jako na povrchu zemského pláště, ale tyto jsou všechny tvořeny magmatem různé teploty a viskozity. Oceány magmatu jsou pod kontinentálními deskami zemské kůry a kontinenty magmatu jsou pod moři a oceány, atd.

Formace magmatu mají takovéto opačné uspořádání, protože kontinentální desky mají větší tepelně izolační kapacitu než relativně tenký zemský plášť pod dnem moří a oceánů. Proto je teplota magmatu pod moři a oceány menší a viskozita je větší; jeho mobilita je výrazně nižší než mobilita magmatu pod kontinentálními deskami. Dále, magma pod kontinenty a oceány je také heterogenní, kvůli nerovnoměrnostem v samotné zemské kůře. Tloušťka kůry a tím i její tepelně izolační kapacita je odlišná na dnech oceánů a na suché zemi. Různé horniny mají také různou tepelnou vodivost. Kdyby taková nerovnoměrnost v tepelné vodivosti zemské kůry neexistovala, nebo kdyby bylo magma tepelně a viskózně homogenní, vývoj života na Midgard-zemi (a nejen zde) by vůbec nepřipadal v úvahu!

Kdyby pod oceány nebylo magma více viskózní (což znamená méně mobilní), již dávno by prorazilo skrz a naplnilo pruhlubně v zemské kůře, jež jsou nyní okupovány světovými moři a oceány, a v tomto případě by to v nejlepším případě vypadalo tak, že by celá planeta byla pokryta vodou, z níž by vyčnívaly špičky nejvyšších hor a život v současné podobě by neexistoval! Nerovnorměrnost viskozity magmatu, jež je způsobena rozdílem teplot, je důvodem, proč je vše tak, jak je. Magma vyšší teploty, jež je mnohem mobilnější, má silnější reakci na změnu externích podmínek, jako je sluneční aktivita, gravitační vlivy a výkyvy v hustotě a kvalitativní kompozici proudů primárních hmot (neboli „temné hmoty“)! Proto, když se aktivita slunce zvýší, zvýší se také vulkanická aktivita, tektonické desky zrychlí svůj pohyb, atd. Aby se zabránilo zemětřesení, je nutné **kompenzovat nebo neutralizovat všechny rodící se kvalitativní změny prostředí.** Aby to někdo mohl udělat, musí nejprve tomuto procesu porozumět, dále musí vlastnit odpovídající kvality a za třetí musí mít na vyřešení problému dostatečný potenciál. Jestliže jsou všechny požadavky splněny, problém může být vyřešen navzdory své zdánlivé neřešitelnosti!

Udělal jsem tuto malou odbočku-vysvětlení, abych čtenáři poskytl základní porozumění existujícím procesům. A nyní mi dovolte vrátit se k událostem přelomu března a dubna 1992. Když jsem bez dalšího vysvětlování poradil mé pacientce, aby neopouštěla San Francisco, neudělal jsem to jen tak. Pochopil jsem podstatu zemětřesení a vytvořil stabilní oblast se systémem, který kompenzoval jakékoliv

závažnější výkyvy v okolí San Francisca. Jinými slovy, pod San Franciscem se objevila velmi rozsáhlá oblast stabilního magmatu. Neodstranil jsem všechny výkyvy, což jsou „dýchací“ procesy Midgard-země nutné pro její normální život, ale jen ty, které by mohly přinést katastrofické následky.

Skeptik se může usmívat se zadostiučiněním, že jsem se sám zahnal do kouta. Fakt, že na jaře 1992 nebylo v San Franciscu žádné zemětřesení, ještě neznamená, že to bylo mým působením a že by bez mých intervencí nějaké nastalo. V prvé řadě, není mým cílem někomu se zavděčit, jednoduše popisuji událost a fakta svého života! Za druhé, ať už to byla náhoda nebo fakt, že jsem se zaměřil jen na oblast San Francisca, velmi brzy se objevil důkaz, že má slova nejsou lži nebo sebeklam. 22. dubna 1992 nastalo zěmětřesení síly 6.0 s epicentrem poblíž Los Angeles a současně s ním nastalo jiné v Eurece! Aby se věci vyjasnily, měl bych uvést, že Los Angeles je v jižní Kalifornii, jižně od San Francisca, a Eureka je severně od San Francisca. To znamená, že San Francisco leží **mezi** Los Angeles a Eurekou! Všechna tři města leží na stejném tektonickém zlomu, jež se začal současně pohybovat pod Los Angeles a Eurekou, ale v San Franciscu nebyly dokonce ani slabé otřesy! Je to rovno situaci, v níž by se obě strany stolu posouvaly do strany, ale střed by zůstal stát na místě! Tento druh věcí je jednoduše **nemožný**! Ale je to fakt, kvůli němuž si geologové a seizmologové namáhají mozek ještě dodnes! V určitých kruzích dokonce dostal pojmenování „San Franciscký fenomén“. Země v San Franciscu a okolí sto mil zůstala absolutně klidná. Zablokování zemětřesení v San Franciscu tedy vyústilo v „přírodní“ jev, jaký do té doby nebyl nikdy zaznamenán. Má dobrodružství s kalifornskými zemětřeseními tímto neskončila, teprve začala, o čemž budu psát později, a nyní se vrátím zpět ke konci března 1992...

Když se vše dalo víceméně do pořádku a měl jsem dost pacientů, kteří mi platili za každé sezení, mohli jsme si se Světlanou konečně zhluboka oddechnout. Oběma nám bylo jasné, že naše první „základna“ je velmi malá a chtěli jsme si najít něco většího. Vyšlo najevo, že George vlastní v domě přes ulici velký byt, který se měl v dubnu uvolnit, a nabídl mi prohlídku. Byla to třípatrová budova a každý byt zabíral celé patro, takže v něm byly jen tři byty. Každý byt měl velkou kuchyni, jídelnu, tři relativně malé ložnice a prostorný obývací pokoj.

V porovnání s naším prvním bytem byl tento neuvěřitelně prostorný, s výměrou více než 200 metrů čtverečních! Platil jsem za něj $1700 měsíčně, což bylo v roce 1992 pokládáno za slušnou sumu, ale mohl jsem si to dovolit, a mít velký obývací pokoj, kde jsem mohl pořádat setkání pro mnoho lidí, aniž bych s tím musel obtěžovat George nebo někoho jiného, mi přišlo velmi vhod. Také jsem George požádal, aby mi našel profesionálního tlumočníka. Cítil jsem se mnohem lépe, když odpadla nutnost žádat George, aby na setkáních tlumočil, místo toho jsem měl placeného tlumočníka a nebyl nikomu nic dlužen.

Takže, prvního dubna 1992 jsme přemístili naše věci přes ulici. Koupili jsme nějaký další nábytek na zařízení jídelny, obývacího pokoje a ložnic, z nichž jednu jsem se rozhodl použít jako kancelář a podle toho ji zařídil. Nové místo mi poskytlo prostor k maximální aktivitě! V kanceláři jsem přijímal pacienty a v obývacím pokoji

se setkával s vědci a lidmi, kteří se zajímali o paranormální jevy. Postupně jsem si mezi Američany dělal jméno. O kurz v mém systému mělo zájem mnoho lidí. Při této příležitosti jsem se setkal s ředitelem Lincolnovy university, který byl připraven napsat pozvání, takže bych mohl získat pracovní vízum.

Podařilo se mi odstranit zdravotní problémy mnoha lidí a často jsem se jich ptal na svolení nafilmovat s nimi ohledně této věci interview. Za tímto účelem jsem si na několik dnů pronajal profesionálního kameramana a požádal Johna McManuse, profesionálního reportéra, aby vedl s vědci a mými pacienty interview. Tímto jsem získal do mé filmové sbírky nový materiál, který patřil legálně mně, nikdo nemohl proti použití tohoto materiálu vznášet námitky. Dokumentární materiál jsem začal shromažďovat od samého začátku mé praxe a nelituji peněz na to vynaložených, protože jsem vždy měl za to, a stále mám, že dokumentární materiál jako zdravotní dokumentace mých pacientů před a po mé léčbě a zaznamenaná interview jsou reálné důkazy, že to, co dělám, je opravdové a nejsou to jen nepodložená tvrzení, které by každý skeptik ihned zpochybnil, kdyby má práce neměla žádnou důkazní evidenci!

Tehdy jsem se také vrátil k myšlence publikovat svou první knihu, jejíž několik kapitol jsem už měl napsaných, stejně jako množství kreslených ilustrací. Již o dva měsíce dříve jsme šli do digitální laboratoře kvůli převedení kreseb do digitální formy. Jeden ze zaměstnanců mi ukázal možnosti počítačového vybavení, které tam měli, a na ukázku naskenoval jednu kresbu. Když jsem ji na obrazovce počítače uviděl poprvé, vůbec se mi nelíbila. Na papíře vypadala vcelku dobře, ale na obrazovce na ni byl žalostný pohled.

To mě rozladilo a požádal jsem technika, jestli by nemohl něco udělat s „šumem“, který se na obrazovce projevil. Bylo to tím, že grafitové šupinky se po naskenování staly patrnými, a to dalo kresbě „nečistý“ výraz, ačkoliv na papíře kresba vypadala dobře. Navrhl, že obrázek „vyčistí“, a ukázal mi, jak by to vypadalo, což mě rozladilo ještě více, protože to bylo jen o málo lepší. Navíc řekl, že by to stálo $200 na hodinu práce a vyžadovalo mnoho hodin práce profesionálního grafika. Tehdy jsem na něco takového neměl ani chuť, ani potřebné tisíce dolarů.

Setkal jsem se také s vedoucím institutu, jež studoval paranormální jevy. Sídlil na velmi prestižním místě poblíž San Francisca. Jeho jméno bylo Institut Noetických Věd (The Institute of Noetic Sciences) a sídlil v městečku Sausalito, kam jsem byl jeho vice-prezidentem panem Winem Franklinem pozván. Bylo to poprvé kdy jsme navštívili toto město, k němuž se budou vázat poněkud neobvyklé události, ale tehdy jsme tam jeli jen probrat možnost vydání mé knihy v angličtině. Vzal jsem s sebou rukopis, pochopitelně v ruštině, a přidružené kresby.

Setkání trvalo dlouho. Vysvětlil jsem, o čem má kniha je, a doprovodil výklad komentáři mých kreseb a udělal vše pro to, abych poskytl maximálně přesný obraz o obsahu mé knihy (*jednalo se o knihu, jež se později bude jmenovat Poslední apel lidstvu, pozn. překl.)*. Je docela možné, že Georgův překlad nebyl dostatečně kompetentní, protože mu scházely potřebné vědecké základy. Tak či onak, Win Franklin zakončil diskusi prohlášením, že by museli za překlad utratit dvacet až třicet tisíc dolarů a teprve poté by mohli o vydání v angličtině uvažovat... ve zkratce, bylo

to slušné „ne!“. Avšak nabídli dát jednu kapitolu na překlad překladatelce, se kterou se znali.

Dali mi její telefonní číslo a informovali mě, že umí dobře rusky, protože její babička dorazila do USA s první vlnou ruských imigrantů. Setkali jsme se a dal jsem jí text na překlad, ale nebyla schopná přečíst můj rukopis, takže to nefungovalo. Můj rukopis měl, pravda, do ideálního daleko a zdaleka ne každý ho byl schopen číst, natož pochopit, co jsem psal. Vyvstal neřešitelný problém: překladatelka nebyla ani schopná číst můj text, nemluvě o překladu, a také se měla stěhovat ze San Francisca na východní pobřeží USA. Tentokrát tedy překlad mé knihy, dokonce jen jedné kapitoly, selhal. Po zhodnocení situace jsem dospěl k názoru, že bude mnohem lepší, když si vše zařídím sám! Ale napřed jsem potřeboval vydělat peníze, abych si mohl koupit potřebné počítačové vybavení. Tehdy byly dobré počítače, tiskárny, skenery a programy drahé ještě i v USA a rozhodl jsem se to na nějaký čas odložit...

Počátkem dubna jsme se Světlanou dospěli k závěru, že bych měl přijmout některou z nabídek a zajistit si práci. Nejlepší volbou pro mě byla nabídka Steve Lovina – nabídl mi pozici konzultanta. To mi výborně vyhovovalo, protože jsem mohl se svým časem nakládat, jak jsem uznal za vhodné. Mé konzultační služby zahrnovaly doporučení, jak by měly být vitamíny produkovány, aby byly lidem skutečně užitečné. Vysvětlil jsem, že ačkoliv mají umělé vitamíny totožné chemické složení jako přírodní, jejich prostorová struktura je naprosto odlišná, a proto je živé organismy absorbují velmi slabě.

Navíc, živé molekuly se od těch komerčně produkovaných liší v tom, že ty druhé jsou mrtvé v doslovném i přeneseném smyslu slova. Organické a anorganické molekuly konkrétního živého organismu mají několik kvalitativních úrovní závisejících na jejich stupni vývoje; „živé“ molekuly jsou prosyceny tzv. „životní (vitální) silou“. Smrtí živého organismu se životní síla z organických i anorganických molekul rychle vytratí. Proto se chuť a kvalita jídla dramaticky mění v závislosti na tom, zda je člověk jí ihned po sklizni (utrhnutí z větve, apod.), nebo ažza několik hodin, dnů, týdnů.

Nezáleží na tom, zda bylo jídlo zmraženo, nebo jaké chemické substance byly použity na jeho zachování – několik hodin po smrti živého organismu (rostliny nebo živočicha) ho vitální síla opustí. Rostliny a ovoce si uchovají vitální sílu o něco déle, avšak v dnešní industrializované společnosti funguje vše tak, že se produkty dostanou na stůl konzumenta již bez jakékoliv stopy vitální síly, ale plné jedů vznikajících rozkladem. Je pochopitelně nemožné v současné společnosti zajistit, aby každý dostal na stůl zdravé jídlo plné životní síly – rovnou ze stromu, kurníku či rybníka, ale když porozumíme podstatě přítomných jevů, můžeme vitální sílu jídla v naší kuchyni obnovit a odstranit jedy, jež se objevují následkem rozpadu různých substancí, například adrenalinu v mase zvířat, uvolněném do krevního oběhu v okamžiku smrti.

Moderní věda tohle a mnoho jiných věcí bohužel nechápe. Mohl bych pokračovat výkladem mého porozumění tohoto a dalších procesů, ale můj popis by byl nekonečný a pro mnoho čtenářů nudný. Takže, moje práce sestávala z vytváření vlastností a kvalit živých molekul v průmyslově vyráběných vitamínech. Za tímto

účelem jsem na ně působil ve skladovacích prostorách firmy.

Stevova nabídka mi vyhovovala, protože jsem si mohl zachovat svobodu konání a možnost dělat to, co jsem považoval za nutné. Proto, když jsem dostal jeho doporučující dopis, Světlana, George a já jsme šli za imigračním právníkem, kterého nám doporučil Harry Orbelian. Právník si vyslechl naši situaci, udělal si nějaké kopie našich dokumentů a bez toho, aniž by zatím cokoliv udělal, žádal platbu za své služby dopředu. Zaplatil jsem, co žádal: tři sta dolarů za třicetiminutovou konzultaci a tisíc dolarů na budoucí výdaje. Nezmiňuji to kvůli důležitosti peněz, ale protože se první právník projevil jako „doporučený“ podvodník. O měsíc později jsme za ním přišli s dotazem, jaký je stav naší věci, a vyšlo najevo, že neudělal vůbec nic. Nepřipravil dokonce ani registrační formuláře na víza. Když jsme na to přišli, odmítl jsem jeho služby a vyžádal si složku s mými dokumenty. Obsahovala kopie našich dokumentů, jež se dělaly dříve, a jen jeden nový dokument – univerzitní diplom zhotovený podle amerických standartů, což mohla specializovaná firma udělat za jeden den a za sto dolarů. Tímto způsobem jsme se seznámili s americkým imigračním systémem a jeho pracovníky. V Americe je mnoho prevítů s diplomy prestižních univezit, stejně jako graduovaní „specialisté“, kteří ze svého oboru neznají ani základní věci. Ale tehdy jsme navštívili kancelář „prestižního“ imigračního právníka poprvé a byli si jisti, že všechno půjde tak, jak má. Mezitím jsem ve své kanceláři každý den přijímal pacienty, lidé mi volali kvůli léčení na dálku a se Světlanou jsme pokračovali s naším seznamováním s městem.

Vzpomínám si, jak jsme šli do Macy's (*obchodní dům, pozn.překl.*) a viděli nový model velké „Sony“ televize velmi elegantního designu. Pochopitelně jsme ji hned koupili. Byli ji schopni doručit až za několik dní a nechtělo se nám čekat, tak jsem zavolal Georgovi. Přijel ve svém malém náklaďáku, do kterého jsme novou televizi a příslušenství naložili. Zatímco jsme čekali na George, narazili jsme na „Sega“ konzole, které se tehdy právě objevily v obchodech, a koupili dvě sady – jednu pro mě a jednu pro Světlanu, a několik her; oba dva jsme si chtěli otestovat své schopnosti v počítačových hrách. Jelikož jsme měli dvě televize, mohli jsme se jim věnovat oba současně, aniž bychom se navzájem rušili. První hra, kterou jsme zkusili, byl „Sonic“. Světlana byla hrami nějakou dobu unešena, ale pak se její zájem rychle vytratil, zatímco mě zajímají stále. Vždy jsem byl zvědavý, co se nachází v další úrovni, apod., a pokud hra byla zajímavá, vždy jsem dosáhl konce.

Rádi jsme navštěvovali oddělení s elektronikou jakéhokoliv obchodu, kde jsem mohl trávit spoustu času studováním nových modelů televizních systémů, videorekordérů a nově se objevivších “laserdisc” přehrávačů. Není třeba dodávat, že všechny novinky si ihned našly místo v našem bytě. První systémy laserdisc měly obrovské nosiče velikosti gramofonové desky, ale kvalita obrazu na naší TV byla vynikající. Museli jsme také koupit mnoho jiných věcí, jako vybavení kuchyně a ložní prádlo, a musel jsem se toho účastnit, což ve mně nevyvolávalo příliš velké nadšení. Nepovažuji vybavení a dekoraci bytu za něco nepotřebného, vůbec ne. Co jsem kvůli studiím opustil byt rodičů, vždy jsem si zařizoval své bydlení sám, takže to pro mě nebylo nějaké nesnesitelné břímě. Jen jsem se raději pohyboval jen ve dvou

místech – v oddělení elektroniky a v autosalonech, jež mimochodem s velkým zájmem navštěvovala i Světlana. Co se týká vybavení bytu, dával jsem přednost tomu přijít a koupit potřebné věci, raději, než trávit čas výběrem z mnoha možností.

Během návštěvy Německa jsem dospěl k názoru, že my Rusové, vyrostlí v SSSR a v ruském duchovním prostředí, se ostře lišíme od Němců a také od Američanů, jak jsme velmi rychle zjistili! Osobně bych neměnil svou ruskou duši ani za celý svět! Dokonce bych prohlásil, že člověk buď má ruskou duši, nebo nemá, třetí možnost neexistuje, protože jsem viděl, jak se mnoho imigrantů ze SSSR, z nichž drtivá většina byli židé, rychle naladilo na západní parazitické myšlení, setřáslo tenký nátěr ruské kultury a sklouzlo dolů do vulgárnosti. Navštívil jsem pár míst, kde se scházeli sovětští imigranti, a byla to pro mě nepříjemná zkušenost.

Nabyl jsem dojmu, že jsem se ocitl uprostřed davu podomních obchodníků s kulturní úrovní Privozu, slavného trhu v Oděse. Ačkoliv mnoho lidí na těchto setkáních "elity" "ruských" imigrantů mělo "vyšší" vzdělání, bylo to na nich stěží znát! Z nějakého důvodu sami sebe nazývali "Rusové", ačkoliv na nich kromě jazyka, který mimochodem začali velmi brzy prznit, nebylo ruského zhola nic. Vytvořili nový slang; jazyk, jež nebyl ani ruštinou ani angličtinou, ale určitý druh slepence. Vzali anglický kořen slova, přidali ruskou koncovku, a pokud to bylo sloveso, aplikovali na to ruskou gramatiku. Tak se anglická fráze "jít nakupovat" ("to go shopping") transformovala v "*pošli* (pojďme) shop*acia*". Mezi imigranty byli někteří, včetně těch židovského původu, jejichž kulturní úroveň se přechodem americké hranice nevytratila, ale většina z nich se snažila od těchto imigrantů-chameleonů držet co nejdále...

V dubnu 1992 navštěvoval John McManus, Georgův přítel ze surfování, pravidelně má léčebná sezení. Pracoval jako vedoucí oddělení zpráv stanice CNN pro San Francisco. Ohledně toho, co jsem dělal, měl lidský i profesionální zájem, takže navštěvoval mnoho mých přednášek. Díky jeho pracovní pozici byl přirozeně v kontaktu s americkými tajnými službami. Brzy bude jasné, proč to vše zmiňuji.

Ve středu 29. dubna 1992 byly masové veřejné nepokoje, hlavně mezi černou populací Kalifornie, hlavně v Los Angeles. Byly oběti na životech, zničená auta, vyrabované obchody, atd. Desítky tisíc černochů řádily v ulicích. Hlavním cílem hněvu davů byli bílí lidé. V několika dnech se události dostaly kompletně z pod kontroly. Vláda poslala na obnovení pořádku národní gardu, ale s nulovým výsledkem. V pátek 1. dubna v 18.00 přišel do mé kanceláře na své další ošetření John McManus. Ten den byl posledním pacientem a po práci jsme chvíli hovořili a celkem rychle se hovor stočil na nepokoje. John mi neočekávaně sdělil, že národní garda si se situací neví rady, a pokud to, co jsem vykonal v SSSR, byla pravda, byl by mi velmi vděčný, pokud bych nepokoje potlačil. John měl na mysli mé zásahy z 25. února 1990 a 21. srpna 1991, které jsem zmínil na pár setkáních.

Jistě, je vysoce nepravděpodobné, že by John přišel s takovou prosbou ze své vlastní iniciativy, ale fakta zůstávají fakty. Později jsem přišel na to, že ještě, než jsme se Světlanou překročili hranice USA, americké tajné služby už dostaly mou složku, kde jejich sovětští kolegové popsali vše, co o mě byli schopni zjistit. Mohli o mně

získávat informace jen z toho, co jsem řekl veřejně nebo v kruhu lidí, kteří se kolem mě tehdy pohybovali, takže velká část zůstávala mimo jejich dosah. Avšak i tyto informace, promítnuté do mé složky, se Američanům zdály notně podezřelé: co když jsem byl "kachna"? Já jsem věděl, že jsem nebyl, ale oni ne a žádost podaná skrze Johna byla první pokusná verifikace z jejich strany.

V tomto momentě považuji za nutné trochu osvětlit důvody, proč se v okolí Los Angeles situace stala tak kritickou. Později jsem přišel na to, že tyto nepokoje byly iniciovány samotnými tajnými službami. Cílem provokací bylo zbavit se několika lidí, kteří jim křížili jejich špinavé plány, včetně části lidí ze samotných tajných služeb, aniž by se sami odhalili, a nepokoje byly pro tento cíl ideálním prostředkem.

Nepokoje začaly, když byli čtyři bílí policisté obvinění ze zbití černocha propuštěni. Situace s černým "hrdinou" Rodney Kingem byla kompletně absurdní, hraničící s kompletní idiocií. Policisté honili auto, které se řítilo rychlostí přes 160 km/h přes celé Los Angeles. Podle platných zákonů USA, pokud člověk jel rychleji než 160 km/h, měl být vsazen do vězení na dva týdny a měl mu být odebrán řidičák na citelnou dobu. Pokud porušitel nenásleduje pokynů policie a hraje hru na kočku-a-myš, je trestem podstatně delší věznění než dva týdny. Rodney King nezastavil, když to policisté vyžadovali, a navíc jim dlouhou dobu unikal nočními ulicemi Los Angeles. Potom najednou zastavil a vystoupil z auta, což je podle zákonů zakázáno, dokud vás v této situaci policista nevyzve, a navíc zaútočil na policistku, což vyústilo v to, že policisté použili obušky (v této situaci na to mají podle zákona právo). Je pravda, že byli trochu přespříliš důslední, ale to není nijak nepochopitelné. Mimochodem, pokud by to místo Rodney Kinga byl bílý člověk, dočkal by se totožného zacházení nebo ještě tvrdšího. Navíc byl Rodney King pod vlivem drog!

Nejzajímavější detail je, že Rodney King zastavil po dlouhé honičce na výborně osvětlené ulici a přesně na místě, kde se ve dvě hodiny ráno "náhodou" nacházel člověk s připravenou kamerou, který pohotově celou scénu potyčky a zatčení Rodneyho Kinga nafilmoval. Osobně v podobný druh "náhod" nevěřím. Měl jsem několik kamer, ale nepoužíval je každý den, proto jejich baterky postupně slábly a před každým použitím jsem na to musel myslet a nabít je. Navíc jsou videokamery obvykle uvnitř domu nebo bytu, a i když člověk vidí něco zajímavého, potřebuje čas, aby je uchopil, vyběhl z domu a usadil se v křoví, aby mohl nerušeně filmovat to, co se děje! V Rodneyho případě se všechno odehrálo během pár minut, což není dostatečný čas na to, aby náhodný svědek něco nafilmoval. Takže, co zde máme: "náhodný" svědek je správně umístěný v křoví s připravenou kamerou přesně na místě, kde Rodney King zastaví a vystoupí z auta, a tato "náhodná" událost se odehraje ve dvě ráno! Vylíčil jsem tyto detaily, abych ukázal nepřirozenost této situace, jistě byla plánovaná od samého začátku.

No, okresy, kde žilo černé obyvatelstvo Los Angeles, vzplanuly (v přímém i přeneseném slova smyslu) po verdiktu "nevinen". Latinsko-Americké čtvrtě následovaly a vše se to rozšířilo i do dalších měst, včetně San Francisca. Vláda USA vyslala do Los Angeles celkem 23.000 vojáků z různých základen. Ačkoliv 15 rebelů bylo zabito, několik stovek zraněno a bylo zatčeno přes 12.000 lidí, nepokoje

nepřestaly! Taková byla situace v 18.30 prvního května 1992.

Následující den, druhého května 1992, mi John zavolal a poděkoval za pomoc. Řekl, že už ve 20.00 se vše uklidnilo a druhého května vstoupily federální jednotky do čtvrtí rebelů a nikdo jim nekladl vážnější odpor! Vše utichlo prudce a nečekaně, jako mávnutím kouzelného proutku. Nepokoje kupodivu ustaly ve všech městech současně, jako kdyby někdo stiskl tlačítko, ačkoliv na ostatních místech nepokoje začaly až o den později než v Los Angeles. Pravděpodobnost podobného vývoje událostí je rovná nule. John a ti za ním chápali, že jsem to byl já, kdo stiskl "tlačítko", a že jsem to udělal na jejich žádost. Nebyla to jen má soukromá iniciativa, o níž by nikdo nevěděl. Takže po této události americké tajné služby pochopily, že moje složky, které dostaly od KGB, nelhaly. Jejich zájem o mou osobu nezmizel, ale jak se dalo čekat, výrazně narostl. Začali pozorně monitorovat všechny mé akce; tolik ke "svobodě" a Americe. Mimochodem, byla to zkušenost jiné osoby, která mi to s veškerou "pompou" prvně demonstrovala.

Brzy po mém příjezdu do USA jsem se setkal s člověkem, jehož bratra jsem znal z Moskvy. Žil v San Franciscu od roku 1975. Během jedné z našich konverzací jsme se dostali k tématu svobody v Americe a řekl mi následující příběh. Měl přítele, který pracoval jako soukromé očko, a jednoho dne s ním můj známý zapředl hovor na téma svobody a demokracie. Ten muž beze slova požádal o jeho řidičák. Nahrál údaje do svého počítače a ukázal mu všechny informace, které o něm FBI měla! Můj známý byl v šoku, když viděl, kolik a jak detailní informace o něm FBI a policie má, věci, které sám už zapomněl, nebo jak se v tajným službách vtipkuje, ani o sobě nevěděl. Viděl, kdo ho navštívil a kdy, se kterou ženou měl intimní vztah, atd., včetně informací o svém životě v SSSR. Informace o něm byly shromažďovány, když byl již občanem USA a "velká" válka s mezinárodním terorismem ještě nezačala!

Mezitím život pokračoval běžným způsobem. Pracoval jsem s pacienty a nepřemýšlel o tajných službách, ale o mých vlastních plánech do budoucna.

Koncem dubna 1992 se odehrály určité velmi zajímavé věci. Na jednu z mých přednášek přišel člověk, který pracoval pro eko-firmu. Na přednášce jsem mimo jiné zmiňoval mou práci na ozónové díře, Černobylu, kontaminaci vod Archangelské oblasti a další věci. Když to ten člověk slyšel, zařídil mé setkání s vlastníkem eko-firmy, ve které pracoval, což byl Ind, který nosil neustále turban. Mluvil anglicky s celkem srandovním přízvukem. Později jsem zjistil, že skoro všichni Indové mluví anglicky takovým stylem. Řekl jsem mu o mé práci a výsledcích. Projevil významný zájem a zeptal se, zda bych mohl odstranit kontaminaci v půdě. Řekl jsem, že si mohu být jist jen tím, v čem jsem již uspěl, a o ostatních věcech se mohu jen domnívat, dokud nedostanu přesná fakta, ale že nevidím důvod, proč bych měl selhat. Jen jsem potřeboval provést nějaké experimenty, abych mohl dát stoprocentní garanci.

Jeho nadšení ještě vzrostlo a začal vykreslovat obraz toho, jaké "velké" skutky by mohly být vykonány, pokud jsem mluvil pravdu, a řekl, že je připraven se mnou podepsat kontrakt. Neviděl jsem žádný důvod, proč bych měl jeho nabídku odmítnout. Následující den zavolal jeho asistent a zeptal se, zda mohu své schopnosti

před podpisem kontraktu demonstrovat. Požádal mě použít mé metody na analýzu určité oblasti za účelem detekce kontaminace. Považoval jsem tento postup za celkem oprávněný a souhlasil. Dorazili jsme se Světlanou a Georgem na domluvenou adresu, byli jsme pozváni do velké zasedací místnosti a bylo nám nabídnuto obligátní "čaj-káva-voda?" a byli jsme požádání chvíli počkat. Po chvíli přišlo několik lidí, které jsme nikdy v životě neviděli, doprovázených asistentem Inda-vlastníka. Byli jsme navzájem představeni a setkání začalo.

Abych mohl provést analýzu, potřeboval jsem jen nějaké letecké fotky oblasti, o čemž jsem předem asistenta informoval. Položili přede mě kopii fotky bez jakéhokoliv označení, o jakou oblast se jedná, dali mi tužku a požádali mě, abych vyznačil oblasti kontaminace. Myslel jsem, že si budu moci fotku vzít a prozkoumat ji v klidné atmosféře, ale oni zdvořile odmítli a požádali mě provést analýzu rovnou na místě, před jejich zraky.

Byl jsem trochu neklidný, protože to bylo poprvé, co jsem měl podobnou analýzu provést, a nechtěl jsem selhat. Dal bych přednost několikanásobnému ověření výsledků, než bych je reportoval. Bohužel, toto mi nedovolili, a měl jsem pouze **jeden pokus** udělat vše správně! Musel jsem tedy přijít s taktikou a strategií rovnou na místě. Rozhodl jsem se, že zakreslím na fotografii kontury kontaminace v sestupném duchu. Zkoncetroval jsem se na úkol, izoloval jsem se od jakéhokoliv možného rozptýlení, vzal tužku a začal kreslit kontury intenzity znečištění.

Ale než jsem to udělal, skrze fotku jsem rekonstruoval prostorový hologram oblasti a naladil se na hledání toxinů. Přede mnou na stole se objevila zmenšená oblast planety a začal jsem po hologramu přejíždět rukou. Moje ruka byla tedy v porovnání se zmenšenou kopií povrchu enormní velikosti a přesně díky tomu byl můj mozek schopen zpracovat informace týkající se velké oblasti, což by bylo absolutně nemožné, kdybych byl fyzicky na místě. Bylo to jako dívat se na Zemi z velké výšky, ale ani toto srovnání nereflektuje všechny výhody hologramu rekonstruovaného skrze leteckou fotografii.

Takže, udělal jsem popsanou přípravu a začal zakreslovat linie gradientů kontaminace. Uběhlo deset nebo patnáct minut a kopie letecké fotografie byla pokryta nákresy intenzity (gradientu) znečištění. Nevěděl jsem tehdy, že oblast již byla prozkoumána bodovými vrty (vzorky). Když ti, kteří tuto práci zajišťovali, uviděli můj výsledek, byli velmi silně, mírně řečeno, překvapeni. Vedoucí laboratoře Irene Fanelli potvrdila, že jsem zachytil všechny oblasti kontaminace, jež našli, stejně jako gradient (trend) kontaminace, jinými slovy sílu kontaminace zmenšující se směrem od středu – místa největšího znečištění! Také jsem specifikoval proces, jak podzemní vody nesou kontaminaci od centra, a zakreslil i kontury hustoty kontaminace pouhých **1 až 5 toxických molekul na milion normálních**! Jinými slovy, byl jsem schopen detekovat jednu toxickou molekulu mezi milionem neškodných! První otázka, kterou mi Irene Fanelli položila, byla: "Jak jste schopen to dělat?" (viz. interview s Irene Fanelli na mých stránkách). Na letecké fotografii jsem vyznačil desítky kontaminovaných oblastí, takže to nemohla být "pouhá náhoda".

Letecké a satelitní fotografie v principu dovolují, alespoň mně, skenovat a

ovlivňovat rozsáhlé oblasti povrchu, což by bylo jinou metodou nemožné. Takové fotky jsou ve skutečnosti otisky reality a nesou všechny informace a dané ploše povrchu. Člověk jen musí být schopen z fotografie zrekonstruovat realitu jako prostorový hologram ve zmenšeném měřítku, což dává v procesu práce značné výhody. Díky této metodě například zmizí omezení daná tím, že člověk je v porovnání s planetou téměř zanedbatelné velikosti. Je třeba chápat, že aby člověk mohl zakreslit nějaké informace do mapy, musí získat a zpracovat údaje z míst, jež jsou ve skutečnosti metry, stovky metrů nebo mnoho kilometrů vzdálená, a to je nemožné provést, pokud je člověk fyzicky na místě! Satelitní a letecké fotky to umožní: stačí udělat hologram, proskenovat fotku a můžete získat simultánně informace z obrovské plochy, ihned je zpracovat a zakreslit požadovaný výsledek! Je zde jedna další důležitá věc: takové fotografie jsou skutečné a lidé je mohou vidět a osahat si je, a tak mi dávají možnost nezvratně dokázat, že to, co dělám, je skutečné!

Strávil jsem prací, jež by normálními metodami vyžadovala mnoho práce a úsilí mnoha lidí a výdaje milionů dolarů, jen několik minut! Konveční postup je následující: nejprve podle zavedeného schématu provedou vrty a seberou vzorky, jež putují do laboratoří, kde je studováno jejich chemické složení. Poté jsou data analyzována a je vytvořen výsledek, jež je zakreslen do letecké fotografie podobné té, kterou jsem dostal. Ukázalo se, že při mé metodě je nutná jen poslední fáze!

Irene Fanelli se nebyla sto uklidnit a pořád se mě ptala, jak jsem to udělal: jak mohu odlišit “špatnou” molekulu od “dobré” za použití pouhé kopie letecké fotky, a jak vůbec bylo možné odlišit cokoliv s takovou přesností! Protože kontury, které jsem zakreslil, velmi přesně odrážely gradienty kontaminace, a nejen na povrchu. Nemohla pochopit, jak jsem něco vůbec mohl detekovat a jak odlišit jednu věc od druhé! Ve zkratce, neočekávaně pro všechny jsem demonstroval “nemožné”, jež před naším setkáním považovali za blouznění šílence! To bylo přesně to, co očekávali, jelikož na začátku setkání oznámili, že přišli jen proto, že na tom jejich zaměstnavatel trval, ačkoliv byli velmi zdvořilí a pozorní. Pravděpodobně čekali že uvidí šílence, a podle toho se na setkání duševně připravili. S pobavením jsem pozoroval jejich proměnu chování, když uviděli výsledky mé práce. Něco podobného se dělo vždy, když jsem někomu něco dokazoval: shovívavost až lítost nebo špatně skrývané podráždění se změnily v šok a úžas.

Test měl být následován podpisem kontraktu na dekontaminaci dané oblasti. Zjevně “náš” Ind také neočekával takový výsledek testu a nechtěl věřit, že to byla pravda. Pravděpodobně zažil podobný šok jako ostatní a rozhodl se pochybovat o transparentnosti testu. Našel si vlastní vysvětlení mých výsledků: nějak jsem získal údaje předem a naučil se rozložení toxinů zpaměti. Nebyl vůbec udiven faktem, že to byli jeho lidé, které jsem nikdy předtím neviděl a kteří mi přinesli leteckou fotku bez jakéhokoliv označení. Kupodivu byl s touto kompletní absurditou spokojen, ale nebyl schopen akceptovat, co jsem udělal! Za několik dní mi jeho asistent zavolal znovu a zeptal se, zda bych mohl test absolvovat ještě jednou. Věděl jsem, proč takto reagoval a když jsem slyšel, kde by se měl další test odehrávat, moje domněnky se potvrdily. Další test se měl konat na území vojenské základny poblíž San Francisca, na

předměstí města Tiburon. Jmenovalo se to Hamiltonova základna Air-Force. Je velmi pravděpodobné, že "náš" Ind předpokládal, že druhý test bude mé totální selhání.

Zjevně sázel na to, že z vojenské základny nebudu schopen dostat materiál za žádných podmínek, a on uspěje v odhalení mého "podvodu"! Takové byly jeho domněnky, ale naneštěstí pro něj nebyly podložené. Dorazili jsme na určené místo společně se zástupci jeho firmy. Přivítal nás nějaký plukovník, byli jsme vpuštěni dovnitř základny a mně bylo povoleno nechat si kameru, protože jsem si přál celý test nafilmovat. Myslím, že volný přístup na vojenskou základnu pro cizince jako mě a Světlanu ukazoval na to, že nás nebudou sledovat jen představitelé "našeho" Inda. Plukovník nás zavedl do místnosti, kde mi dal letecké fotky území základny, červenou tužku a … vše se znovu opakovalo. Jediným rozdílem oproti prvnímu testu bylo to, že jsem dostával jednu fotku za druhou a zakresloval na ně linie znečištění. Opět bylo všechno absolutně přesné, ale to nebylo to, co plukovníka nejvíc šokovalo.

Byl jsem na práci tak koncentrován, že jsem si nevšiml, že mi dal také různé fotky téhož území, ale v jiném měřítku. Plukovník byl nejvíce šokován faktem, že jsem do těchto fotek zakreslil stejnou kontaminaci, vždy v měřítku odpovídající fotografii! Představitel eko-firmy filmoval celý test na kameru protože George překládal můj rozhovor s plukovníkem. Ačkoliv "představitel" byl špatný kameraman, má práce a reakce plukovníka byly nafilmovány vcelku obstojně a všemu bylo možno rozumět.

Druhý test na vojenské základně měl odstranit všechny pochybnosti, které by "náš" Ind mohl mít; nemohl dále předpokládat, že jsem si nějak "koupil" jeho lidi a "použil" ty informace, abych ho "podvedl". Jeho asistent mi opět zavolal, popřál jménem majitele firmy k tomu, že jsem úspěšně prokázal své schopnosti i podruhé, a … požádal mě vyčistit určitou oblast od kontaminace, načež v případě úspěchu bude kontrakt podepsán!

S klidem jsem si vyslechl další "geniální" návrh a řekl, že to nepůjde. Nejprve chtěli, abych před podepsáním kontraktu prošel jedním testem. Splnil jsem podmínky testu takovým způsobem, že jakékoliv pochyby ohledně mých schopností dělat podobné věci měly vyprchat. Nemohl přijmout fakt, že opravdu mohu dělat to, co tvrdím. Proto jsem souhlasil s druhým testem plně chápajíc, že má práce a její výsledky je pro nepřipraveného člověka celkem komplikovaná věc k přijmutí. A oni slíbili, že pokud tímto testem projdu, kontrakt bude podepsán. Když druhý test opět plně potvrdil realitu mých schopností, opět změnili podmínky dohody! Řekl jsem, že podobné chování je neakceptovatelné, a pokud si opravdu přeje se mnou spolupracovat, měli bychom se setkat a situaci prodiskutovat.

Tentokrát jsem navrhl setkání v našem bytě a dohodli jsme se na čase a datu. Světlana podle ruských tradic připravila honosný stůl a náš host dorazil včas. Avšak měl s sebou dalšího člověka, o kterém nás předem neinformoval. Byl to psychotronik izraelského původu, pokud mě paměť neklame, jmenoval se Zak. Chvíli jsme nezávazně hovořili o různých věcech a pak se konverzace stočila k otázce, kvůli které sme se sešli. "Náš" Ind otevřel diskusi prohlášením, že to, co dělám já, a co jsem demonstroval v testech, umí každý (pravděpodobně měl s sebou izraelského

psychotronika jako potvrzení své “pravdy”), a nyní bych měl vyčistit oblast, kterou určil, a poté bychom uzavřeli kontrakt.

Odpověděl jsem, že co je mi známo, pouze Uri Geller dělal něco vzdáleně podobného. Letěl v letadle přes území a dělal křížky do mapy na místech, kde si myslel, že byla ropa. Jeho přesnost byla jen **padesát procent!** To znamená, že jen pět z deseti vrtů narazily na ropu, což je dobrý výsledek, protože standartně se za dobrý výsledek považují jeden, dva vrty z deseti. Také jsem řekl, že Uri Geller hledal velká podzemní “jezera” ropy a jeho úspěšnost byla jen padesát procent! Co se týká mě, našel jsem jen s pomocí kopie letecké fotky jednu molekulu ropy mezi milionem ostatních s **úspěšností sto procent**! To je, jako kdyby on hledal enormní “kupu sena” a našel ji jen v padesáti procentech případů, kdežtou já jsem hledal úlomek “jehly” v obrovské “kupě sena” a měl úspěšnost sto procent. Nedoporučil bych tedy tvrdit, že to umí každý. Ani Ind ani jeho “podpůrná skupina” nenašli žádné důvody, aby zpochybňovali mou připomínku, načež si mě Ind vzal bokem a nabídl mi tři sta tisíc dolarů. Pravděpodobně si myslel, že mi tato suma přivodí třas v kolenou jakožto bývalému občanu SSSR, pro kterého taková suma byla jako zásah bombou, ale nestalo se tak. Ačkoliv jsem tehdy tři sta tisíc dolarů neměl, řekl jsem ne. Řekl jsem, že budeme probírat platbu za mou práci až poté, co mi ukáže kontrakt na vyčištění půdy. Načež prohlásil “... ano, samozřejmě...” a už jsem ho nikdy v životě neviděl. Věc byla v tom, že jsem znal částku za kontrakt, za který mi nabídl tři sta tisíc dolarů. Nějakou dobu předtím se mě jeho zástupce zeptal, zda jejich firma bude schopná dostat zakázku za 150 milionů dolarů. Takže, on mi nabídl zaplatit tři sta tisíc dolarů za práci, za kterou si sám chtěl naúčtovat 150 milionů dolarů!

Brzo po tomto setkání jsem se setkal se zástupci firmy George Lucase a během naší konverzace jsem se dotkl tématu dekontaminace půdy a výsledku mé kooperace s Indem. Jeden člověk na setkání přítomný řekl, že ho zná jakožto dobrého obchodníka. Odpověděl jsem, že se ve svém odhadu tohoto pána velmi mýlí, a že je podle mého názoru velmi špatný obchodník, a zde je proč.

Hodlal pohřbít (v přímém i přeneseném smyslu slova) 140 milionů dolarů (přinejlepším) ze sumy 150 milionů, které by za vyčištění půdy dostal! Takže, zisk by neměl větší než deset milionů. Navíc, dekontaminace je prováděna tak, že se na dané místo naveze nová zemina a stará se přemístí a zakope. Ve skutečnosti to není žádná dekontaminace – problém je jen přenesen na jiné místo. Je to jen škodlivá iluze dekontaminace. Naproti tomu má metoda čištění nevyžaduje žádný transport ani zakopávání zeminy! Toxiny z půdy “jednoduše” zmizí a namísto toho jsou syntetizovány užitečné prvky, včetně určitých typů půdy. Škodlivé látky zmizí a místo nich se objeví užitečné! Co se týká finanční stránky věci, pokud by se tento kontrakt realizoval mými metodami, náklady by nebyly více než deset milionů dolarů! Přitom, lví podíl těchto nákladů by byly laboratorní testy, které měly během mé práce být provedeny několikrát (ale jen u prvního kontraktu) a v budoucnu – jen před prací a po dokončené práci. V případě mé účasti by tedy byl zisk nejméně 140 milionů dolarů. Podívejte se na ten rozdíl: v jednom případě maximálně deset milionů dolarů, a v druhém nejméně 140 milionů dolarů! V jednom případě žádné čištění, ale

prosté přemístění a zakopání zeminy (jinými slovy podvod) a v druhém případě skutečné zbavení půdy nebezpečných látek, kdy jsou toxiny rozloženy a nové užitečné látky jsou vytvořeny! Zdá se mi, že rozdíl je enormní.

Takže, kdyby za mou práci "náš" Ind zaplatil sedmdesát milionů dolarů, měl by zisk sedmdesát milionů dolarů, což je sedmkrát více, než při jeho "tradiční" metodě, která je mimo to sebeklamem. Proto jsem tohoto Inda nazval špatným obchodníkem – nebyl schopen provést základní aritmetické operace a díky své chtivosti přišel o šedesát milionů dolarů! A to byl případ jen jednoho kontraktu, ale kontraktů mohl mít hodně, týkajících se čištění půdy jakékoliv rozlohy a do jakékoliv hloubky, protože pro mě nemělo měřítko práce význam, a profit mohl být mnohem větší! A i kdyby můj podíl dělal 80-90 procent hodnoty kontraktu, profit Inda by byl stále fantastický, mnohem větší, než by si byl schopen svou tradiční metodou vydělat za celý život! Když jsem jim to vysvětlil, museli mi dát za pravdu.

Tento a mnoho dalších případů z mého amerického života mi ukázalo, že většina Američanů má velmi primitivní koncept podnikání, založený jen na možnosti krást, podvádět nebo šetřit peníze a vše si odpírat!

Tak dopadlo mé první setkání s obchodními kruhy USA. Známý americký čich pro byznys se ukázal jako projev chtivosti a malomyslnosti, který je navíc založen na podvodu a okrádání ostatních, jinými slovy – na zločinu! Americký "smysl" pro byznys se ve skutečnosti ukázal nástrojem sociálních parazitů! ...

Kapitola 5. Má první americká škola

V dubnu a květnu 1992 se v našich životech odehrálo mnoho událostí, jak obyčejných, tak neobyčejných. Pokračoval jsem v téměř každodenním přijímání pacientů v mé kanceláři. Lidé, kterým jsem pomohl, dali telefonní čísla dalším, kteří je zase dali dalším, atd. Nebyli to jen Kaliforňané, kdo navštěvoval mé léčení; lidé také přicházeli z jiných míst, včetně východního pobřeží, navzdory tomu, že jsem si nikde neplatil žádnou reklamu. Lidé se o mně dozvídali z výsledků mé práce a po známých. Náš život byl tedy naplněn intenzivní prací. Tehdy jsem přijímal pacienty i v soboty, ale po nějaké době jsem s tím přestal, protože to obvykle nebyly více než dvě osoby a nabourávalo to rytmus dne, proto jsem jejich návštěvy přesunul na dny v týdnu, které byly naplněny prací na maximum.

Když jsme se přesunuli do naší nové "základny", musel jsem zvládnout určité činnosti, o jakých jsme my, občané SSSR, neměli nejmenší ponětí. Mám na mysli všechny tyto záležitosti jako účty, šekové knížky a papírování spojené s vypisováním šeků a placením přes banky. Takže, jsa vyzbrojen základem v podobě anglických číslic, sedal jsem si každý měsíc ke stolu a začal vypisovat šeky. Pochopitelně jsem dohlédl na to, aby částka na mém účtu na dané výdaje stačila.

Dozvěděl jsem se o jednom zábavném případu. Imigrant dostal poprvé v životě šekovou knížku a začal vypisovat šeky bez toho, aby měl na jejich pokrytí, a byl velmi překvapen, když se lidem jeho šeky vracely neproplaceny a tito začali vznášet

nároky. Myslel si, že když mu banka dala šekovou knížku, bude platit všechny jeho šeky! Ubohý imigrant neměl nejmenší ponětí o bankovních poplatcích za nekryté šeky nebo o žalobách od osob a organizací, které takové nekryté šeky přijaly. Také si neuvědomoval, že by mohl jít do vězení na několik let až doživotí. Naštěstí pro něj byl ušetřen díky jeho naprosté nevědomosti – fakt, že nikdy nepracoval s šeky, mu zachránil krk, ale kdyby úředníci neměli takové porozumění, nebo kdyby to ještě jednou zopakoval, následky by pro něj byly katastrofální. Taková tedy byla realita života v Americe, ať jste se tam narodili a měli vše v malíčku, nebo jste se tam přestěhovali. Mimochodem, šekové knížky se v Rusku nepoužívají ve větším měřítku dodnes.

Od samého začátku mých "bankovních záležitostí" jsem si osvojil zvyk dělat si kopie všech šeků, které jsem vypsal. Měl jsem v kanceláři fax, a když jsem vypsal šek, udělal jsem jeho kopii a připojil ji k dokladu, který jsem platil. To mi velmi pomohlo, když jsem následující rok vyplňoval daňové přiznání. Kdybych od počátku nevedl tak pečlivou evidenci všech svých výdajů, zaplatil bych mnohem větší daně... ale o tom později; mezitím jsem si každý měsíc musel najít čas na zpracování šeků. Po pravdě řečeno, hodiny strávené touto činností patřily mezi ty nejnudnější v mém životě a vzpomínky na to ve mně nevyvolávají žádnou radost. Ale jeden musí udělat, co musí udělat. Takže jsem praktikoval angličtinu vypisováním šeků a dosáhl v tom určité "dokonalosti", ale to se týkalo mé "psané" kariéry v angličtině, navzdory mému vcelku kvalitnímu porozumění mluvené angličtině (jak mi bylo řečeno) a čtení a porozumění anglickému textu. Taková vtipná deformace se objevila v mé angličtině. Ale, opět začínám předbíhat události..

Skupina lidí, se kterými jsem se setkal, hovořil s nimi a vyléčil je, rostla; stále více a více lidí se tázalo, zda budu mít v San Franciscu nějaké semináře. Tehdy jsem upřímně věřil, že když lidem dám určité porozumění a nástroje pro jejich vývoj, probudí se a jejich duše budou toužit bez zaváhání po světle. Od doby, kdy jsem vedl dva dlouhodobé semináře v Archangelsku, uplynulo jen několik měsíců a rozzářené tváře lidí, kteří pochopili nové vědomosti, byly stále v mé paměti. Tehdy jsem věřil, že lidé se prožitých věcí nikdy nezřeknou, tak, jako bych se jich nikdy nezřekl já sám. Myslel jsem si, že když se někdo dotkne něčeho skutečného, něčeho velmi odlišného od prostého vegetativního biologického života, něčeho, co naplní duši spirituálním významem, člověk to nevymění za nic na světě, ani za "všechen čaj v Číně"; protože je to rovno zradě sebe sama, části, jež odlišuje člověka od zvířete, neboli prodeji vlastní duše osobnímu Ďáblovi.

Jistě, byl jsem a stále jsem snílek (i když nyní opatrnější), který se pokouší v lidech vidět jen dobro. To ale neznamená, že jsem byl slepý. Jen jsem doufal a věřil, že téměř každý má uvnitř nějaké světlo, ačkoliv spící, a jen potřebuje určitou pomoc, aby ho uviděl sám, aby tuto malou jiskru proměnil v mocný plamen, který z člověka vyžene temnotu nadobro. Vždy jsem věřil a stále věřím, že člověk nemůže být připraven o možnost učinit správné rozhodnutí. Vždy jsem říkal, že když vám 99 lidí škodí, neznamená to, že stý udělá to stejné. Možná ano, ale dokud tak neučiní, neměl by být označen jako nástroj zla!

Dokonce, i když někdo přemýšlí o něčem špatném, existuje možnost, že na poslední chvíli změní názor a zachová se podle svého **svědomí.** Člověk by neměl být onálepkován na základě svých záměrů (myšlenek), ale jen na základě svých činů! Avšak i v tomto případě je nutné brát v úvahu okolnosti. To neznamená, že by člověku měla být prominuta podlost, zrada a podobně. Naprosto ne! Člověk by měl být připraven, že ostatní mohou páchat tyto druhy činů, a měl by udělat vše, aby jim zabránil, ale v žádném případě by neměl vynášet "verdikt" předem jen na základě toho, že někdo **může** konat takovým způsobem, dokonce, i když myšlenka na takový čin probleskla hlavou daného člověka. Nikdo nikdy nemá právo odepřít člověku právo **volby.** Jistě, někdy za člověka rozhodují jiní lidé, ale je to on, kdo volbu akceptuje, a slova, že k tomu byl přinucen, nemohou být přijmuta jako výmluva! Není to otázka toho, kdo nebo co přinutí člověka něco udělat, ale kdo akci vykoná!

Nesnímá to odpovědnost ze člověka, který vydá rozkaz, ale odpovědný za akci (činnost) je vykonavatel. Tak či onak, každý člověk má právo volby a nikdo nemá právo ho o ni připravit. V toto skutečně věřím, a proto nikdy neprojektuji své negativní zkušenosti na tu či onu osobu. Avšak během let jsem dospěl k závěru, že ne každý si zaslouží šanci, jež získává podstoupením mé transformace mozku. Člověk by měl svým konáním dokázat, že si takovou šanci zaslouží, takže mohu vidět, zda je on nebo ona připraven(a) na nové kvality a schopnosti. To nemá nic společné s "hraním si na Boha", protože já mám všechny důvody v Boha nevěřit, ale jedná se zde o mou vlastní zodpovědnost za následky mých akcí. Jestliže člověku dám nové schopnosti a kvality a on je zneužije kvůli penězům, ambicím nebo z jakéhokoliv jiného důvodu – to je také má zodpovědnost, protože jsem to byl já, kdo mu nové vlastnosti a schopnosti dal!

Pochopitelně, když jsem zaregistroval první známky podobné deformace charakteru, zavedl jsem bezpečnostní opatření, která sestávala z následujícího: pokud člověk, který ode mě dostal nové schopnosti byť jen pomyslel na něco, co mohlo vést k něčí újmě, tento negativní program byl ihned neutralizován. Jestliže se tento nebo podobný program objevil znovu, znamenalo to, že negativní programy nejsou v tomto člověku náhodné, nebo jedná bez přemýšlení, nebo je pod vlivem někoho třetího. Situace, kdy člověk plní vůli někoho jiného, není o nic méně nebezpečnější a indikuje, že daný člověk ještě není na takové schopnosti připraven. Tak či onak, vše, co jsem danému člověku vytvořil, zmizí beze stopy, a dokonce i bez mé účasti, o čemž vždy každého varuji předem.

Také všechny informuji o tom, co považuji za přípustné a co ne, a proč. Takže, lidé obdrží jak nové kvality a schopnosti, tak jakýsi "manuál" a nemají tedy v těchto otázkách žádnou nejistotu. Takže, když člověk pokračuje v konání na straně zla, ukazuje to, že jedná vědomě a počítá s tím, že jsem se svými varováními jenom pokoušel "strašit", protože jsem mu chtěl zabránit, aby jednal podle jeho vlastního uvážení. Z "nějakého" důvodu mnoho lidí velmi rychle zapomělo, že nové kvality a schopnosti získali teprve poté, co jsem transformoval jejich mozek a ducha, nebyl to jejich vlastní úspěch a předtím nevlastnili **nic podobného druhu**. Dávali přednost tomu, aby tento fakt "unikl" jejich pozornosti, ale to neměli dělat. Pravděpodobně si

mysleli, že když už **to** mají a používají, nemohou o **to** přijít. Vždy jsem byl překvapen myšlenkovou chudobou lidí, kteří se považovali za nejchytřejší, a že oni "vědí lépe" o čemkoliv, včetně věcí, o nichž neměli nejmenší potuchy!

Ale tehdy jsem ještě neměl právo činit ukvapené závěry, protože jsem neměl dostatek faktů na nabytí úplné jistoty – s kvalitativními změnami lidského mozku a ducha jsem právě začal. Svá preventivní opatření jsem nicméně aplikoval hned od začátku, po prvním případu. Nezáleželo na tom, jak oni "moudří lidé" uvažovali a na co spoléhali: na štěstí (náhodu), nebo na fakt, že jsem nevěděl, o čem mluvím, nebo jednoduše dali přednost tomu, zapomenout, kde ke svým schopnostem přišli. Na čem ve skutečnosti záleželo, byl fakt, že naneštěstí proměnili něco skutečně hodnotného na nějaké prchavé pozlátko.

Ale v roce 1992 jsem měl ohledně lidí, kteří procházeli mou transformací, málo zkušeností, a věřil jsem, že všichni lidé budou prahnout po světle, nikoli temnotě! Stále v to věřím, ale po čtrnáctiletém pozorování mých amerických studentů, kteří prošli mou školou, jsem poznal, že mnoho lidí **není připraveno.** Ale dovolte mi vše vylíčit krok za krokem.

V květnu 1992 vše naznačovalo, že je čas otevřít mou americkou školu. Mnoho lidí se mě neustálo ptalo, kdy je budu učit podle mých metod. Pomyslel jsem si, proč ne, ale zároveň jsem výborně chápal, že podobný druh školy mi moc peněz nepřinese. Zastával jsem však názor, že lidé potřebují probuzení, a jedinou cestou, jak toho dosáhnout, je skrze skutky. Má škola mohla být jedním z takových skutků – lidé by získali nové kvality a schopnosti, které předtím neměli, což by také sloužilo jako nevyvratitelný důkaz mého systému vědění.

Pro školu jsem potřeboval dobrého tlumočníka, protože bych používal mnoho ruských slov, které George nikdy neslyšel, a proto by je nebyl schopen správně přeložit. Takže jsem ho požádal o zajištění profesionálního tlumočníka, což udělal. Později mi řekl, že zašel do ruského knihkupectví v San Franciscu a zeptal se zaměstnanců, zda znají dobrého tlumočníka. Dali mu jméno a telefon jednoho, jemuž jsem zavolal. Jmenoval se Roman Borinkov. V SSSR učil angličtinu v Institutu vyššího vzdělání v Leningradu (dnešním Petrohradu), měl mnoho studentů a dokonce přeložil z angličtiny do ruštiny knihu. Měl diplom tlumočníka-překladatele a byl … nezaměstnaný. Na první pohled se zdál jako dobrá volba. Prozradil mi, že dává placené hodiny jen jedenkrát týdně, v bohaté předměstské čtvrti Palo Alto. Cesta tam mu s několika nutnými přestupy zabrala přes dvě hodiny, to vše kvůli jedné lekci! Proto byl nevýslovně šťastný, když jsem mu nabídl možnost tlumočit má setkání a v budoucnu možná i přednášky. Za tlumočení dvou až tříhodinového setkání jsem platil dvě stě dolarů a on byl rád, že má zajištěný pravidelný příjem. V praxi jsem se stal jeho zaměstnavatelem, což pro něj bylo celkem výhodné. Roman měl nádherný britský akcent, jež mi zněl jako hudba. Naslouchal jsem jeho krásné anglické řeči a myslel si … jak výbornou angličtinou někteří lidé vládnou!

Tak či onak, sešlo se patnáct či šestnáct lidí, kteří si přáli navštěvovat mou školu, a já jsem souhlasil ji uspořádat. Několik lidí přišlo dokonce z jiných států a na druhou stranu někteří ze San Francisca z nějakých důvodů nepřišli. Někteří mi platili

čistě symbolické částky, někteří slíbili zaplatit "při nejbližší možné příležitosti" (jež do dnešního dne nenastala), a několik osob docházelo bez placení, protože si to nemohli dovolit. George, Marsha a Věra Ivanovna se také stali mými studenty. Požádali o svolení navštěvovat školu bez placení, protože Harry Orbelian by jim na to nikdy nedal peníze. Ten muž byl velmi lakomý, dokonce i vůči svým nejbližším, a tak jsem se rozhodl jim vyhovět.

Nepíši o tom, abych ukázal, jak dobrý jsem byl, ale proto, že z nějakého důvodu si mnoho lidí myslí, že jsem na Orbelianových vydělal jmění, což není pravda – nikdo z této rodiny mi nezaplatil ani za léčení, ani za školu. Mnohem později byl Harry Orbelian diagnostikován rakovinou s metastázami v kostech. Při této příležitosti za mnou přišel jen jednou, zjevně očekávajíc, že mu nabídnu mou pomoc zadarmo. Tou dobou byly naše vztahy na bodu mrazu. Faktem je, že kdykoliv jsem po něm něco chtěl já, vždy vyžadoval za své služby platbu a v součtu to byla pěkně kulatá suma navzdory tomu, že jsem jeho ženě zachránil život (a více než jednou), uzdravil jeho syna a vnuky a zbavil manželku jeho syna rakoviny, a to vše bez nárokování odměny, ale on po mně vyžadoval platbu za každou laskavost, o kterou jsem ho požádal. Proto jsem už neměl jakoukoliv touhu pracovat s ním zadarmo. Informoval jsem ho skrze jeho asistenta, že s ním budu pracovat jen tehdy, pokud zaplatí částku, kterou určím já. Odmítl a obrátil se na tradiční medicínu a za méně než rok jeho duše opustila tělo. Jeho lakomost neměla mezí a trpěli tím jeho nejbližší, tak jsem přemýšlel v červnu 1992, když jsem otvíral svou první školu v Americe.

Jako učebnu jsem používal náš enormní obývák, kam se pohodlně vešli všichni studenti, a stále zůstávalo dost místa. Začínal jsem v sedm večer a končil v deset, pět dní v týdnu kromě sobot a nedělí, což výborně vyhovovalo těm, kdo přes den pracovali jako já, protože od rána do čtyř odpoledne jsem přijímal pacienty. Před školou jsem měl jsem malou přestávku, protože lidé se začali shromažďovat od půl sedmé. Měl jsem akorát čas si něco zakousnout a zajít do nejbližšího obchodu a koupit nějaké pití a občerstvení, sušenky a koláčky, aby se lidé mohli o desetiminutových pauzách trochu občerstvit. Nechtěli jsme, ať naši hosté trpí během přednášek žízní nebo hladem, takže jsme vše připravili na stůl každému k dispozici. Neutratil jsem na to více než čtyřicet, padesát dolarů denně. O něco později bude jasné, proč o tom píši.

Mezi mými posluchači byl americký architekt, potomek španělských imigrantů, a podle svých slov přímý potomek králů Kastílie! Takže, když přišel na přednášku, posadil se ke stolu a … začal bagrovat pití a sušenky. Neříkám to proto, že jsem litoval toho, co snědl – kupoval jsem každý den nové zásoby, ale protože jednoho dne za námi potomek kastilských králů přišel o přestávce, aby nám poděkoval. Byli jsme překvapeni, ale naše překvapení se ještě prohloubilo, když jsme se dozvěděli důvod jeho díků. Neděkoval nám za přednášky, ale za **občerstvení zdarma**, které zbožňoval! S hlubokým dojetím nám řekl, že takto sladce jedl ve svém vzdáleném dětství a nyní se opět cítil jako šťastné dítě!

Takové upřímné vyznání hraničící s dětskou naivitou, neřku-li něčím jiným, nás silně ohromilo. Sušenky a pití, které muž snědl během jednoho večera, nemohly stát

více než deset dolarů. To znamenalo, že mu chybělo maximálně deset dolarů denně, aby se opět cítil šťastný jako dítě! Bylo by to pochopitelné, kdyby těch deset dolarů neměl, ale on je měl. Avšak peníze měl v bance na účtu a nechtělo se mu sledovat, jak se jeho suma každý den o deset dolarů snižuje... mé přednášky mu dovolily, aby se "cítil zase šťastný jako dítě" a neutrácet při tom peníze.

Někdo může namítnout, že si mohl myslet, že občerstvení bylo zahrnuto v ceně přednášky, a on si myslel, že za všechno zaplatil, ale v prvé řadě, sám řekl, že se tak sladce nenajedl od svého dětství; to znamená, že než se objevil na mých přednáškách, za sladkosti peníze neutrácel. Za druhé, byla to Světlana, která přišla s nápadem uspořádat občerstvení zdarma, což jsem plně podpořil. Takže, byla to naše vlastní iniciativa a snaha udělat pro naše posluchače přednášky tak pohodlné, jak jen bylo možno. A za třetí, potomek španělských králů mi za školu neplatil. To znamená, že důvodem jeho chování byla jednoduše spořivost-chtivost, tak typická pro mnoho Američanů. Zatímco Světlana a já jsme byli jeho slovy nemile překvapeni, ostatní Američané je vnímali jako vcelku normální!

Tato mentalita je pro většinu Američanů velmi charakteristická – odepřít si vše, aby měli na kontě o pár dolarů více! Faktem je, že tato shromažďovací mánie někdy dosáhne zcela absurdních rozměrů. Zde je příklad. V San Franciscu byla cena benzínu o několik centů vyšší než v okolí města. Takže, mnoho Američanů jezdilo tankovat tam, aby "ušetřili" dolar nebo dva, ale neuvědomili si, že strávili cestou tam a zpět hodinu nebo dvě, čas, který mohli strávit odpočinkem, či s rodinou a svými nejbližšími. Namísto toho nasedli do auta a jeli naplnit nádrže. Myšlenkám na zvýšené opotřebení auta a na to, že na cestu tam a zpět utratili peníze, které chtěli ušetřit, se nějak nepodařilo dostat do jejich hlav. Podobných příkladů je hodně. Nicméně, pro mnoho Američanů je takový způsob myšlení "vyšší filozofií" a "šetření" několika centů z rozdílu cen je pro ně celkem přirozené. Nu, pojďme se vrátit zpět k mým přednáškám.

Obvykle jsem přednášku začal vysvětlením, jak byla naše planeta zformována ze sedmi primárních hmot. Vše jsem schematicky kreslil na velké kusy papíru, aby to každý mohl dobře vidět. Požádal jsem posluchače, aby tomuto věnovali maximální pozornost, protože pokud by nepochopili podstatu původu planety, nemohli by pochopit ani podstatu původu života, jeho evoluce, vznik vědomí a mnoho dalších věcí! Bohužel, jak se stalo i dříve, lidé nemohli pochopit, proč by se měli tak hluboko ponořit do tak nezajímavého "nesmyslu", když se přišli stát "kouzelníky"!

Přednáška se odvíjela následovně. Vyslovil jsem větu a počkal, dokud ji Roman nepřeloží do angličtiny. Vše se zdálo výborné – mluvil výbornou angličtinou... ale lidé se stále znovu a znovu ptali na elementární věci. Navzdory faktu, že jsem si nedělal o kvalitě amerického vzdělávacího systému iluze a byly to nové a pro obvyklé vnímání velmi neobvyklé informace, přišlo mi to velmi podivné. Nepochybně, také to sehrálo svou roli, ale … jak vyšlo najevo později, hlavním důvodem pro nedostatek porozumění byl chybný překlad. Ano, správnou angličtinou byla vyslovována správná slova, ale tato **nepřenášela správně významy**, které jsem formuloval.

Nebyl jsem naivní a zeptal se několika lidí na kvalitu překladu, například Věry Ivanovny a mého dobrého přítele, kterého jsem pozval na přednášky, a oni prohlásili, že všechno bylo perfektní. Po nějaký čas jsem tedy nechápal důvod, proč mě posluchači žádají, abych opakoval tu stejnou věc dokola a dokola, zvláště, když lidé, kteří mluvili oběma jazyky, o kvalitě překladu mluvili tak pozitivně.

Teprve později se mi důvod tohoto problému vyjasnil. Stalo se to během jednoho z mých setkání s nějakými vědci, mezi nimiž byl slavný francouzský ufolog, jehož jméno si nepamatuji, a profesor Stanfordské univerzity Peter Sturrock. Jak se ukázalo později, on a ostatní vědci studovali na pokyn Laurence Rockefellera téma autenticity informací ohledně návštěv mimozemšťanů na Zemi. Doktor Richard A. Blasband, můj pacient a později student, setkání organizoval. Takže, setkání probíhalo obvyklým způsobem – já jsem vyslovil větu a Roman ji přeložil – když jsem si najednou uvědomil, že Roman překládal mé myšlenky a koncepty **nesprávně!** Můj mozek přeložil jeho slova zpět do ruštiny a význam jeho anglické fráze se od významu mé původní věty lišil.

Při tomto pochopení jsem ho zastavil a řekl: „... počkej, Romane, já jsem řekl to a to, a ty jsi to přeložil takhle ...“ a požádal jsem ho, aby to přeložil transparentně, bez zkreslení mých slov. Nejspíše přišel moment, kdy jsem po opakovaném a opakovaném poslechu překladu mých frází začal rozumět jejich anglickému významu! Nebyl jsem dosud schopen říct vše správně v angličtině, ale už jsem plně rozuměl řečenému, alespoň významům, a můj mozek „přeložil“ smysl řečeného zpět do ruštiny! Od toho dne jsem si začal zkreslení v Romanových překladech celkem jasně všímat. Teprve tehdy jsem pochopil hlavní důvod, proč mě studenti opakovaně žádali vyjasňovat věci, které jsem již vysvětlil. Tím důvodem bylo, že Roman rozuměl docela málo, přesněji řečeno - nechápal vůbec, co překládal, a proto překládal vše slovo od slova, což je v plnohodnotném překladu nepřijatelné.

Mí „konzultanti“ nezaregistrovali vážné chyby v překladu díky tomu, že napřed slyšeli výklad v ruštině a teprve poté překlad. Angličtina pro ně byla druhý jazyk a nebyli schopni rozpoznat nesrovnalosti, které lidé narození v anglickém jazykovém prostředí vnímali. Další důkaz jsem získal, když Roman překládal mou knihu, ale to se stane později, mezitím jsem byl rád, že mi lidé s velkým zájmem naslouchali. Mé přednášky nebyly jen teoretické. Každý den jsem poslední hodinu věnoval praktickým cvičením. Pracoval jsem s celou skupinou a také s každým jednotlivě. Mezi mými prvními studenty bylo několik zajímavých lidí a rád bych o některých z nich pověděl něco bližšího.

Byla tam jedna žena jménem Mona, Mona z Arizony (Mona from Arizona) jak jsme žertovali. V Americe byla celkem známá ve sféře léčitelů a publikovala i několik knih. Žila v po celé zemi známém městě Sedona. Sedona měla reputaci „Mekky“ pro americké léčitele, ufology, senzibily a podobně. Takže, Mona se vždy čas od času ozvala: „A jak jste na to přišel, odkud to víte?“. Tak to trvalo nějakou dobu, až po jednom takovémto přerušení jsem se jí zeptal: „Jak to myslíte, odkud to vím?“

Její odpověď mě velmi překvapila. Ukázalo se, že má několik „strážných

andělů“ či „duchovních průvodců“, kteří vždy, když se jich na něco zeptala, odpověděli, že ještě není připravena na jejich „odhalení“ a že ještě musí vyrůst, aby získala přístup k jejich „posvátnému“ vědění. Byla naprosto překvapená, když se už na mé první přednášce dozvěděla odpovědi na spoustu věcí, které jí její průvodci odpírali dlouhou dobu. Monina senzitivita byla velmi dobrá, a když přišel čas na restrukturalizaci jejího mozku, bylo to hotovo za pár minut.

Začala své nové schopnosti používat velmi dobře a během jednoho z našich praktických cvičení se nemohla dočkat, až uvidí své „strážné anděly“, protože předtím je mohla jen slyšet, ale nikoliv vidět, a to ještě ne vždy. Vysvětlil jsem jí co má udělat, aby je mohla i vidět, a nejen, když k tomu svolí oni, ale kdykoliv bude chtít ona. Vše se jí povedlo a byla velmi šťastná, že je může konečně vidět. Zeptal jsem se jí, jestli si je doopravdy jistá, zda jsou to skutečně „její“ strážní andělé. Když odpověděla kladně, zeptal jsem se jí, zda si přeje vidět jejich „pravou tvář“. Moje otázka ji zaskočila, a začala mě ujišťovat, že je vidí takové, jací doopravdy jsou atd.

Když jsem z těchto parazitických bytostí sejmul kamufláž a Mona uviděla, jak vypadají ve skutečnosti, upadla do stavu šoku. Byla omráčená tím, jak její „duchovní průvodci“ vypadali ve skutečnosti, a přestala na několik dní navštěvovat přednášky. Zeptal jsem se její přítelkyně, kde je a proč přestala docházet. Dozvěděl jsem se, že Mona byla z toho, co zjistila, v hrozné depresi. Požádal jsem ji, aby Moně pomohla dostat se z deprese a přesvědčila ji zase začít docházet. Také jsem řekl, že by Mona měla být velmi ráda, že se osvobodila ze „spárů“ těchto „učitelů“ a nyní ji nikdo nemůže mást. Následující den Mona skutečně přišla a požádala mě, aby jí ochránil od podobných věcí, a i do budoucna. Vysvětlil jsem jí, jak správně používat skenovací struktury, které jsem pro podobné situace vytvořil, a poté už Mona nevynechala jedinou přednášku.

Nečekaná událost, ačkoliv jiné povahy, se stala Monině přítelkyni. Na jeden z přednáškových dnů připadly její narozeniny. Se Světlanou jsme uvažovali, že by bylo správné jí po hodině popřát. Nepřišli jsme na nic lepšího, než koupit velkou kytici květin. V den jejích narozenin jsem jí jménem všech popřál, vzal do té doby schovanou kytici květin a podal jí ji. Byli jsme se Světlanou velmi překvapeni, když propukla v pláč a řekla, květiny dostala naposled od svého manžela před dvaceti lety při příležitosti narození jejich syna. Tento druh amerických „zvyků“ nám přivodil téměř stejný šok, jako zažila Mona při spatření pravé podoby jejích „duchovních průvodců“. Vyrostli jsme ve velmi odlišné kultuře a nemohli jsme je pochopit a nebyli jsme schopni si na jejich „tradice“ zvyknout až do samého konce našeho pobytu v USA. Pouze jsme na ně s časem tak silně nereagovali, i přes to, že jsme cítili rozdíly velmi silně celou dobu a neměli nejmenší touhu připojit se k jejich „kultuře“.

První škola-seminář v Americe trval čtyři týdny, tři hodiny denně, pět dní v týdnu. Vedl jsem takový dlouhodobější seminář poprvé. Jedním z důvodů byla nutnost překládat výklad z jednoho jazyka do druhého. Byl zde také další důvod. Když jsem vedl semináře v Archangelsku, uvědomil jsem si, že lidé potřebují na vstřebání zásadně nových informací delší dobu. Avšak jak budoucnost ukázala, ani

čtyřicet dní nebylo dost na radikální změnu lidského vědomí, přestože všechno bylo podáváno v přístupné formě a člověk to musel jen „spolknout“, ale jak se ukázalo, tak ani proces „spolknutí“ nebyl tak jednoduchý. K těmto závěrům dojdu později, po letech pozorování mých studentů, ale v červnu a červenci 1992 jsem organizoval teprve svůj první seminář v Americe. Mezi studenty byla i žena jménem Sheela. Byla to modrooká a zlato-rusovlasá Sabra, židovka narozená v Izraeli, absolventka školy rabínů, jinými slovy - patřila mezi židovskou „elitu“. V jedné přednášce jsem se dotkl předmětu náboženství, a pochopitelně judaismu a jeho varianty – křesťanství. Také jsem vyjádřil svůj názor ohledně Mojžíše jako božího proroka.

Během přestávky za mnou přišla a zeptala se mě, proč mám ohledně Mojžíše takový negativní postoj. Po přestávce jsem se tomuto tématu rozhodl věnovat více prostoru a moje odpověď na její otázku byla velmi jednoduchá. Řekl jsem, že kdyby člověk otevřel Starý Zákon nebo Tóru a přečetl si, co Mojžíš dělal poté, co se stal Božím prorokem, odhalilo by to jeden „podivný“ rys jeho aktivit. Podle těchto knih bylo výsledkem všech jeho aktivit jen smrt a ničení, nic jiného! Zabil dokonce i ty, kdo souhlasili se k němu připojit (na cestu), ale nechtěli se podvolit jemu a jeho „zákonům“, které přinesl z hory Sinai po svém nezapomenutelném setkání s mluvícím keřem. Zabil tyto lidi poté, co je obvinil, že se klanějí zlatému teleti. Zde jsem zaměřil pozornost posluchačů na fakt, že pokud opravdu zničil všechny služebníky zlatého telete, proč přeživší Izraelité pokračují v uctívání a službě zlatému teleti až dodnes? Také jsem zmínil téma křesťanství tvrzením, že **křesťanství** a koncept, za nějž položila život osoba známá jako Kristus, nemají **naprosto nic společného!**

Můj výrok způsobil v publiku vcelku bouřlivou reakci, ale byli překvapeni ještě mnohem více, když jsem řekl, že to mohu dokázat pouze za použití textu Nového Zákona! Byli velmi ohromení. Začal jsem slovy z Matoušova evangelia, která se přímo vážou k otázce, za kým Ježíš Kristus přišel: „***On pak odpověděv, řekl: Nejsem poslán než k ovcem zbloudilým z domu Izraelského.***“[5] Věta mluví sama za sebe – vše, co člověk nazývaný Ježíš Kristus dělal, se týkalo ve skutečnosti **jen Izraelitů!**

Tento fakt sám o sobě jasně ukazuje, že i kdyby se náboženství nesoucí jeho jméno objevilo tak, jak nám bylo řečeno, bylo zamýšleno **jen pro Izraelity! Izraelité** kupodivu toto náboženství vnutili **Gojímům**, jinými slovy, **ne-Izraelitům**! A sami pokračovali v praktikování judaismu, proti čemuž člověk známý jako Ježíš Kristus (mimochodem, Christos znamená v řečtině “spasitel”, není to jméno) bojoval. Zde následuje, co Ježíš **řekl o Bohu Izraelitů:**

42. Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha pošel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.

43. Proč mluvení mého nechápáte? Proto, že slyšeti nemůžete řeči mé.

44. Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedlník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

5 Nový Zákon, Matouš 15:24

45. Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi.[6]

Když jsem jim to přečetl, byli velmi překvapení. Pokračoval jsem výkladem, že osoba nazývaná Ježíš Kristus znala výborně Tóru a demaskovala judaismus a jeho sluhy jako služebníky temných sil, o čemž tak výmluvně mluví řádky z Janova evangelia! Jasně ukazují, že dokonale chápal, kdo Bůh Jehova byl! Postupně jsem přivedl mé posluchače k porozumění, že Ježíš Kristus přišel zachránit … ***zbloudilé ovce z domu Izraelského*** … protože ty se staly první obětí "Boha" Jehovy, o čemž Nový Zákon jasně mluví! Ježíš podle **všech evangelií** odmaskoval nenávistnou podstatu judaismu a jejich Boha Jehovy! ….

Krok za krokem jsem vedl posluchače k porozumění tomu, co Ježíš přinesl lidem, čistě na základě citací Nového zákona. Nasměroval jsem jejich pozornost na fakt, že vše, o čem mluvím, je tam napsáno, ačkoliv z Ježíšových skutečných slov tam zbylo velmi málo. Ale i takto zkreslená informace stačí na vyvození závěrů podobných těm mým, pokud osoba čte pozorně a je schopná obejít zombie-programy na Nový zákon navázané. Řekl jsem jim, jak jsem ještě v SSSR navrhl svým tamním posluchačům, aby si přečetli Nový zákon a poté mi knihu přinesli, abych mohl sejmout kódující programy. Popsal jsem jim naprosté ohromení lidí, kteří si znovu přečetli Nový zákon poté, co jsem nad ním přejel rukou bez toho, aniž bych tu knihu vůbec otevřel, a najednou mu rozuměli naprosto jinak, jako by jej předtím nikdy ani nečetli. Byli zcela ohromeni, jak se pro ně změnilo chápání obsahu po mojí celkem „nevýznamné" akci. Ne všichni američtí studenti mi věřili, tak jsem jim navrhl stejný pokus – ať si přečtou Nový Zákon a poté mi jej přinesou na sejmutí kódujících programů, a poté si jej přečtou znovu. Výsledky byly stejné jako v SSSR...

Později, když jsem pokračoval v komentování Starého a Nového zákona, výrazy v obličejích mých amerických studentů mluvily samy za sebe. Na základě textu Nového zákona jsem jim dokázal, že Jidáš nemohl Ježíše zradit za "třicet stříbrných", protože před dvěma tisíci lety se na Blízkém východě stříbrné mince nepoužívaly! Řekl jsem, že dokonce ani podle moderní falešné historie se na území Římské říše, jež ve skutečnosti nikdy neexistovala, stříbrné mince nepoužívaly. Na jejím místě byla naprosto jiná říše, jejíž peněžní jednotkou byly **talany** – zlaté slitky určité váhy. Stříbrné mince se v oběhu objevily až počátkem středověku.

Jinými slovy, časový rámec událostí popsaných v Novém zákoně je falešný. Někdo potřeboval, aby události vypadaly o tisíc let starší! Tento fakt sám o sobě velmi jasně mluví a prohnilosti těch, kdo "evangelia" sepisovali a o těch, kteří potvrdili jejich "pravdivost". Faktem je, že křesťanské ekumenické koncily schválily jen čtyři evangelia ze skoro třiceti! Zeptal jsem se posluchačů, proč neexistuje žádné evangelium, které napsal samotný Ježíš? Byl to velmi vzdělaný muž a plynně četl Tóru ve staré hebrejštině, kterou tehdy velká většina Izraelitů neovládala. Ale Ježíš **nebyl Žid**! V samotném textu Nového Zákona lze nalézt mnoho faktů, které to dokládají, jedním z nich jsou Ježíšova vlastní slova když říkal, že byl poslán jen ke ***zbloudilým ovcím z domu Izraelského***...! Kdyby byl Žid, byl by jednou z těch zbloudilých ovcí, které přišel zachránit.

6 Nový Zákon, Jan 8:42-45

Jak jsem pokračoval ve výkladu, překvapení v očích mých amerických studentů rostlo a rostlo, což pro změnu překvapilo zase mě. Plně jsem chápal neznalost takovýchto detailů u mých ruských studentů, protože tehdy bylo oficiální "náboženství" v SSSR "vědecký ateismus" a lidé neměli možnost studovat bibli ani na školách či univerzitách. Ale na Západě, zvláště v USA, bylo křesťanství hlavním náboženstvím: katolíci, protestanti, luteráni, mormoni a velké množství menších sekt bylo v této zemi normou. Mnoho lidí navštěvovalo o nedělích kostely a pravidelně poslouchalo kázání kněží, kteří mluvili o Ježíši Kristu jako o Spasiteli. Ačkoliv Nový Zákon četli všichni, množství absurdních bodů v Novém i Starém Zákoně nevěnoval pozornost nikdo.

Omyl "třiceti stříbrných" není jedinou absurditou v Novém Zákoně, která je s Jidášem spojena. Podle textu zradil Jidáš Iškariotský Ježíše židovským strážím polibkem, každý tento fakt velmi dobře zná. Ale z nějakého důvodu nikdo nevěnuje pozornost jednomu detailu týkajícímu se apoštola Petra (Simona).

Podle Nového Zákona, Ježíš během Poslední večeře hovořil o své nadcházející smrti následované vzkříšením a o tom, jak ho ostatní zradí. Všichni se zaměřují na Jidášovu otázku "***Jsem to snad já, Rabbi?***", ale nikdo se nezamýšlí nad jeho slovy, že ho zradí všichni, a když začne Petr přísahat věrnost, řekne Ježíš následující:

32 Až ale vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.“

33 „I kdyby od tebe všichni odpadli,“ prohlásil Petr, „já neodpadnu nikdy!“

34 Ježíš mu odpověděl: „Amen, říkám ti, že ještě dnes v noci, než zakokrhá kohout, mě třikrát zapřeš.“

35 Petr se ale dušoval: „I kdybych měl s tebou zemřít, nikdy tě nezapřu!“ A podobně mluvili i všichni ostatní učedníci.[7]

Tato zdánlivě velmi známá slova si zasluhují bližší pozornost. Vojenské stráže židovských nejvyšších kněží zatkly Ježíše později té noci, když již zemi pokryl příkrov temnoty. Byl zatčen v zahradách poblíž Jeruzaléma (další bod hodný pozornosti) na místě, jež Nový zákon nazývá Getsemane. Když jsem sem své posluchače "dovedl", nikdo nemohl pochopit, proč o tom tak dlouho mluvím. Bible velmi jasně říká, že Ježíš dopředu věděl, že ho Petr třikrát zapře, což se stalo. Jaké další věci kromě Petrova zapření se zde mohou skrývat? Tady jsou.

Když byl Ježíš zatčen, byla již noc. První kohouti kokrhají za rozbřesku, takže Petr měl jen šest nebo osm hodin noci na to, aby Ježíše třikrát zapřel. Na ulicích je v noci tma dokonce dnes, i když máme pouliční osvětlení, ale tehdy, v časech popisovaných událostí, ať už to bylo před tisícem let nebo ještě dříve, v ulicích byla neproniknutelná tma, zvláště na jihu. Po pravdě by bylo jedno, kde se tyto události odehrály – na středním východě nebo v Cařihradu, Tróji, Jeruzalémě – noci byly temné všude stejně! Někdo se může ptát – co s tím mají co společného temné jižní noci?

Jak ve středověku, tak v takzvaných temných dobách (cca. 500 – 1500 n. l.) byly ulice v noci osvětleny extrémně špatně. Jakýkoliv poutník mohl padnout za oběť lupičům a vrahům, kteří pod rouškou noci beztrestně operovali, což znamenalo, že v

7 Nový Zákon, Matouš 26:32-35

noci byly ulice víceméně vylidněné. Jestliže by se někdo v noci do ulic odvážil, byla by to vyšší kasta (nobilita, kupci, bohatí lidé...) doprovázena ozbrojenou eskortou nebo velmi chudí lidé, kteří by neměli ve střetu s lupiči co ztratit. Jinými slovy, na ulicích Jeruzaléma by byl v noci Ježíšova zatčení velmi malý počet lidí. A co čteme v Novém zákoně – v tmavé jižní noci všichni nemnozí kolemjdoucí **Petra ihned poznají!**

58 Petr ho ale zpovzdálí následoval až na velekněžův dvůr. Vešel dovnitř a sedl si mezi sluhy, aby viděl konec.

. . . . . .

69 Petr zatím seděl venku na dvoře. Přistoupila k němu jedna služka a řekla: „Ty jsi byl také s tím Ježíšem z Galileje.“

70 On to ale přede všemi zapřel: „Nevím, o čem mluvíš!“

71 Zamířil k bráně, ale tam ho uviděla jiná a řekla ostatním: „Tenhle byl také s tím Ježíšem z Nazaretu.“

72 Petr ho však znovu zapřel. „Toho člověka neznám!“ dušoval se.

73 Po malé chvíli ho obklopili kolemstojící a řekli: „Určitě k nim patříš. I tvé nářečí tě prozrazuje!“

74 Tehdy se začal zaklínat a přísahat: „Toho člověka neznám!“ A vtom zakokrhal kohout.

75 Petr si vzpomněl na Ježíšova slova: „Než zakokrhá kohout, třikrát mě zapřeš.“ Vyšel ven a hořce se rozplakal.[8]

Z fragmentu plyne, že Petr byl rozeznán jednou služkou, potom další a také jinými lidmi. Ukazuje se, že Petra znal téměř každý od vidění, ale nebyl to on, kdo vykonával všechny “zázračné” skutky, hovořil s Farizeji atd., ale přesto se zdá být tak velmi známý, že ho každý pozná na první pohled dokonce v noci! Ale přitom nikdo nevěděl, kdo byl Ježíš a … teprve polibek Jidáše na něj nasměroval stráže židovských kněží! To je vážná kontradikce, ale nikdo jí nevěnuje pozornost.

Z výše zmíněného textu také jasně vidíme, že Sanhedrin (židovský nejvyšší soud) vynesl rozsudek po půlnoci, v synagoze, což určuje podstatu judaismu jakožto měsíčního kultu a ukazuje fakt, že židovští kněží mají maximální sílu v noci, což mluví samo za sebe! Je zde další věc – židovští kněží odsoudili Ježíše Krista k smrti, což byla ve skutečnosti rituální oběť Izraelitů jejich Bohu Jehovovi, v kompletním souladu s přikázáním Tóry (*velmi volný překlad, pozn. překl., český oficiální text není k dispozici*):

1. *Musíte **přísně dodržovat** vše, co vám přikazuji; nic k tomu **nepřidávat** ani nic **neubírat**.*
2. *Pokud se mezi vámi objeví **proroci** nebo **snovidci** a budou vám slibovat **znamení** a **předzvěsti**,*
3. *A **znamení** a události **jimi řečené se odehrají**, a oni řeknou, „Následujme jiné Bohy, které neznáte a služme jim.“,*
4. *Nesmíte se podvolit slovům proroků a snovidců; protože to vás **Bůh zkouší,***

8 Nový Zákon, Matouš, 26:58, 69-75

aby se dozvěděl, zda doopravdy milujete Boha svého Pána *celou svou duší a svým srdcem.*

5. *Boha, svého Pána musíte následovat, jeho samotného se musíte bát, jeho přikázání dodržovat, jeho hlas poslouchat, jemu musíte sloužit, a na jeho počest se postit.*
6. *Ale ti* ***prorokové*** *nebo* ***snovidci*** *musí* ***být zabiti za svá slova zrady proti Bohu, vašemu Pánu*** *– který vás vyvedl z Egypta a vykoupil vás z otroctví –* ***aby vás obrátili z cesty, po které vám Pán přikázal jít****. Tím musíte* ***vykořenit zlo ze svého středu****.*[9]

Židovští kněží odsoudili Ježíše Krista k smrti jako rituální oběť na židovský svátek Paschy (Pesah), přesně jak přikazuje Tóra! Navíc tato oběť Bohu Jehovovi byla pro Izraelity nejvyšší hodnoty, protože podle Tóry byl prorokem, který chtěl odvrátit Izraelity z cesty, kterou jim Jehova přikázal kráčet!..

Když jsem před posluchači tento obrázek vykreslil, byli šokováni jednoduchostí a jasností tohoto vysvětlení, které rozehnalo mlhy lží okolo Ježíše Krista a vyjasnilo, jak ho židovští kněží zabili, zcela dodržujíce přikázání Tóry, za jeho úmysl vyvést první Jehovovy oběti – zbloudilé ovce domu Izraelského – pryč z jeho „stáda“! Ježíš měl za cíl je zachránit, ale Jehovovi věrní služebníci, židovská kasta Levitů – jeho přímí potomci, které ustanovil vládci nad všemi Izraelity, mu v tom zabránili. Temné síly použily své přisluhovače a zabily člověka, který mohl vysvobodit Izraelity z **otroctví**!

Také jsem mým posluchačům vysvětlil, že vše, co je v Novém zákoně popsáno, se neodehrálo na Blízkém východě, ale stalo se to ve městě, jež většina lidí zná pod jménem Konstantinopol! Byli to Izraelité, kdo vědomě vytvořil zmatek s jménem města, a zde je důvod. V těch časem nebyl „Jeruzalém“ název nějakého konkrétního města. Právě tak, jako je město, v němž se nachází vládce země, nazýváno **hlavní město**, v dávnověku bylo místo, kde sídlil nejvyšší kněz libovolného náboženství, nazýváno **Jeruzalém**. Proto vždy existovalo několik Jeruzalémů, podle počtu nejvyšších kněží. Někdy měli vládce země a nejvyšší kněz sídlo ve stejném městě, které v tomto případě mělo dvě jména: hlavní město jako sekulární jméno a jeruzalém jako náboženské jméno. Hlavní město mělo pochopitelně i své vlastní (geografické) jméno, protože místo pobytu vládce se mohlo měnit. Důkaz, že novozákonní Jeruzalém je Konstantinopol, můžeme najít v textu Nového zákona:

45. V poledne se nad celým krajem setmělo a tma trvala až do tří hodin.

46. Pak Ježíš hlasitě zvolal: „Eli, Eli, lama sabachtani?“, což znamená „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?`

47. Někteří z těch, co stáli poblíž, se domnívali, že volá proroka Elijáše.

48. Jeden z nich běžel pro houbu, namočil ji v tom kyselém nápoji, nastrčil na prut a podával Ježíšovi k ústům.

49. Ostatní ho okřikovali: „Jen ho nech, ať vidíme, jestli mu přijde Elijáš na pomoc!“

9 The Pentateuch and Haftorahs. The book of R'e XIII, 1-6, p. 1163-1165.

50. Potom Ježíš znovu vykřikl a zemřel.

51. V tom okamžiku se v chrámě roztrhla opona, zakrývající vstup do svatyně. Tak bylo naznačeno, že úloha bohoslužeb je Kristovou obětí naplněna a končí. Země se chvěla, skály pukaly.[10]

Tento výňatek jasně ukazuje, že když byl Ježíš Kristus ukřižován, nastalo **úplné zatmění slunce**. Čas je určen velmi přesně – ***V poledne se … setmělo a tma trvala až do tří hodin***, což neznamená, že úplné zatmění trvalo celé tři hodiny nad tímto jedním místem, ale událo se v rozmezí tří hodin ***nad celým krajem***. Když Ježíš vydechl naposled, nastalo silné zemětřesení: … ***Země se chvěla, skály pukaly***. Pisatelé Nového zákona a jeho cenzoři byli celkem nevědomí lidé a neuvědomovali si, že tento druh indikace dovolí jiným lidem místo najít a spočítat čas události. Úplné zatmění slunce současně se silným zemětřesením je unikátní a snadno dohledatelný jev.

Naneštěstí jsem v době, kdy jsem vedl svou první a druhou americkou školu, neměl hmatatelné důkazy svých slov. Až mnohem později jsem našel potvrzení v knize ruských vědců G. Nosovského a A. Fomenka „Nová chronologie Ruska, Anglie a Říma“ kde autoři demonstrují, že v roce 33 n. l. k úplnému zatmění slunce nemohlo v místě současného Jeruzaléma **nikdy dojít**! Autoři Nového zákona si zjevně mysleli, že zatmění slunce a zemětřesení, k nimž došlo během Ježíšovy smrti na kříži, posílí ve věřících posvátnou bázeň, protože tyto přírodní jevy potvrdí „božskou“ povahu události. Ve své ignoranci se nicméně dopustili zásadní chyby: nevěděli, že místa a časy zatmění slunce se dají spočítat, takže v Novém zákoně tuto informaci, která odhaluje jejich podvrh, nechali! Důležité je, že podle různých kronik a matematických výpočtů nastalo úplné zatmění slunce doprovázené zemětřesením 16. února 1086 v Konstantinopoli! Takže, čas a místo Ježíšova ukřižování jsou pevně „svázány“ s Konstantinopolí jedenáctého století n. l. Ačkoliv je úplné zatmění slunce celkem vzácný jev, nastává na různých místech planety poměrně pravidelně. Avšak přírodní jev, kdy je úplné zatmění doprovázeno silným zemětřesením, je unikátní jev a v tomto kontextu přestává být velký počet zatmění slunce argumentem.

V Novém zákoně je mnoho podobných „zaškobrtnutí“. Podívejme se na Ježíšova poslední slova. Nový zákon obsahuje několik autentických slov … ***Eli, Eli*** … , jež jsou interpretována jako … ***Bože můj, Bože můj*** … Další verš však kupodivu odhaluje, že okolo stojící lidé slyšeli jeho slova a začali říkat: … ***Tento muž volá Elijáše*** *(pozn. překl.: anglické (King James Bible) znění NZ je zde odlišné od českého).* To by mělo znamenat, že ***Elijáš*** je jméno Boha. Ale pokud volá Boha jménem, měl by vyslovit jedno z jmen židovského Boha, například Jehova! Ale jméno **Eli** nemá **nic společného** s jménem **Jehova**! Takže, i kdyby Ježíš volal Boha, zjevně to nebyl ten Izraelský, Jehova! Ale podle Starého a Nového zákona je jméno Boha křesťanů právě Jehova (či Hospodin)! Není to podivné, že Ježíš Kristus přišel vysvobodit ***zbloudilé ovce domu Izraelského*** ze spárů Jehovy, kterého nazýval **ďáblem,** a před smrtí by se na něj obracel?! Ježíš řekl velmi jasně, že byl poslán jen ke ***zbloudilým ovcím domu Izraelského*****!** Kdo ho tedy poslal? Byl to Bůh Jehova?

10 Nový Zákon, Matouš 27:45-51

Jestliže ano, proč ho Ježíš nazýval ďáblem? A proč ho nazýval Eli namísto Jehova?

Odpověď na tyto otázky je jednoduchá: nebyl to Jehova, kdo Ježíše Krista poslal. Někdo jiný, jehož jméno bylo Eli, ho poslal, aby zachránil zbloudilé ovce domu Izraelského, a ten někdo neměl nic společného s Jehovou! V tomto případě zmizí absurdita situace beze stopy. Jedna další věc. Mohl Ježíš velmi aktivně bojovat proti judaismu jako náboženství ***zbloudilých ovcí domu Izraelského***, aby vytvořil téměř stejné náboženství, které nebylo určeno Izraelitům, jak to logicky vyplývá z jeho mise, ale gojimům? Ve skutečnosti přišel zachránit právě Izraelity, nikoliv gojimy!

Než jsem pokračoval ve výkladu, zeptal jsem se posluchačů: „Kdo mi může říct základní rozdíl mezi judaismem a křesťanstvím? Musí to být zásadní věc, nikoliv rozdíl v rituálech.“ Překvapilo mě, že nikdo nebyl schopen říct cokoliv k věci. Poté jsem pokračoval ve výkladu a zaměřil pozornost na jeden skutečně důležitý rozdíl mezi judaismem a křesťanstvím. Stoupenci judaismu uznávají Mojžíše jako mesiáše a čekají na příchod dalšího mesiáše. Obětovali Ježíše Krista jejich Bohu jako lživého proroka! Stoupenci křesťanství uznávají jako mesiáše Mojžíše i Krista a očekávají druhý příchod Ježíše Krista!

Takže, základní rozdíl mezi těmito dvěma náboženstvími je **uznání** nebo **popření** Ježíše Krista jakožto božího spasitele. Když jsem dospěl k tak zjevnému závěru, všichni posluchači měli blízko ke stavu šoku! Pokračoval jsem a položil jsem jim další otázku. Mohl člověk jako Ježíš Kristus bojovat s judaismem jen za účelem vytvoření nového náboženství, ve kterém by byl jediný principiální rozdíl v uznání jeho jakožto mesiáše Boha, navíc Boha, kterého nazýval ďáblem a měl za cíl osvobození Židů z jeho otroctví?

Objevuje se neřešitelný rozpor, zvláště když vezmeme v úvahu, že jak Izraelité, tak křesťané mají jednoho a toho samého Boha – Jehovu, protože základem těchto náboženství je ta samá „svatá“ kniha – Tóra, jež byla pro křesťany mírně redukována, jinými slovy, pro gojimy byla adaptována a nazvána Starý zákon! Odstranili z Tóry nejkřiklavější texty, které ukazovaly pravou podstatu židovského náboženství jako náboženství sociálních parazitů, ale Bůh zůstal stejný – ďábel, jak ho nazval Ježíš! Pokud budeme na vteřinu předpokládat, že Ježíš Kristus chtěl vytvořit nové náboženství, zdá se mi, že Bohem jeho náboženství by nikdy nebyl Jehova! A i kdyby takové náboženství vytvořil, bylo by jen pro Izraelity! Křesťanství je však vytvořeno speciálně pro gojimy, ne pro Židy.

Můj výklad měl efekt exploze bomby! Takový obrat neočekával nikdo! Vždy mě překvapovala slepota lidí. Ve skutečnosti vše, co jsem jim říkal, bylo napsáno ve Starém a Novém zákoně. Mnoho, ne-li všichni, četli tyto knihy a poslouchali kázání kněží, ale nikdo „nezapnul“ vlastní mozek, aby pochopil, co slyšel a četl. Úroveň robotizace, na kterou sociální parazité srazili gojimy, všechny nežidovské lidi, je vskutku zarážející!

Piláta Pontského jsem nemohl přejít bez povšimnutí. Bohužel jsem v roce 1992 neměl materiální evidenci podkopávající křesťanství, kterou mám dnes. Nicméně jsem své posluchače upozornil na jeden text Nového zákona:

11. Ježíš byl předveden před římského místodržitele Piláta. Ten se ho zeptal: „Tak ty jsi židovský král?“ „Když tomu tak říkáš, budiž,“ odpověděl mu Ježíš.

12. K dalším žalobám židovské velerady se však nevyjádřil.

13. „Neslyšíš, z čeho tě obviňují?“ ptal se Pilát.

14. Ale k jeho velkému údivu Ježíš mlčel, nehájil se.

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o velikonočních svátcích propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

16. Tehdy právě Římané měli ve vězení zvlášť pověstného zločince jménem Barabáš.

17. Když se lid toho jitra shromáždil před Pilátovým domem, zeptal se jich místodržitel: „Koho vám mám propustit, Barabáše nebo Ježíše Krista?“

18. Věděl, že Ježíše udali velekněží, protože mu záviděli jeho popularitu.

19. V té chvíli dostal Pilát na soudcovském křesle vzkaz od své ženy: „Ruce pryč od toho nevinného člověka! Kvůli němu mne v noci pronásledovaly strašné sny.“

20. Zástupci velerady zatím přesvědčovali lid, aby žádal svobodu pro Barabáše a pro Ježíše smrt.

21. Když se Pilát znovu zeptal, koho z těch dvou má propustit, ozval se pokřik: „Barabáše!“

22. „A co mám udělat s Ježíšem Kristem?“ zeptal se Pilát. Dav křičel: „Ukřižuj ho!“

23. Pilát ještě namítl: „Vždyť se ničeho zlého nedopustil.“ Ale křik davu se stupňoval: „Na kříž! Na kříž!“

24. Pilát viděl, že jeho snaha zachránit Ježíše je marná a že napětí davu roste, umyl si přede všemi ruce a řekl: „Jsem čistý od krve toho člověka. Je nevinný, odpovědnost je na vás!“

25. Nato dav volal: „Jeho krev na nás i na naše děti!“

26. Barabáše jim tedy propustil, Ježíše nechal zbičovat a svolil, aby byl ukřižován.[11]

V tomto úryvku je mnoho zajímavých momentů. Z nějakého důvodu každý automaticky mluví o Pilátu Pontském jakožto o římském prefektu v Judeji. Problém je, že v prvním století n. l. žádná Římská říše nebyla a tím méně její nadvláda nad Blízkým východem. Existují na to početné důkazy, počínaje tím, jak nestoudně moderní „historici“ padělali historii starověkého Říma! Není žádných pochyb, že ve starověku existovalo město Řím, ale **neexistovala kolem něj žádná Římská říše**! Abychom se přesvědčili o pravdivosti tohoto výroku, stačí se podívat na skutečnou mapu starověké Evropy, kterou *Abraham Ortelius* (1527-1598), světově proslulý a uznávaný středověký kartograf, zhotovil v roce 1595 (obr. 1).

11 Nový Zákon, Matouš 27:11-26

obr. 1 (klikni pro zvětšení)

Fakt, že ho moderní historikové uznávají a vysoce hodnotí, jim neumožňuje jeho práci zpochybňovat, což je pro demaskování falsifikátorů velmi důležité. Takže, toto je mapa **starověké Evropy** kterou Ortelius vytvořil v roce 1595, což znamená, že představuje Evropu alespoň o tisíc let dříve před vytvořením mapy. Jinými slovy, mapa nám zobrazuje stav Evropy ne později než v 6. století n. l. Takže, co zde vidíme? Není tam ani **Západořímská, ani Východořímská říše!** Ale podle moderní „historie“ tam být musí! A tato mapa není jediná. Bez ohledu na to, jak moc se tvůrci „historie“ pokoušeli zničit všechny materiální důkazy minulosti, selhali, i když se snažili velmi mnoho. Tím „oni“ myslím sociální parazity stejného druhu, od jakých se Ježíš Kristus pokoušel osvobodit Izraelity. Na mapě starověké Evropy není žádná Římská říše, ale její větší část pokrývá Slovansko-Árijská říše, jež v následujícím tisíciletí bude nazývána Velká Tartarie. Ve starověku pokrývala Slovansko-Árijská říše téměř celou Evropu. *Britannica* (Velká Británie), *Hispania* (Španělsko a Portugalsko) a *Gallia* (Francie a Itálie) se od sjednocené říše bílé rasy odštěpily krátce před 6. stoletím n. l., nicméně dynastie Merovejců v nich vládla ještě nějakou dobu, ale to je příběh na jindy. Mapa 9. století ukazuje Římskou říši, další oblast, která se odštěpila od Slovansko-Árijské říše (obr. 2 – Byzantská (Římská) říše, 4-16 století n. l.)...

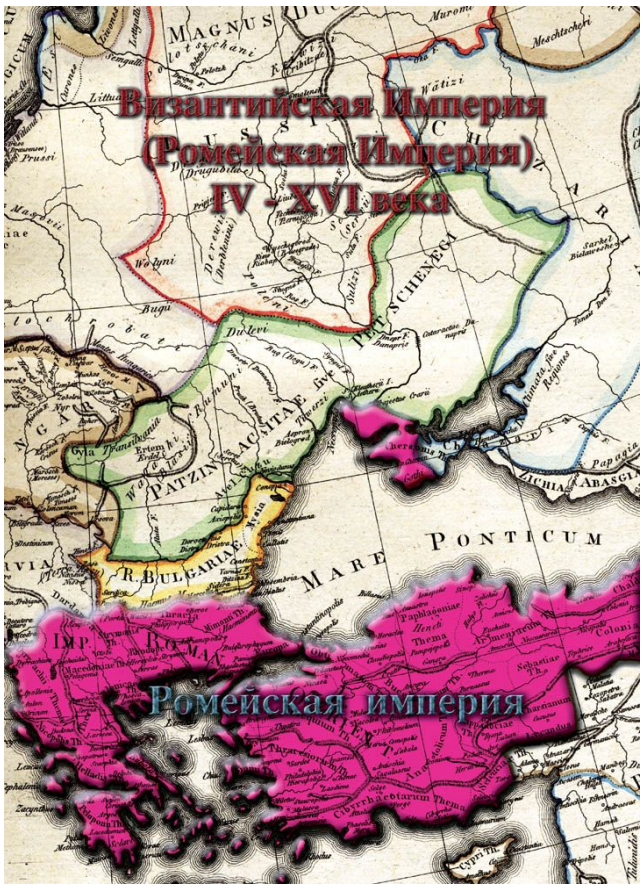

obr.2 (klikni pro zvětšení)

Tehdy jsem bohužel neměl autentické mapy jaké mám dnes, které by mému výkladu o „biblických“ časech daly podstatně větší váhu a účinek. Nezaložil bych svůj výklad jen na textech Nového a Starého zákona a na logice, ale také na nevyvratitelných důkazech, které by vše umístily do správného kontextu. Takže, dávám je k dispozici nyní, když o mých prvních přednáškách na toto téma píši.

Jak můžeme vidět na **autentických mapách**, Římská či Byzantská říše se objevuje kolem 4-6 století n. l. Není příliš důležité, kdy přesně se objevila – to je téma na delší příběh. Zde bych chtěl uvést pro většinu lidí velmi překvapivou informaci. V Římské či Byzantské říši tehdy žádní židé nebyli. Touto dobou byli všichni v Perské říši! Moderní verze bible mluví o **babylónském zajetí**, ačkoliv zajetí, babylónské či jiné, se **ve skutečnosti neodehrálo**. Izraelité nebyli do Perské říše vcelku dlouhou dobu schopni proniknout, a tak našli velmi zajímavou metodu. Byli se schopni na území Perské říše dostat jen jako **otroci**, a tak je „otcové“ židovského lidu **„prodali“ do otroctví** a tím dosáhli svého cíle. Velmi brzy vyšlo najevo, proč se tak zoufale snažili do této země dostat, že tam přišli jako dobrovolní otroci, přesněji řečeno poslušné ovce, které později přijde zachránit Ježíš: ty samé ovce, které poslušně vykonaly vůli židovských vysokých kněží a proměnily se v otroky! Izraelité tak připravili druhou a poslední ránu Perské říši, vytvořené a rozvinuté Slovano-Árijci. Chtěl bych čtenáři připomenout, že jejich první úder je podrobně popsán ve Starém zákoně v Knize Ester a je analyzován v knize „Rusko v křivých zrcadlech“, svazku 1.

Jako výsledek první socialistické revoluce v Perské říši v polovině 6. století našeho letopočtu, lépe známé jako povstání vezíra Mazdaka, se bohatí Izraelité-Anti-Mazdakisté zmocnili bohatství nashromážděného oloupením Perské říše a uprchli od „perské“ revoluce, která byla organizovaná a vedená jejich, stále chudými, kolegy soukmenovci z kmene Simeon, do Římské říše. Takže, Izraelité se v Římské říši **objevili poprvé teprve v polovině 6. století** našeho letopočtu. Je to tak i proto, že Římská či Byzantstká říše se zrodila teprve krátce předtím. Navíc, pokud vezmeme v úvahu, že podle Starého zákona zasadili Izraelité Persii první úder v 6. století př. n. l. a poté opustili Blízký východ, můžeme odvodit, že se na území „Římské“ říše nenacházeli před 6.stoletím n. l. velmi dlouho dobu. Ve skutečnosti nemohli, protože větší část „Římské“ říše byla před tímto datem součástí Slovansko-Árijské říše, na jejímž území se Izraelité neměli z různých důvodů nejmenší chuť ocitnout!

Takže, začátkem 6. století n. l. hledali Izraelité – Anti-Mazdakisté na území Římské říše útočiště před „perskou“ revolucí, což jim bylo umožněno. V roce 491 n.l. chudí Izraelité-Mazdakisté vedeni exilovým vůdcem (*exilarchou*) Mar Zutrou uskutečnili v Persii první socialistickou revoluci pod slogany svoboda, rovnost a bratrství, během níž vyvlastnili všechno bohatství perské aristokracie, fyzicky ji likvidujíc jakožto „nepřítele lidu“, a brzy poté Izraelité Anti-Mazdakisté spolu se vším bohatstvím „zaslíbenou“ zemi rovnosti a bratrství opustili! Jejich bratřím-Mazdakistům z „nějakého“ důvodu nebylo vyvlastněno nic.

Zbytek Izraelitů-Mazdakistů opustil Perskou říši s ještě větším bohatstvím v roce 529 n. l., než tam začalo být příliš „horko“: princ *Khosrau* (*Khosrow* či *Chosroes*) svrhl svého otce *Kavadha* a toto bylo řízeno Izraelity-“revolucionáři“ skrze vezíra Mazdaka. Po něco více než dvacet let přinášeli Izraelité-Mazdakisté „světlo“ rovnosti a bratrství „hloupým“ Peršanům a všem lidem, kteří tehdy na území Perské říše žili. Přinášeli ho tak „horlivě“, že byla říše zaplavena krví jak perské vyšší vrstvy, tak obyčejných Peršanů, kteří pokládali „nadbytečné“ otázky, jako třeba kdy dostanou svůj podíl na rovnosti a bratrství. Jak se opovažovali tázat na tak bezvýznamné věci, když šlo o „zářivou budoucnost celého lidstva“!?

Takže, Izraelité-Mazdakisté dvacet let plenili Perskou říši, načež se objevili v Chazarii jako „uprchlíci“ (obr. 3). Nebudu popisovat, co tam dělali, to teď není důležité. Jen jsem chtěl trochu objasnit situaci s Římskou říší té doby a zde jsou důvody.

Izraelité Anti-Mazdakisté se na půdě této říše objevili teprve **koncem 6. století – počátkem 7. století** n. l. Říše, na jejímž území se „odehrály“ biblické události, byla zrozena teprve ve **4. století n. l.** (roku 320 n. l.) a díky tomuto faktu zde žádní Izraelité předtím nemohli být! Navíc, z následujících důvodů v Římské (Byzantské) říši příliš dlouho nesetrvali:

„*… mezitím Byzanc vedla zoufalou válku s Araby. Židé, nalézajíc v Byzanci azyl, museli Byzantincům pomáhat, ale jejich pomoc byla velmi podivná. Tajně se dohodli s Araby a* ***v noci otevřeli městské brány*** *a vpustili dovnitř arabské bojovníky, kteří zabili všechny* ***muže,*** *a* ***ženy*** *a* ***děti prodali*** *do otroctví. Židé,* ***levně kupujíc otroky****,* ***přeprodali*** *je s* ***významným ziskem****. Řekům se tento druh věcí nemohl líbit,*

ale nechtíc si vytvořit dalšího nepřítele, požádali Židy, aby opustili jejich zemi. Takto se druhá skupina Židů, byzantská, objevila v zemích Chazarie.“[12]

Římský císař Flavius Heraclius nechtěl riskovat a potrestat Židy za jejich „vděčnost“, a tak je jen požádal, lépe řečeno jejich potomky, opustit hranice říše, což udělali. Stalo se to v polovině sedmého století n. l. a odešli právě do Chazarie, kde jejich „nejzarytější nepřátelé“, Izraelité-Mazdakisté, již převzali moc za použití trochu odlišné metody, než použili v Perské říši (obr. 4).

Takže, v polovině 7. století n. l. se „nesmiřitelní“ nepřátelé opět sjednotili v Chazarii a vytvořili první čistě **parazitický stát na světě – Chazarský Chanát!** Takže, někteří Izraelité žili na území Byzantské (Římské) říše o něco více než sto let a opustili ji na více než **tři sta let**. Vrátí se tam teprve na začátku 10. století n. l., ne proto, že vzdají myšlenku vytvoření nadnárodního parazitického státu na základě Chazarského Chanátu, vůbec ne! Své hýčkané dílo opustili, protože v roce 964 n.l. ruský princ Svjatoslav první židovský parazitický stát kompletně zničil![13]

Takže, Izraelité přišli do Římské (Byzantské) říše na konci 10. století n. l. (obr. 5). Poté se odtamtud začali šířit po celé Evropě, využívajíc své obchodní centra, vytvořené v časech Chazarského Chanátu, jako základny.

Jak můžeme z mapy Římské (Byzantské) říše vidět, oblast **Blízkého východu**, kde se podle biblických textů nalézala **Judea**, k této říši **nepatřila**! Proto se tam biblické události **nemohly odehrát**! Mimoto, podle textu Nového zákona zmíněného výše, Pilát Pontský byl guvernérem Římské říše! *(pozn.překl.: anglická verze zmíněného verše se liší: **Now Jesus stood before the governor... – Nyní stál Ježíš před vládcem [guvernérem]...)*** Byl guvernérem nebo vládcem říše, nikoliv prefektem (prokurátorem, místodržícím) Velkého Říma, protože ve skutečnosti město Řím se mezi městy na území Římské (Byzantské) říše nenacházelo!

To znamená, že ve skutečnosti žili Židé na území Římské říše dvakrát. Poprvé zde židovská komunita žila od konce 5. století n. l. do poloviny 7. století n. l. a podruhé Izraelité do zemí říše přišli koncem 10. století n. l. a neopustili ji až do jejího konce v roce 1453 n. l., přinejmenším ne všichni.

Nyní zbývá určit, kdy byl Ježíš Kristus rozsudkem židovských nejvyšších kněží obětován jako **lživý prorok** jejich bohu Jehovovi na židovský svátek Pascha (Pesach)! Tato událost se nemohla stát během první přítomnosti Izraelitů v Římské říši, protože zde mezi koncem 5. století a polovinou 7. století n. l. nebylo **žádné úplné zatmění slunce**, nemluvě o zatmění slunce doprovázeném zemětřesením.

To znamená, že biblické události se mohly stát teprve **po druhém příchodu** Izraelitů do Říma (Byzance) koncem 10.století n. l., což znamená, že se Ježíšovo ukřižování nemohlo odehrát dříve. A ukazuje se, že koncem 11. století, jmenovitě v roce 1086, bylo v Konstantinopoli pozorováno současně úplné zatmění slunce a zemětřesení.

Je zde další „nuance“, jíž nevěnuje téměř nikdo pozornost. Text Nového zákona

12 L.N. Gumilev *From Rus to Russia*, Chapter 2, The Slavs and their enemies, p.48; Moscow „Institute DI DIC”, 1997, ISBN 5-87583-007-7.

13 Více viz např. článek „Poslední noc Svaroga“ (Последняя Ночь Сварога)

jasně a jednoznačně říká, že stráže zatkly Ježíše Krista pozdě v noci a přivedly ho do **synagogy**, kde po půlnoci židovští nejvyšší kněží (Sanhedrin) uspořádali jeho soud! Stalo se to přesně po půlnoci: ani k ránu, ani ve dne, což indikuje, že judaismus je **měsíční kult, kult smrti!** Podvodný soud s Ježíšem Kristem po půlnoci vypovídá mnoho. Stačí si uvědomit, že tzv. satanisté vykonávají své černé obřady v kostelech a chrámech **po půlnoci!** Tato shoda nemůže být náhodná a mluví o podstatě těchto kultů jako o podstatě měsíčních kultů smrti.

Když se usazovali v jiných zemích, Izraelité se shromažďovali okolo jejich obchodních center, která obestavovali vysokými opevněnými zdmi. V noci byly brány zavřené a nikdo nebyl vpuštěn ven ani dovnitř, dokud nezačal nový den. Chtěl bych upozornit na jeden detail: byli to oni, kdo se izoloval od ostatních lidí, ne naopak. Později se tato centra začnou nazývat židovská ghetta. Je zajímavé, že se Izraelité od ostatních izolovali až do začátku 20.století. Židovská komunita vždy v podobném městě ve městě žila podle vlastních zákonů: měli svůj vlastní soudní systém a administrativu. Židovští správci ghett museli dodržovat jedinou věc, a to, žádat o povolení k popravě pro osob, jež jejich soudy odsoudily k smrti. Římská říše nebyla jedinou zemí, kde byl takovýto pořádek zaveden, stalo se to ve všech zemích, kde židovská komunita žila.

Takže, zpět k biblickým událostem, které jsem před mými posluchači v San Franciscu analyzoval v červnu a červenci 1992. Opět jsem ocitoval Matoušovo evangelium:

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o velikonočních svátcích propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

16. Tehdy právě Římané měli ve vězení zvlášť pověstného zločince jménem Barabáš.

17. Když se lid toho jitra shromáždil před Pilátovým domem, zeptal se jich místodržitel: „Koho vám mám propustit, Barabáše nebo Ježíše Krista?“[14]

O kterém svátku Nový Zákon mluví? Ruská verze říká ve skutečnosti následující:

15. Bývalo zvykem, že místodržitel o svátku Paschy propouštěl jednoho vězně podle přání lidu.

Svátek Pascha jsou velikonoce. Slovo je odvozeno od hebrejského *Pesach*. Takže, jaký druh velikonoc to může být, když muž nazývaný Ježíš Kristus a na jehož počest se svátky velikonoc slaví, **ještě není ukřižován**?! Mohl by to být židovský svátek **Pesach**?

Pesach (hebrejsky: *Pesah, Pesach*, Jidiš: *Peysekh, Paysakh, Paysokh*) je židovský a samaritánský svátek a slavnost oslavující osvobození Izraelitů z egyptského zajetí. Pesach začíná patnáctým dnem měsíce Nisan (ekvivalentnímu březnu a únoru v gregoriánském kalendáři), prvního měsíce hebrejského náboženského kalendáře.[15]

Jak můžeme z definice svátku Pesach vidět, je to čistě **židovský svátek**, jež má

14 Nový Zákon, Matouš 27:15-17

15 http://cs.wikipedia.org/wiki/Pesach , http://en.wikipedia.org/wiki/Passover

podle židovské tradice čtyři jména:

1. חג הפסח *„Chag ha-Pesach“ (z hebrejského pasach = přeskočit) - připomíná to, že Bůh „přeskočil“ izraelské domy, když udeřil na prvorozené...* (Shmot, 12:27).

2. זמן חרותנו *„Zman cherutenu“ - „čas naší svobody“ - připomíná to, že Bůh vysvobodil židovský národ z egyptského otroctví. Židé byli v egyptském otroctví 210 let, ale rabbi Mojžíš je osvobodil a vedl je do Zaslíbené země. Exodus a fyzická svoboda znamenaly zrození židovského národa. Za sedm týdnů Židé také získali spirituální svobodu, když jim Bůh daroval Tóru na hoře Sinai* (Vaikra 23:5)**.**

3. חג המצות *„Chag ha-macot“ - „Svátek nekvašných chlebů“. Podle Tóry Izraelci opustili Egypt tak rychle, že jim nestačilo vykvasit těsto připravené k pečení chleba. Upekli proto chléb z těsta nevykvašeného (v podstatě jen pražené moučné placky rozdělané ve vodě) – macesy. Tóra dále přikazuje, že se po celý svátek Pesach nesmí jíst nic kvašeného. Macesy (Matza) jim připomínají, jak rychle předkové Židů odešli z Egypta; symbolizuje svobodu.*

4. חג האביב *„Chag ha-aviv“ - „svátek jara“ spojuje pesach se zemědělským cyklem v Izraeli a datem odchodu „v měsíci aviv“.*[16]

Takže, z výše uvedeného je naprosto jasné, že dnes je Pesach čistě židovský svátek a v tzv. biblických dobách jím byl tím více. Co tedy verš 27:15 Matoušova evangelia znamená?

Podle moderní verze historie byl Pilát Pontský **římským prefektem v celkem nedávno připojené provincii Judea.** Ale svátek Pesach byl **čistě židovským svátkem** a kvůli tomu nemohl mít Pilát s tímto svátkem spojeny žádné zvyky. Mimo to, Nový zákon říká, že Pilát byl vládcem (guvernérem), nikoliv prefektem, a to jsou dvě celkem odlišné věci.

Co se týká vládcova zvyku propustit jednoho vězně, mohu říct následující. Každý lid vytvářel své zvyky a tradice po staletí a někdy po tisíciletí. Verš 15 jednoznačně říká, že Pilát Pontský, vládce, byl zvyklý, jinými slovy, *byl si vědom zvyku*, což znamená, že tento zvyk byl zvyk jeho vlastního lidu, ne židovský zvyk. Poté vyvstává logická otázka: zvykem jakého svátku (slavnosti) se Pilát Pontský řídil? Právě jsme se přesvědčili, že s židovským svátkem Pesach nemohl mít společného nic. Mohly to být křesťanské velikonoce?

Velikonoce jsou křesťanským svátkem na oslavu zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Ale když se Pilát Pontský pokoušel zachránit Ježíše Krista před rozsudkem smrti, nemohl žádný zvyk osvobození jednoho vězně na Velikonoce existovat, protože tyto se objevily až po Kristově smrti! Nezní to absurdně, aby se Pilát Pontský pokusil zachránit Ježíše před smrtí podle zvyku, jež se váže ke svátku jeho vlastního vzkříšení?! Celá absurdita této situace zmizí pokud si uvědomíme, že v biblických dobách dominoval na území Římské (Byzantstké) říše **kult Dionýsa**, či řecké náboženství, jak to bylo často nazýváno. Bylo to právě řecké náboženství, nikoliv

16 www.istok.ru

křesťanství, které v letech 988 – 1000 n. l. ***kniaz*** Vladimír ohněm a mečem vnutil zemím Kyjevské Rusi, což je vcelku logické – osoba, která bude nazývána Ježíšem Kristem, se ještě nenarodila! Avšak kult Dionýsa byl jen další modifikací kultu Osirise, který byl plně zformován v Egyptě už ve 12.století př.n. l.

V různých zemích a říších měl různá jména, stejně jako jména božího syna, který zemřel za vykoupení hříchů celého lidstva, a svým následovníkům sliboval po smrti nebeský život, ale podstata zůstávala stále stejná. Tento kult byl v Malé Asii nazýván kultem *Attise*, v Sýrii – kultem *Adonise*, v římských zemích – kultem *Dionýsa*, atd. Všechny byly zrcadlovými obrazy kultu Osirise. Je zajímavé, že když zaneseme jejich data narození do našeho kalendáře, zjistíme, že ve všech těchto kultech byla osoba spasitele narozena v jeden a ten samý den – 25.prosince! Není to pouhá náhoda. Toto datum má v kultu Osirise speciální význam, kdy v různých variantách jen změnili jméno narozeného boha a přidali nějaké místní atributy. Důležitost tkví v tom, že noc z 21. na 22.prosince je nejdelší noc v roce a den je nejkratší. Je to čas zimního slunovratu, kdy je znovuzrozeno slunce.

21.prosince měli staří Slovano-Árijci první zimní den:

„... svátek na počest Boha Kolady připadá na den zimního Slunovratu a nazývá se Menari, t. j. Den proměn. Na tento svátek chodívaly po dvorech skupiny mužů oblečených do kůží různých zvířat, nazývané družiny Kolady. Zpívali hymny oslavující Koladu (název dodnes přežil ve formě koledy) a pořádali různé chorovody okolo nemocných lidí, aby se uzdravili...“[17]

Lidé oslavovali 25. prosince narození boha po milénia: ve starověkém Egyptě to byl Osiris, v Řecku Dionýsus, v indo-íránském regionu to byl Mitra („nepřemožitelné slunce“), atd. Ve skutečnosti použili ti, kdo ve starověkém Egyptě kult Osirise vytvořili, „princip kukačky“, což znamená následující. Kukačka klade vajíčka do hnízd jiných ptáků, kteří je odsedí spolu s vlastními vejci a později i vychovají, protože u nich sepne mateřský instinkt a nerozliší vlastní mláďata od cizích. Kukačka postupně vytlačí ostatní holátka z hnízda a ta zemřou, a chudáci rodiče pokračují v zaopatřování kukačky. To je příklad přírodního parazitismu ve světě ptáků. „Princip kukačky“ je používán také v lidském sociálním životě a je to vypuzení podstaty některých tradic z povědomí lidí novými tak, že jsou jimi překryty staré, aniž by změna byla zaznamenána. Například, Slovansko-Árijský Menari (*svátek na počest Boha Kolady)*, manifestace Daždboga, který personifikuje slunce a sluneční kult, kult života, byl změněn na „kukaččí vejce“ měsíčního kultu, **kultu smrti** – svátek Osirise!

Díky tomuto triku si lidé nevšimli, jakou „kukačku“ krmí a pěstují. Tento druh záměny védických svátků za svátky měsíčního kultu je velmi rafinovaná manipulace sociálních parazitů, která jim dovoluje uspat genetickou paměť lidí, protože svátky nezměnily svou vnější formu, ale podstata oslavovaného se změnila! Byl to právě princip kukačky, který sociálním parazitům umožnil úspěšně a vcelku rychle vnutit náboženství smrti – kult Osirise a jeho následné varianty, z nichž „nejplodnější“ se ukázalo křesťanství. Je to jeden z nejzářivějších příkladů, jak sociální parazité tuto **sociální zbraň úspěšně aplikovali!**

17 http://www.vedy.sk

Takže, vraťme se do biblických dob a odpovězme na otázku ohledně zvyků dodržovaných Pilátem Pontským. Byla to slavnost na počest Dionýsova vzkříšení třetí den po jeho smrti, kdy vládce Římské (Byzantstké) říše, v tomto případě Pilát Pontský, daroval svobodu jednomu odsouzenci, jehož si vybrali lidé. Pilát Pontský si myslel, že lidé, jimž Ježíš Kristus prokázal tolik dobra, zachraňujíc jejich životy, léčíc je atd., si nepochybně vyberou jeho, ale k jeho překvapení si zvolili vraha, Barabáše! Pilát ve skutečnosti nemohl vědět, že byl svědkem působení psi-zbraně, kterou aplikovali židovští nejvyšší kněží, aby přinutili lid zvolit si Barabáše! V psi-ovlivňování mas pokračovali, dokud nebyl Ježíš Kristus ukřižován, teprve poté s tím přestali, což se jasně odráží v textu Nového zákona: dokud byli lidé pod vlivem, křičeli na něj, plivali na něj a bili ho, ale když vydechl naposled, všichni „najednou“ a ve stejný okamžik pochopili, jaká nenapravitelná tragédie se před jejich očima odehrála.

Chtěl bych věnovat pozornost tomu, jak někteří umělci vyobrazili na plátnech Ježíše Krista a Piláta Pontského. Jeden ze známých renesančních malířů, Tizian, nakreslil Piláta Pontského ve svém slavném obraze „Ecce Homo“ (1535) s typickým vousem, oděného velmi podobně ruskému bojaru a s typicky slovanským vzezřením (obr. 6). Mohla to být náhoda? Myslím, že lidé 16.století věděli mnohem lépe, jak vypadali jejich předkové, než tvůrci moderní „historie“. Tizianův přítel *Marquis Frederico Gonzaga*, kníže z Mantuy, ho požádal nakreslit tento obraz, jež se stal prvním v sérii „Ecce Homo“. Takže, ukazuje se, že v Římské říši nebyly žádné bílé sandály a tuniky, jak se „starověcí“ římští patricijové vyobrazují dnes. Ale podle moderní legendy, nikoliv kroniky, byl Pilát Pontský „římským“ patricijem!

Je zde další věc. Slavný „římský“ meč z „nějakého“ důvodu vypadá přesně jako **skýtský meč**, což je zřejmě další „obyčejná“ náhoda. Faktem je, že skýtské pohřební mohyly jsou nacházeny od Číny po Evropu včetně, kde archeologové nacházejí „římské“ meče a dokonce i podle moderní „historie“ je mnoho z těchto pohřebišť mnohem starších, než Římská říše! Na rozdíl od většiny, Rusové-Skýtové používali pro vojenské operace koně a celkem krátký skýtský meč byl pro boj v sedle velmi vhodnou zbraní, protože delší meč mohl lehce zranit bojovníkova vlastního koně.

Mohl bych trhat slupku lží obalující skutečnou minulost civilizace Midgard-země donekonečna, avšak zaměřím pozornost už jen na jeden detail týkající se Ježíše Krista.

Vztahuje se to ke křižáckým výpravám. Podle moderní verze „historie“ se první křížová výprava uskutečnila na výzvu papeže Urbana II. v roce 1095. Jsou zde ale určité „podivnosti“, které mě velmi překvapují – jestliže byl Ježíš Kristus, jehož skutečné jméno bylo Radomír (rus. „Radost Mira“ - radost světa), ukřižován v roce 33 n. l., proč nikdo nevolal po potrestání hříšníků po 1062 let? Potřebovali téměř jedenáct století, aby začali cítil neodolatelnou touhu znovu získat přístup ke Svaté Zemi a potrestat jeho vrahy, ačkoli ti se již dávno proměnili v prach, stejně jako jejich potomci! Avšak pokud vezmeme v úvahu, že Ježíš Kristus byl ukřižován 16. února 1086 v Konstantinopoli-Jeruzalémě, poté tato nesmyslnost zmizí.

A když vezmeme v úvahu, že výsledkem první křížové výpravy bylo dobytí

Konstantinopole-Jeruzaléma 15. července 1099 a vytvoření Jeruzalémského království, vše zapadne na své místo. Podle moderní interpretace historie, síly křižáků byly shromážděny v Konstantinopoli, aby zasadily rozhodující úder a císař Konstantinopole, Alexios I. Komnenos, přijal vůdce křižáků ve svém hlavním městě, když byly síly křižáků utábořeny v něm a okolo něj předtím, než se vydaly do boje. Neexistují kupodivu žádné původní dokumenty, které by tuto interpretaci potvrzovaly:

„... ačkoliv byzantský vládce požádal Evropany o pomoc při obraně Konstantinopole, početné oddíly blížící se k hlavnímu městu ze všech stran v něm vyvolaly strach. Pamatujíc si řádění armády Petra Poustevníka (Petr z Amiens[18]), císař se k přijmutí Godfreye z Bouillonu připravil předem. Mistrně skrývajíc své nepřátelství, servilně se lísal ke křižákům, zahrnujíc je dary a ujišťujíc je o jeho oddanosti papeži a francouzskému králi...“[19]

To byla moderní interpretace oněch událostí.

Pamatujíc si řádění armády Petra Poustevníka... z nějakého důvodu není zmíněn fakt, že tato armáda byla první předvoj první křížové výpravy, ani fakt, že ji byzantinci rozprášili, armádu, jež jim údajně šla na pomoc, téměř do posledního muže! Navíc, podle moderní „historie“, v 11. století katolíci a jejich vůdce papež považovali východní odnož křesťanství za kacíře, dokonce pohany, a podle toho s východními křesťany jednali. Byzantský patriarcha byl hlavou byzantské církve, a císař Alexios I. Komnenos **nemohl nikoho ubezpečovat o jeho oddanosti papeži, tím méně francouzskému králi!** V prvním případě by byl ihned svržen vlastními lidmi a exkomunikován konstantinopolským patriarchou. V druhém případě nemohl vládce obrovské říše ujišťovat o své oddanosti krále, protože by to bylo nepřípustné ponížení říše!

Mimo to, jen vazalové ujišťují svou vrchnost o jejich oddanosti a francouzský král nebyl vrchností byzantského císaře, protože fakt, že by Římská (Byzantská) říše byla částí francouzského království, nebyl nikde zmíněn!

V původních dokumentech té doby jsou uváděny vcelku odlišné informace, na rozdíl od komentářů komentářů těch, kdo údajně měli originální dokumenty v rukou a dokonce je i četli!

Pokud se obrátíme na originální dokumenty, můžeme v nich najít mnoho zajímavých a nečekaných věcí! Například, unikátní manuskript o genealogii ve čtyřech svazcích (obr. 7 a obr. 8) má nejúplnější informaci o všech vládcích, královských a aristokratických rodinách Evropy (a nejen ji) od dob starověku do konce 17.století našeho letopočtu, včetně. Je to jediná kopie nejkompletnějšího manuskriptu o genealogii, která obsahuje nejen všechny vládcovské dynastie v Evropě, Ázii a severní Africe, ale také informace o státech, jejich hlavních městech apod. (obr. 9). Když otevřeme sekci věnovanou Jeruzalému, můžeme se dočíst velmi překvapivé věci. První věc, která člověka upoutá, jsou erby vládnoucích rodin Jeruzaléma (obr. 10). Není jich mnoho, ale je zajímavé, že mezi nimi není jediný erb,

18 http://cs.wikipedia.org/wiki/Petr_Poustevník
19 *A Short History of the Crusades*, Grizak E.N.

který by náležel královským rodinách Judey, kde byl podle moderní verze událostí Jeruzalém umístěn! Ale na další straně na nás čeká ještě zajímavější zjištění (obr. 11): **Konstantin Veliký byl první králem Jeruzaléma v roce 320 n. l.!** Je to ten císař Konstantin I. (306-337 n. l.), který je v moderní verzi „historie“ znám jako císař Byzantské říše!

Podle moderní verze historie učinil císař Konstantin Veliký křesťanství státním náboženstvím Římské (Byzantské) říše. V roce 325 svolal první ekumenický koncil, kde „svatí“ otcové vypracovali prvních sedm vyznání víry. V roce 330 přemístil své sídlo do města Byzance, jež dostalo jeho jméno a zůstalo od té doby hlavním městem.

Takže, zde je verze, kterou nám vypráví oficiální „historie“. Císař Konstantin Veliký vyhlásil křesťanství státním náboženstvím ve městě Byzanci a nejvyšší kněz se sem přesídlil, což znamená, že se město Byzanc stává oficiálním náboženským centrem říše dokonce před prvním ekumenickým koncilem, od momentu vyhlášení nového státního náboženství, jež ve skutečnosti bylo kultem Dionýsa, nikoliv křesťanstvím, jež se ale od sebe navzájem ve své podstatě liší jen málo! Hlavním rozdílem je jméno boha, zatímco „kostra“ je stejná, což sociálním parazitům dovoluje tak lehce manipulovat minulost – stačilo jim jen vložit jméno Ježíše Krista namísto Dionýsa a vše začalo být v „naprostém pořádku“.

Není to zajímavé? V roce 320 vyhlásil Konstantin „křesťanství“ státním náboženstvím ve městě Byzanc a od tohoto momentu se stává **prvním králem Jeruzaléma!** Opakuji, Konstantin zavedl státní náboženství **ve městě Byzanc.** Avšak nebyl prohlášen prvním králem **Byzance**, ale **Jeruzaléma!** Není to podivné? Ale podivnost rázem zmizí, pokud nepodlehneme sociálními parazity vnucenému konceptu, že Jeruzalém je jméno města. Jméno města, v němž se tato událost odehrála, bylo Byzanc, což znamená, že slovo „Jeruzalém“ není název města, ale místa, kde sídlí nejvyšší autorita státního náboženství. To znamená, že v dřívějších dobách mohl mít stát **dvě hlavní města**: jedno hlavní město reprezentovalo sídlo **světské moci**, a druhé hlavní město bylo sídlem **duchovní moci**! Aby se rozlišilo, které hlavní město reprezentuje kterou moc, sídlo duchovní moci bylo nazýváno **Jeruzalém**.

Takže, Konstantin se v roce 320 n. l. stal králem Jeruzaléma a teprve v roce 323, kdy zvítězil nad svým sokem *Maxentiem*, se stal římským císařem. Takže poté měl dva tituly – král Jeruzaléma a byzantský císař. Teprve v roce 330 n.l. císař Konstantin I. přesune hlavní město říše do města Byzance, jež se krátce na to začne nazývat Konstantinopol, Konstantinovo město. Bylo to právě tehdy, kdy se Byzanc-Konstantinopol stala jak světským hlavním městem, tak centrem duchovní moci – Jeruzalémem. Konstantinopol byla zároveň Jeruzalém! Je vhodné zmínit, že zdaleka ne každý byzantský císař se stal zároveň králem Jeruzaléma. Podívejme se opět do manuskriptu a pokusme se zjistit, kdo další je zmíněn jako král Jeruzaléma. S překvapením zjistíme, že tento titul získal roku 1099 n. l. kníže *Godfrey z Bouillon*, když křižáci obsadili Jeruzalém (obr. 11)!

Avšak moderní interpretace „historie“ ho z „nějakého“ důvodu nazývá prvním králem Jeruzaléma, což není pravda, protože prvním králem Jeruzaléma se stal v roce

320 n. l. Konstantin Veliký, jak vyplývá z manuskriptu, a „jeho“ Jeruzalém byl umístěn ve městě Byzanc-Konstantinopol. Mohla se do manuskriptu ze 17. století vloudit chyba? Ukazuje se, že ne. Manuskript říká, že králem Jeruzaléma byl v letech 1210-1221 n. l. *Jean de Brienne* a moderní „historie“ říká naprosto totéž! Takže zde se manuskript naprosto shoduje s obecně přijímanou oficiální verzí (obr. 12)! Ale manuskript také nazývá *Jeana de Brienne* císařem Konstantinopole! Moderní historie tento fakt přechází naprostým mlčením. Ačkoliv o dobytí Konstantinopole mluví, tvrdí, že se to stalo až v dubnu 1204 n.l., během další křížové výpravy.

V tomto všem je jedna podivná věc. Jeruzalém podle oficiální historie kapituloval 2. října 1187 po krátkodobém obležení sultánem Saladinem, což se stalo krátce po smrti dalšího jeruzalémského krále *Baudoina IV.* Také z oficiální verze víme, že v roce 1204 křižáci Konstantinopol dobyli a králem Jeruzaléma se stal *Jean de Brienne*. Je zajímavé, že podle manuskriptu byli všichni králové Jeruzaléma z „nějakého“ důvodu velmi úzce spojeni s Konstantinopolí, včetně *Baudoina IV.*, ačkoliv se ne vždy stávali konstantinopolskými císaři, jako například Konstantin Veliký, kníže *Godfrey z Bouillon* nebo *Jean de Brienne*...

Toto období historie je velmi zajímavé, ale dovolte mi zabývat se jeho analýzou a vyjasněním v odpovídající knize. Mezitím se vrátím zpět k mému životu v USA koncem června 1992, kdy jsem realizoval svou první školu-seminář v San Franciscu. Avšak než to udělám, nemohu si pomoct zaměřit vaši pozornost na další důležitý aspekt života Ježíše Krista, týkající se jeho manželky – Marie Magdalény. Chtěl bych to udělat z jednoho důvodu – existují legendy vztahující se k jediné ženě z Ježíšova nejbližšího okolí, která mu zůstala věrná i po jeho ukřižování a zmrtvýchvstání:

„... podle jiné verze, latinské, Marie spolu s Lazarem a svou sestrou Martou dosáhla po moři jižní Francie, Provence, aby se vyhnula pronásledování. Poutníci se vylodili mezi Marseille a Nimes. Marie se usadila v „jeskyni samoty“ mezi skalnatými útesy nedaleko osady Sainte-Baume, jež své jméno získala na počest vonného oleje, s kterým Marie Magdaléna Ježíši ošetřovala chodidla. Zde hlásala Jeho učení a zemřela v roce 63 n. l. Byla pohřbena v opatství St.Maximin, jež je vzdáleno asi třicet mil od Marseille...“[20]

Toto je oficiální verze příběhu Marie Magdalény po Ježíšově ukřižování a zmrtvýchvstání, a vyvolává řadu otázek. Začnu městem Marseille:

„... město se rozkládá v zátoce Lyon. Je to největší francouzský přístav poblíž delty Rony, se kterou je Marseille spojena kanálem. V druhém a třetím století před naším letopočtem bylo město, jež Řekové nazývali Massalia, vystaveno útokům Keltů a Ligurů. Proto v roce 123 př. n. l. město uvažovalo o vstupu do aliance s Římem. Senát využil situace a začal územní expanzi do Provence a poté do Gálie...“

Jak je z výňatku zřejmé, město, které se v biblických dobách rozkládalo na místě dnešní Marseille, se nazývalo Massalia! Zde jsou nějaké informace o minulosti Marseille:

„... během války Cézara s Pompejem byla Velká Massalia Cézarovými jednotkami zničena, načež začala upadat. Město přivedl k životu v 10 století n. l.

20 http://www.historylost.ru/articles/history/12-marija-magdalina-khranitelnica-graalja.html/

kníže Provence. V obchodní důležitosti města hrály výraznou úlohu křížové výpravy, stalo se významným tranzitním přístavem. V roce 1484 se město společně s Provencí připojilo k Francii...“

Jak vyplývá z úryvku, Cézarova armáda zničila starověké město Massalia (podle oficiální verze moderní „historie“ byla občanská válka mezi Cézarem a Pompejem v letech 49-45 př. n. l.), načež upadlo do rozkladu. Město bylo obnoveno teprve v 10. století aktivitou knížat Provence a od té doby bylo vždy nazýváno **Marseille**! Není to působivé – město jménem Marseille se objevuje v 10. století n. l. a Marie Magdaléna se podle oficiální legendy vylodila mezi Nimes a Marseille v roce 33 n. l.? Ale to není vše! Jak vyplývá z historie Marseille, jak město, tak oblast Provence se připojily k Francii **teprve v roce 1481**. Ale to stále není vše! V prvním století n. l. neexistovala žádná Francie, ale existovala **Gálie** (obr. 1).

Pokračujme analýzou tohoto historického „skvostu“:

„... Zde hlásala Jeho učení a zemřela v roce 63 n. l. Byla pohřbena v opatství St. Maximin, jež je vzdáleno asi třicet mil od Marseille... „

Jak jsme právě viděli, město jménem Marseille se na jevišti dějin objevilo teprve v 10. století n. l. Opatství St. Maximin se v 1. století n. l. nemohlo nalézat třicet mil dokonce ani od města Massalia, starověkého předchůdce Marseille, protože opatství se objevila **teprve po rozkolu církve na východní a západní**, dokonce podle oficiálně přijímané verze „historie“.

16. června 1054 (Juliánského kalendáře) položil papežský ambasador v Konstantinopoli, kardinál Humbert, na oltář katedrály svaté Sofie bulu s **exkomunikací** byzantského patriarchy a jeho stoupenců. V osmi dnech svolal byzantský patriarcha koncil, který obratem exkomunikoval papežské legáty a všechny, kteří je podporovali. Byli exkomunikováni proto, že uznávali, že Duch Svatý může pocházet z božího syna. Měli bychom mít na paměti, že náboženství, které tehdy existovalo, se nenazývalo křesťanství. Mimo to, podle oficiální „verze“ křesťanství císař Konstantin Veliký učinil „křesťanství“ státním náboženstvím římské říše teprve v roce **320 n. l.**, předtím byli první „křesťané“ autoritami tvrdě pronásledováni. A moderní historie nám říká, že Marie Magdaléna byla pohřbena v opatství St. Maximin v roce **63 n. l.**! Opatství ve skutečnosti byla a jsou oficiálními strukturálními jednotkami katolické církve jakožto dominantního státního náboženství.

Existuje další fakt. Legendy o Marii Magdaléně říkají následující:

„... na jižním pobřeží Francie existovala po mnoho století legenda, že Marie Magdaléna s sebou do Marseille přinesla Grál spolu se svou sestrou Martou, bratrem Lazarem a Dionýsem Areopagitem. Místní obyvatelé Marii Magdalénu ctili jako Ježíšovu blízkou a věrnou přítelkyni, nositelku myrhy, první, kdo po zmrtvýchvstání Krista spatřil. Považovali ji za zakladatelku skutečného křesťanství a „matku Grálu“, který, jak vypráví stará legenda, ukrývala až do své smrti v jeskyni...“

S městem Marseille již máme vše vyjasněno. Nyní se podívejme na velmi zajímavý fakt, že obyvatelé jižní Francie (poznámka – Francie, nikoliv Gálie, která

zde v prvním století n. l. existovala) považovali Marii Magdalénu za **manželku Ježíše Krista a zakladatelku pravého křesťanství a „matku Grálu“**. Důležité zde je, že podle legend a Ježíšových spisů byla Marie Magdaléna **jeho ženou a matkou jeho dvou dětí – dcery a syna!** Pokud vezmeme v úvahu, že legendy mluví o tom, že Grál je nádoba s Ježíšovou krví, potom se fráze o Marii Magdaléně jakožto matce Grálu stává jasnou. **Děti Ježíše Krista jsou jeho krví, jeho živým pokračováním!** Pak je „matka Grálu“ **matka dětí Ježíše Krista!** Co se týká Marie Magdalény jakožto zakladatelky pravého křesťanství a co se s ní stalo dále, legendy a oficiální „historie“ sdělují následující:

„… V letech 1209-1229 podnikla římská církev křížovou výpravu proti Albigenským (Katarům) z jižní Francie. Ve své snaze získat moc nad těly i dušemi nemohla římská církev tolerovat, aby v jižní Francii, Provenci a Languedoc existovala volná a brilantní kultura, která neuznávala autoritu Říma. Tyto války obrátily vše v popel a prach. Rozkvétající země Provence byla naprosto zničena a obyvatelstvo s hroznou krutostí vyhubeno. Mučednictví Katarských komunit, jejich hrdinský odpor Římu a sebeobětování ve jménu svobody nebyly marné.

Války proti Albigenským trvaly dvacet let. Hrad Montségur, kde byl podle legend přechováván Svatý Grál, se stal jejich posledním útočištěm. Hrad a území patřilo Esklarmondě de Foix[21], skutečné historické osobě. Byla to šlechetná žena zasvěcená do nejvyšších řádů, která vedla hnutí odporu až do konce. Legendy ji nazývají strážkyní Grálu; její jméno je opředeno legendami, jednu z nich převyprávěl Otto Rahn ve své knize „Křížová výprava proti Grálu“, zakládajíc ji na vyprávění pastevce-horala. Svatý Grál zde není zobrazován jako nádoba v držení Marie Magdalény, ale jako drahokam, jež vypadl z Luciferovy koruny, když padlý anděl padal s nebe na zem.

Dokud zdi Montséguru stále stály, Kataři strážili Svatý Grál. Ale Montségur byl v nebezpečí. Luciferova armáda byla již pod jeho zdmi. Potřebovali Grál, aby svému vládci vrátili korunu. Esklarmonda, ochránkyně Grálu, vrhla drahocennou relikvii do nitra hory. Hora se za ní zavřela, a tak byl Grál zachráněn. Když ďáblové vstoupili do hradu, pochopili, že jdou příliš pozdě. Ve zlobě spálili všechny Čisté (Katary) poblíž pahorku, na němž hrad stál, na hranicích. Esklarmonda byla jediná, která nezemřela. Když schovala Grál, odkráčela na vrchol hory, kde se proměnila v bílou holubici a odletěla do hor.

Křižáci nenašli ani poklady Katarů, ani Svatý Grál. Je velmi pravděpodobné, že jsou v Languedocu stále. Některé stopy, včetně objevů 19. století, vedou k Rennes le Chateau, kde byl Svatý Grál obzvlášť ctěn“[22]**.**

Zajímavé, že ano? Takto interpretuje tehdejší události článek na Wikipedii:

*„**Albigenská křížová výprava**, kterou vyhlásil papež Inocenc III. v roce 1208, byla kruciáta proti albigenským na jihu Francie. Papež předtím pověřil cisterciácké mnichy, aby v této oblasti kázali pravou víru. V roce 1206 se k nim připojil Domingo de Guzmán (pozdější svatý Dominik), jenž právě po zkušenostech v této kampani*

21 Hrad patřil Esklarmondě de Perelha, neteři Esklarmondy de Foix, protože tato byla již po smrti.
22 The journal „Technology to youth” №12, 2005.

založil dominikány - dominikánský řád. Přesvědčování samo, jak to obvykle v těchto případech bývá - káže se něco jiného, než se koná - nepomohlo. Proto byla v letech 1208 až 1229 vyhlášena křížová výprava a založena inkvizice, vykonávaná ponejvíce právě dominikány a posléze i čerstvě vzniklými františkány.

První papežovy výzvy slibující dva roky odpustků neměly velký ohlas. Když však bylo bojovníkům umožněno přivlastnit si půdu, kterou dobyli, rozjela se křížová výprava na plné obrátky. Tímto činem se však značně posunul původní ideál výprav – křížové tažení bylo vypraveno proti křesťanům přímo v Evropě, a osvobození Svaté země se tak stalo druhořadou záležitostí. Tažení bylo zahájeno pod vedením Arnauda Amauryho (latinská podoba jména Arnaldus Amalricus), papežského legáta a opata kláštera v Citeaux. Křižáci pustošili celá města, vyvražďovali jejich obyvatele a ničili poklady provensálské kultury. Stovky zajatců byly surově upáleny na hranicích a tisíce lidí zahynuly při drancování. Např. v městě Béziers bylo vyvražděno veškeré obyvatelstvo – dvacet tisíc lidí – bez ohledu na vyznání, neboť byli vybíjeni katolíci stejně jako albigenští nebo příslušníci jakékoliv jiné víry. Když město již bylo před dobytím s drancováním a pleněním, obléhatelé vědouce, že ve městě žijí i katolíci, se papežského legáta ptali, jak kacíře či katolíky poznají. Ten jim odpověděl: „Tuez-les tous, Dieu reconnaîtra les siens.“ - „Zabte je všechny, Bůh si ty svoje pozná.“

Válka měla dozvuky ještě v roce 1244, kdy padla poslední útočiště albigenských, vesnice Minerve, hrad Montségur a hrad Quéribus (1255). Jejím výsledkem bylo připojení velké části jihu k francouzské koruně a naprosté vyvraždění albigenských na tomto území. Zničena byla rozvíjející se velmi vyspělá occitánská kultura a tolerantní společnost.

Albigenská křížová výprava sehrála roli ve vytvoření institucionalizované podoby jak středověké inkvizice, tak dominikánského řádu. Odhaduje se, že během ní bylo zmasakrováno 200.000 – 1.000.000 lidí.“

Datum křížové výpravy proti Katarům také přitahuje pozornost. Jestliže Marie Magdaléna vytvořila v Languedocu a Provenci pravé křesťanství v prvním století n. l., je velmi podivné, že proti jejím následovníkům začal papež Innocent III. válčit až ve třináctém století, prohlašujíc je za kacíře! Vše je nanejvýš podivné: první křížová výprava, jejímž cílem bylo osvobodit Svatou Zemi, se uskutečnila v letech 1095-1099 n. l. a byla ukončena dobytím Konstantinopole-Jeruzaléma. Čekali téměř jedenáct století, aby potrestali Kristovy vrahy a poté se rozhodli potrestat „kacíře“, následovníky Marie Magdalény, ale ne dříve, než za dvanáct století! Římští papežové mají zdánlivě podivný smysl pro „spravedlnost“, ale tato podivnost se rázem vytratí, pokud budeme věnovat pozornost faktu, že **Kataři se považovali za „čisté“** a nazývali křižáky poslané Innocentem III. **armádou Lucifera** nebo **sluhy ďábla**!

Takže, když vezmeme v úvahu, že Ježíš byl ukřižován v roce 1086 n. l. v Jeruzalémě-Konstantinopoli, potom všechny podivnosti v legendě o Marii Magdaléně zmizí, protože Francie jako stát tehdy existovala, stejně jako existovala Marseille jako město, atd. Nesrovnalosti nevymizí jen z legendy o Marii Magdaléně, ale ze všeho výše zmíněného. Ačkoliv jsem neuvedl všechny argumenty, co bylo uvedeno je více než dost na demaskování oficiální verze „historie“! Osoba nazývaná Ježíš

Kristus nazývala Boha Jehovu **ďáblem**, což je zjevné dokonce i z Nového zákona. Nazval vyvolený lid tohoto Boha ztracenými ovcemi domu Izraelského. Než se Radomír (Ježíš Kristus), nositel védických tradic, objevil na jevišti dějin, **kult Dionýsa**, který byl tehdy v Evropě dominantní od dob Konstantina Velikého, se naprosto **zdiskreditoval!**

Ježíš Kristus svými skutky otřásl celou Evropou a otcové řeckého náboženství (jak bylo v 10. století nazýváno) a židovští nejvyšší kněží, kteří je řídili, rozhodli, že Ježíš Kristus byl excelentním kandidátem na roli nového spasitele. Trochu „zapracovali" a představili „nové" náboženství ve jménu světla a čistého jména muže, který celý svůj život zasvětil boji se sociálními parazity, kteří používali judaismus ve všech jeho variantách na zotročení lidí, a jejichž první obětí byli Izraelité – ovce domu Izraelského!

Tak se velmi rychle takzvané řecké náboženství změnilo v křesťanství. Stalo se to počátkem 12. století n. l. Ale zde vyvstal problém, obrovský problém! Na jihu Francie bylo Ježíšovou milující ženou, matkou jeho dětí – Marií Magdalénou, uchováno a před nánosem lží uchráněno pravé učení Ježíše Krista. Skutečný stav věcí nebyl znám jen vyšším patrům společnosti té doby, ale také běžným lidem. Učení se šířilo rychleji a rychleji. Co papež Innocent III. udělal? Poslal **proti Ježíšovu (Radomírovu) pravému učení** armádu křižáků!

Odpor Albigenských trval dvacet let, ale síly nebyly vyrovnané a poslední obránce padl. Křižáci, jež Kataři nazývali armádou ďábla, zničili **jeden milion lidských životů**! Jen si představte tu lidskou katastrofu: milion obyvatel bylo zcela vyhlazeno, což je na 13. století ve dvou provinciích jižní Francie neuvěřitelně vysoké číslo, načež se provincie Provence a Languedoc proměnily v pustinu a byly později znovuosídleny. Je zajímavé, jak byli Kataři nazýváni svými nepřáteli. Hlavním městem Katarů bylo město Albi a Kataři byli ne-Izraelité, jinými slovy, byli to **gojímové** z **Albi**! Izraelité nazývali všechny ne-Izraelity *gojimy (góji)*. Splynutím těchto dvou slov vzniklo jméno, pod kterým tito lidé vešli do historie — **Albigeois**[23]! („Albigójští", Albigenští).

Není myslím třeba dodávat, kdo těmto lidem takové jméno dal a proč byli všichni bez výjimky zmasakrováni, dokonce děti, ženy a staří lidé – vše bylo vykonáno podle Jehovových přikázání a v kompletním souladu s Tórou! Později bude nad slunce jasné, proč Kataři nazývali křižáky armádou **ďábla** – **Lucifera**! Málokdo ví, že Lucifer je další jméno Boha Izraelitů. Nemnoho ví, že jméno **Lucifer** přeloženo z latiny znamená **nositel světla (světlonoš).** Abychom pochopili, jaké „světlo" tento Bůh nese a komu, stačí si přečíst několik řádků z **Tóry – Pentateuchu** (*překlad je opět jen přibližný, pozn. překl.*):

……..

1. Pohleďte, temnota pokryje zemi, a velká temnota zahalí lid: ale PÁN se nad

23 Slovo *Albigeois* je odvozeno od latinského *Albigenses*: Albi + gens + es. Poslední slabika je latinksá koncovka pro plurál. Slovo *gens* znamená „klan, rasa, národ, lidé, kmen", včetně přináležení k určitému národu nebo etniku, čehož odvozenina je termín Gentile (Gojím, Gój), který referuje k ne-Izraelským kmenům nebo národům, a slouží jako latinský překlad hebrejského slova גוי (***goy***).

vámi vznese, a jeho sláva nechť je nad vámi vidět.

2. A gójové nechť jdou za vaším světlem, a králové za jasností vašeho vzestupu.

……[24]

Tento úryvek jasně ukazuje, jaké „světlo“ Bůh Jehova přináší a komu a proč má tento „Bůh“ ještě další jméno – **světlonoš** či **Lucifer**, což z Tóry jednoznačně plyne!

Pochopitelně, v roce 1992 jsem neměl vše zmíněné při ruce, ale nyní dokládám má tehdejší slova skutečnými fakty a dokumenty, které myslím pomohou čtenáři lépe pochopit rozsah tragédie, jež byla sehrána okolo života a smrti osoby, která přinášela světu radost (Radomír – doslovný překlad z ruštiny: RadoMir = Radosť Mira = Radost Světa), ponejvíc známé pod jménem Ježíš Kristus...

Všechny mé exkurze do minulosti naší civilizace týkající se esence a podstaty náboženství způsobily mezi mými posluchači skutečný šok. Na dokončení příběhu, který v mých přednáškách způsobil bouři, bych rád dodal jeden poslední „dotek“ z naší reality. Má studentka Sheela, která byla palestinská židovka, za mnou po tomto všem přišla a zeptala se, co má se vším tím, co se dozvěděla, dělat? Než jsem odpověděl, dal jsem jí domácí úkol.

Byl vcelku jednoduchý (s přihlédnutím k tomu, že prošla mou transformací mozku a měla úžasné počáteční podmínky). Požádal jsem ji, ať se podívá na několik svých minulých životů. To ji překvapilo, ale ne moc. Je pravděpodobné, že ji v mé škole už nemohlo šokovat nic, a slíbila to udělat. Přišla další ráno, zaražená a vyjevená! Její první otázka byla ohledně smyslu toho, co viděla. Řekla mi, že v jedné inkarnaci byla Eskymák, v jiné černoška a v předposledním životě byla Rus!

Stále omráčená, pokusila se reprodukovat jméno, které četla na svém ruském hrobu: „... Nikolaj …Vjač...“ – pokusila se vyslovit ruské příjmení, pro cizince obtížně vyslovitelné. Nečekal jsem a ukončil její „utrpení“: „Vjačeslav“ – „Ano ano, to je přesně to jméno!“ vykřikla s radostí. Když jsme zjistili tyto detaily, zeptal jsem se jí: „Prosím, řekněte mi, kdo jste: židovka, eskymák, černoška nebo Rus?“ Tělo s určitou genetikou je oblečení pro našeho ducha (duši). Jistě, „oblečení“ je důležité, ale nejdůležitější je, kdo toto tělesné oblečení nosí!

Je důležité, kdo jste a co v těchto „šatech“ děláte, vše ostatní je druhotné...

Kapitola 6. Několik slov o meditaci …

Řekl bych, že moje první škola-seminář v San Francisku byla úspěšná: mnoho z posluchačů vidělo, slyšelo, či zažilo poměrně neobvyklé věci, mírně řečeno. Tématu meditace jsem se již několikrát dotkl, chtěl bych však nyní zaměřit pozornost na jeden důležitý aspekt, který jsem ještě nerozebíral.

Když osoba provádí jakýkoliv druh meditace, něčemu se otevírá. Otázka zní: čemu?

Obvykle různí „duchovní učitelé“ mluví o proudech nějaké vesmírné „energie“,

24 *The Pentateuch and Haftorahs*. The book of Dvarim, Yeshayagu LX, 2-3, p. 1286, „Mosty kultury”, 2004, ISBN 5-93273-047-1.

či „životní síle“ Země, nebo o obou věcech současně. No, upřímně řečeno, tito „guruové“ mají velmi vágní představy o „vesmírných“ nebo jakýchkoliv jiných „energiích“, navzdory jejich velmi přesvědčivým slovům.

Důležité je, že energie je jen vlastnost hmoty a nemůže existovat jedna bez druhé, stejně jako rychlost auta nemůže existovat bez auta. Rychlost může být vysoká nebo nízká, v závislosti na výkonu motoru, ale neexistuje sama o sobě, nezávisle na autu. Je to jen jednotka, přijatá k měření pohybu vozidla v prostoru, ve kterém se nachází. Totéž lze říci o energii. To je také **rychlost, ale rychlost změny kvalitativního stavu hmoty.**

Hmota přechází z jednoho kvalitativního stavu do druhého a tímto procesem se mění, jak se děje například při hoření. Čím více se počáteční stav hmoty liší od stavu koncového, tím větší je spád změn vlastností a kvalit mezi těmito dvěma stavy. Člověk se naučil využívat těchto kvalitativních gradientů a učinil z nich užitečný nástroj, a pro své vlastní pohodlí zavedl určité měrné jednotky. Na tomto není nic špatného, ale měli bychom pamatovat, že **energie** je konvenční měrná jednotka zavedená člověkem.

Je zde ještě další aspekt: o energii můžeme mluvit, jen pokud se jedná o nevratné procesy. Dovolte mi osvětlit, co tyto procesy jsou. Když materiál, jako například dřevo, uhlí, benzín, apod. hoří, výsledkem je plazma, která obsahuje pozitivní a negativní ionty (plamen). Pokud něco kompletně shoří, zůstane popel a saze, ale nezávisle na tom, jaké je vyvinuto úsilí, tyto se nikdy nezmění zpět na původní objekt. Přesně z tohoto důvodu mluvíme o nevratných procesech, a člověk se je naučil využívat ke svým bohulibým i ne tak bohulibým účelům.

Vracejíc se k meditaci..

Proudy hmoty procházející tělem při procesu meditace jsou většině populace **neviditelné**; mohou je pouze nějakým způsobem cítit, v nejlepším případě. Ve skutečnosti tato hmota, neviditelná běžnému oku a nedetekovatelná našimi přístroji, získala nálepku „temná hmota“ a tvoří 90 procent hmoty v našem vesmíru. Nazývám ji primární hmotou, protože její kvalitativní kompozice je anizotropní (heterogenní, nehomogenní). Kdo by se chtěl o tomto tématu dozvědět více, může si přečíst knihu „*Poslední apel lidstvu“*.

To vše zmiňuji, abych čtenáři umožnil porozumět, že v procesu jakékoli meditace proudy hmoty neboli toky primárních hmot, které mají různé vlastnosti a kvality a různé kvalitativní složení, protékají lidským tělem. Ještě jednou zopakuji, při jakékoliv meditaci tělem protékají proudy primárních hmot o různé kvalitativní a kvantitativní kompozici! To je velmi důležité pochopit za účelem porozumění, co se při meditace v člověku děje.

A děje se následující.

Proudy primárních hmot („temné hmoty“) začnou protékat skrze člověka a 70-90 procent těchto hmot kvalitativně **nekoresponduje se strukturami lidského těla a se strukturami duše.** Toto může znamenat pouze jednu věc: jestliže osoba medituje intenzívně a po dlouhý čas, všechny jeho či její struktury se stanou zablokovanými odpadními produkty / usazeninami a v menší či větší míře se poškodí. Namísto

evolučního postupu nahoru dostane člověk díky meditaci něco zcela jiného – ztrátu svého evolučního potenciálu získaného během současného i minulých životů.

Někdo by se mohl zeptat – jak to, že „energie“ vesmíru „ničí“ struktury těla a duše a způsobuje evoluční „sestup“?

Odpověď je vcelku jednoduchá. Primární hmoty či „temná hmota“ není ani špatná ani dobrá, jakákoliv hmota jednoduše „je“. Primární hmoty vesmíru mohou být **v souladu či nesouladu se živou hmotou.** Pokud jsou proudy hmot v kvalitativní harmonii se strukturami živého organismu, potom je vše v pořádku. Ale pokud nejsou, nastane v organismu „zanášení“ struktur „odpadními produkty“.

Živá hmota může být vážně poškozena či dokonce kompletně zničena také v případě její úplné kvalitativní harmonie s proudy primárních hmot, pokud je jejich síla příliš velká. Uvedu příklad – lidský nervový systém pracuje na principu přenášení nízkých elektrických potenciálů, také srdce je řízeno nízkými elektrickými potenciály. Pokud necháme tělem projít elektrický proud o napětí milionů voltů, výsledkem je nevyhnutně těžké poškození či smrt. Zásahy bleskem jsou toho názornou ukázkou. Podobně, pokud síla proudů primárních hmot procházejících tělem překročí nosnou kapacitu organismu, je tento postupně poškozován a při dosažení kritické úrovně může být i zničen.

Různí lidé mohou mít různé kvality, a proto i totožná meditace může způsobit významné poškození v jednom člověku, zatímco mnohem menší v jiném, ale podstata zůstává stejná – je to škodlivá činnost. Zde se naskýtá otázka: proč existuje po celém světě tak velké množství různých „učitelů“ a „guruů“, kteří lidem skrze meditace slibují „duchovní růst“? A spousta lidí těmto konceptům podléhá! Bohužel, úroveň vymývání mozků je natolik vysoká, že téměř nikoho nenapadne zamyslet se nad zjevnou věcí: pokud zvýšíme napětí u černobílé televize, výsledkem nebude barevná televize, ale zničená (v nejhorším případě), nebo nějakým způsobem poškozená (v tom lepším případě) černobílá televize.

Stovky milionů lidí po celém světě praktikují různé druhy meditací, a pokud vezmeme v úvahu také motlitbu jako formu meditace, pak se toto číslo vyšplhá k miliardám. Lidé praktikují meditace roky, meditace existuje po staletí, ale dostalo se jim meditacemi toho, co jim bylo slíbeno – duchovní růst, ráj, apod.? Nedostalo se jim nic tohoto druhu...

„Velcí“ Východní učitelé se v principu ukazují být nepoctiví (mírně řečeno)! A to není pomluva nebo shazování pramenící ze závisti, jak jistě má slova označí fanatičtí stoupenci těchto učení. Musím je zklamat – mýlí se! A zde je důvod – mnohem později, v roce 2006, mne osud svedl dohromady se ženou, která držela titul „mahatma“. Jeden z mých studentů se s ní znal a jednoho dne během hovoru zmínil moje metody, restrukturalizaci mozku a radikálně nové schopnosti, které to přináší. Žena-mahatma projevila velký zájem se dozvědět více a dala mému studentu své číslo s tím, ať jí zavolám, což jsem udělal.

Nikdy předtím jsem s žádným mahatmou nemluvil, ale slyšel jsem poměrně hodně o těchto lidech, držící nejvyšší duchovní titul Indie, a byl jsem zvědavý, co jsou vlastně zač, a když mi osud jednoho „přihrál“ do cesty, rozhodl jsem se toho

využít a dozvědět se více. Nezmiňuji zde jméno této ženy, ačkoliv je velmi známá po celém světě. Důležitost není ve jméně, ale v tom, co za tímto vším leží.

Ze všeho nejvíc ji zajímala restrukturalizace mozku a z toho vyplývající nové schopnosti a kvality. Požádala mě, abych u ní restrukturalizaci provedl, ale zavedl jsem hovor jinam a začal s ní konverzovat. Zeptal jsem se jí, zda mi může odpovědět na otázku – odkud Indové vzali své vědění. Bez jakéhokoli zaváhání odpověděla, že sedm Bílých Učitelů je přineslo do Indie ze severu, zpoza Himalájí. To jsem věděl, ale chtěl jsem zjistit, co všechno mahatmové na toto téma vědí a řeknou, jsa nejvyšší duchovní kastou Indie. Byl jsem celkem překvapen, že odpověděla bez vytáček, a že její odpověď byla pravdivá.

Poté jsem položil další otázku: bude člověk, dokonale rozumějící kvantové fyzice, vysvětlovat tuto malému dítěti? Osoba při smyslech to pravděpodobně dělat nebude, protože je to marné, a problém není v dítěti samotném, ale v tom, že ještě nemá potřebné znalosti a zkušenosti, aby to bylo schopno pochopit. S tímto závěrem souhlasila. Potom jsem řekl, že pokud souhlasí, měla by souhlasit i s tím, že sedm Bílých Učitelů předalo Indům-"dětem" pouze základní „abecedu" znalostí. S tímto souhlasila také. Načež jsem se jí zeptal: „Proč potom Indové toto vědění, které jim bylo předáno, šíří jako nejvyšší duchovní vědění a prohlašují je za své, a navíc je šíří značně zkreslené?" Na to už neodpověděla a změnila téma konverzace.

Ve skutečnosti ani žádnou odpověď dát nemohla, lépe řečeno, pokud by dala upřímnou odpověď, poté by všechno, čemu zasvětila svůj život, získalo velmi nežádoucí stín, zcela nekompatibilní s jakoukoliv koncepcí vysoké duchovnosti, a kdyby lhala, o jaké vysoké duchovnosti tady může být řeč? Tedy, jak upřímná, tak lživá odpověď by na východní „vysoce duchovní" učení vrhla těžký stín . Netlačil jsem ji k odpovědi, pro mě bylo vše jasné i bez ní. Pouze jsem nevěděl, že člověk s titulem mahatma, vědíc toto všechno, je schopen klidně pokračovat v hraní „divadla", stavíc se do role „velkého" duchovního učitele Východu.

Jak se ukázalo, nejen mahatmové, ale každý, kdo studuje Védickou univerzitu v Indii, toto všechno ví. Jsou si toho vědomi a přesto pokračují ve stavění se do role nositelů nejvyšších duchovních znalostí Indie. Mlčí a pokračují v lhaní důvěřivým lidem, hlavně bílým lidem, kteří zapomněli na své vlastní hluboké vědění, část kterého kdysi Indům předali. Sociální parazité udělali vše pro „utopení" slavné minulosti bílé rasy do kompletního zapomnění. Celá západní civilizace klečí před „velkou moudrostí Východu", jejíž protagonisté lžou, a navíc vědí o tom, že lžou.

Mohou být takoví skutečně nazváni „velkými" duchovními učiteli, nesoucími světlo vědění a vysoké duchovnosti? Ve světle faktu, že vědomě lžou, myslím že **nikoliv**.

Navíc, po obdržení určitých základních vědomostí od sedmi Bílých Učitelů, lidé Dravídie (starověké Indie), předkové dnešních Indů, značně a vědomě zkreslili obdržené vědění, zanesli do „kvantové fyziky", kterou obdrželi, mnoho „svého porozumění". A nyní jsou tyto útržky Védického vědění aktivně vnucovány potomkům těch, kteří kdysi toto vědění předkům Indů přinesli, ale byli v průběhu věků přinuceni je sami zapomenout.

Je zajímavé, že sociální parazité aktivně pomáhají moderním „guru“ šířit „světlo“ jejich vědění těm, jejichž plnohodnotné védické vědění bylo po staletí ničeno a eliminováno společně se všemi jeho nositeli!

Sociální parazité dávají moderním „duchovním“ učitelům k dispozici veškerou podporu masmédií: televizi, rádio, noviny a magazíny, internet – vše je zaplaveno systémy a metodami různých východních „guru“; jsou publikovány miliony knih nejrůznějších „spirituálních“ trendů. Sociální parazité vynakládají obrovské úsilí na vytváření a kultivaci nadšení pro východní „duchovní“ učení na všech úrovních společnosti.

Myslíte, že se sociální parazité najednou začali starat o dobro lidí? Myslíte si, že se z ničeho nic naprosto změnili?

Vůbec ne! Propagováním východních „guru“ všemi možnými způsoby se sociální parazité snaží zajistit, aby autentické védické vědění nebylo mezi lidmi bílé rasy nikdy obnoveno, a masová média, která kontrolují, dělají vše pro diskreditaci byť i jen myšlenky na védické vědění bílé rasy.

Když v tom selžou, pokusí se buďto dosadit do čela skupiny, která studuje a propaguje pravé védické vědění, svého člověka, nebo používají úplatky, vydírání, hrozby a další podobné metody k tomu, aby přinutili lidi, kteří začali ostatním přinášet védické vědění, konat takovým způsobem, aby mohlo být vše zkresleno a zdiskreditováno! Často používají obě metody současně.

Takže, sociální parazité na jedné straně široce podporují „velké“ východní učitele na všech úrovních, a zároveň pronásledují všemi možnými prostředky ty jedince bílé rasy, kteří se pokoušejí oživit pravé védické koncepty! Tento stav věcí ponouká k určitým myšlenkám a závěrům, nezdá se vám? Jakékoliv nezávisle smýšlející osobě je vše jasné.

Stejná situace může být pozorována ve vědě. Za účelem zatajení faktu, že starověký ruský jazyk je základem pro všechny jazyky bílé rasy, lingvističtí „vědci“ vymysleli koncept Indo-Evropských jazyků. Takto to vypadá, že všechny moderní jazyky bílé rasy vzešly ze sanskrtu, jinými slovy, mají původ ve starověké Indii, a stejně tak, že všechny skupiny lidí bílé rasy vzešly odtamtud.

To je kompletní absurdita, kterou všichni odmítají vidět a lidé, kteří ji spatří, jsou označováni za blázny a vystrnaděni ve vědecké komunitě za okraj „akceptovatelného“. Neexistuje žádný důkaz, že kmeny bílé rasy na území Indie žily. Archeologické vykopávky nenalézají žádné stopy jejich masové přítomnosti na tomto území. Lidé, pro které byl Sanskrt mateřským jazykem, na území Indie nikdy nežili ani v minulosti, ani v současnosti. Dokonce i před tisíci lety pouze indická elita, kasta Brahmanů, měla v Indii přístup k Sanskrtu a lidé ostatních kast jej dostali šanci studovat teprve ve 20. století, ale po celý čas Sanskrt byl v Indii **mrtvým jazykem!**

Tyto „vědecké“ teorie byly zavedeny za účelem zatajení faktu, že sanskrt se do starověké Indie dostal během dvou Árijských výprav. První výprava začala v roce 2817 podle slovanského kalendáře (*od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu - „U.M.H.CH“, pozn. překl.*) (2692 př. n. l.) a byla vedena z Bělovodí (západní Sibiře), a jednotky se stáhly zpět v roce 2893 U.M.H.CH. (2616 př. n. l.). Během druhé

výpravy do Indie v roce 3503 podle slovanského kalendáře (2006 př. n. l.), byl chán Uman (nejvyšší žrec světlého kultu bohyně Tary) určen jako duchovní poradce krále „lesních lidí“ (Drávidů). Přesně po tomto druhém „dobytí“ zůstali někteří Árijci v zemích Drávidů a byli to právě jejich potomci, kteří zformovali vládnoucí kastu Indie – Brahmány (kněze) a válečnickou kastu – Kšastrije.

Árijští bojovníci udržovali čistotu rasy po tisíciletí, ale pak se museli začít mísit s místní populací, aby předešli degeneraci. Mísení mělo díky rigidnímu kastovnímu systému, který vytvořili, omezený charakter. Proto mají v moderní Indii příslušníci těchto kast velmi světlou až bílou kůži a někdy modré nebo zelené oči. Lidé náležející k těmto dvěma kastám, hlavně však brahmáni, studují a znají sanskrt, což je... **ruština**, ačkoliv zmrazená několik tisíc let v čase!

Ze starověké Indie (Dravídie) nikdy nenastal žádný exodus „Indo-Evropanů“! Sociální parazité překroutili vše. Byli to potomci (děti a vnuci) Slovano-Árijců, kteří přišli do starověké Indie během první Árijské výpravy, kteří se po 76 letech vrátili do své vlasti – Bělovodí (západní Sibiře). Při druhé Árijské výpravě do Indie zůstali někteří Slované-Árijci v Dravídii i poté, co vypudili kněžky kultu Kali-Ma za hranice, a jejich větší část se domů nevrátila; ze starověké Indie odešli na západ a jihozápad a usídlili se v Mezopotámii, kde si podmanili místní kmeny a vytvořili několik nových Slovano-Árijských států, z nichž nejznámější je Perská říše.

Aby podložili své pohádky o Indo-Evropských jazycích a kmenech, které odešly ze starověké Indie, použili sociální parazité přesně tento fakt. Snaží se tím odvést pozornost od pravdy, že všechny jazyky bílé rasy byly založeny na **jazyce Slovanů-Árijců**[25]! Sociální parazité dělají vše pro to, aby rozšíření této informace zamezili.

Nejsou bohužel jediní. Když „velcí“ védičtí učitelé dorazí do Ruska, jsou překvapeni z ruského jazyka, hlavně ze severního dialektu. Říkají jak jsou šťastní, že slyší **živý sanskrt**, čímž potvrzují, že **ruština je sanskrt**, ale když východní „mudrci“ zažijí „nevýslovné blaho“ setkání s živým sanskrtem, velmi rychle na to zapomenou a pokračují v šíření „jejich“ Velké Védické Kultury a „jejich“ starobylého pra-pra-jazyka – sanskrtu – do celého světa!

Bez ohledu na úhel pohledu, to, co jsem popsal, nemůže být vlastní nositelům světla! Nechtěná lež založená na nevědomosti je nedorozumění, ale **vědomá lež je zločin!** Takže, je zde otázka: komu slouží a na čí „mlýny“ tito „velcí“ východní učitelé nahánějí vodu a kam vedou ty, kteří jim věří?

Je tady další aspekt...

„Velcí“ východní učitelé slibují svým následovníkům „neuvěřitelné“ schopnosti. O jaký druh „neuvěřitelných“ schopností se jedná? Jsou to následující: schopnost opustit fyzické tělo; člověk se může vydávat na tzv. astrální výlety a, pokud má „dostatečné“ štěstí, může dosáhnout stavu **nirvány** nebo **absolutna** a zažít nepopsatelnou „extázi“. Avšak ani jeden z „velkých“ učitelů nevysvětluje, co je nirvána obecně a stav nirvány konkrétně, a co se s člověkem stane, pokud se v něm

25 Jsou čtyři druhy písem Slovanů-Árijců: *D'Árijské Tragy*, které byly základem písma Egejské civilizace a egyptských, čínských, mezopotamských, korejských a japonských znaků (obrázkového písma); *Ch'Árijské Runy*, použité v sanskrtu; *svjatoruské Obrazy*, které sloužily jako základ pro abecedy evropských zemí a *Molvitsa*, jež sloužila jako základ pro písmo Etrusků a Féničanů. (E.L.)

ocitne. Kromě popisů ponoření se do extáze nikdo nic nevysvětluje.

Když o tom slyším nebo čtu, vzpomenu si na výsledky experimentu s krysami. Byla jim do mozku do centra potěšení vpravena elektroda a připojena na elektrický obvod. Speciální deska sloužila jako spínač obvodu. Když byla stisknuta, krysa zažívala blaho. Vychytralé krysy začaly mačkat desku a pokračovaly v tom bez přestávky, dokud se nevyvrátily mrtvé! Jediný „komfort" pro ně byl ten, že zemřely ve stavu blaženosti. To jsou analogie, které mi vytanou na mysl, když slyším nebo čtu o „vyšších" duchovních úspěších. Rychle, rychle k „dokonalosti" – najdete tam fyzickou a duchovní smrt, ale „blaženou"!

Co se týká astrálního cestování a opouštění fyzického těla, je to úroveň mateřské školky, nikoliv vyšší schopnosti! Ale dokonce ani tyto nejsou dosaženy všemi následovníky. Ve skutečnosti je užitečnost těchto kontemplativních astrálních výletů rovna nule. A zároveň jsou metody nabízené stoupencům těchto „učení" extrémně nebezpečné a ve výsledku mohou vést k destrukci lidského ducha! To je to, co hledači duchovní dokonalosti namísto duchovního růstu dostanou!

Mezitím po celém světě stovky milionů lidí meditují za použití různých metod toho či onoho „velkého guru" a všichni čekají na osvícení a duchovní růst, jež nepřichází! Lidé se mění v motýly, kteří letí za světlem, ale namísto získání slíbeného se postupně spalují ve falešném světle, jež jim jejich „guru" nabízejí, protože v procesu meditace se vzdávají jediné hodnotné věci, kterou mají – své **vitální síly** – ve prospěch parazitických systémů, které stojí za oněmi „guru". Lidé odevzdávají přesně to, co je pro duchovní růst potřeba, a bez čeho žádný duchovní růst a obecně ani tvořivost **nejsou možné!**

Tento druh cynismu „velkých guru" vypadá jako zlomyslná urážka směrem k slepým lidem, kteří hledají duchovnost a osvícení! „Velká matka" Sahaja-jógy Šri Mataji Nirmala Devi (Nirmala Srivastava) svým následovníkům otevřeně říká, že pokud během meditace na ni osoba cítí chlad podél páteře, je on nebo ona zachráněn(a): všechny problémy a nemoci zmizí a člověk dále nemusí nic dělat atd. atd.

To nejsou „pomluvy" „velké" ženy, ale to, co **ona sama píše** ve své autobiografické knize *Meta Modern Era*[26], kterou mi Naděžda Jakovlevna Anšukovová poslala do San Francisca počátkem roku 2006. Ona a další lidé chtěli znát můj názor na knihu a Sahaja jógu obecně. Mohu získat jasný obraz něčeho skenováním a následnou analýzou informace, ale dávám přednost tomu, hodnotit něco nebo někoho na základě informací, které pocházejí od dané osoby přímo. Proto je kniha *Meta Modern Era* ideální zdroj informací pro to, aby člověk o ní a jejím učení získal představu – je to její autobiografie. Tvrzení a koncepty v knize představené nejsou zkresleny jinými lidmi, ale odrážejí postoj autorky a její vlastní závěry.

Když jsem knihu začal číst, překvapilo mě, že autorka naprosto postrádá pochopení toho, o čem hovoří a píše. Získal jsem dojem, že kniha byla napsána negramotnou osobou někde na úrovni hospodyně. Hospodyně může být velmi

26 «Метасовременная эпоха», Москва, издательство «Московский Союз Сахаджа Йогов», 1998.

vzdělaná osoba, ale kniha byla napsána **na úrovni hospodyně.** Na tom by nebylo nic špatného, kdyby ta žena nedeklarovala dosažení „sebe-realizace“ a nešířila své pochopení „duchovnosti“ do světa. Byl jsem v úžasu, jak popsala „probuzení“ své kundalíní. Barvitě popsala západ slunce na břehu indického oceánu a jak spatřila oranžovo-červenou kouli energie pohybující se od její kostrče podél páteře, která ji explodovala v hlavě! Tato epizoda sloužila jako základ tomu, aby celému světu deklarovala, že dosáhla **sebe-realizace a vyššího pochopení** a, co je nejzajímavější, že nyní může ostatní učit to stejné!

Když jsem četl tato „odhalení“, nemohl jsem si pomoct nebýt překvapen: osoba, která je napsala, **nerozuměla ani na základní úrovni tomu, co se jí stalo**, navzdory faktu, že byla narozena v Indii do rodiny patřící ke kastě maharádžů, a takové elementární věci vědět **musí**, ale ona je nevěděla!

Aby všichni rozuměli mému překvapení, uvedu nějaká vysvětlení. Červená barva indikuje, že je člověk ve stresu a na pokraji psychického vyčerpání. Oranžová barva je indikátorem sexuální energie, v tomto případě její nadměrné akumulace. Doufám, že není třeba dále rozvádět, co to znamená. A popis oranžovo-červené koule stoupající jí podél páteře a explodující jí v hlavě mluví sám za sebe, alespoň co se mě týká. Zdržím se z respektu vůči ní jako ženě detailního výkladu toho, co se jí stalo a co to ve skutečnosti znamená, ale chtěl bych říct pár slov ohledně energie kundalíní a jejím probouzení podle konceptů vyšších indických jogínů.

Oni používají „probuzení kundalíní“, aby vytlačili svého ducha z fyzického těla, což nazývají únik do astrálu. Správně kontrolované uvolnění energie kundalíní jednoduše vykopne ducha z fyzického těla, ale člověk si musí dávat pozor na ochranu mozkových struktur, jež jsou zodpovědné za navrácení ducha zpět do těla, aby při tomto procesu nebyly zničeny. Proto je první „probuzení kundalíní“ obvykle vedeno zkušeným učitelem, který v případě nutnosti kontroluje uvolňování energie a vede ji potřebným směrem.

Ale dokonce i tato preventivní opatření někdy nejsou schopna uhlídat všechno, duch „vykopnutý“ z fyzického těla se nemůže vrátit zpět do těla a člověk **upadne do bezvědomí nebo zemře na místě**. Tak či onak, uvolnění energie kundalíní je jen nástrojem používaným pro opuštění fyzického těla, ale tento jev sám o sobě **neznamená duchovní dokonalost!** Když je energie kundalíní nasměrována do hlavy, osoba zažívá euforii a extázi, protože struktury mozku se v procesu umělého a násilného opuštění těla nuceně otevřou jiným úrovním reality a lidský mozek je prosycen proudy hmot z těchto úrovní. Avšak to není žádným způsobem spojeno s duchovním růstem a tím méně pak s duchovní dokonalostí! Je to pouhý mechanismus nebo metoda, jež se používá na vykopnutí ducha ven z těla.

Jestliže je euforie, již osoba zažívá při tomto druhu opuštění těla, považována za **projev „vysoké“ spirituality**, potom jsou všichni **drogově závislí „vysoce duchovní“ lidé**, protože dosahují podobné euforie pomocí drog. Výsledek je stejný, pouze metody jsou odlišné! Mimo to existuje několik jiných metod opuštění těla, jež nejsou tak barbarské a nebezpečné, jako uvolnění vitální síly z kundalíní!

Takže, zážitek, který se stal naší hospodyni, mimochodem, sama se tak nazývá,

byl jen spontánní uvolnění její vitální síly, jež vyústil v její hlavě v explozi, když oranžovo-červená koule dosáhla mozku, jak to ona popisuje. Jedním z hlavních důvodů byl velmi silný a dlouhodobý nervový stres, který tehdy zažívala. Takže, mylně si vyložila, co se jí v důsledku spontánního uvolnění energie stalo, protože to ve skutečnosti nemělo s duchovním růstem zhola nic společného. Probuzení či uvolnění kundalíní nemůže být žádným způsobem považováno za **dosažení duchovní dokonalosti**! Navíc, nevede to k ničí seberealizaci, jak tato „velká matka" deklaruje, ani jejích následovníků, jež cítí „chlad" kolem páteře, ani jí samé! Jakákoliv seberealizace se děje skrze vědomé skutky, kdy osoba plně chápe odpovědnost za každý svůj skutek.

Byl jsem také překvapen jejím pasivním postojem nevměšování, jehož příklady uváděla v knize. Může osoba, která dosáhla duchovní dokonalosti, opravdu něco takového říct?! Popisuje poněkud zlou situaci, jejíž byla svědkem v londýnském vlaku, pokud se nemýlím. Ale ze všeho nejvíc jsem byl šokován pokrytectvím, jež kniha obsahuje. Šri Matadji Nirmala Devi popisuje své rozhořčení ohledně guruů, jež za své učení berou peníze, a ujišťuje, že sahaja-jógíni neberou peníze, ale naopak, dávájí dárky, aby učinili jinou osobu šťastnou. Popisuje duchaplný příklad: do obchodu vejde sahaja-jogín se svým přítelem, který spatří předmět, jež by si velmi přál. Sahaja-jogín nemá dost peněz a požádá prodavače, aby mu předmět schoval do té doby, než shromáždí potřebnou částku. Později přijde zpátky do obchodu, věc koupí a dá ji svému příteli, který je z toho velmi šťastný.

Zde pozorujeme nenápadnou „radu" následovníkům sahaja-jógy: on nebo ona by měl(a) cílit na přinášení radosti svým sousedům skrze dárky. A kdo je sahaja-jogínovi nejbližší a nejdražší? Pochopitelně „velká matka", protože každé setkání stoupenců začíná hodinovým chvalozpěvem jejich „matky", čehož výsledkem jsou desítky jejích paláců po celém světě, stovky drahých aut, šperky a mnoho dalších cenných dárků a samozřejmě „tuny" peněz, jež stoupenci štědře odevzdávají do ochotně rozmístěných darovacích uren.

Je zajímavé, že ani ona ani její pomocníci v tomto „svatém" podnikání neplatí daně, ale ti, kteří dary odevzdávají, ano. V USA například není dar položka osvobozená od daně. Přesněji řečeno, když člověk zaplatí všechny daně, má právo darovat jedné osobě deset tisíc dolarů osvobozených od daně. To je v případě peněžního daru, ale v případě předmětu může být z daní odepsáno pouze padesát dolarů z ceny, bez ohledu na hodnotu předmětu, což znamená, že osoba utrácí peníze jednak na dárek „velké matce", a **padesát pět procent** jeho ceny jde navíc státu. Představte si, jaké náklady člověk bude mít, pokud jí daruje něco opravdu drahého, jako například luxusní palác. Nu, podle Sahaja-jógy by měl být nevýslovně šťastný, protože udělal své milované „matce" svým dárkem radost!

Mohl bych v popisování „vysoce duchovních" odhalení této knihy pokračovat, ale zmíním už jen jedno, čímž celou tuto záležitost ukončím. Píše, že světová vláda by měla přejít do rukou sahaja-jogínů, protože tito jsou již seberealizováni a vypadli z koloběhu reinkarnace! Avšak než se k tomu v knize dostane, přesvědčuje čtenáře, že když sahaja-jogín dosáhne seberealizace, neměl by už dělat nic, a pokud dělá, jeho

akce budou neutralizovány, protože je osvobozen od karmy, což znamená, že **nesmí dělat nic!** Trvá na tom, že každá akce, kterou člověk vykoná, je „odpracovávání" jeho karmy, ale nevysvětluje, co karma je a o několik stran později říká, že jen sahaja-jogíni by měli vládnout světu!

Není to neočekávaný obrat? Aby mohl vládnout světu, musí daný jedinec vykonávat každý den enormní množství akcí a být za ně zodpovědný. Avšak tento rozpor ji neuvádí do rozpaků, což je celkem pochopitelné – jedná se přece o **vládnutí světu!** Sahaja-jogíni „osvobození" od karmy mohou světu vládnout navzdory jejímu výroku, že seberealizovaný sahaja-jogín by neměl nic dělat, včetně jí samotné! Ale ona cestuje po celém světě, pořádá setkání, setkává se s lidmi, dává rady, dokonce svým stoupencům vybírá snoubence a snoubenky a neustále přijímá chválu a přebírá **dary**, které pohotově používá, zvláště, pokud je to zámek nebo palác.

To není pomluva „nádherné" osoby, ale její vlastní nápady, se kterými se v knize netají. Jsem jen překvapen, že mnoha lidem, kteří tu knihu četli, unikají tak zjevné věci. Co mě naopak **nepřekvapuje** je fakt, že ji sociální parazité tak aktivně propagují a velebí po celém světě. To by samo o sobě mělo být varováním pro všechny stoupence, protože sociální parazité nelítostně likvidují všechny a všechno, co je může jakkoliv poškodit.

Je tady další moment, který s tématem přímo nesouvisí. Ve své knize Šri Matadji Nirmala Devi cituje pár veršů staroindické básně a žalozpěvu, jejichž krásu mohlo obdivovat jen pár lidí, dokonce i v dobách před více než tisícem let, protože autor napsal své verše v **sanskrtu.** Jinými slovy, v **ruštině!** Před tisíci lety totiž nebyli na území staré Indie lidé, jež byli schopni mluvit sanskrtem, a ani nemohli být, protože takoví lidé ve starověké Indii nikdy nežili, ale žili ve Velké Ázii (*Velikaja Asia – také Rasénie*, *Tartarie, Bělovodí atd.*), nyní známé jako Rusko! Pouze potomci těch, kteří zůstali v Indii po druhé árijské výpravě, si uchovali v paměti vzpomínku na své předky, RUSy.

Takže, otázka Naděždy Jakovlevny Anšukovové mě přivedla ke knize, která mi ukázala, že za maskou „velkých" východní učitelů se skrývá zkreslený pohled na svět a **ignorance**. Je zajímavé, že jsou to oni sami, kdo svou **ignoranci** odhalují ve svých životopisech. Sebe-odhalení ignorance „velkých guru" je nejlepší metoda jejich demaskování. Ačkoliv se někteří východní učitelé nepochybně snažili a snaží najít pravdu a světlo, základ, na kterém staví, byl od počátku deformovaný. Naneštěstí pro ně to nemohlo být jinak, protože když malé děti nechtějí „vyrůst z krátkých kalhot" a namísto toho začnou přeříkávat „kvantovou fyziku" na své úrovni, vnášejíc do ní vlastní „porozumění", nic dobrého z toho nevzejde.

Takže, lidé, nespěchejte líbat zemi, po které prošli „velcí" východní učitelé: uděláte lépe, když se zaměříte dovnitř sebe a probudíte svou spící genetickou paměť a poté pochopíte, že byste hledali na špatných místech! Vzpomenete si a pochopíte, že to byli vaši předkové, kdo starověkým Indům (Číňanům, Egypťanům, Májům, Aztékům, Inkům, ...) předal nějaká zrníčka pravdy, kteří je uchovali, ale časem zkreslili, takže ztratily původní jiskru světla a uchovali si jen externí obal. Když to pochopíte, nebudete klečet a zpívat hodinové chvalozpěvy **hospodyni**, která si

usmyslela, že dosáhla **duchovní dokonalosti** jen proto, že jí oranžovo-červená koule **explodovala** v hlavě!...

Ale proč lidé klečí, proč „velkou matku“ hodiny velebí? Jedním z principiálních důvodů tohoto jsou její sliby osvobození od **nemocí**, **finančních problémů**, atd., za účelem jejichž naplnění ji musí člověk jen **velebit a ucítit chlad podél páteře**! Jestliže člověk ucítí „chlad“ podél páteře, všechny jeho problémy mají **zmizet**, ale ony **nezmizí**! A člověk začne velebit „velkou matku“ s větším zaníceném, „daruje“ jí poslední peníze, pokouší se ucítit ten „**správný chlad**“, ale problémy zůstávají, přesněji řečeno, hromadí se a zvětšují se, protože problémy zmizí, jen když proti nim člověk aktivně bojuje, namísto čekání na jejich zázračné „vypaření“.

Vzpomínám si na starý kreslený film. Obyčejný sovětský kluk se dostal do pohádky a potkal dva kamarády schopné splnit mu každé přání. Kluk si řekl o koláče, zmrzlinu, sladkosti, atd. a uvelebil se v trávě, očekávajíc sladkou hostinu. Kamarádi materializovali vše, co si objednal, a … vše snědli sami. Kluk se v úžasu zeptal: „Vy je za mě i jíte?“ „Jistě“ – zněla odpověď.

Takže, v čem se stoupenci sahaja jógy liší od protagonisty kresleného filmu? V ničem! „Velká matka“ a její nejbližší kruh za ně honosně jedí, a oni jen čekají na vyplnění slibů, jež jim byly dány. Čekají a čekají a vroucně si přejí, aby se vyplnily, ale neděje se to. Naneštěstí nechápou, že pouhé přání nestačí! Je třeba konat, prací a potem řešit problémy, **bojovat s nespravedlností** a bojovat aktivně!

Sociální parazité však dosáhli použitím sociální zbraně na naší planetě mnoho. Jimi vytvořené a mezi lidi rozšířené náboženství založené na judaických principech v prvé řadě vykosilo v přímém i přeneseném smyslu slova silné lidi, jinými slovy nositele alfa-genetiky každého národa, a zbytku vnutili pasivitu, jejíž podstata leží v tom, že člověk musí bez reptání přijímat otrocký úděl a tehdy … se mu Bůh Hospodin odvděčí posmrtným životem v ráji!

Nakonec sociální zbraň parazitů vykonala své temné dílo. Mnoho lidí se stalo nositeli jejích následků a záměru. Sociální zbraň vedla ke vzniku sociálních nemocí, které v sobě nesou „sociální komplikace“ různého stupně a s různými stupni následků, z nichž jedním je **sociální a individuální pasivita!** Lidem bylo naočkováno, že by sami neměli dělat nic, jen čekat na milost shůry, a oni takovou pozici přijali! Zda od Boha Hospodina nebo kohokoliv jiného – na tom nezáleží, záleží jen na tom, že je nutné být **jen připraven přijmout blaho jako hotový produkt!** A není důležité, co přijmout – život v ráji nebo seberealizaci, důležité je, že to někdo nebo něco udělá za vás! A je třeba být jen trpělivý a blahosklonně přijmout onen „**dar**“!

A lidé hodiny uctívají svého Boha, klaníc se mu v otrocké oddanosti a poslušnosti a slibujíc odevzdání se osudu, aby se jim za odměnu dostalo „**věčného**“ **života v ráji**, i když až po smrti; nebo dalšího „velkého guru“, aby skrze „chladu“ podél páteře dosáhli seberealizace! Bohužel, velmi mnoho lidí si osvojilo větší či menší parazitické rysy. Lze říct, že parazité infikovali lidi parazitismem, protože lidé začali být přesvědčení, že někdo nebo něco je zavázán(o) jim vše dát – vždyť pohleďte – my jsme tak růžoví a sladcí, tak dobří a udělali jsme vše, co bylo žádáno,

nyní nám dej, co bylo slíbeno!

Ale sliby budou muset počkat! Člověk musí počkat až do smrti, aby obdržel odměnu ve formě života v ráji. Ale „obdrživše“ rajský život, už se nevrátí a nepovypráví o tom... kvůli této myšlence například v křesťanství zavedli velmi chytrý tah – dohlédli na to, aby samotná myšlenka reinkarnace byla kacířstvím: koncept reinkarnace, jež se objevuje v pracích teologa Joanna Itala, byl ekumenickým koncilem odsouzen v roce 1082 n. l., jeho práce byla prohlášena za kacířství a on sám byl exkomunikován.

O křesťanství už jsem psal dříve a na faktech dokázal, že ten, jehož nazvali Ježíšem Kristem (skutečné jméno – Radomír) byl ukřižován v Konstantinopoli (Jeruzalémě) 16.února 1086 n. l.! Připomenu, že jeho jméno – Radomir – značí v přímém smyslu slova „radosť mira“ („radost světa“) neboli „nesoucí radost světa“! A slovo RADOST (původně bylo slovo psáno jako RADAST) – značí **dané (pocházejíc od) Ra** nebo **světlo Ra**! To, že služebníci tzv. řeckého náboženství – kultu Dionýsa – v roce 1082 n. l. ze své doktríny plně vykořenili myšlenku reinkarnace prakticky v té stejné době, kdy se Radomír vydal zachránit ztracené ovce domu Izraelského, není zdaleka náhoda. Také není náhoda, že proti jeho učení, založeném i na pochopení reinkarnace, udržovaném po jeho smrti na jihu Francie Marií Magdalénou, byly papežem Innocentem III. v letech 1209-1229 organizovány takzvané albigenské křížové výpravy. Za necelých dvacet let křižáci vyhladili do posledního všechny, včetně dětí, následovníky pravého učení Radomíra-Krista.

Vzniká otázka: proč ekumenický koncil prohlásil myšlenku reinkarnace za kacířství až v roce 1082 n. l., proč ne dříve?

Příčin je několik, první a hlavní z nich spočívá v tom, že kulty Osirise-Dionýsa byly nuceny lidem majícím védické vnímání světa, pro které byl jev reinkarnace duší přirozený a naprosto jasný! A sociální parazité stojící za těmito kulty neměli pochopitelně šanci prudce zaměnit kult slunce, stojící na védickém světonázoru, za kult smrti – měsíční kult. Proto z védického světonázoru vytěsňovali „nadbytečné“ koncepty, které jim bránily ve vytvoření ideální sociální zbraně, jen postupně. Za druhé, konec 11. století – to je čas aktivních skutků Radomíra-Krista, a šéf-kněží nemohli ve svých řadách dopustit ohledně této otázky rozkol, protože zbytky védického vnímání světa v kultu Dionýsa mohly u věřících zapůsobit na genetické úrovni a ti by se v důsledku toho mohli vrátit k plně védickému vnímání světa, které šířil Radomír! Když se jim podařilo Radomíra zastavit, počkali sto let, až všichni svědkové skutečných událostí zemřeli, a ohněm a mečem vpadli na jeho následovníky. Dokonce ještě počátkem 13. století **nechtěli** mnozí kardinálové **jít proti jeho pravému učení!**

Proč byla kněžím myšlenka reinkarnace duší nebezpečná?!

Zdálo by se, co je na tom, zda reinkarnace duší ve skutečnosti existuje či ne? Není to jednou za osmnáct a jednou bez dvou za dvacet? Ale to jen na první pohled! Ve skutečnosti je koncept reinkarnace duší takzvanému křesťanství smrtelně nebezpečný! Vše tkví v tom, že základní doktrína křesťanství je založena na konceptu, že člověk musí bez reptání přijímat vše, co mu Bůh přichystal jako tresty

za hříchy nebo jako zkoušky pevnosti víry. Pokud to vše člověk **pokorně přijme**, pak ho po smrti čeká **věčný život v ráji!**

Hlavní podmínkou pro vstup do posmrtného ráje se jeví přijmutí všeho bez vzdoru, bez ohledu na to, jaké zkoušky a tresty Bůh člověku seslal. A jen tehdy... ho čeká věčný nebeský život! Trp otrockým životem, ponížením, urážkami, pokorně sleduj, jak ti berou i to poslední, jak se vyvyšují nad tvoje nejbližší a nejdražší, jak znásilňují tvoji ženu, dceru... vše to nejsou než tresty za tvoje hříchy nebo zkoušky pevnosti tvé „víry“ v Boha! Podle křesťanství, pokud je člověk zdráv, šťastný a bohatý – znamená to, že ho Bůh opustil, že ho nemá rád, a když je člověk nemocný, chudý a nešťastný – tehdy ho Bůh obdařil svojí láskou!

Člověku se vnucuje, že to musí všechno přijmout, a ještě blahořečit Všemohoucího za jeho „lásku“, a tehdy, a jen tehdy, je mu zaručena bezplatná vstupenka do ráje, do věčného života! Ale pokud je reinkarnace duší skutečností, pak tato návnada nefunguje! Člověk začne pokládat „nadbytečné“ otázky o tom, kým se může stát v příštím životě, pokud v tomto přetrpí strádání a tresty, a také, proč by to vlastně měl snášet, jestli se znovu narodí a bude znovu strádat a trpět? Také se může ptát, co bude s těmi, od kterých strádání a utrpení přijímal? Znamená strádání v tomto životě, že se příště narodí bohatý a šťastný? A tak dále..

Takové a mnoho dalších „nesprávných“ otázek budou lidé pokládat, pokud budou znát pravdu o tom, že se duše mrtvých znovu inkarnují, a většina z nich bude strádat a trpět i v nových inkarnacích stejně, jako trpěli a strádali v předchozích. Bude se to dít do té doby, dokud je budou sociální parazité schopni nalákat sliby na to, co se nikdy nestane, jen aby hloupí gojímové zůstali otroky a zabezpečovali jim luxusní a bezstarostný život a přitom ještě šťastně vítali smrt, která je branou k „doručení“ slíbeného! Pouhý fakt, že křesťanství člověku slibuje věčný posmrtný život v ráji, hovoří o tom, že je to **měsíční kult – kult smrti!**

A těm, kterým se taková perspektiva příliš nezamlouvá, předkládají sociální parazité druhou variantu štěstí a prosperity! Takové varianty, jako sahaja-jóga – stačí jen dostatečně velebit „velkou matku“ a cítit zároveň chlad kolem páteře – a je to! Všechny problémy, nemoci, překážky samy od sebe zmizí, a kdo tomu naprosto věří, získá vše! Jen nezapomenout modlit se a velebit „matičku“, a ona člověka obdaří seberealizací a osvobozením z „karmického kolotoče“! Jen nezapomenout i osvobodit své kapsy od již nepotřebných peněz, které už více člověk nepotřebuje, zato jeho „velké matičce“ se velmi hodí při stavbě jejího dalšího paláce! A nezapomenout také pociťovat radost nad dalším drahým dárkem jeho „velké matičce“ – pak je plná seberealizace zaručena!

A zástupy lidí míří do kostelů, kde nechávají své poslední peníze a otrocky prosí Boha Hospodina o spasení, vyléčení a věčný život v ráji. Jen tito lidé nečtou „svaté knihy“, v kterých je psáno, že všichni **gójové jsou určeni na roli otroků**, a jejich bohatství a bohatství jejich zemí patří pouze „**vyvoleným**“, protože **světlo Boha je světlo jen pro vyvolené a je temnotou a chaosem pro všechny ostatní!**

Stejně tak slepí fanatici nečtou knihy jako «Metasovremennaya epoha» (*Meta Modern Era)*, v kterých je vše otevřeně napsáno! A nechtějí vidět, že nemoci nikam

nezmizí, problémy se jenom zvětší, peníze se z nebe sypat nezačnou atd. Vlastně moment – peníze se z nebe sypou nepřetržitým proudem, ale jen … jen na hlavu „velké matičky“, jejím pomocníkům a jim podobným!

Zapomněli všichni lidé na pohádku o Pinokiovi, kterého přesvědčili zakopat jeho pět zlatých mincí na Pole zázraků v Zemi bláznů, aby z nich na jaře vyrostl strom, na kterém uzraje tisíc zlatých? Zdá se, že tuto a podobné pohádky všichni znají, ale když je jim taková možnost nabídnuta, jen „podaná“ v lepším „obalu“, běží hned na určené „Pole zázraků“ a spěchají zakopat svých „pět zlatých mincí“!

Protože věří, že z jejich „zlatých mincí“ určitě vyroste velké množství nových zlatých mincí, omlazujících jablek, jablíček ze stromu poznání z rajské zahrady, která odkryjí všechna tajemství vesmíru, atd., atd. A není třeba bojovat s nespravedlností, není třeba namáhat se v potu tváře, dosáhnout osvícení poznáním, není třeba bojovat sám se sebou, kapku po kapce ze sebe vystrnadit otroka, protože se objeví kouzelník a mávnutím hůlky splní všechna přání!

Velmi hluboko se v mozcích lidí usadila nákaza vše-zadarmo-a-bez-námahy a lidé jsou připraveni omezit své úsilí na minimum, a toto úsilí je z většiny spotřebováno na klečení na kolenou a prosení, ale nikdo se nepozastaví a nezeptá se, co jsem udělal, abych si prosené zasloužil?! Lze se do smrti modlit k Bohu, aby se na poušti objevila voda a zachránila před smrtí – ale neobjeví se! Ale jestliže člověk využije vědomostí a není líný zapotit se a vykopat studnu, na správném místě najde vodu dokonce i na poušti a zachrání sebe a mnoho dalších od smrti žízní!

Jen člověk sám, svou prací, svou silou vůle a bojem proti nespravedlnosti může své problémy vyřešit a pomoct i druhým! To je jediná cesta! V Rusku je jedno přísloví: „Volnému (svobodnému) – vůle, spasenému (zachráněnému) – ráj“! Mnozí je používají, ale nechápou jeho podstatu. A ta je velmi odhalující a významná. Svobodný člověk je sám pánem svého osudu a jeho tvůrcem, ale otroku na duši nezbývá než pokorně čekat na smrt, aby získal „věčný život v ráji“! Je zajímavé, že ti, kteří ostatním slibují „posmrtný život v ráji“, dávají „z nějakého“ důvodu přednost tomu samému „rajskému“ životu už zde, na „hříšné“ Zemi! Není to zvláštní „rozpor“?!

„Komplikacím“ sociálních nemocí se v dnešním světě málo kdo vyhnul! Zdá se, že „bacily“ parazitismu pronikly všude, jsou ve vzduchu, ve vodě, v zemi! O tom, že to tak je, jsem se přesvědčil na vlastní kůži na příkladu svých studentů, jak v SSSR, tak v „prosperující“ Americe. Přijde za vámi člověk a řekne, že celý život snil o nalezení vědomostí a schopností, a když je získá, je připraven sloužit celému lidstvu! Jistě, ne všichni použili přesně tato slova, ale podstata byla stejná. Takže jsem jim transformoval mozek, posunul jejich duchy ve vývoji miliony let napřed, dal nové schopnosti a kvality, důkladně vysvětlil jak, kdy a proč by je měli používat správně, vysvětlil jsem odpovědnost za každou akci a všechna pravidla konání a nakonec objasnil, že nyní je třeba jen konat.

Z „nějakého důvodu“ však prakticky nikdo ze studentů nezačal pracovat s lidmi, jak je nutné, aby člověk získal potřebné zkušenosti, a všichni ihned chtěli zachraňovat Vesmír! Proč by se měli pachtit, když už mají vše, co je potřeba!?

Pravda, již od prvních experimentů jsem je varoval, že mnou dané jim nebude fungovat, dokud nezískají potřebné zkušenosti a vědomosti, a pokud udělají něco špatně, mnou předané nebude fungovat, a pokud to zopakují dvakrát, třikrát, deaktivuje se to a zmizí. A objasnil jsem, že, aby někdo mohl efektivně pracovat v Kosmu, je třeba začínat s malými věcmi! Protože principy práce jsou totožné, liší se jen **měřítko!** Takže, učením se, jak správně pracovat, například při léčbě žaludečních vředů, se získají zkušenosti pro práci i na úrovni celého vesmíru! A také jsem vysvětlil, proč:

Za prvé, je nutné naučit se **získat** důvěryhodnou informaci.

Za druhé, je nutné naučit se získanou informaci **správně zpracovat**.

Za třetí, je nutné naučit se vyvodit **správné závěry**.

Za čtvrté, je nutné naučit se správně vybrat potřebné **vlastnosti a kvality**, nutné pro **korektní** řešení daného problému.

Za páté, je nutné **zajistit,** aby výsledek zůstal **stabilním** a **udržitelným**!

Takže, práce s žaludečním nebo dvanácterníkovým vředem člověku dovolí efektivně a rychle vypracovat zpětnou vazbu své aktivity, protože ve většině případů chronické vředové choroby mizí beze stopy do dvou týdnů, a při tom získat zkušenost práce s nemocemi. Po osvojení a vypilování všech základních elementů na vředových nebo podobných méně závažných patologiích je možno přejít na více a více komplexní, postupně získávat praxi v práci s proudy primárních hmot, získávání přesných informací, správných postupů práce, zpracování informací atd. A teprve po dosažení určité úrovně mistrovství je možno postupně přejít na řešení závažnějších problémů ve větším měřítku! A opět, pozvedávat dále své schopnosti, a hlavně – své chápání na principiálně nové úrovně, bez čehož nelze postupovat vpřed!

Vždy mě udivovalo, jak lidé na principiálně nové podmínky projektují své dosavadní, navyklé koncepty! A to zahrnuje i spisovatele fantastiky! Například, v knize V. Golovačeva se hovoří o meči Svjatogora, jehož čepel měla schopnost transformovat prostor jeho svinutím a rozvinutím. To je krásný příklad toho, jak člověk projektuje čistě pozemské koncepty na principiálně nové jevy. A tento autor v tom není sám, někteří spisovatelé a další lidé, kteří mají určité vrozené schopnosti, začnou po proniknutí na nové úrovně reality projektovat své pozemské koncepty a vytvářet tam „magické meče“, laserové pistole a jakékoliv další druhy „kosmických zbraní“, jež pak putují z jedné knihy do druhé, od jednoho kontaktéra či jasnovidce k dalšímu.

Projektují své mylné představy o tom, že na dalších, „velmi“ vysokých urovních existují jen světlé bytosti, a začínají přijímat „posvátné“ informace od „vyššího rozumu“ a těší se z nich jako dítě z nové hračky, nechápajíc, že ty informace nemají cenu zlámané grešle! A „vyšší rozum“ využívá jejich ignorance, přimíchává k proudu dezinformací občasné zrnka pravdy o skutečných pozemských událostech, a naivním „zelenáčům“ se směje.

Pod vlivem východních „učení“ vzniklo u mnoha zájemců o esoteriku naprosto mylné porozumění. Je „přijímáno“, že vyšší pozemské úrovně jsou obydleny jen „vysoce duchovními“ bytostmi, protože při získání plných sedmi těl libovolná

rozumná bytost dosáhne vyšší úrovně rozvoje – vstoupí do stavu nirvány a splyne s absolutnem, a to znamená, že všichni, kdo „přebývají“ o trochu níže, musí být vysoce duchovní bytosti! A „vysoce duchovní“ bytosti tento omyl beze zbytku využívají ve svůj prospěch...

Důvodem je, že „velcí“ Indové berou zakončení nultého (planetárního) stupně vývoje jako konečný bod vývoje (kvůli svému nepochopení základních znalostí, které jim Bílí Učitelé předali), kdy dosáhli určitého stupně svého vývoje a nebyli schopni jít dále, a ve svém omezeném porozumění prohlásili tento bod za vrchol duchovního vývoje, a lidé bílé rasy, kteří přišli o svou genetickou paměť a znalosti předků, visí na každém slovu těchto „velkých“ učitelů s otevřenou pusou bez vědomí toho, že jsou sami na genetické úrovni nositeli skutečných schopností, o jakých se „velkým“ východním učitelům nezdá ani ve snu!

Smutek a pobouření jednoduše naplňují duši, když člověk sleduje takové slepé oslavování všeho cizího, zvláště, pokud to přichází z „velkého“ Východu! Je mi líto takových lidí, jejich promarněného úsilí a životů. A ještě více je mi jich líto za jejich fanatickou slepotu a neochotu naslouchat hlasu rozumu!

A to vše jen kvůli tomu, že jim naslibovali řešení všech problémů a manu z nebes! Kolikrát už církev oficiálně deklarovala konec světa, a on ne a ne přijít, takže to posunuli zase na jiné datum. Ale nikdo nepoložil jednu závažnou otázku: pokud uznaní „proroci“ deklarovali jménem Boha konec světa a on nepřišel, potom buďto proroci všem lžou, nebo ten, jež se prohlašuje za Boha, proroky a všechny ty, kteří jim naslouchají, klame.

Bohužel, málokdo položí podobnou otázku a většina nadále věří kněžím a „velkým“ guru, ačkoliv nikdy nedostanou to, co bylo slíbeno, zvláště věřící, kteří se zdaleka ne všichni po smrti dostanou do ráje, ale už se nemohou vrátit a říct o tom ostatním. Takže chodí na zpovědi, kají se za své hříchy a kněz jim je ve jménu Krista „odpustí“, a hříšníci přinášejí církvi dary, drahé nebo ne tak drahé, ale nikdo se nezastaví a nepoloží otázku:

Kdo jim dal **právo ve jménu Krista odpouštět hříchy**?

A když by položil, obdržel by vyhýbavou odpověď, že oni jsou jeho sluhové a on svou obětí vykoupil všechny hříchy lidstva až do konce věků! Ale jestli Ježíš svou obětí vykoupil všechny hříchy lidstva, pak už nepotřebuje žádné dary od hříšníků, což značí, ty dary potřebují kněží, kteří si přisvojili právo mluvit v jeho jméně, ale kdyby v něj doopravdy věřili, neodvážili by se na sebe takový hřích vzít! Ale oni se odvažují, odpouštějí hříchy zločincům, jejichž ruce jsou pokryté krví a kteří vydělávají na lidském utrpení! A takoví zaujímají v církvích ctěná místa, protože jim věnují ubohé drobky svých křivě nabytých jmění: a kněží na nejvyšších postech jim žehnají za jejich „velké“ skutky – oloupení země a lidí, kteří v ní žijí! A čím větší sumu takový „věřící“ věnuje, tím víc je církví veleben!

A v odpovědi na případný dotaz kněží vzkáží, že hlavní není nespáchat hřích, ale **kát se za něj!** A že člověk se už hříšným rodí a obecně, nejdůležitější věc pro věřícího je kát se, dokonce i pokud nic špatného nespáchal, protože v tom případě hřešil v myšlenkách! A pokud člověk nehřešil, pak se ho zmocnila pýcha, protože se

ke svým hříchům nechce přiznat!

Jinými slovy, hřešte jak nejčastěji a nejvíce můžete; hlavně nezapomeňte se za své hříchy, za něž už Ježíš Kristus svým životem zaplatil dopředu, kát. Hřešte a choďte do zpovědnice, ale hlavně nezapomeňte část nakradeného věnovat „svaté“ církvi, a … čím více, tím lépe! Analogickou nabídku předkládají nejrůznější „guru“ východního ražení, kteří hovoří poněkud jinou řečí, ale podstata zůstává stejná!

No, bylo by to ještě nějak pochopitelné, kdyby lidé dostali to, co jim bylo slíbeno, ale tím, že ten či onen člověk daroval církvi nebo „guruovi“ nějaké peníze, jeho skutečné hříchy nikam nezmizí, bez ohledu na to, jak moc daroval! Církev a „velcí guruové“ pracují pro temnou stranu, ďábla, protože místo toho, aby člověka odrazovali od špatných a kriminálních činů, jež jedni nazývají hřích a druzí „špatná karma“, naopak ho k tomu vedou svým zdůrazňováním, že v prvé řadě nejde o **hřích**, ale o **pokání se**! Pouze pokání odmaže **všechny hříchy**! Za vše je zaplaceno, vše je podchyceno, hlavní je – předložit hříšníkovi účet k zaplacení!..

Kapitola 7. Letní cesty osudu

Moje první seminární škola v San Francisku tedy skončila. Posluchači se rozjeli zpět do svých měst a států a já jsem se vrátil ke své obvyklé léčitelské praxi. Večery jsem měl opět volné a mohl jsem si trochu oddechnout a zabývat se tím, co mě zajímalo. I když mi moje první škola nepřinesla očekávané peníze, byla to moje první zkušenost práce s lidmi jiného jazyka a kultury, která ukázala, že mnou vytvářené kvalitativní změny nezávisí na tom, jestli daná osoba rozumí tomu, co dělám, nebo ne. Nemůže to být tedy spojeno s autohypnózou, protože Američané nerozuměli ani slovu z toho, co jsem v ruštině pronášel. Slyšeli sice překlad mých slov, ale anglický tlumočník neovládal hypnózu ani jinou verbální sugestivní metodu. Navíc spoustu svých akcí jsem vůbec nekomentoval, jen jsem se zeptal tlumočníka, jaké mělo moje působení účinky. Tak jsem obdržel praktické potvrzení toho, že kvalitativní přestavba mozku a ducha je naprosto reálný proces, který nezávisí na tom, jakým jazykem člověk hovoří nebo myslí.

V červenci už bylo jasné, že advokáti a imigrační „poradci“ na vyřizování pracovních víz, které jsme si najali, nedosáhli ničeho. Nakonec se George zeptal jedné pracovnice San Franciské městské rady, jakého imigračního advokáta by nám mohla doporučit. Odpověděla celkem originálně: „Já nemám právo kohokoliv vám doporučovat, ale kdybych byla na vašem místě, obrátila bych se na Daniela Blumea.“ Tak jsme se dostali k tomuto imigračnímu advokátovi, který se ukázal být skutečně odborníkem. Jeho styl práce byl jiný i v tom, že nepožadoval peníze průběžně. Tím se odlišoval od ostatních advokátů, kteří požadovali peníze za každou hodinu a přitom pro dosažení kladného výsledku nedělali prakticky nic. Dali jsme mu tedy všechny nezbytné podklady, on opravil chyby předešlých „odborníků“ a odeslal dokumenty na příslušné instance.

Mezitím, po skončení mé seminární školy, nastaly v mých záležitostech jisté

změny. Přesněji, potomek kastilských králů, o kterém jsem psal dříve, a který zapomněl zaplatit školné, mě požádal o setkání, na které přivedl ještě jednoho člověka. Tím člověkem byl nějaký Joe Cuzimano a společně mě navrhli dělat mi prostředníky pro hvězdu amerického fotbalu první velikosti Joe Montanu. Ten si před dvěma lety (vztaženo k r.1992) vážně poranil ruku a nemohl nastupovat za své mužstvo. Podrobil se několika operacím, ale bez výsledku. Během hry se mu v oblasti pravého lokte přetrhla šlacha připevňující dvouhlavý sval ke kosti. Doktoři mu provrtali kost, protáhli šlachu skrz otvor a na konci ji zavázali na uzel! Samozřejmě, že se uzel při prvním zatížení rozvázal. Zkrátka, objasnili mně situaci s Joe Montanou a nabídli své prostřednictví, přičemž jasně formulovali své zájmy v této záležitosti. Jakékoliv mé setkání s Joe Montanou odmítli do doby, než bude podepsána smlouva, kde budou jasně definována procenta, která z mého kontraktu s Joe Montanou obdrží.

Nikdy jsem se o fotbal nezajímal, tím spíše americký. Vlastně jsem vůbec nevěděl, co to americký fotbal je. A když jsem se s ním trochu seznámil, podivil jsem se tomu názvu. Podle mě se ta agresivní hra fotbalu vůbec nepodobala. Náš fotbal jsem znal. Jako kluci jsme jej hrávali ve dvoře i v hodinách tělocviku. Navíc můj otec byl vášnivým fanouškem, a tak jsem byl v obraze prakticky všeho fotbalového dění. Každý gól byl totiž doprovázen jeho bouřlivými emocemi a křikem góóól, který prostě nebylo možné přeslechnout. I když jsem tedy nebyl fotbalový fanatik, byl jsem nechtěně alespoň „pasivním“ fanouškem. S tím, co je to fotbal, jsem byl tedy obeznámen. Proto mě udivilo, že se ta americká agresivní hra jmenuje také fotbal, i když nohy v ní rozhodně nehrají nejdůležitější roli. Tahle směs ragby a staré hry Mayů (předobraz dnešního basketbalu) je tedy americký fotbal a opravdovému, klasickému fotbalu říkají v Americe soccer.

Mnozí jistě vědí, co si představit pod pojmem americký fotbal. Pro nás se Světlanou to ale byla Terra Incognita. Po hřišti se prohánějí chlapi v novodobém brnění, s míčem v rukou, a to ještě šišatým, s cílem doběhnout za posvátnou metu a míč přitom nepustit. A druhé mužstvo dělá všechno pro to, včetně úderů tělem, aby se tak nestalo. Klíčovým hráčem se jeví ten, kdo hází míč. Čím rychleji a dále ho hodí, tím má jeho mužstvo větší šanci obdržet body, přibližující jej k vítězství. Ale velice často se tomuto hráči odhod vůbec nepodaří a končí pohřben pod hromadou těl protihráčů. Je fakt, že hráči občas kopou do míče i nohou. Míč pak musí proletět bránou, která nemá břevno. Doufám, že tento popis je pro lidi, kteří o této hře nikdy neslyšeli, plně dostačující.

A v jednom z takových zápasů se právě Joe Montana ocitl pod hromadou těl a poranil si odhozovou pravou ruku. Několik operací během dvou let mu nepomohlo, a tak poté, co se doslechli o mých schopnostech, vznikla v „drsných“ byznysmenech myšlenka něco na možném návratu americké legendy vydělat.

Po podpisu smlouvy o podmínkách onoho zprostředkování „dozrál“ tedy Joe Cuzimano pro organizaci setkání s představiteli Joe Montany. Za zmínku stojí ještě to, že při podpisu smlouvy „přímý“ potomek kastilských králů velice aktivně hájil svoje finanční zájmy, aniž by si vzpomněl, že za moji školu nezaplatil ani kopějku. Je

úplně možné, že mi chtěl zaplatit z toho, co měl dostat na základě naší smlouvy, nicméně jeho „životopisci“ o tom mlčí. Celý ten humbuk okolo podpisu smlouvy o mých závazcích k nim ještě před rozhovorem s tím, který možná bude chtít, abych se zabýval jeho rukou, a který mně za to možná zaplatí, mně připomíná anekdotu o Čeburaškovi a krokodýlu Genovi z jednoho sovětského kresleného filmu. Tam se Čeburaška obrací na krokodýla Gena: „Geno, hele, já vezmu kufry a ty vezmeš mě, jo...“.

Oznámil jsem svým prostředníkům, že pokud mi Joe Montana nezaplatí za moji práci milión dolarů, nemíním s ním ztrácet svůj čas! Oba moji prostředníci tento můj postoj s radostí podpořili. A tak jsme nakonec s Georgem jeli na setkání s otcem Joe Montany a jeho obchodním partnerem, kteří v tomto případě legendu amerického fotbalu zastupovali. Vše se vyvíjelo jak v nějakém filmu o mafii. Otec Joe Montany a jeho partner určili setkání na odpočívadle u křižovatky dvou dálnic. Obě strany se na tom odpočívadle setkaly a přistoupily k projednávání otázek. Sumu miliónu dolarů přijali představitelé Joe Montany bez emocí, jenom si ověřili, jestli by mohli dostat slevu, pokud by se mnou Joe Montana uskutečnil rozhovor za přítomnosti médií nebo pokud by řešil moje imigrační potíže s tím, že v Bílém Domě je jak doma, a prezident je jeho dobrý přítel. Jejich návrhy jsem hned nezamítl, jen jsem se zeptal, o kolik by chtěli sumu v kontraktu uvedenými akcemi snížit, a vyhradil jsem si právo jejich návrhy přijmout nebo odmítnout. Přitom mě velmi žádali, abych přijel k Joeovi domů, neboť je prý velmi známá osobnost a nechce k celé záležitosti zbytečně přitahovat pozornost tisku. A ještě jedna věc. Navrhli mně zaplatit až poté, co Joeovu ruku uzdravím, aby se tak přesvědčili, že toho jsem vůbec schopen.

V té době jsem ještě v Americe neměl žádná medicínská potvrzení mé práce. To, co jsem dokázal v SSSR, nebylo americkou stranou vnímáno jako důkaz, a to i přes to, že jsem měl dostatek medicínských závěrů o stavu pacientů před a po mé práci. Američané nevěřili sovětským rentgenům, ultrazvuku, medicínským testům ani analýzám. Věřili prostě jen medicínským závěrům amerických lékařů. Chtě nechtě, musel jsem se s tím smířit. Nakonec jsem souhlasil s podmínkami, požádal Joe Cuzimana, aby naši dohodu zformuloval písemně, a přistoupil jsem k práci. Konečně jsem po všem tom obezřetném vyjednávání vyrazil spolu s Georgem k Joe Montanovi na první návštěvu.

Tahle legenda amerického fotbalu žila na předměstí San Franciska v elitní čtvrti obklopené lesy, jezery a s čistým vzduchem v místě, kam se nedostanou mlhy z Tichého oceánu, a kde je proto většina dnů v roce slunečných. Mimochodem, San Francisko je mlhami rozděleno na dvě části, kde jsou, a kde ne. Přičemž hranice je celkem ostrá. Ze sluncem osvětlené části se najednou vjede do mlhy, která je někdy tak hustá, že ani s dálkovými světly není vidět na metr. Když se projede pásmem mlh a jede se dále dvacet, třicet mil od pobřeží, zelená krajina se začne měnit v polopoušť volně přecházející v poušť, kde je sice spousta slunce, ale zase vůbec žádná voda. Takhle je životem kypící země s rajským podnebím vtěsnána mezi pás pobřežních mlh a polopoušť, mezi území s nadbytkem vody a zbytek Kalifornie, kde se jí naopak velmi nedostává. Z letadla je tento pás mlh vidět jako neprostupná kouřová clona.

Vila Joe Montany se nacházela právě v tom přechodném rajském území, obklopená zelení a sluncem. Jednoho červencového dne jsme se tam tedy s Georgem vypravili. George vystupoval v roli řidiče, průvodce i tlumočníka. Bez problémů našel v nevelkém milionářském městečku Redwood City ulici i dům. Uvnitř velkého pozemku tam stála velká jednopatrová vila středomořského typu s upraveným trávníkema a květinovými záhony. Pozdravil jsem se se správcem domu, jeho ženou Jennifer a jejich dvěma dětmi. Joe Montana nás očekával a hned jsem začal svou práci...

Pravá ruka Joe Montany fungovla tak na 5-10%, mnohé nervy nejevily známky života, ruku prakticky necítil. Zkrátka, pokročilé stadium zanedbanosti. Provedl jsem s ním léčebnou seanci. Pohostili nás čajem, trochu jsme pohovořili a odjeli jsme s Georgem domů.

Jak jsem již napsal dříve, americký fotbal ani jméno Joe Montana mi nic neříkaly. Ale na Georgeově tváři jsem viděl, že jemu, americkému rodákovi, byl Montana ikonou a byl nevýslovně rád, že se s takovým člověkem mohl osobně seznámit, a to dokonce v jeho rodinném prostředí. Pro většinu Američanů je život hvězd, ať již sportovních, filmových nebo kdovíjakých, nedostupný. Mně tímto odhalen byl. Joe Montana se ale choval naprosto normálně, bez výstřelků celebrit, za což měl můj respekt. Od tohoto dne jsme s Georgem třikrát týdně, v pondělí, ve středu a v pátek, vyráželi po silnici č. 408 na už známé místo do městečka Červeného Dřeva. Většinou jsme se Světlanou byli vždy a všude spolu, ale v tomto případě s námi nejezdila. Říkali jsme si, že by to asi nebylo vhodné, a vyptávat se na to se nám nechtělo. Takže Světlana zůstávala doma s Lani.

Měl bych asi vysvětlit, kdo je to Lani. Lani je mluvící zelený amazonský papoušek. Bylo celkem zábavné, jak se objevil v našem domě. Ještě na jaře, když jsme se jednou se Světlanou vraceli domů z města, uviděli jsme u našich vchodových dveří malého papouška. Hned mě skočil na ruku., a tak jsme ho tedy vzali domů a začali přemýšlet, co s ním dál. Zavolali jsme Georgeovi a poprosili ho, jestli by nás neodvezl do nějakého obchodu se zvířaty. George nás hned vyzvedl a brzy jsme se v jednom takovém obchodu ocitli. Velmi rychle jsme „našemu“ papouškovi našli partnera, koupili klec, krmivo a … Najednou se stalo něco neočekávaného.

V obchodě jsem v jedné kleci uviděl ještě mladého, ale už celkem velkého zeleného papouška. Zeptal jsem se, jestli bych si ho mohl vzít na ruku. Na to mladík, který tam dělal prodavače, odpověděl, že to sice možné je, ale lepší je to nedělat, protože papoušek je prý ještě malý a na ruku nikomu nejde kromě jeho samotného, a to ještě jen proto, že ho krmí. A navíc, i když je ještě celkem mladý, zobák už má dost silný, a jestli někoho tím zobákem kousne nebo klovne...! No, já jsem to risknul. Ten kluk se pak hodně divil, když mi papoušek radostně skočil na ruku a nastavil mně šíji, abych ho pohladil. Když ho ale chtěl dát zpátky do klece, začal se u mě papoušek k překvapení nás všech schovávat. Přebíhal mi z jednoho ramene na druhé a při tom ještě stíhal zasazovat chytajícímu prodavači rány svým opravdu působivým zobákem! Zpátky do klece už nechtěl. Vybral si prostě svého nového majitele a společníka.

Hned jsme tedy chtěli vzít i jeho, ale mladík nám začal vysvětlovat, že nám ho

prodat nemůže, protože je ještě příliš mladý a potřebuje speciální stravu. To nás ale nezviklalo. Vzali jsme si ho ještě ten den i se speciální stravou. K tomu jsme ještě museli zaplatit speciální kontrolní návštěvy u nás doma na týden dopředu.

Analogicky to proběhlo i se Světlanou. Tu si vybral jiný papoušek, ne tak velký jako zelený amazonský, ale také původem z té oblasti. Jeho, přesněji řečeno ji, jsme vzali také s sebou. Vrátili jsme se tedy domů s třemi novými papoušky místo jednoho, kterého jsme vzali k tomu, co k nám přišel sám. To už byl trochu problém, ale ten jsme vyřešili velmi rychle tím, že jsme párek volných papoušků darovali i sklecí Georgeovým dvojčatům! Tak dostaly dárek i děti a věřím, že byly moc rády.

Když jsme tedy s Georgem odjížděli na pravidelnou schůzku k Joe Montanovi, Světlana zůstávala s Lanim a mluvila na něj. To vedlo k tomu, že se Lani naučil mluvit, přičemž zcela kopíroval Světlanin hlas. A to dokonce tak, že ho od samotné Světlany nebylo možno odlišit. To bylo příčinou několika příhod. Klec stála v mé kanceláři a byla vždy otevřená. Lani seděl na bidýlku nad klecí nebo na mém rameni, což bylo jeho oblíbené místo. Místnosti v bytě, který jsme si pronajali, byly situovány na koncích poměrně úzké chodby. Na jednom konci byla moje kancelář a na opačném velká kuchyň, která sousedila s jídelnou. Takže, když jsem z kanceláře odešel do kuchyně, slyšel jsem často, jak mě Světlana volala „Koljo!“ Přišel jsem tedy ke Světlaně a ptám se: „Co!?“ A ona: „Co, … co?“ A já se s údivem ptal, proč mě volá! Zarazilo nás to hlavně poprvé, kdy jsme ještě nečekali, že by pták mohl tak ideálně kopírovat hlas člověka. Po prvním Laniho vtípku jsem se už vždycky ptal Světlany, jestli mě volá ona. Ale stejně jsem Lanimu ještě párkrát skočil na špek.

Ale to není všechno. Když jsem volal domů rodičům, seděl Lani velmi často na mém rameni nebo na své kleci a občas něco pronesl. V tu chvíli se mě hned máma ptala, jestli je tam Světlana se mnou, a já vždycky odpovídal, že ne. Nikdo mi ale nevěřil. Všichni si mysleli, že Světlana prostě nechce s mými blízkými mluvit, což se jich silně dotýkalo! A žádné moje vysvětlování, že Světlana v místnosti není, nemělo smysl, protože nikdo prostě nevěřil, že by pták mohl takhle napodobit hlas člověka. To trvalo do té doby, než jsme poslali domů videokazetu, kde mluvila Světlana i Lani. Teprve pak se všechno urovnalo.

Lani se často filozofsky procházel po kleci a hlubokomyslně pronášel: „Lani je dob-rý, Lani je dob-rý...“. Hlasem Světlany. Ten pták nebyl pouze skvělým imitátorem hlasu Světlany, ale byl i velmi inteligentní. Zjistil, že se zdravím s každou novou návštěvou, a že se s ní při jejím odchodu zase loučím. Brzy, pokaždé, když někdo nový vstoupil do místnosti, říkal Lani „Hello!“ a když dotyčný moji kancelář opouštěl, říkal „Bye-bye...!“ Přičemž to vždycky dělal přesně ve správný moment. Nikdy neopakoval libovolná slova jen tak, všechno, co řekl, mělo vždy smysl a odpovídalo situaci. Tak takového svérázného papouška jsem si tehdy vybral, nebo přesněji řečeno, on si vybral mě.

Papoušek, kterého si vybrala Světlana, mluvit neuměl, vlastně neuměla. Arni, jak ji Světlana pojmenovala, byla ale také celkem zvláštní. Volně si létala po bytě, ale i při malém podezření, že by její majitelce mohlo hrozit nějaké nebezpečí, vrhala se jak živá střela na možný zdroj toho nebezpečí a klovala svým ne příliš velkým, ale

velmi ostrým zobákem tak, že nezbývalo, než se zachránit útěkem! Rány od jejího zobáku byly velmi bolestivé a ona velmi ostře sledovala každého, kdo se ke Světlaně byť jen přiblížil, a to včetně mě! Zvlášť silně reagovala na faleš. Když k nám přišla jedna žena, která se přetvařovala, ale z duše Světlanu nenáviděla, okamžitě na ni zaútočila! Tak takoví věrní přátelé a ochránci se objevili v našem domě...

Ale teď se vrátím ke zbývajícím událostem. Abych se pořád nevracel k léčeni Joe Montany, popojdu trochu dopředu a zbytek nechám na později. Je to snadné, když už jsou ty události minulostí, a často je to jediný způsob, jak podat příběh přehledně a jasně.

Nuže, pracoval jsem se svými pacienty dopoledne i po poledni, počínaje prací po telefonu od 10 do 11. Poté už jsem od 11 do 2-4 hodin odpoledne pracoval ve své kanceláři s lidmi „naživo“. Každý den jsem si „organizoval“ svoje pacienty jednoho za druhým tak, aby mezi nimi nebyly velké přestávky. Tím pádem byl u mě každých 15 minut nový pacient. To bylo výhodné jak pro mě, tak pro ně, jelikož každý věděl, že ho v určený čas budu připraven přijmout bez jakéhokoliv čekání. Pacientům se nestávalo, že by museli čekat hodiny na přijmutí, jak se to často děje u lékařů, kteří objednají člověka na devátou ráno, ale ve výsledku se k nim nedostane dřív než v 10-11 hodin. Vždy jsem ctil čas druhých a vyžadoval jsem to samé i vzhledem k času svému. Pokud u někoho vyvstávaly nějaké otázky, vyžadující si čas navíc, naplánoval jsem na to dodatečný čas nebo jsem takového pacienta zařadil na konec denního rozvrhu, a tak jsem se neznepokojoval, jestli už někdo nečeká v pořadí a není nutno ukončovat právě probíhající rozhovor. Dařilo se mi organizovat objednávání pacientů tak, že téměř nikdy nenastal zádrhel a jen zřídka se stávalo, že někdo musel 5-15 minut počkat. A tak to bylo po celou dobu mého pobytu v USA, bezmála 15 let!

Po skončení práce v mé kanceláři jsem v pondělí, ve středu a v pátek odjížděl s Georgem k Joe Montanovi na léčebnou seanci. To mně celkově, včetně cesty tam a zpět, zabralo ne míň než tři hodiny. Po návratu domů jsem vyprávěl Světlaně o tom, co se událo, navečeřeli jsme se a pak začínalo to hlavní, práce ve Velkém Vesmíru.

Pracovali jsme tam se Světlanou téměř každý den.. Zejména TAM probíhaly podle nás podstatné události a zejména TAM se podle nás odehrával skutečný život. Všechno ostatní byl pouze nevyhnutelný „povyk“! Samozřejmě, bylo nám jasné, že ostatním lidem by se zdály naše aktivity přinejmenším podivné, ale to pro nás nebylo vůbec důležité. Nehodlali jsme křičet na každém rohu o tom, co víme, a s jakými neuvěřitelnými situacemi a jevy jsme konfrontováni na své cestě. To jsme nepotřebovali, nedělali jsme to pro nějakou pochvalu, ale proto, že jsme to my sami chtěli. Putování od jedné civilizace k druhé, z galaxie do galaxie, z jednoho Vesmíru do jiného... Pro většinu lidí je toto vše za hranicemi jejich pochopení a možností. Nejde o to, že bychom se nad ostatní lidi povyšovali, ale pro ostatní bylo prostě nepochopitelné, o čem je vůbec řeč.

Ale není to jejich vina. To by bylo jako vinit slepě narozeného, že nevidí krásy světa. A proto, aby mohl „slepě narozený“ pochopit, je nutno ho učinit vidoucím. Bez toho ztrácí snaha něco slepému objasňovat jakýkoliv smysl. Jestli většina lidí nechápala, jak jejich léčení proběhlo, tak ho alespoň přijmuli, protože z toho měli

osobní výhody – uzdravení z nemocí, se kterými si medicína nedokázala poradit. Ale jak probíhá práce ve Vesmíru, to už bylo pro drtivou většinu za hranicemi jejich chápání a nemělo smysl se o tom bavit, protože si stejně nikdo nebyl schopen nic ověřit a „osahat“. Pro drtivou většinu bylo zmizení jejich zdravotních problémů dostačující a už je nezajímalo, jak se toho dosáhlo.

Málo koho zajímá, jak funguje televizor, počítač atd. Vždyť stačí zmáčknout tlačítko a televizor funguje. Na tom stojí spotřebitelská civilizace, vybudovaná sociálními parazity. V podstatě není nutné, aby každý člověk všemu rozuměl, dokonce je to pro většinu nemožné. K tomu jsou totiž nutné vědomosti, talent, silná vůle, touha a spousta času. Ale většina lidí netouží ztrácet svůj čas na takové zbytečnosti. A i kdyby ten čas věnovali, zdaleka ne každý by dosáhl pochopení, jak televizor nebo počítač funguje, nemluvě už o jevech nacházejících se za hranicemi běžného materiálního světa.

A navíc, už jsem pochopil, že ani v SSSR, ani v USA nikdo z mocných nepotřebuje lidi, kteří umějí myslet, lidi, kteří by se probudili ze sna! Oni potřebují otroky, kterým je možné podstrčit náhražku duchovnosti, trochu chleba a hodně, hodně her, které by člověku nedovolily se zamyslet nad stávajícím pořádkem věcí. Myslet není potřeba, myslet za tebe budou jiní! Já jsem si už od dětství navykl myslet samostatně a pokládal jsem to a pokládám to za NEZADATELNÉ PRÁVO KAŽDÉHO ČLOVĚKA! Poté, co jsem viděl na vlastní oči, jak lidé veřejně oznamují, že jejich duše trpí za budoucnost lidstva a poté, co jsem viděl jak titíž lidé trpí při mém pokusu zainteresovat je na vydání mé knihy, jsem pochopil, že pokud chci v tomto směru cokoliv udělat, musím to udělat sám, neočekávaje ničí podpory ani many nebeské. A to, co se stalo v mém životě později, tento závěr jen potvrdilo. Tenkrát v létě roku 1992 to ale ještě všechno bylo v budoucnosti, a zdálo se, že v hodně daleké...

Ještě než se vrátím k vyprávění o svém životě v Americe, rád bych vyjasnil některé aspekty práce po telefonu, neboť mám za to, že lidé příliš nebo spíš vůbec nechápou, o co tu vlastně jde. Mnozí, ne-li všichni, si myslí, že při práci na dálku hraje telefon klíčovou roli, a že moje působení jde přes telefonní sluchátko. Lidi s těmito názory musím zklamat. Přes telefon nic neprochází – žádné léčení, ani „energie“, ani cokoliv jiného! Telefon slouží pouze jako prostředek pro to, abych obdržel informace o tom, co se děje s pacientem v průběhu mé práce. Pro mě je důležité vědět, že je pacient připraven k práci, to za prvé, a za druhé, že je naladěn na moje působení. Pokud člověk řídí auto nebo se zabývá něčím podobným a já v tu chvíli začnu působit a zátěž nebude daným člověkem optimálně zpracována, potom může dojít k neočekávaným a nežádoucím událostem, včetně tragických. Přetížení by mohlo vést k závrati, ztrátě orientace v prostoru, ztrátě vědomí a dokonce ke kómatu, se všemi důsledky. Zejména proto je pro mě během práce nezbytné přímé operativní spojení s mým pacientem a telefon je k tomu prostě ideální.

Telefon je pouze prostředek spojení, nic víc. Ale před tím, než začnu se svou prací, vyjasním si s pacientem, jak se cítil po mé poslední seanci. Před každým svým působením si člověka oskenuji, abych věděl, jaký je jeho aktuální stav. Teprve potom

přistoupím k další fázi práce. A tím je analýza informací obdržených při skenování, na základě kterých určím svoji strategii působení na pacienta. Poté přistoupím k léčbě, přičemž ale pacient probíhající změny sleduje a informuje mě o nich. To mně umožňuje průběžně kontrolovat, jak účinkuje mnou stanovený program, a umožňuje mi to brát zřetel na individualitu každého člověka. To je tedy důvod, proč je pro mě telefonní kontakt tak nezbytný. Neléčím tedy po telefonu v pravém smyslu toho slova, jak si mnozí myslí.

A ještě jeden moment týkající se mé práce po telefonu. Během doby, kdy se ptám pacienta, co probíhalo po mé poslední seanci, provádím skenování, zpracování informací, analýzu reakcí a určím program další práce. Potom přecházím k fázi působení, která trvá pár minut, po níž požádám pacienta, aby se na půl hodinky natáhnul. Během této půlhodiny probíhá bouřlivý proces, který potom přechází do už klidnější fáze, která pokračuje až do příští seance. Během zpovídání pacienta tedy sestavím plně zabezpečený program na celou aktivní půlhodinovou seanci, plus to, co musí proběhnout v organizmu do následující seance. To všechno zkomprimuji v čase. Jinými slovy, za dvě tři minuty mého kontaktu s člověkem provedu plnohodnotnou seanci trvající třicet minut! Prostě ji časově stlačím předám pacientovi a potom už se práce odvíjí v reálném čase sama.

Slovo čas zde píši pouze pro lepší pochopení čtenáře. Ve skutečnosti se nestlačuje čas, ale rychlost toku materiálních procesů. Přitom veškeré zatížení při stlačení času nesu já. U pacienta probíhá vše harmonickými a optimálními rychlostmi podle procesů reálného života daného člověka. Tato „lest“ mně umožňovala během krátké doby poskytnout pomoc maximálnímu počtu lidí při minimální ztrátě reálného času.

Takové výrazné urychlení procesů při tvorbě ovlivňujících programů bylo samozřejmě doprovázeno enormní zátěží na mé fyzické tělo. To bylo obvykle doprovázeno prudkým zvýšením krevního tlaku, který se stejně rychle vracel k normálu. Je obtížné udělat si jakékoliv srovnání, protože neznám nikoho jiného, kdo by pracoval podobně. Je zcela možné, že podstoupené zatížení bylo při takové práci větší než při startu člověka do vesmíru. Jelikož jsem běžným způsobem do vesmíru nelétal, není mě s čím srovnávat, ale přetížení letadla při pádu do vzduchové kapsy nebo při vzletu a přistání je ve srovnání se stavem při mé práci „mateřská školka“!

Ale nejvíce nepříjemné je to, že při práci po telefonu následují přechody z jednoho stavu do druhého každé dvě, tři minuty: sem-tam, sem-tam, a to dvacet až třicetkrát bez přestávky. Když se pracuje s něčím velkým, udělá se potřebná příprava pro řešení daného úkolu, vejde se v potřebný stav, udělá se vše, co je potřeba, a navrátí se do výchozího stavu. Ale pracovat s člověkem je mnohem obtížnější, než práce s nějakým globálním problémem. Nicméně právě tento trénink při práci s lidmi mi umožnil pozdější práci s globálními objekty a schopnost vydržet libovolné zatížení, i když někdy jsem se po takovém tréninku cítil jako šváb přejetý parním válcem! Vystavování se takovýmto přetížením a superpřetížením mi umožnilo vytvořit si na ně imunitu, zocelit se a silou vůle konat to, co je nezbytné, nehledě na ohromné vyčerpání.

Právě díky podobným „tréninkům“ jsem dosáhl toho, že jsem byl schopen snést jakékoliv zatížení, nevyhnutné pro úplné dokončení práce! Je třeba též vzít v úvahu, že ani při ideálně prostudovaném zadání úkolu, který je třeba řešit, není možné předvídat všechny možné situace, zvláště, pokud se to dělá poprvé a není, kdo by poradil! Takový trénink se potom hodil zejména, když na mě zaútočili nepřátelé, kteří nectí zásady rytířství, ale bojují s jediným cílem – zničit! Přitom se ještě snažím nedávat najevo, co se děje, takže mnozí si pak myslí, že usmívaje se zvednu jen tak ruku a problém je vyřešen. Mám už prostě takovou tvrdou náturu a neukazuji ostatním, že mi je těžko, nebo že jsem smrtelně unaven. To by pro mě bylo rovno ztrátě cti. Už ani jako dítě jsem neměl ve zvyku fňukat. Lidé vidí pouze vnější stránku věci a nemohou tušit, co se ve skutečnosti děje.

Působení na dálku po telefonu se dá srovnat s videonahrávkou, která se pošle velmi vysokou rychlostí, ale když dosáhne adresáta, začne se přehrávat normální rychlostí. Takže při distančním léčení proběhne během pár minut skenování, analýza a stanovení programu působení, zrychlené vytvoření tohoto programu a jeho doručení pacientovi. Ale když pacient takovou „zásilku“ obdrží, přehrává se 30 minut! Tím pádem jedna hodina mého léčení odpovídala vzhledem k zatížení OSMI AŽ DESETI hodinám běžné práce! A to byl pouze začátek pracovního dne, protože po jedné hodině distančního léčení následovala práce s pacienty v mé kanceláři! A jak už jsem psal, každých 15 minut jsem přijímal nového pacienta.

Díky takové intenzitě se mi dařilo poskytovat pomoc mnohým lidem a šetřit čas pro vše ostatní, zejména pro práci v jiných dimenzích. Ty však byly pro většinu lidí jen výplodem „velké představivosti“, protože o nich nic netušili a vlastnoručně si je „ohmatat“ nemohli. Pro mě a Světlanu ale neměly v tomto ohledu názory druhých žádný význam, dělali jsme to, co nám říkalo naše srdce a náš rozum.! Nedělali jsme to pro nějaké zásluhy, ale protože to potřebovala naše duše a svědomí. Ale pro ostatní zůstávala naše práce z jednoho prostého důvodu zcela neznámou. Nespěchali jsme s tím, abychom o ní hned kde komu vykládali. Práci ve Vesmíru jsme nedělali pro zásluhy, ale pro radost z práce, a vůbec nás neznepokojovalo, jak se k tomu budou stavět jiní. Navíc podstata této práce stejně ležela za hranicemi chápání většiny lidí a nemělo smysl o tom vykládat. Mnohé pojmy, jevy a procesy byly obyvatelům naší Midgard-země naprosto neznámé a zvláště nepochopena byla zejména naše role v tom všem.

Nepochopena proto, že sociální parazité vnutili lidem zvrácené povědomí o možnostech myšlení, pokud je správně rozvíjeno. A aby byl obraz globální iluze a bludu celý, musíme brát v úvahu, že nám sociální parazité velmi chytře vnutili a pokračují ve vnucování pseudoteorií, které údajně člověka vedou k duchovnímu rozvoji. A když si k tomu doplníme ještě aktivity ohromného množství médií, kontaktérů atd., kteří „jakoby“ s žádnou teorií svázáni nejsou, situace se jeví už vůbec mrzutá.

Nejvážnější na tom všem je to, že mnohá média a kontaktéři mají opravdu ve větší či menší míře od přírody schopnosti, které mnozí nazývají nadpřirozenými! Ale prakticky vždy jsou tyto schopnosti v počátečním stadiu a nikdo z jejich nositelů se

nezamýšlí nad tím, jak jim porozumět a rozvinout je, nemluvě o tom, že by pro sebe získali nějaké nové! To zaprvé, a zadruhé - média a kontaktéři automaticky předpokládají, že se jim při prvním kontaktu podařilo vejít ve spojení s vyššími silami, „anděly“ a „vysoce rozvinutými“ civilizacemi. Při tom a priori předpokládají, že nad fyzickým světem se hned nacházejí světelné úrovně, a že tam žijí pouze světelné bytosti. A za třetí, kontaktéři si na tyto úrovně projektují CHÁPÁNÍ A PŘEDSTAVY FYZICKÉHO SVĚTA, a ani se nezamýšlejí nad tím, že v jiných úrovních reality EXISTUJÍ ZCELA JINÉ ZÁKONY PŘÍRODY, a že každá úroveň má své VLASTNÍ ZÁKONY! A ty se odlišují od ZÁKONŮ FYZICKÉHO SVĚTA! Ale prakticky žádní kontaktéři a média se těmito věcmi vůbec nezabývají a počínají si úplně stejně jako v našem fyzickém světě, což už je samo o sobě principiální chyba!

Pro to, aby člověk mohl jednat a analyzovat události na jiných úrovních, musí mít nejen představu o tom, co se tam děje, ale i pochopení zákonů Přírody působících v dané úrovni, a také odpovídající stupeň rozvinutého vědomí! Bohužel, drtivá většina těch, co mají od přírody předpoklady k paranormálním schopnostem, nemluvě už o těch, u kterých chybí, TOTO NECHÁPE. A v tom je celý problém. Lidé mající přirozené předpoklady pro paranormální schopnosti se v drtivé většině případů stávají lehkou kořistí parazitů různých úrovní.

Proto jsme se ani zvlášť nesnažili dělit se s naším okolím o naše názory a zážitky. Nakonec, v určitých mezích možného porozumění jsme to i dělali, ale nemluvili jsme o tom zdaleka s každým, a pokud ano, tak pouze tolik, kolik byl daný člověk schopen adekvátně zpracovat! Většinou mě nedělalo žádné potíže zhodnotit úroveň chápání konkrétního člověka, protože jsem neustále telepaticky vnímal reakce na to, co jsem pronesl. Pokud se tam objevil nějaký deficit důvěry, nešel jsem ve svých výkladech dál než k tomu, co mohlo být ještě plně pochopeno. A navíc i při správném pochopení existuje u každého člověka hranice, která by neměla být překročena, jinak by mohlo v krajním případě dojít až k vážnému psychickému traumatu. Na všechny tyto informace je třeba připravovat člověka pozvolna a pokud možno bez „revolucí“, které nikdy nevedou k ničemu dobrému. Jakákoliv kvalitativní mezera vždy hrozí nežádoucími následky, které se dříve či později projeví.

Takže jsme se téměř každý den nořili do jiného světa, který pro nás byl naprosto opravdový a živý! Někdo by se mohl ptát, na základě čeho věřím tomu, že nepatříme se Světlanou k těm, které jsem výše popsal. Jistě správná otázka a jako první se nabízí odpovědět, že to, co jsme zažívali, si nebylo možno vypůjčit z nějaké „drsné“ science fiction a nepodobalo se to ničemu, co se odehrává v našem materiálním světě! To, co se okolo nás dělo, si PROSTĚ NEBYLO MOŽNÉ VYBÁJIT! Zatímco informace, které obdržela většina kontaktérů, jasnovidců a médií, se zakládaly na jejich vlastních konceptech a chápání a byly v souladu se zákony našeho materiálního světa, které jediné jim byly známy. Stačí si přečíst nebo vyslechnout, co přijímají lidé při podobných kontaktech, a „mimozemský“ původ těchto informací je hned jasný. Je s podivem, jak virtuózně se parazité různých úrovní naučili vodit lidi za nos!

Já ani Světlana jsme nikdy neobdrželi informace od „andělů ochránců“, od

jakýchkoliv stvoření z planetárních úrovní Midgard-země nebo od „mimozemšťanů“. Jak už jsem psal dříve, vždy přistupuji k jakékoliv události s velkou ostražitostí a dokud neobdržím potvrzení důvěryhodnosti nebo objektivnosti, nikdy nedělám závěry. Často jsem během útoků parazitů obdržel informace, které měly za cíl mě zničit. A zničit mě měly z jediného důvodu. Představoval jsem pro ně nebezpečí, protože jsem neustále odhaloval jejich skutky a pomáhal lidem se osvobodit z pod jejich kontroly. A nejen to.

V podstatě mohu čestně prohlásit, že právě akce různých parazitů, které mě měly zničit, mně umožňovaly poměrně rychle se posunout vpřed. Tím se nechci „vytahovat“, to ani náhodou. Všechno spočívalo v tom, že parazité, snažíce se mě zničit, odhalovali moje slabiny, čili evoluční „bílá místa“, o kterých jsem ani netušil, a své údery vedli právě tam. Jak jsem psal již dříve, nemohu říci, že by se mi to líbilo. Nejsem masochista, ale právě během pokusů mě zničit, se u mě objevovaly možnosti formovat něco nového, často principiálně nového. Moji nepřátelé mně totiž, sami si to neuvědomujíce, dávali možnost ne pouze se s nimi vypořádat, ale také vystoupat do principiálně vyšších úrovní rozvoje. Dařilo se mi přežít díky tomu, že jsem se během akcí směřujících k mému zničení rychle a přesně se vším vypořádal, a to ještě před tím, než mohli být mí nepřátelé úspěšní. To spočívalo v nezbytném proskenování nových kvalit, kterými mě ničili, a které jsem do té doby neměl. Na základě této analýzy jsem zformoval nové kvality a těla a díky tomu neutralizoval nepřátelské akce i ty, co za nimi stáli. A často ne jen prosté vykonavatele, ale i ty, co se skrývali za nimi. To se rovná neutralizaci bomby, u které už běží odpočítávání, a je nutno během sekund, v lepším případě minut, dešifrovat složitý kód a eliminovat tak výbušný mechanizmus! Často bylo třeba neutralizovat několik takových bomb najednou, přičemž se vzájemně lišily. Malá chyba nebo zaváhání a „pif paf a jste nebožtíci...“, jak se zpívá v jedné populární písničce.

Nicméně, takto urychlený vývoj má jeden nežádoucí rys: Pokud jsi neuspěl najít včas řešení, tak jsi prohrál a v lepším případě budeš zničen, v tom horším budeš chycen a přeměněn ve slepou zbraň nepřátel, kteří budou tvýma rukama a tvými kvalitami a schopnostmi ničit všechno, co ti je drahé a blízké, všechno to, za co jsi dýchal a bojoval. A to je horší než jakákoliv smrt! A to nejsou pustá slova, ale holá pravda, neboť jsem měl sám několikrát příležitost osvobodit Světelné Hierarchy ze spárů parazitů. Hierarchy, kteří byly kdysi uchváceni sociálními parazity různých úrovní, a kteří byli těmito parazity ovládáni.

Zažíval jsem žal a nepředstavitelnou duševní bolest těchto Hierarchů poté, co byli osvobozeni a znovu měli možnost ovládat sami sebe! A zvlášť těžko bylo těm, kteří si pod kontrolou parazitů zachovali svoje vědomí a vnímali, co tito parazité jejich vlastníma rukama tvořili. A to je skutečně to nejstrašnější. Strašnější než smrt, strašnější než mučení, strašnější než všechno, co si lze představit! A co je naprosto jasné, je to, že obvyklé koncepty materiálního světa v takových situacích vůbec nefungují. Skutečnost, že se mě parazité různých úrovní již mnohokrát pokoušeli zničit, hovoří o tom, že se jim to zatím díky těm či oněm okolnostem nepodařilo. Pokud by uspěli, byl bych již pod jejich kontrolou nebo zničen.

Začátkem února 1991 jsem dostal nabídku na povýšení na generálplukovníka. Bylo to poté, co vešly ve známost informace o mé účasti na událostech ze září 1987, spojených se čtvrtým reaktorem černobylské jaderné elektrárny. Byla to nabídka na povýšení (z armády jsem odešel po odsloužení 2 let v roce 1986 jako nadporučík) s jednou „malou“ podmínkou: Že budu dělat to, co mi přikáží. Ale jinak že si budu moci dělat, co chci, a ve všem budu „mít zelenou“! Přirozeně jsem to odmítl, i když jsem velmi dobře věděl, jaká bude na moji odpověď následovat reakce. Odpověď směla být pouze kladná, ODMÍTAVÁ ODPOVĚĎ ZNAMENALA PODEPSÁNÍ SI ORTELU SMRTI!

Chápal jsem to tenkrát? Samozřejmě, že ano, ale jinou odpověď jsem neměl. Moc dobře jsem věděl, proč u předkladatelů naší „spolupráce“ existovaly jen dvě varianty dalšího vývoje. Kupodivu, ani jedna mně nevyhovovala. Rozuměl jsem tomu dobře, ale tu „spolupráci“ jsem zamítl, i když jsem tenkrát ještě nevěděl, jestli se mi podaří následky mé záporné odpovědi neutralizovat. Do té doby se mě nepokoušeli odstranit fyzicky, natož záměrně a prostřednictvím tajných služeb. Předpokládal jsem, že mnou zformované obranné systémy mohou akce nebezpečné mému životu blokovat. No, jedna věc je předpokládat a druhá mít pro svá přesvědčení nějaké důkazy. To jsou dvě zcela různé věci, a proto, když jsem řekl „lákavé“ nabídce NE, nevěděl jsem, jestli moje metody zafungují, či nikoli. Jejich účinnost jsem musel prověřit v bojových podmínkách, sám na sobě a v situaci, kdy byl možný jen jediný pokus!

První prověrku mého systému jsem měl příležitost provést tři dny poté, co jsem řekl „NE“! Již jsem o tom psal dříve, jak mně u mého Mercedesu při rychlosti 100 km/h radiově řízenou náloží zničili levé přední kolo se záměrem, aby se moje auto dostalo do protisměru. A jak ze stojící vojenské kolony najednou vyrazil „Ural“ a řítil se přímo na mé auto! A jak mně navrtali přívod paliva a udělali benzínovou fontánku hned vedle jiskřícího elektromotoru! Ujel jsem s tím 70 kilometrů a měl jsem při tom mnohokrát shořet zaživa, ale neshořel! A jak mi odlili část brzdové kapaliny a v jistý moment mi přestaly fungovat brzdy! Někdo by mohl poukázat na to. že všechny ty případy byly spojeny s technikou mého vozu. Důvodem použití těchto technických metod bylo to, že jsem všechny pokusy lidí-vykonavatelů blokoval, takže se žádnému ani nepodařilo přistoupit k akci! Proto se tedy soustředili na techniku s předpokladem, že můj vliv na techniku nebude tak efektivní jako na lidi. Kalkulace to byla logická, ale … ani ta se nepotvrdila, protože už jsem měl zkušenost s rychlou reakcí na neočekávané a neznámé události a tato zkušenost se mi v situacích s technikou velmi hodila. Takže kalkulace na „spolehlivost“ techniky se také neosvědčila.

Prověřil jsem si tedy svoje schopnosti v bojových podmínkách a nebyla to legrace, ostatně chtěli mě zničit doopravdy a nedělali to diletanti! Nejprve se mě pokoušely odstranit ne tajné služby pozemské, ale tajné služby vesmírné. První vážný pokus mě zničit proběhl poté, co jsem se 19. prosince 1987 poprvé náhodou napojil na parazitický systém a zničil ho. O tom jsem psal již dříve, ale připomínám to zde proto, že se mě tehdy poprvé (alespoň pokud jsem si vědom) pokoušely zničit vnější

síly, o jejichž existenci jsem nepochyboval. Použily na mě svoji oblíbenou metodu, vedení útoku do „bílých míst“, jinými slovy do evolučních mezer!

Když jsem to pochopil, musel jsem hodně rychle „rozhýbat“ mozkové závity, abych si vytvořil nedostávající se kvality a těla, a uvedl se do stavu, ve kterém jsem byl schopen na mě namířené akce neutralizovat. Už tenkrát jsem došel trochu dál a vytvořil jsem si nejen chybějící kvality a těla, ale i spoustu dalšího, což mně umožnilo vypořádat se nejen s těmi, kteří plnili příkaz mě zničit, ale i s těmi, kdo tyto příkazy vydávali. Díky tomu jsem měl již dostatečně bohaté zkušenosti s neutralizováním ničivých programů a tyto zkušenosti se nemohly hodit lépe, než když mě začaly aktivně ničit tajné služby Sovětského Svazu. A nejzajímavější na tom je to, že moje zkušenosti s neutralizováním, nastřádané během vnějších i pozemských bitek, se brzy hodily i v Americe, ale k tomu ještě dojdu...

Skutečnost, že se mě po mém aktivním působení parazité různých úrovní pokoušeli zničit tedy hovoří o tom, že mě nikdo „za nos nevodí“, což se bohužel o většině kontaktérů a médií říci nedá. Já ani moje žena Světlana do této kategorie nepatříme. Vše spočívá v tom, že většina kontaktérů a médií přijímá informace od kohokoliv. Získávají informace prostě od těch, kteří se s nimi spojí. Je zajímavé, že jim předávané informace jsou vždy přímo odvislé od úrovně jejich vzdělání a chápání. Tyto informace dostávají v pozemských konceptech, s pozemskými názvy souhvězdí atd. a nikdo z nich se u svých „informátorů“ nepídí po tom, odkud tyto věci vědí. To je způsobeno několika příčinami spojenými jak s těmi, kdo „informaci“ přijímají, tak s těmi, kdo ji vysílají. Na jednu stranu je takový stav věcí spojen s inertností *(netečností, pasivitou – pozn. překl.)* vnímání, z druhé strany však...

Před tím, než přejdeme k tomu, jak je to z druhé strany, bych chtěl objasnit, co je to vlastně ta „inertnost“ vnímání. Každý tomu pojmu totiž přikládá jiný význam, a ne každý musí s takovým výkladem souhlasit. Proto to chci objasnit a pokud možno přehledně... Vrátím se do doby školních let. Pokud mě paměť neklame, učili jsme se v páté třídě dějiny starověkého světa. Starověký Egypt, starověké Řecko, Římská říše atd.

Když jsme se učili o historii starověkého Řecka, byla v učebnici jako důkaz vysoké kultury starověkých „Řeků“ zmíněna „starořecká“ mramorová socha mladé dívky v tunice s nevelkou knihou v pravé ruce. V páté třídě jsme ještě mnohé nechápali, ale krásou dívky nemohl být unešen pouze slepec. Bezchybné tvary, půvab, pravidelná, velmi krásná tvář čistě evropských rysů... Zkrátka překrásné dílo lidských rukou. Všichni si prohlíželi obrázek v učebnici a nikdo neměl žádné otázky. Srozumitelné dílo. My děti jsme ještě mnoho nevěděli, ale otázky nenapadaly ani učitele dějepisu. Nejenom naši dějepisářku, která mimochodem svůj předmět velmi milovala, ale ani ostatní učitele dějepisu v celém Sovětském Svazu, ani docenty, profesory na pedagogických fakultách, ani samotné „historiky“, kteří psali učebnice pro budoucí učitele dějepisu... U nás dětí to bylo pochopitelné, ale u všech ostatních už, mírně řečeno, ne zcela!

Mnohem později, když jsem po zakončení univerzity četl takové a onaké knihy o genetice, historii, antropologii atd., narůstalo u mě postupně rozhořčení nad tou

grandiózní falzifikací, nad tou drzou lží, která byla ale velmi dobře promyšlena! Nejzajímavější na tom je, že odhalení této lži, kousek po kousku, bylo možné už ve školních letech, v těch učebnicích dějepisu. Nicméně všechny ty fragmenty pravdy byly rozptýleny v různých učebnicích dějepisu pro různé ročníky a navíc genetika nebo antropologie se na školách prakticky neučila.

Páťáci si tedy prohlíželi překrásnou „starořeckou“ sochu dívky s knížkou v ruce a… NIKDO SE TOMU NEDIVIL! Někdo se může zeptat, co je tady k divení. Mramorová dívka drží v ruce malou knížku, no a co? Kdo neviděl malou knihu, ale i střední nebo velkou, brožovanou nebo vázanou? Všichni ji viděli včetně prvňáčků i dětí předškolního věku. Možná ne každý nějakou knihu četl, ale viděli ji prakticky všichni. Pro každého je to běžný obrázek – knížka v ruce! Tak co je na tom divného? Zdá se, že nic... až na několik „maličkých“ detailů!

První detail: Papír byl vynalezen ve Španělsku v 11. století a do té doby žádné knihy z papíru nebyly. Knihy existovaly, ale byly vyrobeny ze zvláštním způsobem vydělané zvířecí kůže, které se říkalo pergamen. Takové knihy stály ohromné peníze, byly velkou vzácností, vážily desítky, někdy i stovky kilogramů a byly značných rozměrů. Držet takovou knihu ladně v dlani by normální křehká dívka rozhodně nemohla. Pokud tedy vezmeme v úvahu rozměry a hmotnost knih v tehdejší době, tak musíme konstatovat, že ta dívka byla evidentně z rodu titánů. Ty ale podle „starořecké“ mytologie Zeus porazil a poslal je do Tartárie! Takže „starořečtí“ sochaři nemohli žádnou dívku titána vytvořit. Tím ale výčet „detailů“ nekončí.

Druhý detail: Dívka drží v ruce knihu zjevně vydanou typografickým způsobem! Sochař jasně vytvořil knihu s pevnou vazbu a rovně ořezanými stranami. Mohli bychom si představit, že křehká, půvabná, romantická dívka drží v ruce malý svazek veršů. Knihy se ale začaly v Evropě tisknout až v 15.-16. století, a ne v Řecku. Takže mramorová socha, jejíž obrázek byl uveden v učebnici, NEBYLA VYTVOŘENA DŘÍVE NEŽ V 15. STOLETÍ! Tolik z technického úhlu pohledu. Ale to ještě není všechno!

A nyní o třetím „detailu“. Antropologicky náleží mramorová dívka k evropské rase (bílé rase). Ale populace současného Řecka náleží ke středomořské sub-rase, která je charakteristická poměrně značnou příměsí negroidní rasy. Tato sub-rasa je výsledkem dlouhotrvajícího mísení evropské a negroidní rasy v místě jejich přímého kontaktu. Ale v souladu se současnou „historií“ nebylo tzv. „starověké“ Řecko nikdy podmaněno negroidními rasami a ani „starověcí“ Řekové nikdy nedobyli černý kontinent, Afriku. Tak jak se tedy objevila středomořská sub-rasa? Vždyť území dnešního Řecka bylo poprvé podmaněno představiteli jiného sub-rasového typu teprve v době dobytí Byzantské říše Turky v roce 1453! Navíc část takzvaných Turků náležela k jiné sub-rase, semitské. A docela velká část Turků náležela k představitelům evropské rasy, v podstatě k slovanským kmenů, které vyznávaly islám! Přečteme-li si pozorně Platónovo dílo Dialogy, dozvíme se z něj jasně, že na území dnešního Řecka žili Heléni, kteří náleželi k potomkům Pelastů, tedy starým Slovanům, kterým přisuzuje společné kořeny s Anty, tvůrci legendární Antlánie (Atlantidy)! Zájemci si mohou Platónovy Dialogy sami přečíst, ale pokud chtějí na

sedmnácti stech stranách drobného textu nalézt jen potřebnou informaci, mohou se obrátit k mé knize Rusko v křivých zrcadlech, sv. 1, kap. 1.5 „Ovládnutí Midgard-země Temnými silami: První etapa...“.

Takže takové „maličké“ detaily se nám vyrýsují po důkladné analýze situace okolo „starořecké“ mramorové sochy dívky s knížkou v ruce. Ale prakticky nikdo si toho nevšímá, a to z toho důvodu, že takový obrázek dívky s knížkou je naprosto všední a pozornost současného člověka se u něj nezdrží, i když by měla. Tento rys lidské psychiky využívají sociální parazité k masovému ovlivňování vědomí. Opírají se při tom o navyklé vnímání na úrovni podvědomí.

Z výše uvedené analýzy situace okolo maramorové sochy je jasné, proč děti ve školách nevěnují pozornost podstatě jevů. Nemají ještě dostatek vědomostí, aby si mohly z očí strhnout pásku navyklého vnímání. Bohužel tato páska skrývá fakta i před příslušnými profesionály. To je způsobeno v první řadě s tím, že po ukončení školy, ve které ona páska slouží jako mohutná kouřová clona oddělující nás od skutečnosti, začínají budoucí profesionálové studovat velmi úzký časový interval minulosti, a to ještě oddělené po jednotlivých státech, takže prakticky k nikomu se nedostanou všechny potůčky informací, dávající dohromady komplexní obraz. Právě proto si nikdo nemůže dát dva a dva dohromady.

A sociální parazité toho dlouho drze využívali a ani se nesnažili, aby bylo vše dokonale věrohodné, jsouce absolutně přesvědčeni, že zombie generátory nikomu globální podvod a falzifikaci spatřit nedovolí. Dobrá znalost psychologie plus působení zombie generátorů psí pole jim dávaly absolutní přesvědčení o vlastní beztrestnosti. Sociální parazité se tím spokojili a … přepočítali se. Život má sílu.

Dokonce i slabý výhonek se skrz beton probíjí ke slunci, tím spíš rozum (**Разум**, RA-zum)! A i když to byl rozum, jehož potenciál byl u spících silou a podlostí potlačován, dříve nebo později právě on najde způsob, jak se probudit z násilného snu, a potom už mu nic nezabrání v rozvoji. A ta doba už přišla. Sociální parazité přišli o všechny své poznačené „trumfy“. Teď už to vidí a chápe velké množství lidí, které nazývali biomasou! Analogickou taktiku používají i parazité z jiných úrovní, čili podsouvají kontaktérům, médiím a jasnovidcům informace, které jsou pro ně srozumitelné a jsou na úrovni jejich znalostí a představ, tedy jak se říká, hovoří jejich řečí.

V našem případě my se Světlanou informace NEPŘIJÍMÁME, my je DOBÝVÁME SAMI! Při tom ještě získanou informaci několika způsoby naráz skenujeme, abychom nic z dobyté informace neztratili a složili z ní plnohodnotný reálný obraz. A čím je takových aktivních kanálů více, tím je obraz reality úplnější.

Tímto jsem tedy stručně načrtl naše metody, kterými se naše práce se Světlanou odlišuje od jiných. Čtenář nechť si už sám udělá závěry, za kým stojí PRAVDA!... Opět jsem se „trochu“ nechal unést filosofováním a je načase vrátit se na „zem“, tedy k tomu, co se odehrávalo v létě roku 1992.

Moje práce s Joe Montanou pokračovala pravidelně třikrát týdně. Už během měsíce jsme mohli pozorovat zřetelný pokrok. A tak to pokračovalo až do konce prosince 1992. Každým týdnem Joeova ruka sílila více a více. V posledních

prosincových dnech přišlo toužebně očekávané finále, tzv. Super Bowl. V té době už házel Joe Montana míč svou pravou rukou dokonce dál, než kdy před tím! A když do finále zbývalo doslova pár dnů, přijel jsem k němu udělat poslední seanci a po své práci jsem se ho zeptal, jak se se mnou chce vyrovnat. Zeptal jsem se ho, jestli si přeje udělat se mnou společné interview s novináři a jakou by za to chtěl slevu, anebo jestli mi prostě hodlá zaplatit částku dohodnutou ve smlouvě. Na to mi Joe odpověděl, že by chtěl tento rozhovor odložit až na dobu po skončení finále Super Bowlu. Dohodli jsme se s ním tedy na dni a hodině, rozloučili se a odjeli domů.

V den finále se spustil protivný deštík, ale nikdo rozhodně nehodlal zápas rušit. Bylo to poprvé a naposledy v mém životě, kdy jsem něco podobného sledoval v televizi. Přesněji, sledovali jsme to spolu se Světlanou. Zajímalo nás, jak si povede Joeova ruka během hry. Ta si během zápasu nemohla vést lépe, což se už nedá říci o jejím majiteli. Joe Montana se zasloužil o mnoho bodů pro svůj tým a mužstvo San Franciska Super Bowl vyhrálo! My jsme se z toho vítězství také radovali, protože bylo umožněno i díky mojí práci.

V den posledního setkání s Joe Montanou jsme měli s Georgem práci ve městě a po jejím skončení mi George navrhl, abychom se u mě už nestavovali a jeli rovnou k Montanovi. Já jsem si ale vymohl, abychom ke mně domů ještě jeli, abych si mohl poslechnout záznamník, jestli tam náhodou nemám od Joea vzkaz ohledně naší návštěvy. Byl jsem přesvědčen, že ten den setkání neproběhne! Chtěl jsem to tedy prověřit, abychom tam nejeli zbytečně. George moje vrtochy nechápal, nicméně odvezl mě domů. Přišli jsme oba do kanceláře a já jsem si poslechl všechny vzkazy. Ale od Joe Montany tam žádný nebyl! George mi ještě povídá: „Vidíš, žádný vzkaz o odložení schůzky tam od něj není. Joe je perfektní kluk a kdyby se něco změnilo, dal by včas vědět...“. A skutečně, až do té doby, pokud z nějakého důvodu Joe nemohl na setkání přijít, zavolal a návštěvu jsme odložili. Tak to bylo vždy po dobu celých čtyř měsíců mé práce s ním.

Omluvil jsem se Georgeovi, že kvůli mně udělal zbytečnou zajížďku, a vyrazili jsme na cestu k Joe Montanovi. Po už dobře známé cestě jsme dorazili k jeho domu. Byli jsme tam o něco dřív, takže jsme chvíli počkali, abychom se ohlásili přesně na čas. Poté George zmáčkl tlačítko a oznámil náš příchod na setkání s Joem, jak bylo domluveno. Jaké však bylo naše překvapení, když nám odpověděla služebná a oznámila, že doma nikdo není! Nám s Georgem tím pádem nezbylo, než se obrátit na cestu domů. Georgeovi to nešlo do hlavy a snažil se pro takové chování národního „hrdiny“ najít nějaké zdůvodnění. Možná neměl možnost nám zavolat a posunout tak dobu schůzky, možná zavolal až poté, co jsme vyjeli, atd. Přijeli jsme ke mně domů a já jsem si znovu poslechl vzkazy na záznamníku. Od Joe Montany tam ale nebylo nic. A neozval se ani následující den, ani za dva dny, ani za tři... Neozval se už nikdy.

S pomocí George jsem se spojil s Joe Cuzimanem a vysvětlil jsem mu situaci. Potřeboval jsme s ním rozebrat, kde je problém! Joe Cuzimano se podivil tomu, co se stalo, a oznámil, že Joe Montana je skvělej kluk! Když jeho otec někomu dlužil, sám přijel a dluh vyrovnal a nyní se jedná o jeho osobní závazky a on je určitě vyrovná. Takovou image pro svého národního „hrdinu“ média vytvořila.

Joe Cuzimano pak také odjel k Joe Montanovi, a to v době, kdy tam byla celá jeho rodina, včetně rodičů, kteří věděli o mé práci a o naší dohodě. Ptal se na mě a na to, kdy a jak hodlá zaplatit. Odpověď Joe Montany ho ale překvapila dokonce více než mě. Joe Montana prohlásil, že o mně nechce nic slyšet a nic platit nehodlá. „Pracovalo“ s ním prý mnoho „specialistů“ a s uzdravením jeho ruky já nemám nic společného. Joe Cuzimano mi to vše vyprávěl, zmatený z toho, co se stalo.

Na to jsem ho požádal, ať Joe Montanovi doručí moji odpověď. Chtěl jsem, aby mu sdělil, že NEBUDU jeho ruku vracet do původního stavu, to v žádném případě! Aby nemohl tvrdit, že jsem odvedl špatnou práci. Rozhodl jsem se ho potrestat jinak. Jestli dychtí po penězích a je to nečestný člověk, potom pro něj bude největším trestem, když přijde o peníze, a to dokonce o víc, než mi dlužil. Kromě toho přijde i o svůj status nejlepšího hráče amerického fotbalu.

Provedu to tak, aby Steve Young hrál ještě lépe než on a stal se novou hvězdou amerického fotbalu. Na Joe Montanu všichni zapomenou. Takový trest jsem tedy pro Montanu vymyslel a požádal jsem Joe Cuzimana, aby můj vzkaz předal adresátovi, což on udělal. V době, kdy se to vše stalo, byl Joe Montana po svém návratu do profesionálního sportu na vrcholu slávy. Vše, co jsem mu vzkázal, bylo pro něj směšné, ale... nejlíp se směje ten, kdo se směje poslední!

Steve Young byl náhradníkem a vždy byl ve stínu Montany. Pouze po dobu 2 let, kdy měl Montana zraněnou ruku, hrál v základní sestavě. To vyvolávalo u Joe Montany velké podráždění hraničící až s nenávistí. Vždy viděl ve Stevu Youngovi člověka, který proti němu intrikuje a nemůže se už dočkat, až mu Montana uvolní místo. Do jisté míry měl Joe Montana i pravdu, ale Steve Young strávil svá nejlepší léta v jeho stínu. Je fakt, že za dva roky, co Joe Montana nemohl kvůli ruce hrát, na sebe Steve Young nijak neupozornil. Zdálo by se tedy, že se Joe Montana neměl čeho obávat, ale to jen na první pohled.

Brzy Joe Montana přestoupil k jinému týmu, přičemž podepsal smlouvu na 200 miliónů dolarů. Tím se Steve Young dostal do základní sestavy San Franciska. Po přestupu do jiného týmu Joe Montana i se zdravou rukou nijak nevynikal a smlouva s ním byla anulována. To znamenalo úplný krach jeho sportovní kariéry a ztrátu 200 miliónů dolarů, které už viděl ve své kapse. Mimo to přišel Joe Montana o 100 miliónů dolarů z reklamy. Na národního „hrdinu“ se zapomělo hodně rychle a důkladně. Po nějakou dobu se ještě ukazoval v televizní reklamě na sportovní zboží, ale brzo zmizel i odtud.

Steve Young s mojí podporou vyhrál se San Franciskem Super Bowl a stal se novou hvězdou. Sdělovací prostředky vykřikovaly, že předčí i samotného Montanu! Tohle slyšet bylo pro Joe Montanu hodně nepříjemné, ale to už je jeho problém. Tak jsem splnil všechny body trestu, kterému se Joe Montana v lednu 1993 smál. Poté, co jsem pomohl Stevu Youngovi stát se hvězdou, neviděl jsem již důvod, proč pokračovat v jeho podpoře, a hned na to Steve Young přestal mít výsledky.

Joe Montana byl tedy velmi účinně potrestán. Přišel o velké peníze a to je za podlost a chamtivost nejadekvátnější trest. Pro chamtivce je ztráta peněz bolestnější než ztráta ruky, nohy nebo dokonce i života! Za svoji pýchu a pohrdavé chování k

lidem byl potrestán zapomněním. To je příklad adekvátní odpovědi nebo potrestání. I když takový trest nenastupuje okamžitě, jeví se jedině správným. Nejspíš potom Joe Montana vzpomínal na má slova. A jestli nevzpomínal, to už není podstatné.

Tím končí vyprávění příběhu o Joe Montanovi, který začal v červenci roku 1992. Bohužel vše se neodvíjelo tak, jak by mohlo. Ale i když mi nebylo příjemné, jak to všechno dopadlo, podařilo se mi alespoň uspět tam, kde americká medicína selhala. Vyléčil jsem vážně poraněnou ruku, rekonstruoval její nervový systém, který pracoval jen na 5%. To už je výsledek, nezávisle na tom, jak se zachoval Joe Montana. Pokud by splnil svoje závazky a udělal se mnou interview se sdělovacími prostředky, bylo by to mnohem lepší, ale třeba také ne. V životě to je vždycky tak, že tady sice prohraješ, ale vyhraješ někde jinde!

V létě roku 1992 jsem se zabýval všední prací, která by se ale všem ostatním všední nezdála. Pracoval jsem se svými pacienty a se Světlanou jsme pracovali v jiných světech. Opakovaně jsem se setkával se svými potenciálními pacienty a zájemci o mé vědění. Ve volném čase jsem si rád zahrál počítačové hry. Z dnešního pohledu byly ještě primitivní, v roce 1992 však vypadaly neuvěřitelně. Herní konzole umožnily hrát hry na velké obrazovce televizoru, což jejich efekt ještě zdůraznilo. Koupili jsme si domů televizor s největší možnou obrazovkou, na které bylo příjemné nejen hrát hry, ale také sledovat filmy. Dívali jsme se Světlanou hlavně na fantastické. Sledováním televize jsme se i zdokonalovali ve znalosti anglického jazyka. Nechali jsme si také zavést kabelovou televizi. Bylo to pro nás velmi zvláštní, moci si vybrat ze sta možných programů. Neobvyklé bylo to, že na několika kanálech neustále běžely umělecké filmy bez reklam. Novější filmy jsme si mohli objednat pomocí dálkového ovládání za 3,50 $.

Ve srovnání s tím, co bylo v SSSR, to pro nás bylo udivující. Zkrátka, pokračovali jsme v objevování Ameriky. Brzy jsme ale měli možnost poznat ji i z jiného úhlu a zářivé pozlátko pak začalo blednout. Ale o tom až později...

Kapitola 8. Americká ofenzíva začíná

Když je váš den naplněn od momentu, kdy otevřete oči, do momentu, kdy je zase zavřete, čas plyne velmi rychle. Tak jsme si v jeden překrásný den uvědomili, že už je podzim. V Kalifornii se podzim málo liší od léta, jen dny nejsou tak rozpálené, jako v létě. Ale když začátkem října přišlo „indiánské léto“ (Indian summer) – tak v USA nazývají „babí léto“, tak bylo tak horko, jako v nejteplejší letní dny. Roční období jdou v Kalifornii odlišit hlavně pohledem do kalendáře. Září by se z našeho pohledu dalo nazvat obyčejným měsícem, nebýt dvou událostí. Jedné – tragické a druhé – pozitivní, i když, ty dvě události srovnávat po pravdě nelze...

Ke konci září jsem obdržel zprávu imigračního úřadu o tom, že mi bylo vystaveno pracovní vízum. Mně dali pracovní vízum H1 a Světlaně, jako mojí ženě, H4, což ji neopravňovalo k práci, ale mohla se na území USA legálně zdržovat. První pracovní vízum bylo vystaveno na jeden rok, taková jsou v USA očividně pravidla.

Následně jej prodloužili na dva roky, a potom ještě na další tři. Podle imigiračního zákona USA tam může cizinec na pracovní vízum pobývat maximálně šest let, načež musí opustit zemi.

Po získání víz jsme se spolu s Georgem vypravili do tzv. Úřadu sociálního zabezpečení, abychom si zajistili SSN – Social Security Number (*SSN hraje v Americe podobnou roli, jako u nás rodné číslo nebo číslo občanky, pozn.překl.*). Protože naše (hlavně moje) angličtina nějak „kulhala“, a u mě na obě nohy naráz, formuláře za nás vyplnil George, takže se nemohlo stát, že bychom něco kvůli nepochopení vyplnili špatně. Připomenu, že George se narodil a vyrostl v USA, takže se při vyplňování nemohl v žádném bodě splést. Podali jsme Georgem vyplněné formuláře, zaplatili poplatek, obdrželi potvrzení a před odjezdem jsme ještě skrze George zjistili, kdy naše průkazy budou hotové. V USA se bez SSN nejde nechat zaměstnat, otevřít účet v bance, získat řidičák nebo bankovní úvěr a tak dále. A i když není SSN nijak zakotveno v Ústavě USA nebo jiných oficiálních legislativních zákonech jako doklad, který člověk musí mít, přesto se s vámi na libovolném úřadě nebudou vůbec bavit, pokud jej nebudete mít. Takže zajištění SSN je nutností, hlavně pro ty, kdo nemají americké občanství...

Získáním víz jsme nabyli v zemi oficiálního statusu, bez něhož v ní nebylo možné legálně pobývat, protože moje B1 vízum už končilo. To byla tedy pozitivní událost, která pro nás po 20. září nastala. A … doslova o několik dní později došlo na tragickou událost – 25.září 1992 v Litvě zemřel Světlanin otec. Měl slabé srdce a prodělal tři infarkty, ale jeho stav se postupně zlepšoval poté, co jsem ho začal léčit. Zdálo se, že se nic špatného nemůže stát, ale... 25.září se jeho srdce zastavilo. Pravda, nezastavilo se samo od sebe – bylo mu pomoženo zastavit se. A stalo se to z jednoho prostého důvodu – aby udělali „radost“ Světlaně, která milovala svého otce, a pro kterou byl také nejlepším přítelem, měli společné zájmy, bylo u nich vzácné souznění duší. Říkali mu Vasilij Vasilijevič Seregin, ale jeho pravé jméno bylo Obolenský, jediný syn knížete Nikolaje Obolenského a kněžny Eleny Larinské. Narodil se v městě Kurgan, kam byli jeho rodiče po revoluci vyhoštěni, a kde byli i „spravedlivou“ mocí eliminováni. Jeho život byl udivujícím životem silného, neobyčejně talentovaného člověka s těžkým osudem, který ještě v dětství přišel o oba rodiče. Naši nepřátelé, kterým jsme již se Světlanou způsobili mnoho problémů, zasadili jeho slabému srdci smrtelný úder, slabému místu, jež se v jeho rodině nevyskytovalo náhodou. Na chvíli se u původu slabosti srdce v rodové linii Světlanina otce zdržím.

Začalo to více než před dvěma sty lety, kdy jednomu ze Světlaniných předků z francouzské linie vyřezali před slavnostním pohřbem srdce a pohřbili ho odděleně od těla. Přitom srdce z těla zesnulého vyřezali za obřadů černé magie, jež prezentovali jako projev vysokého „respektu“ a „úcty“ k zemřelému, a jako „vynikající“ ocenění za nejvyšší úspěchy v životě člověka! Onen předek Světlany byl přímým potomkem Rusů-Merovejců, kteří do západní Evropy přišli v prvním tisíciletí našeho letopočtu. Přesněji řečeno, potomkem těch nemnohých Merovejců, kterým se podařilo uniknout masakru, který jim v 7. - 9. století připravili „vděční“ Galové, poštvaní proti nim

sociálními parazity. Tehdy na mapě ještě Francie nebyla, ale existovala Gálie, podobně jako Hispánie a Británie, které se již v 2. - 3. století n. l. odtrhly od jediné Slovansko-Árijské říše. Na místě Francie byla Gálie, která společně s Itálií tvořila jeden stát pod vládou a správou Rusů-Merovejců, které ještě sami Galové nazývali Franky, což znamenalo – svobodní! Ale to už je jiný příběh...

Takže, jedním z předků Světlany z francouzské linie Rusů byl princ Emanuel De Rohan (Rogan), který byl i otcem Světlaniny vzdálené pra-pra-prababičky po linii její babičky – kněžny Eleny Larinské. Dokonce i jeho jméno ukazuje na přímou rodovou spřízněnost se Slovansko-Árijskou říší, protože jméno Rohan vzniklo postupným zkreslením titulu RAhan (RA Chán) při přepisu do latinky, ačkoliv původně bylo psáno tak, jak bylo vyslovováno – Rahan nebo Ra Han. „Ra Han“ neboli „Han Ra“ (Chán RA) je vojenský titul bojového mága, který měli nejvyšší zasvěcenci kasty Rusů, na rozdíl od titulu „Chán“, který se dával vojenským vůdcům (velitelům), jež neměli magické nebo paranormální schopnosti. Podobně byla i dynastie Merovejců vytvořena nejvyššími zasvěcenci kasty Rusů a jejich původní (ruské) jméno „My Ra v Inglii“ se postupem času transformovalo do „Merovingi“. Ke všemu tomu existují důkazy ve formě reálných dokumentů, které na Západě byly pečlivě skryty nebo zničeny, ale nepodařilo se jim zničit vše!

Ukázalo se, že minulost mého i Světlanina rodu je v jistém smyslu úzce svázána s minulostí Slovansko-Árijské říše, a ačkoliv jsme to zjistili teprve nedávno, na podstatě faktů to nic nemění: rody našich předků byly velmi těsně svázány s minulostí Rusů – ruského národa. A nyní už zpět k osudu prince Emanuela de Rohan. Jak jsem zmínil, po smrti mu pod rouškou prokázání vysokých poct vyřezali srdce z těla a pohřbili ho odděleně. Jen málokdo ví, že církevní rituál takových vysokých „poct“ zemřelému je ve skutečnosti rituálem černé magie afrického Voodoo. A po tomto rituálu je u všech nositelů genetiky takovým způsobem pohřbeného člověka oslabeno srdce, jako by srdce nevyřezali dalekému předku, ale i všem potomkům! Černá magie tohoto rituálu se negativně podepsala na každém, kdo v sobě nesl i jen zlomek genetiky člověka s takovýmito „poctami“ pohřbeného. Geneticky se nepředávají jen vrozené nemoci, ale důsledky magických obřadů, cílících na genetiku, což pravda málokdo ví, protože se vše zahrne pod „poklop“ genetických predispozic. A odstranit takto „zděděnou“ nemoc je možno jen odstraněním důsledků obřadu černé magie až k úplným kořenům, pak problém zmizí a následné generace budou od „nemoci“ osvobozeny. Udělal jsem to pro Světlanu, ale nestihl jsem to udělat pro jejího otce.

Smrt otce se pro Světlanu stala těžkou ránou a zkouškou. A i když se Světlana mohla s duší svého otce volně setkávat, a já jsem mu pomohl projít přes obtíže adaptace přechodu a splnil mu přání vidět na vlastní oči Vesmír a odejít na jinou planetu, bylo to pro Světlanu jen slabou útěchou, protože jeho smrt nebyla přirozená a přišla před vypršením jeho času. Avšak nejtěžší na Světlanu čekalo, jakmile náhodou zavřela oči. „Přátelé“, kteří ji zorganizovali tento „dárek“, jí ukázali všechny detaily pohřbeného těla jejího otce a jejich hlas jí našeptával, jak je mu zima,

ležícímu ve studené zemi, jak se jeho tělo začíná rozkládat a začínají ho pojídat červi! A doprovodili to „barvitými“ obrazy toho, co se dělo, v naději, že její psychika podobné útoky nevydrží a zlomí se! A to vše se dělo ne jednu noc, ale každou noc po delší dobu. Ale, navzdory bolesti ze ztráty otce, Světlana sebrala sílu a tyto iluze ze svého vědomí vytlačila. V odpovědi na podobný útok oněm „přátelům“ řekla, že v rakvi leží jen otcovo mrtvé tělo, které se rozložit musí, a červi ho jíst musí, pokud je pohřben v matičce zemi, ale jeho duch žije dále a jednoho dne se znovu narodí v novém těle na jiné planetě, na planetě jeho snů, a že je šťastná, že se jeho sen konečně splní! A tím, že zabili jeho fyzické tělo, mohl spatřit Vesmír, navštívit jiné planety a civilizace, což se málokomu na Midgard-Zemi podaří, obzvláště těm, žijícím v posledním tisíciletí. Pod náporem síly jejího ducha se nepřátelé dali na ústup, i když Světlaně při tom bylo nelehko. Velmi jí v té pro ni těžké době pomohl jeden náš hvězdný přítel – Vion. Bral jejího ducha na výlety a ukazoval jí krásu Vesmíru, hovořil s ní, umožňujíc jí oddych od „přátelského“ sevření nepřátel. To pro ni byla spásná možnost nadechnout se „čerstvého vzduchu“ a v noci si trochu odpočinout, aniž by musela bojovat s „obrazy“ otcova rozkládajícího se těla, které jí neustále posílali „přátelé“.

Takže, smrt Světlanina otce byla nástrojem nátlaku, pokus zlomit ji a nedopustit, aby mohla pokračovat v konání proti parazitickému systému. Ale nehledě na všechnu bolest ze ztráty, nepřátelé dosáhli opaku – Světlana mi začala ještě aktivněji pomáhat ve spravedlivé věci boje proti parazitům, kdekoliv se nacházeli. A i když v tom čase naše hlavní činnost spočívala za hranicemi naší planety, útočili na nás parazité nejen tam, ale i na Midgard-Zemi, kde se mstili na lidech nám blízkých, protože na nás dosáhnout nemohli – právě takové byly a jsou metody sociálních parazitů na všech úrovních...

Říjen a listopad uběhly v rutinní práci, ačkoliv se mnozí mohou divit, jak může být navracení lidem zdraví rutinou? Může být celkem jednoduše, pokud člověk dělá tu stejnou práci den za dnem. To neznamená, že neprožívá s každým svým pacientem jeho strasti i radost, když mu svým úsilím vrátí zdraví. Radoval jsem se a raduji se stále pokaždé, když člověku daruji druhou šanci, nezřídka druhý život, a vždy jsem doufal a stále doufám, že druhou šanci nebo život využije pro dobro sebe i druhých, ale … tím moje práce nepřestala být rutinnou! Když člověk jednou vyřeší nějaký problém a pochopí, že „dvě a dvě jsou čtyři“, napoprvé mu vyrostou křídla a naplní ho to radostí, že daný problém vyřešil! Ale když musí znova a znova počítat, že „dvě a dvě jsou čtyři“ a opakovat to milionkrát, pak nehledě na to, že je to pravdivý výrok, už v sobě neponese onu „svěžest“ prvního odhalení a stane se rutinou! Podobně s léčením, když se člověk poprvé setká s určitým problémem a hledá způsob jeho řešení, dostaví se po nalezení správného řešení patřičná radost. Ale pokud se člověk poté setkává s podobným problémem znova a znova … pak radost z objevu vyprchá a dostaví se rutina. Ačkoliv pro každého člověka je problém s jeho zdravím problémem nejméně kosmických proporcí, a když je odstraněn, je nevýslovně rád. Já jsem vždy rád, když se mi podaří pomoct dalšímu člověku, ale už to pro mě není tvůrčí činnost,

hledání řešení, sestavování strategie a taktiky, všechno to, co dává lidské duši křídla, alespoň u mě.

Jistě, u různých lidí mohou být projevy stejného zdravotního problému různé, protože každý má odlišnou genetiku a ducha, a proto se může průběh nemoci lišit, protože každá kombinace genetiky a ducha je unikátní. Tato unikátnost se projevuje v nuancích vnímání daného člověka na mé působení a také v tom, jaké orgány a systémy jsou postiženy. Ale přes to všechno například vřed zůstane vředem a objevuje se vždy v dolní vnitřní stěně žaludku, alespoň já jsem na něj nikdy jinde nenarazil. Ve skutečnosti to ani nemůže být jinak, protože žaludeční vředy se objeví, když žaludek vylučuje trávící šťávy, i když je prázdný, a ty začnou „trávit" mukózní membránu, což je přesně ten orgán, jež trávící šťávy vylučuje.

Trávící šťávy naruší mukózní membránu až k žaludečnímu svalu, a jestliže proces není zastaven, šťávy „stráví" sval žaludeční stěny a objeví se tzv. prasklý žaludeční vřed: trávící šťávy a obsah žaludku se dostanou do břišní dutiny se všemi výraznými následky. Takže, navzdory rozdílné genetice, lidským duchům, průběhům nemocí a individuálním odlišnostem, moje práce na obnovování zdraví se variabilitou příliš nevyznačovala.

Když má člověk prasklý vřed, první věc, kterou udělám po určení jeho lokace, je zastavení interního krvácení zablokováním poškozených cév pomocí vytvoření izolačních „přepážek" z pojivové tkáně uvnitř poškozených cév. Vnitřní krvácení se zastaví, ale to stále není řešení problému, je to jen krátkodobá záplata. Poté začnu pracovat na obnovení poškozených tkání růstem nových vrstvu po vrstvě, počínají nejvnitřnějšími vrstvami. Buňky žaludečního svalu jsou na řadě první. Za tímto účelem úplně rozložím poškozené buňky a na jejich místě vytvořím nové, zcela zdravé.

Takže, žaludeční vřed je léčen vrstvu po vrstvě: napřed žaludeční sval a pak mukózní membrána žaludku. Když je proces zakončen, vřed zmizí, jako by nikdy neexistoval, což potvrzují lékařská vyšetření. Ale to není vše: je třeba odstranit příčinu problému, což je bludný nerv, který nesprávně stimuluje membránu žaludku. Žaludek musí produkovat trávící šťávy proporcionálně množství jídla, které obsahuje, a jeho kvalitativní kompozici. V tomto procesu se účastní několik systémů organismu, počínaje chuťovými pohárky v ústech, které dovolují nejenom cítit chuť jídla, ale také vysílají do určité oblasti mozkové kůry signál o druhu organických látek, které se chystají vstoupit do žaludku: proteiny, tuky nebo karbohydráty (sacharidy). Zatímco se jídlo pohybuje jícnem, mozek již dává signály ohledně typu trávících šťáv, které by měl žaludek vyrábět, aby bylo jídlo správně stráveno. Tyto signály se do bludného nervu přenášejí přes *formatio reticularis* a míchu.

To je velmi zběžný popis trávícího procesu. Nepopsal jsem cestu signálu (po kterých nervech, v jakém pořadí), protože to může být zajímavé jen pro specialisty. Komplexní povahu trávícího procesu jsem zmínil, aby si čtenář uvědomil, že moderní medicína často nechápe procesy, jež se odehrávají v lidském organismu, a pokud je chápe, není v její moci cokoliv změnit, kromě čistě mechanických zásahů. Takže

signál z mozku skrz *formatio reticularis* dosáhne bludný nerv, který stimuluje nadměrné tvoření žaludečních šťáv, což ve výsledku vyústí v žaludeční vředy.

Takže, aby se předešlo znovuobjevení vředů v budoucnu, je v systému nervové stimulace žaludku nutné najít místo, kde nastává selhání, které ústí v nadměrnou stimulaci bludného nervu. Po objevení prvotní příčiny je nutno obnovit rovnováhu práce sympatetického a parasympatetického nervového systému, retikulární formace i mozku. Mimochodem, moderní medicína dokonce nemá ani představu, jak lze tyto systémy regulovat. Takže, na příkladu žaludečních vředů jsem se pokusil ukázat, že nehledě na určité zvláštnosti každého člověka, práce ve své podstatě zůstává jedna a ta samá, a proto po pochopení podstaty problému nabývá rutinní charakter. Tak už to je, i když čas od času lze narazit na něco principiálně nového i v případě žaludečních vředů, takové případy nastávají s postupujícím časem čím dál méně.

Práce v Kosmu – to je něco jiného! Když člověk správně řeší problémy, na které na své cestě narazí, dostává se na další kvalitativní úrovně, kde musí řešit principiálně nové problémy a kde funguje opět všechno jinak! Vše, co dříve fungovalo, se již v absolutně odlišných podmínkách nehodí! Pokaždé je nutné vytvořit principiálně nové metody práce a v principiálně nových měřítcích, což nedovolí, aby se práce stala rutinou! Mimo to se mi v samém začátku mé kosmické odysey podařilo vyřešit problém s rutinou práce v Kosmu, což mi nedovolilo „utonout“ v rutině kosmického měřítka a uchovat si plnou tvůrčí svobodu. Tak moje různorodá a mnohovrstevná práce v Kosmu kompenzovala rutinu mé práce s pacienty.

Tak tedy ubíhaly moje podzimní dny roku 1992. Chtěl bych zmínit jen jedno setkání. Jednoho zářijového dne jsem dával přednášku skupině lidí, kteří si říkali „bojovníci světla“. Vzal jsem s sebou na to setkání Romana Borinkova jako tlumočníka, a všichni včetně George a jeho ženy Marshy jsme se vypravili do jednoho z předměstí San-Franciska, kde se skupina scházela ve velkém domě. Dal jsem lekci o možnostech člověka, provedl demonstraci, a poté se všichni rozdělili do skupinek a začali vést „světskou“ konverzaci, jak to chápali. Mnoho hovorů bylo na téma „duchovnosti“, komunikace s „duchy“ a o tom, co ti duchové „odkrývají“. Ukázalo se, že „odhalení“ duchů nedosahují ani úrovně informací otevřeně dostupných všem! Informace získané od „duchů“ představovaly nestejnorodou směsku na úrovni první třídy nebo dokonce mateřské školky. To nemohlo nevyvolat můj úžas, když vezmeme v úvahu, že ty informace neopakovaly malé děti, ale dospělí lidé předstírající vzdělanost.

Později jsem pochopil příčinu takového paradoxu – v USA lze vzdělání nazvat vzděláním pouze naoko. Takovou nevědomost je těžké najít i v nejodlehlejších částech Ruska, proto je udivující, že ve světě vznikl mýtus o „kvalitě“ amerického vzdělání. To není nic jiného, než propagandistický mýtus vnucený světu Amerikou, aby ta jednodušeji vytvořila obraz svého vůdcovství. Ale to je jiné téma... vraťme se k onomu setkání. Jak se ukázalo, skupina „bojovníků světla“ se periodicky scházela a … hovořila o tom, jaké velké skutky pro dobro lidstva budou dělat **poté**, co se jim podaří získat větší peníze pomocí speciálního finančního programu podobnému tomu,

jaký v Rusku vytvořil Mavrodi. A těmi „velikými“ skutky se nějakým „záhadným“ způsobem ukázaly být nákupy rodinných sídel a drahých aut, a mnoha podobných věcí. Velmi „osobitým“ způsobem si ti lidé představovali práci „bojovníků světla“! Připomíná to, jak „otcové komunismu“ hovořili o tom, jak lidé budou žít v komunismu – každý si bude brát podle svých potřeb a dávat podle svých možností. Ale kupodivu vyšší stranická elita doopravdy žila v „komunismu“: brala si vše podle svých potřeb, ale zapomněla cokoliv dávat zpět! Tolik o „velkých“ skutcích „bojovníků světla“, ale na rozdíl od stranické elity komunismu, naši „bojovníci světla“ nikdy za vložené tisíce „své“ miliony nezískali. Byli jednoduše podvedeni a navedeni uvěřit v to, že obratem získají miliony... jak je vidět, doménou finančních pyramid nebyl jen post-sovětský prostor, kde se lidé ještě nevyznali ve financích, ale i USA, kde se lidé měli poučit na zkušenostech předků. Ačkoliv americký spisovatel O'Henry popsal jednu variantu finanční pyramidy v příběh *The Gentle Grafter*, vypadá to, že se mnoho lidí nic nenaučilo. Jedna z příčin je ta, že málokterý Američan od tohoto autora vůbec něco četl, nemluvě o tomto příběhu.

U někoho může vzniknou dojem, že možná jen spisovatel O'Henry a jeho knihy „vypadli“ z okruhu zájmu průměrného Američana? Vůbec ne! Ve školních osnovách nechybí jen O'Henry, ale také mnoho jiných amerických spisovatelů. Před deseti lety vyřadili i knihu Marka Twaina „Dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna“ jen proto, že ve svých knihách nazývá Twain černocha negrem, a nikoliv, jak si politická korektnost žádá, afroameričanem! Takové jsou „radosti“ amerického života! Jak se ukázalo z rozhovorů s rodilými Američany, v okolí San-Francisca více-méně znali jméno Jacka Londona, ale ne kvůli jeho knihám, ale protože se v jedné zátoce v Oaklandu zachovala jeho chýše z doby „zlaté horečky“! A jeho rozsáhlou práci nečetl nikdo, tím méně zahraniční spisovatele! Z ruských spisovatelů občas někdo znal L. Tolstoje nebo Dostojevského, ale to proto, že je občas někdo zmínil v televizních pořadech. Existuje sice nevelká vrstva americké společnosti, která čte znatelně více než zbytek, ale ani v této vrstvě není zdaleka u všech znalost literatury alespoň na úrovni rozsahu bývalých osnov škol SSSR. A to navíc v těch časech většina četla v SSSR mnohem více, než bylo v osnovách. Nečetli jenom studenti a intelektuálové, četli všichni: od dělníků a rolníků po doktory věd a akademiky. Tak to bylo v časech mého mládí a je mi upřímně líto, že v dnešním Rusku láska k literatuře postupně umírá, a školáci a studenti se naneštěstí více a více podobají svým americkým protějškům.

Tak jsme se tedy potkali s „bojovníky světla“, a to setkání nevyvolalo inspiraci ani u mne, ani u Světlany! Jistě, není nic špatného na tom, že lidé chtějí bydlet v dobrém domě a jezdit v dobrém autě, ale... to vše nemá žádný vztah k boji za spravedlnost! „Bojovníky světla“ navíc vůbec nezajímala spravedlnost, za kterou musí člověk bojovat a často obětovat osobní prospěch, ale jen jejich vlastní prosperita. Skutečný bojovník koná ne v zájmu svých osobních zájmů, ale spravedlnosti, v principu, a často je to boj za spravedlnost pro druhé, nikoliv pro sebe! A v ostatních případech – jsou to jen krásná slova nebo otevřená lež sociálního parazita, aby pro sebe řečmi vytvořil kamufláž a zmátl ostatní. A je pro sociální

parazity typické, že nejhlasitěji křičí o jejich starosti o celé lidstvo, o nutnosti „demokratizace“ společnosti atp. Vždyť demokracie, lépe řečeno pseudo-demokracie, je pro sociální parazity nejlepší kamufláž, která dovoluje každému jednomu sociálnímu parazitu uniknout odpovědnosti za své parazitické konání – když je rozhodnutí přijímáno kolektivně, zdá se že není nikdo zodpovědný, a tím ani postižitelný! V nejlepším případě najdou někoho méně důležitého, udělají z něj obětního beránka a poté ho přesunou na další lukrativní post... a to bude vše!

Pseudodemokracie – to je ideální prostředek pro únik od odpovědnosti, ideální způsob podvedení mas a skrytí své parazitické podstaty. Vždy, když se odpovědnost za rozhodnutí přesouvá na všechny zúčastněné, je to znak konání sociálních parazitů! A aby se vše lépe skrylo, vymysleli sociální parazité každé čtyři roky volby, kdy zvolení zástupci nesplní nic z toho, co v předvolební kampani slíbili, a opustí své posty, a nově zvolení slibují v principu to stejné, a opět nic nesplní. První vysvětlí své selhání nedostatkem času. Mimo to, sociální parazité často vyhlašují své „záchranné plány“, jež by na realizaci vyžadovaly 3-4 volební období, pro případ, že budou zvoleni podruhé, a tedy ani tehdy nebudou muset odpovídat na otázku, proč nesplnili své sliby! Není to mazaný trik na únik od odpovědnosti: čas na splnění slíbeného vypršel, ale není zde nikdo, po kom by bylo možno požadovat výsledky, protože ti, kteří dali sliby, jsou již dávno pryč? Takže, demokracie, lépe řečeno, pseudo-demokracie, je chytrý nástroj, který sociální parazité vymysleli pro podvedení mas. Ale to je téma na odlišný rozhovor, dovolte mi vrátit se k aktuálním událostem...

Do konce listopadu nepřišly žádné oficiální dokumenty z úřadu sociálního zabezpečení, jak nám bylo slíbeno. To u nás vyvolalo určitý nepokoj a poprosil jsem George, aby zjistil, kdy přijdou naše průkazy SSN. George tím ihned pověřil správkyni domu, ve kterém jsme žili – Judy Sanders – a ta zjistila, že naše žádosti o průkazy sociálního zabezpečení … neexistují! To v nás a Georgovi vyvolalo další úžas. To by se mohlo stát, kdybychom formuláře vyplňovali sami a něco spletli, ale …formuláře za nás vyplňoval George a on velmi dobře věděl, jak všechno správně vyplnit. To, že jsem uschoval potvrzení zaplacení poplatku za podání formulářů, sloužilo jako nesporný důkaz, že jsme žádosti podali. Tak či onak, museli jsme žádosti vyplnit podruhé, které se tentokrát nikam neztratily a už za dvě neděle jsme kartičky sociálního zabezpečení získali...

Tímto začaly naše „přátelské“ vztahy s úřady USA. Tehdy jsme si pochopitelně mysleli, že došlo jen k nedorozumění. Číňané pracující na úřadě něco popletli a naše žádosti se v pořadnících ztratily. K naší lítosti to byl jen začátek, špička ledovce toho, co mělo přijít později. Mezitím se přibližovaly vánoce a Nový rok. Ještě koncem listopadu se všude objevila vánoční výzdoba, na ulicích, v obchodech, parcích a náměstích a také jednoduše ve většině domovů, protože v USA slaví hlavně vánoce, a Nový rok se slaví méně intenzívně. Přinejmenším, po vánocích se téměř všichni zbavují vánočních stromků a na Nový rok už je nemá téměř nikdo, ačkoliv všude pořád svítí barevné žárovky, hlavně k večeru: každý se snaží vyzdobit lépe než druzí lidé a vše je to vskutku krásné. Nic podobného jsme se Světlanou v SSSR neviděli a

se zájmem jsme se dívali na výlohy velkých obchodů, které měly výzdobu nejlepší. Jednoho dne jsme kvůli vánoční výzdobě navštívili nám nejbližší obchodní dům Macy's a zapůsobila na nás její ohromná rozmanitost. Půlka obchodu byla zaplněna vánočními stromky různých barev od obvyklé zelené po extravagantní zlatou a stříbrnou. Ze zvyku jsme se rozhodli koupit živý stromek. Pouliční trhy se stromky vypadaly přesně jako ty v SSSR, jen byly lépe ozdobené, a stromky byly tak pěkné, jak jen mohly být. Jeli jsme nakupovat s Georgem, on vybral stromek pro svou rodinu a já pro nás. Zbývalo nakoupit výzdobu, „záležitost“ byla svěřena do rukou Světlany a já jsem zastával hlavně roli nosiče. Na krátkou dobu jsme se vrátili do dětských let – všeho bylo tak mnoho a bylo to tak krásné, až oči přecházely.

Vánoční strom jsem naposledy zdobil v roce 1987. Od té doby jsem začal vést „nomádský život“ a stěhovat se z jednoho pronajmutého bytu do druhého, a vánoční stromek a výzdoba tehdy nebyly moje priority. Takže, blížil se konec roku 1992 a se Světlanou jsme si vzpomněli na dětství. Moje rodina nikdy neměla nouzi, ale ani nějaký nadbytek čehokoliv, ať už jídla, oblečení nebo něčeho jiného. Proto jsme jako děti vnímali svátky jako Nový rok, narozeniny, 1. a 9. květen, 7. listopad jako velmi významné události. Tehdy byl Nový rok a narozeniny svátkem pro srdce i duši, alespoň pro mě, vnášejíc do běžného života určité kouzlo, a 1. květen a 7. listopad byly vítány hlavně kvůli dnům volna a svátečním jídlům. Den vítězství, 9. květen zaujímal v naší rodině zvláštní místo. Má rodina ztratila ve válce tři nejbližší příbuzné: matčina otce a dva její strýce. Ve skutečnosti ve válce zemřeli všichni muži její rodiny. Otec mého otce byl aristokrat stíhaný sovětskou mocí a nebyl povolán do zbraně kvůli svému věku – bylo mu tehdy přes padesát. O ostatních příbuzných z otcovy linie bohužel nevím stále nic.

9. května jsme si vždy připomínali členy rodiny a všechny sovětské občany, kteří se z války nevrátili a obětovali v obraně vlasti svůj život. Poprosili jsme rodiče, aby nám vykládali své vzpomínky z války, protože prožili německou okupaci. Matce se vryla navždy do paměti scéna jejího otce, jak líbá své dvě dcery a odchází k brance, poblíž které na něj čeká GAZ. Zůstal v paměti malé dívky jako mladý a urostlý muž ve vojenské uniformě, odsouzený opustit svůj dům navždy, ačkoliv tehdy to nikdo netušil. Téměř všichni by byli zastřeleni jako rodina důstojníka, ale osud s nimi měl jiné plány: dědeček a matka mé matky byli se třemi malými dětmi vyhnáni z vlastního domu a přemístěni do jeho sklepa, kde přečkali skoro celou okupaci. Matka nám také pověděla, jak byli vyděšení, když do sklepa sešel německý voják, a když viděl dvě malé vystrašené děti, dal jim tabulku čokolády, kterou nikdy předtím neochutnaly (mladší sestra mé matky se narodila v lednu 1942).

Otec nám řekl následující. Když Němci okupovali Kislovodsk, přišli za nimi představitelé místních Karačajů s nabídkou-požadavkem: jestliže jim Němci dovolí vyhlásit Kislovodsk jejich hlavním městem, byli připraveni z „vděčnosti“ podřezat všechny Rusy! Němci nabídku odmítli. Takže, také tehdy neměli někteří lidé pro Rusy zvláštní „lásku“. Rodiče nám řekli o těžké situaci s jídlem jak během války, tak krátce po ní – snědli i všechno jedlé, co našli v blízkém lese...

Jako děti jsme na svátky čekali, protože se odlišovaly od každodenní rutiny a přinášely nám sváteční náladu. V sovětských časech byl vždy velký nedostatek dobrého jídla: lidé často kupovali různé pochoutky na černém trhu za ceny spekulantů nebo stáli kilometrové fronty a šetřili je právě na svátky, aby bylo na stole to nejlepší, až přijdou hosté! Všechny tyto pamlsky byly šetřeny měsíce a pak hrdě prostřeny na sváteční stůl. My děti jsme je viděly vždy, když jsme otevřely lednici a trpělivě čekaly, až je budeme moci ochutnat.

Vše výše uvedené se týkalo jen obyčejných lidí. Sovětská „elita“, která sestávala z řezníků, ředitelů obchodů a skladů a samozřejmě ze stranických funkcionářů, neměla absolutně žádné problémy tohoto druhu! Většina lidí, kteří i jen krátce žili v sovětských dobách, určitě bude pocitům mého dětství rozumět.

Je zajímavé, že chování k hostům, které bylo obvyklé v SSSR a zachovalo se v dnešním Rusku, jsem nezažil ani v USA, ani v Německu. Když jsem v roce 1990 navštívil Německo, byl jsem zaskočen dalším faktem typického života v Německu, kromě těch, které jsem zmínil dříve. Jestliže se kolem času oběda neočekávaně objevili nějací příbuzní, paní domu, i když to byla třeba dcera nově příchozích, je nikdy nepozvala ke stolu! Jejich odůvodnění v této situaci mě ohromilo skoro stejně, jako chování samé! Podstata byla následující: „... nepočítali jsme s nimi a jídlo stačí jenom pro nás. Když přišli bez ohlášení, ať jsou o hladu!..“

Podobné chování je pro Rusy nemyslitelné, a nejen pro ně, myslím. Faktem je, že se naše mentalita dramaticky liší od mentality lidí z některých jiných zemí a Amerika není výjimkou. Když Američané, dokonce z velmi bohatých rodin, pozvou někoho k sobě domů, pokoušejí se maximálně minimalizovat náklady a nikdy nenabídnou na stůl nejlepší věci, nechávajíc si je pro sebe. Když mají recepci nebo párty, obvykle udělají něco jako občerstvení – pár stolů s malými sendviči a pitím. Tolik k jídlu pro hosty. Téměř všechny americké večerní párty a recepce probíhají takto. Liší se pouze náplní sendvičů – čím bohatší Američan, tím lepší náplň, ale když je to kaviár nebo losos, velikost sendvičů bude zase menší. Po pravdě, mnoho bohatých lidí nedělá dokonce ani to, protože to považují za zbytečnou extravaganci a rozhazování peněz. Tak či onak, v Americe není zvykem dávat hostům to nejlepší. Jedinou výjimkou je den díkuvzdání, kdy se na sváteční stůl dává nezbytný krocan, ale to je rodinný svátek, jinými slovy, není určen pro cizí.

Opět jsem trochu odbočil od tématu, ale vypadá to, že bez těchto „literárních odboček“ nejsem schopen přenést svůj vnitřní stav a vysvětlit, proč jsem udělal ten či onen krok. Takže, chtě nechtě se vrátím opět k mému dětství...

Mé narozeniny byly svátkem, který jsem vždy očekával nejvíce. Celý den patřil výhradně mně a vždy jsem hádal, jaké dárky dostanu. Po pravdě, každý dárek byl drahý mému srdci, nezávisle na jeho hodnotě, a velmi často jsem dárky pečlivě uchovával jako vzpomínku na osobu, která mi jej dala. Ačkoliv se tato vlastnost projevovala nejsilněji v dětství, stále mám zvyk schovávat si dárky, zvláště když jsou od mně blízkých lidí. Chtěl bych ještě jednou zopakovat, že hodnota dárku pro mě nemá význam. Pamatuji si, když mi moje babička Marfuša dala nádhernou sadu

zubní hygieny. Byla to plechová krabička ozdobená kreslenými ohnivými ptáky a hrdiny ruských skazek, v níž byl zubní prášek v malé malované krabičce, mýdlo v barevném obalu, zubní kartáček, atd. Takže, nedotkl jsem se toho několik měsíců, protože jsem nechtěl celou tu krásu narušit: vzal jsem krabičku, pokochal se pohledem na obrazy z ruských pohádek a zase dal vše zpátky. Teprve mnohem později jsem se sadu rozhodl používat, když by další čekání mohlo ohrozit kvalitu a učinit ji nepoužitelnou. Barevnou krabičku jsem si však nechal dlouhou dobu. Takže, cena dárku pro mě tehdy neměla význam (a nemá ani dnes), vždy jsem měl své vlastní měřítko hodnot podle mé vnitřní rezonance.

Další svátek, který jsem zbožňoval, byl Nový rok, který přinášel novoroční strom a dárky dědy Mráze (Дед Мороз – Děd Moroz) a Sněhurky. Ačkoliv jsem celkem brzy pochopil, že nejsou skuteční, vytvořil jsem si vlastní pohádkový svět a rázem bylo vše skutečné! Měl jsem rád, když jsem mohl dostat novoroční dárek, malý barevný papírový balíček s ovocem a sladkostmi, dvakrát. Takovému příznivému osudu jsem se těšil na základní škole, kdy mladší žáci dostávali balíčky na novoroční oslavě, a další jsem dostal na novoroční oslavě pro děti v otcově práci. Nejúžasnější bylo najít v balíčku mandarinky. Vždy jsem je zbožňoval a byl rád, pokud tam byly, zvláště, když byly zralé. O něco méně nadšený jsem byl z pomerančů, ty jsem měl rád taky, ale mandarinkám jsem dával přednost.

Někdy jsem si vyměnil sladkosti a ovoce se sestrou a bratrem: já jsem jim dal, co měli rádi oni, a oni zas dali mně, co jsem měl rád já. Častěji jsem to dělal s mou mladší sestrou. Vždy mi dala mandarinky a vyměnila je za sladkosti nebo jablka, která měla ráda. Pravděpodobně to dělala, aby mi udělala radost, ale tehdy jsem si byl stoprocentně jistý, že má jablka radši než mandarinky.

V tomto se chovala podobně jako má matka: když dělila pečené kuře mezi členy rodiny, nechala si jen biskupa a kostru. Stehýnka šla téměř vždy bokem na oběd, který chystala matka otci do práce, a zbytek byl rozdělen mezi nás. Někdo měl křidýlka, někdo bílé maso, někdo červené, ale ona si vždycky vzala jen biskupa a kosti. Tehdy jsem přemýšlel, proč si to stále bere, a byl si naprosto jist, že měla přesně ty části ráda, a nemohl jsem pochopit, co na nich bylo tak dobrého. Když jsem povyrostl, zeptal jsem se jí, jestli měla ty části doopravdy ráda nebo si je brala jen proto, abychom my ostatní mohli v klidu jíst.

Někdo to možná bude považovat ze velmi naivní, ale takto to bylo. Byl jsem si jist, že když má matka řekla, že je má ráda, že to tak doopravdy je. Mimo to, dělala to velmi přesvědčivě, dávajíc najevo, jak to bylo výborné. Takže, tento druh naivní důvěřivosti ve slova jiných jsem měl od dětství, protože jsem nikdy neřekl nic neupřímně. Vždy jsem říkal pravdu, co si myslím a cítím, a myslel si, že všichni ostatní dělají to samé. Jistě, matka nám říkala malou lež, ale to nebyla lež, za kterou by měla být odsuzována. Chtěla nám dát to nejlepší a pro sebe si nechat zbytek. Přičemž své sebeobětování skryla tak dobře, že všichni byli doopravdy přesvědčeni, že je to čistá pravda, včetně otce. Dlouhou dobu byl přesvědčen, že má z kuřete doopravdy nejradši biskupa a kosti, dokud mu jednoho krásného dne nevysvětlila,

proč tak postupovala! A on se za to ještě dlouhou dobu káral, že se nechal tak snadno „koupit“. Tak mistrovsky nás matka všechny uvedla v omyl. Zjevně zde byly ve hře její vrozené talenty vedunie (*věduně, vědmy – nadpřirozené schopnosti, pozn.překl.*), které vždy používala beze slov, ani o nich nikdy nehovořila v práci na dětské klinice, a kdo ví, kolik dětí zachránila a kolika vrátila zdraví...

Když dnes vzpomínám na dětské roky, s údivem si uvědomuji, jak odlišnýma očima jsem se na svět díval. Dokonce i čas ubíhal jinak. V dětství jsem měl velmi rád kreslené filmy a vždy si dával pozor, aby mi žádný neunikl. Pokud si dobře vzpomínám, kreslené filmy dávali každý den v 17.00 a 20.00. Potulujíc se po dvoře, co chvíli jsem přiběhl domů, abych u mámy zjistil čas a moje oblíbené filmy nepropásl. A pokaždé, když jsem od mámy uslyšel – ještě je čas, pomyslel jsem si, kdy už konečně bude těch 5 hodin večer! A čas nepřicházel a nepřicházel... čas v dětství plynul nekonečně dlouho, každý den se jednoduše zdál nekonečně dlouhý. A jak dlouhé tehdy vypadalo čekání na Nový rok – nejmagičtější prázdniny mého dětství! U nás doma byl vždy novoroční stromek a zdobili jsme ho společně. Otec se vždy snažil přinést stromek-krasavce, ale ne vždy se mu to podařilo, to pak jednu stranu natočil směrem ke stěně, aby zakryl nedokonalosti, ale pro nás to byl stejně vždy kouzelný strom. Na stromek jsme také věšeli sladkosti a ořechy, které otec nasbíral v blízkém lískovém lese, a balili jsme je do zlaté a stříbrné fólie. Můj otec byl lovec a prozkoumal veškeré okolí města. Často chodil na lov do hor a vrátil se domů s nějakou kořistí. Několikrát uspěl v ulovení divočáka, a to jsme potom měli všichni hostinu: dospělí maso vyudili, a to pak chutnalo neuvěřitelně dobře. Jak jsem již napsal, v Kislovodsku jsme bydleli do roku 1967, to mi bylo šest, a potom otec získal byt ve městě Minerální Vody (Минера́льные Во́ды).

Takže, na Nový rok se stůl vždy prohýbal pod domácími pochoutkami a všemi typy nakládané zeleniny ze sklepa. Na podzim má babička Marfuša vyrobila nakládané okurky, rajčata a zelí v dubových sudech podle vlastních receptů a všechno bylo neuvěřitelně dobré. Jako děti jsme se zájmem pozorovali celý proces od momentu přípravy sudů, které před nakládáním obdržely speciální ošetření. Nakládání zelí bylo ze všeho nejzajímavější. Zelí muselo být velké a bylo koupeno po prvních mrazech. Obrovské sněhově bílé hlávky zelí byly ručně krájeny na speciálních krouhačích, které připomínaly valchu s řadou nožů uprostřed. Výsledkem bylo zelí nakrouhané na stejně hrubé plátky. Smícháno s nastrouhanou mrkví, bylo naskládáno do sudů, důkladně udusáno a prosypáno solí. Také byly přidány listy třešně a rybízu a černý pepř. Vše po vrstvách přidáváno a důkladně udusáno, a když byl sud plný, byl přikryt víkem s těžkým závažím. Zelo-mrkvová šťáva se objevila téměř ihned a proces kvašení započal. Když to bylo hotovo, bylo to výborné a každý to s chutí jedl. Ve sklepě také bylo mnoho marinády ve třílitrových sklenicích, která byla také výborná. Babička taky někdy zavařila vodní meloun, a to jsme pak tuto pochoutku měli na svátečním stole.

Nový rok pro nás nebyl jen obžerství. Nikdy jsme netrpěli hladem, a to byl den, kdy jsme mohli jíst pochoutky, které na stole nebyly každý den. Avšak nebylo to

jídlo, co pro nás na novoroční noc bylo hlavní událostí. Těšili jsme se na zvláštní novoroční program jménem „Ogoniok“, který se vysílal od večera až do rána (sovětská centrální televize končila vysílání ve 24.00). V šedesátých letech to bylo opravdu zajímavé a pamatuji si, jak jsem se pokoušel veškerou vůlí neusnout před půlnocí, a skoro nikdy se mi to nepodařilo. Když jsem usnul, rodiče mě vzbudili, ale poté, co Kremelské hodiny odbily dvanáctou, jsem už dlouho nevydržel a usnul znovu, a ráno byl ohromně zklamaný, protože jsem neviděl novoroční program až do konce.

Když jsem trochu vyrostl a spánek nade mnou proti mé vůli nemohl vyhrát, „Ogoniok“ se proměnil na tu nejnudnější věc, jakou jsem kdy viděl. Namísto svátečních koncertů nám byli ukazováni hrdinové socialistické práce: dojičky, řidiči kombajnů, kosmonauti, inženýři sedící u stolu ve „sváteční“ atmosféře a uvaděč slavnostně oznamoval celé zemi: „*... u tohoto stolu vidíme hrdinku socialistické práce, která nadojila za jednu směnu ...krav a dosáhla rekordu!...*“ Nemám nic proti rekordnímu dojení mléka a podobným věcem, ale ... jak to vše souvisí s Novým rokem, mně jednoduše nebylo jasné. Pamatoval jsem si zajímavé a veselé novoroční programy o pár let zpět a byl naštvaný, že jsem usnul a nedodíval se na ně do konce, ale už bylo pozdě „brečet nad rozlitým mlékem“. Nu, „naše drahá“ komunistická strana ukradla kouzlo Nového roku dokonce i dětem!

Takže, na štědrý den roku 1992 jsme se Světlanou zdobili náš první americký vánoční stromek, a prostřeli sváteční stůl. Světlana ze sebe vydala to nejlepší a vše bylo vynikající, a naši hosté George a Marsha byli viditelně okouzleni. Navíc mnoho jídel ochutnali poprvé v životě, hlavně Marsha. Většina Američanů se vánočního stromku zbaví hned po vánocích a téměř nikdo podobně neslaví Nový rok. Avšak my jsme nebyli Američané a nechali si náš až do 13. ledna, kdy Rusové slaví Starý Nový rok. Cítili jsme se, jako bychom žili nadále v Rusku, což je celkem pochopitelné – naše vlast s námi byla vždy, kdekoliv jsme byli. Pochopitelně nám chyběla ruská duše, kterou v Americe navzdory sovětské diaspoře v San Franciscu nebylo možno najít. Ale to bylo stěží překvapující, protože většina sovětských emigrantů byli Židé (přesněji řečeno, Izraelité), z nichž se rázem v Americe stali „Rusové“, a kteří se americkému způsobu života kompletně „přizpůsobili“, se všemi negativními důsledky. Představitelé skutečné ruské imigrace – z první vlny po „ruské“ revoluci v roce 1917 a z druhé vlny pro druhé světové válce – buďto již vymřeli nebo se také proměnili v „pravé“ Američany. Děti mnohých z nich dokonce neuměly ani slovo rusky. A mezi představiteli tzv. třetí vlny imigrace bylo hledání ruské duše naprosto marné, protože mezi nimi skoro žádní Rusové nebyli. Byli to hlavně Židé, kteří opustili Sovětský svaz, aby se dostali do Izraele, ale z „nějakého“ důvodu skončili v USA!

Pozorovali jsme se Světlanou zvláštní jev – všichni sovětští Izraelité se nějakým obratem stali “Rusy”, kterými v SSSR hluboce pohrdali. Vrátím se k tomu o chvíli později, nyní budu pokračovat příběhem novoroční oslavy. Se Světlanou jsme oslavili Nový rok sami; George a Marsha se u nás večer zastavili a poté jsme začali očekávat

příchod Nového roku, jež byl nakonec plný překvapení, příjemných i těch méně příjemných. Oslavu jsme zahájili ještě za denního světla, volajíc našim blízkým a přátelům do Ruska a Litvy, přejíc jim šťastný Nový rok. A když novoroční noc přišla do Kalifornie, začali jsme na oplátku dostávat novoroční gratulace z Ruska a Litvy my. Takto jsme poprvé gratulovali a dostávali novoroční gratulace v rozmezí 12 hodin!

Klid, který na Nový rok vládl v Americe, alespoň co jsme mohli pozorovat v Kalifornii, byl pro nás velice zvláštní. Skoro nikdo tu nový rok neslavil, kromě některých imigrantů. Jediná věc, čím tu slavili Nový rok byl ohňostroj o půlnoci, kdy se na místech s dobrou viditelností shromáždili převážně mladí lidé a poté se zase rozešli domů. V televizi nebyly vůbec žádné slavnostní pořady. Vánoce, na druhou stranu, byly v USA nejvíce a nejsilněji slavené svátky, s dárky, slavnostními večeřemi a programy v televizi. Ve zkratce, oslavy, které byly v Rusku na Nový rok, tady byly na vánoce.

Je také zajímavé, že přes vánoce je v USA období univerzální dobré vůle, které ale skončí s koncem svátků: všichni si navzájem dávají dárky, snaží se být pozorní a chovat se lidsky a přátelsky, zatímco po zbytek roku je „milovaný soused“ vnímán jen jako potenciální zdroj zisku. Jistě, ne všichni Američané jsou takoví, ale pro drtivou většinu jsou osobní zájmy na prvním místě. Byl jsem svědkem velkého množství potvrzení tohoto stavu a slavná fráze „nic osobního, je to jen byznys“ je široce používána jako motto a nástroj jednání. Takže, na vánoce si lidé na jeden den dovolí být lidskými bytostmi a po zbytek roku ne, ale i přesto se považují za velmi dobré lidi a jsou hrdí na to, co tento den udělali.

Jsou hrdí, že rozdají nějaké jídlo hladovým lidem, a že rozdají jim nepotřebné oblečení lidem, kteří je potřebují, a podobný druh věcí, ale nemyslí nebo se pokoušejí nemyslet na to, že hladové dítě chce jíst i těch zbývajících 364 dní v roce. Tento psychologický trik jim dovoluje ukolébat svědomí, v případě, že nějaké mají. Absolutně žádné výčitky svědomí! Člověk s klidem dožene děti k žebrání a pak jim zařídí jednou za rok oběd zdarma, a všem o tom hrozně hrdě vypravuje. Bohužel, to je druh mentality, který většina Američanů má: být skutečně naživu jen jeden den v roce...

Mimochodem, podle Juliánského kalendáře, Nový rok začal být slaven v zemích Moskevské Tartarie v noci z 31. prosince na 1. ledna teprve, když Petr I. (1672-1725) tento kalednář v roce 7208 slovanské chronologie ve svém státě zavedl. Do té doby Slovansko-Árijský Nový rok začínal 22. března (ale byl slaven 1. března), což není náhoda, protože je to den jarní rovnodennosti! Navíc, při změně Slovansko-Árijského kalendáře na Juliánský Petr I. také změnil jména měsíců ze slovanských na západoevropské, zjevně bez vědomosti toho, že slovo “December” přeloženo do ruštiny znamená “**desátý měsíc**”, nikoliv dvanáctý, což znamená, že Nový rok začínal v březnu i v západní Evropě!

Takže, navíc k zavedení juliánského kalendáře a tím okradení Slovano-Árijců o tisíce let jejich velké historie, Petr I. udělal ještě jednu podlou věc. Posunul začátek

Nového roku podle pravidel měsíčního kultu. Je zajímavé, že předtím byl Nový rok slaven 1. března dokonce i podle juliánského kalendáře. Jinak by jeho tvůrci nedali některým měsícům numerické jména, počítané od začátku roku v březnu – sedmý, osmý, devátý, desátý (*September, October, November, December*). Takže, cokoliv bude kdokoliv tvrdit, naši předkové oslavovali Nový rok 1. března (podle současného kalendáře). Loučili se se zimou a vítali jaro, a bylo to doprovázeno masopustem na začátku března, což byl přesně začátek nového roku.

Navzdory tomu, že veškeré tradice masopustu pocházejí z "pohanských" dob, církev dělala co mohla, aby i tento svátek zabalila do křesťanského obalu, ačkoliv jsou to čistě védické svátky zasvěcené slunci, a dokonce koláčky-placky, které jsou jejich nezbytnou součástí, reprezentují slunce a triumf života. Rozpor mezi křesťanstvím a védickou kulturou našich předků se stane ještě zřejmější, pokud budeme věnovat pozornost faktu, že první je řízen a organizuje všechny své svátky podle měsíčního kalendáře, kdežto druhý – podle slunečního kalendáře, který naši předkové užívali. Fakt, že Petr I. přesunul oslavu Nového roku na 1. ledna, jasně ukazuje, čí zájmy sledoval. Časové oddělení novoročních oslav a masopustu také sloužilo jako nástroj, který lidi nutil postupně zapomínat pravou podstatu těchto lidových slavností a tím zrychloval zotročování volného ducha ruských lidí!...

Navíc k svátečnímu stolu a gratulacím od našich rodin a přátel oslavili jsme se Světlanou příchod roku 1993 prací v Kosmu. Většině lidí přijde zatěžko pochopit, jak někdo může cestovat v kosmu bez toho, aniž by se v něm pohyboval. Je to jen stěží překvapující, protože sociální parazité udělali vše pro to, aby tato myšlenka nikoho nenapadla, velmi dobře vědíce, že podobné věci jsou možné a skutečné. Namísto toho mezi masy rozšířili falešné myšlenky a koncepty pomocí metod, o kterých prohlašují, že jsou nemožné a neexistují! Tento trik jim dovolil konat jejich špinavé dílo absolutně beztrestně. Ruský spisovatel Ivan Jefremov ukázal tento druh věcí v knize „Hodina býka"[27], popisujíce ostrov, který obyvatelé planety nemohou vidět, ale příchozí ze Země ho vidí bez problémů. Neviditelný ostrov je symbol manipulace vědomí mas, kterou parazitické síly úspěšně využívají.

Skrze různá „spirituální" učení byla lidem velmi úspěšně implantována myšlenka **astrálního cestování** jako jediné věci, které může lidská bytost dosáhnout, kdy lidský duch opustí tělo a pohybuje s v rámci planetárních úrovní. Ve skutečnosti je samotný termín „astrální cestování" chybný, zvláště když „učitelé" začnou mluvit o cestování „astrálního těla", což je samo o sobě absurdní, protože astrální tělo (třetí materiální tělo ducha) nemůže cestovat samo o sobě, je to nedílná část celku, který nazýváme duchem či duší.

Lidský duch může mít jedno, dvě, tři, čtyři atd. těla, která všechna dohromady formují to, co nazýváme lidským duchem nebo duší. Čím více je člověk duchovně vyvinutý, tím větší počet těl formuje jeho ducha. Avšak nezáleží na tom, kolik těl duch má – jedno nebo sto – duch opustí tělo se všemi svými těly najednou; nemohou nikdy „fungovat" na rozdílných místech. Duch opouští fyzické tělo se všemi svými

27 Ivan Jefremov: Hodina býka. Vydala také Mladá fronta, Praha 1973.

těly zároveň, bez jakéhokoliv dělení! Dezinformace pochází od indických učitelů, kteří dostali od Rusů, Bílých učitelů ze severu, základní koncepty Slovansko-Árijských véd. Později záměrně vše zkreslili a pohádky o astrálním cestování Indů-jogínů se začaly široce šířit světem!

Celkem nedávno jsem narazil na článek V. A. Rybnikova „*Védické pravoslaví jako systém vnímání světa a základ slovanské duchovnosti*“[28], ve kterém autor poskytuje velmi zajímavou interpretaci slova, jež přímo indikuje spojení mezi Izraelity a jejich prapůvodní vlastí – Dravídií (nyní Indií). Mnozí zřejmě začali uvažovat, o jakém tajném slově bude řeč. Vůbec ne, slovo je obecně známé po celém světě, a je to slovo … **JOG**ín**!** Takže, kde je zakopaný pes? Nu v tom, že pokud slovo přečteme zprava doleva, jak to dělají Židé, vyjde nám slovo **GOJ!** A **góji** (gojímy) nazývají Izraelité všechny ne-Židy. Ale podívejme se na další fakta. Za prvé, podle Slovansko-Árijských Véd naši vzdálení předkové rozdrtili vojska následovníků měsíčního kultu Kali-Ma (Černé matky), stalo se to během druhé árijské výpravy do Dravídie. Za druhé, předkové moderních Izraelitů také nazývali lidi bílé barvy kůže *góji*. Zatřetí, byli to právě gójové-Rusové, kdo do Dravídie-Indie Slovansko-Árijské Védy přinesl, a právě proto Drávidové, lidé Naga a předkové Izraelitů nazývali Bílé učitele **góji**! Avšak s jednou odlišností: stoupenci kultu Kali-Ma deportovaní z Dravídie-Indie do „země umělých hor“ (starého Egypta) stále toto slovo čtou zprava doleva – **goj**, ale kmeny Drávidů a lid Naga, kteří v Dravídii-Indii po druhé árijské výpravě zůstali, změnili směr čtení a začali číst zleva doprava, a slovo **goj** se proměnilo v **jog(**ín)! Takže, dokonce analýza původu všem známého slova *yogi* (jogín) indikuje, kde se nacházela vlast Izraelitů a kdy ji opustili! ….

A nyní je čas vrátit se zpět k samotnému jevu. Už jsem z různých úhlů pohledu vysvětlil, že má metoda práce v kosmu nemá nic společného ani s astrálním cestováním, ani s opuštěním fyzického těla. Je to systém, který jsem vytvořil sám a nemá nic společného ani s východními učeními, ani s jakýmikoliv okultními systémy popsanými i v těch nejtajnějších knihách. A věc není v tom, že bych se považoval za lepšího a vyššího než kdokoliv jiný, ale v tom, že se můj systém fundamentálně liší od všech ostatních: nevznikl výsledkem úpravy nebo odladění něčeho již známého!

Stalo se, že jsem uspěl ve vytvoření vlastního systému a nerozumím tomu, proč to mnohé tak irituje, přesněji řečeno, příčinu chápu, ale je mi smutno, že závist lidem zakrývá oči... ale, to už je jiné téma. Metoda, kterou jsem vytvořil, nevyžaduje dělení vědomí na větší či menší části, únik ducha z fyzického těla nebo něco podobného. Náhodou či ne, uspěl jsem v nalezení principiálně nové metody fungování lidského vědomí! Kvůli zřejmým důvodům nebudu popisovat její podstatu, ne proto, že bych k tomu neměl co říct, ale protože nechci sociální parazity nasměrovat správným směrem, byť čistou náhodou. Řeknu jen tolik, že když jsem svůj systém dopracoval na určitou úroveň, první a poslední bytost, která byla svědkem mého konání, Terriy, se mě zeptal, zda si uvědomuji, čeho jsem právě dosáhl. Po obdržení souhlasné odpovědi řekl, že můj objev je objevem kosmického významu! To se stalo v roce

28 Ведическое православие, как системное мировоззрение и основа славянской духовности

1987. Od té doby jsem svůj systém podstatně vylepšil a až dosud funguje bez zaškobrtnutí. Takže, je to skutečně můj systém: nikomu jsem jej neukradl, „nevylepšil“ žádný stávající, ani jsem jej nedostal od mimozemšťanů, „vyšších sil“ nebo od „kosmického vědomí“. Tak to je! Je v tom nějaký zločin? Zdá se, že mnoho lidí přijímá velmi negativně fakt, že jsem to byl já, člověk, kdo systém vytvořil, což je opravdu zarážející. Mám dojem, že by měli radost, pokud bych se prohlásil za Boha, nadčlověka, kanál vyšších sil apod., ale pokud jasně deklaruji, že **nejsem** Bůh, **nejsem** nadčlověk, ale jen lidská bytost, které se podařilo odhalit některá tajemství vesmíru, jsou naplněni pobouřením a odmítáním.

Avšak necítím se kvůli tomuto stavu ani hůře, ani lépe. Věc netkví v mé lhostejnosti k lidem, ale v mém jasném uvědomění, že sociální parazité vždy měli a budou mít lokaje, kteří za kousek chleba budou připraveni vykonat jakékoliv příkazy svých pánů. A i když některé z nich parazité tím či oním způsobem zlomili, a je mi jich líto, nikdy to v mých očích nebude ospravedlnění podlosti a zrady, bez ohledu na to, jaké důvody těmto činům předcházely! Zlomeného člověka je možné chápat, ale ne ospravedlňovat. To je má pozice a mé přesvědčení, ať se to někomu líbí, či ne.

Takže, mnou vytvořený systém dovoluje svému nositeli pracovat všemi úrovněmi vědomí současně, při plném vědomí fyzického těla, kdy prakticky v jakémkoliv bodě prostoru (vesmíru) jde vytvořit další fyzické tělo (těla), která se jeví prodloužením mého fyzického těla (mě) na Midgard-zemi. Tímto vznikají téměř neomezené podmínky pro práci v Kosmu. Omezení se mohou objevit, jen pokud se můj mozek při řešení toho či onoho problému přestane „otáčet“, což se zatím nestalo a doufám, že nikdy nestane. Rozumím velmi dobře, že i tato celkem obyčejná slova zřejmě u mnoha čtenářů vyvolají vír pochybností. Rozumím reakcím tohoto druhu. Podle zdravého rozumu by se zdálo, že by bylo lepší o těchto věcech nepsat, ale … v takovém případě bych pro ulehčení svého úkolu musel psát lži, jež by byly stravitelné pro všechny, a to je pro mě nepřijatelné. Jsem si naprosto jist, že jakýkoliv vyšší princip nikdy neospravedlňuje lež, protože to je trik sociálních parazitů. A nemůže existovat „vhodná“ lež bez ohledu na to, jak vysokými cíly je zdůvodněna. Proto, když zvažuji některá fakta mé biografie, která by byla pro nepřipraveného člověka komplikovaná na přijmutí, buďto o nich nepíši vůbec, nebo píši vynechávky, což umožňuje zachovat integritu vyprávění. A může být, že jednoho dne se v mé biografii objeví místo teček slova, ale … ten den ještě nenastal.

Takže, novoroční noc jsme strávili prací ve Vesmíru, což po naší práci zde na Zemi byla a je ta nejdůležitější věc v našich životech. Avšak čím jsme se při práci ve Velkém Vesmíru dostali dále, tím častěji jsme se museli vracet k čistě pozemským záležitostem. Osud naší malé planety na okraji galaxie se ukázal být úzce propleten s osudem Vesmíru tím nejneuvěřitelnějším způsobem! Nemluvím zde o filozofickém konceptu, že každý atom má vliv na osud Vesmíru, vůbec ne. Zdaleka ne každý atom, planeta či galaxie ovlivňuje osud dalších atomů, planet, galaxií poblíž, nemluvě o Velkém Vesmíru. Díky zdánlivě neuvěřitelným okolnostem se naše Midgard-země ocitla v samotném centru událostí, na nichž závisí osud celého Velkého Vesmíru!

Ve snaze uklidnit ty nejbouřlivěji rozhořčené musím říct, že onen tajemný moment není jakýmkoliv způsobem spojen s mou osobou, pokud by mě chtěli „chytit“ na touhu sebe-zveličování. Nemám to vůbec zapotřebí. Ti, kdo vědí, kdo a co jsem, vědí, a nechystám se nikomu nic dokazovat, to také nemám zapotřebí, bez ohledu na to, jak tvrdě se parazité pokoušejí přizpůsobit mě jejich konceptům. Ale to neznamená, že nechám někoho jiného chrlit pro ně snadné potoky lží, ke kterým parazité nemají žádný důvod, kromě jejich vlastního strachu z bezmoci cokoli změnit a zastavit! ..

V lednu 1993 jsem odjel ze San Francisca do New Yorku. Cílový bod mé cesty však bylo malé městečko ve státě New Jersey. Pozval mě k sobě domů Dan Hartman. Stal se mým pacientem koncem dubna 1992, když přijel do San Francisca poté, co se o mně dozvěděl od jiného mého pacienta. Ukázalo se, že je to velmi příjemný člověk, bez jakýchkoliv náznaků „hvězdné nemoci“, navzdory faktu, že ve světě hudby byl velmi známý: zpíval, psal písně a produkoval. Ukázal se být na můj vliv velmi citlivým a o nějakou dobu později se rozhodl podstoupit má sezení. V San Franciscu zůstal asi měsíc; načež odjel zpět do New Jersey a v práci s ním jsem pokračoval na dálku.

Podepsal jsem s ním kontrakt, který stanovil platbu ve třech fázích. První část mi Dan poslal, o druhé jsme se dohodli, že mi ji zaplatí, až dorazím. Jel jsem tedy na deset dní do New Yorku, abych s ním provedl další šňůru sezení. Potkali jsme se na letišti JFK a odjeli do městečka poblíž New Yorku, kde měl velký dům v lesích. Jako správný hostitel mi ukázal svůj dům a nahrávací studio vybavené tím nejlepším v té době dostupným. Studio bylo jeho pýchou a cítil jsem, že hrdost pramení z jeho duše a ne z touhy se ukázat, ačkoliv ho tehdy stálo pěkně kulatou sumu – okolo čtvrt milionu dolarů…

Když jsem u něj byl, byl jsem zavázán dělat pouze jednu věc – jednou denně s ním provést léčivé sezení, a zbytek času patřil mně. Takže, vydal jsem se ven na průzkum prostředí a najít obchod s potravinami, což se ukázalo jako nelehký úkol, protože domy zde byly roztroušeny poměrně daleko od sebe mezi lesy. Když jsem se potuloval lesem nějaký čas, narazil jsem na malé potraviny a nakoupil, co jsem potřeboval. Dan byl pohostinný člověk, ale nebylo mým zvykem šťourat se jiným v ledničce a brát si cokoliv, co jsem potřeboval. Mimo to, naše stravovací návyky se lišily a nepovažoval jsem za taktní chtít po Danovi, aby mi kupoval, co jsem chtěl – raději jsem si to kupoval sám, bez zatěžování hostitele. Když jsem vyřešil všechny „domácnostní“ problémy, byl jsem připraven začít s prací, která zabírala větší část mého času. Věc byla v tom, že práce s Danem mi nezabrala více než půl hodiny denně. Po zbytek času jsem se ho pokoušel nevyrušovat a on dělal to stejné. Jistě, potkávali jsme se v kuchyni, ale zbytek času jsem byl ve svém pokoji a psal svou první knihu, lépe řečeno, dopisoval jsem ji. Kvůli tomu jsem si přivezl blok papírů a tvrdou podložku s linkami, kterou jsem podkládal pod papír.

Když jsem dorazil do USA, měl jsem již hotové první tři kapitoly knihy a kolem tuctu ilustrací. V létě 1992 jsem v psaní a kreslení ilustrací pokračoval. Původně jsem

ilustrace kreslil na papír pomocí barevných pastelek. Fakt, že v Americe šlo sehnat pastelky všech barev a odstínů, byl velmi užitečný. Rozhodl jsem se všechny kresby sjednotit, abych čtenáři porozumění textu ulehčil tak, jak to jen bylo možné. Abych toho dosáhl, nakreslil jsem základní prvky zvlášť a poté do ilustrace jen přidával potřebné detaily, abych dosáhl žádaného výsledku. Aby mi práce šla rychleji, pořídil jsem si „světlotiskovou kopírku“, což byla dřevěná bedýnka asi metr a půl dlouhá a deset centimetrů vysoká, jejíž jedna strana byla z matného plastu. Uvnitř byly žárovky, jejichž světlo bylo rovnoměrně rozptýleno tlustým mléčně matným plastem. Základní obrázek nakreslený předem se položil na povrch pod list čistého papíru a lehce se na něj překreslil. Všechno ostatní jsem kreslil dodatečně. Udělal jsem základní obrázky muže a ženy a lidské buňky, což mi umožnilo později při vytváření mnoha kreseb ušetřit mnoho času.

Takže, v polovině léta jsem se ke knize vrátil a napsal další tři kapitoly a vyrobil více než sto ilustrací. Zároveň Světlana začala přepisovat můj rukopis. Aby člověk rozuměl mému rukopisu, musel mít enormní množství trpělivosti a pronikavý talent grafologa. Někdy jsem dokonce sám musel přemítat – „Co jsem to tady vlastně napsal?!“, když jsem nějakou myšlenku zapsal ve spěchu, a ne vždy se mi na to podařilo přijít rychle. Takže, Světlana se toho nevděčného úkolu chrabře ujala, to jest, přepsat můj rukopis na stroji. Kvůli tomu jsem koupil dobrý psací stroj s obrazovkou z tekutých krystalů, na které šla vidět skoro celá stránka, a co bylo nejdůležitější, v jednom malém obchodě jsem našel typ s ruskými písmeny!

Tak či onak, když jsem dorazil k Danu Hartmanovi, byl jsem pevně rozhodnut dokončit manuskript mé první knihy. Tehdy jsem si vůbec nepředstavoval, že napíši další knihy, tím méně, že se stanu spisovatelem a že se někomu moje „škrábanice“ budou líbit. Do té doby veškeré moje „literární dědictví“ sestávalo z psaní korespondence a blahopřání mým blízkým a přátelům a dokonce to pro mě bylo mučení! Musel jsem na malý prostor pohlednic psát přání, což mě stálo mnoho úsilí, protože mě nenapadalo nic kromě obvyklých frází: „Přeji … zdraví … štěstí a úspěch...“ Má duše protestovala proti psaní jedné a té samé fráze dokola jen s jinými jmény. Bylo to skutečné mučení! A mé pokusy nějakým způsobem blahopřání rozrůznit nevyústily v nic dobrého, což můj vnitřní protest ještě zesílilo.

Téměř stejné pocity mám nyní, když jsem požádán podepisovat mé knihy a napsat k tomu pár řádek. Do pár řádek nejsem schopen vtěstnat nic než nějaké banality a moje duše protestuje. Dokonce i když na něco nového přijdu, radost netrvá dlouho, protože když novinku píšete podruhé, potřetí atd., obrátí se zase v banalitu. Také ve studentských letech jsem psaním dopisů nebyl nijak nadšen; psal jsem je hlavně rodičům a trpěl ze stejného důvodu – psal jsem pokaždé skoro stejnou věc: jsem živý a zdravý, chodím na přednášky a zkoušky mi jdou. Jakmile jsem mohl volat, s psaním dopisů a pohlednic jsem přestal, protože je mnohem příjemnější hlas blízké osoby slyšet, než číst, co on nebo ona napsal(a). Shrnuto, „literární úkony“ ve mně nikdy nevyvolávaly zvláštní potěšení a nikdy bych si nedovedl představit, že budu psát knihy.

Svou první knihu jsem začal psát, protože vyvstala neodbytná nutnost. Díky tomu, co jsem dělal a dělám, zvláště po uspořádání série mých seminářů, stovky ne-li tisíce setkání s jednotlivci i skupinami mě přinutily přemýšlet o přenesení některých materiálů na stránky knihy. Zvláště po mnoha případech, kdy se materiál probíraný na mých přednáškách později objevil v psané podobě s velkým zkreslením. Takže, kniha by sloužila jako zdroj nezkreslených informací a také by mi dala možnost přestat opakovat jednu a tu samou věc tisíckrát! Avšak považoval jsem nutnost napsání knihy jako nevyhnutelné břemeno. Takže, majíc deset dní a jen jednoho pacienta, rozhodl jsem se využít volného času, abych dokončil manuskript. Upřímně řečeno, bylo pro mě vždy důležité určit si nějaký cíl, pokud jsem to neudělal, byl jsem naprosto přemožen leností. Postoj „dobrá, udělám to zítra“ mi dovolil najít si vždy důvod pro odkládání věci na nekonečné „zítra“. Jsa si vědom tohoto hříšku, vždy jsem si určil jasný cíl, pokud jsem něco chtěl mít rychle za sebou. Přesně to jsem udělal v případě knihy. Řekl jsem si, že ji musím dokončit v časovém období deseti dnů, což se mi podařilo. Vše, co jsem chtěl v první knize objasnit, jsem dotáhl do logického konce. Za deset dní jsem napsal šest kapitol knihy a vytvořil základní koncepty dalších obrázků. Při psaní jsem předávanou informaci musel omezovat, protože preferuji opírat se o materiál, který mohu dokázat ostatním. Také jsem si určil za cíl popsat celý systém, přesněji řečeno, jeho „kostru“, namísto rozmělnění na množství malých pramínků zajímavých otázek a tím „potopení“ čtenáře v bažině informací. Takže, před mým návratem do San Francisca byl rukopis hotov!

Jednoho dne mě Dan požádal, abych zašel za jeho doktorem v New Yorku. Byl na testech, které ukázaly pokrok, což ho velmi potěšilo. Doktor se ukázal být tomu, co jsem dělal, velmi otevřený. Probírali jsme problémy Danovy nemoci a rozešli se v přátelském duchu.

Zatímco jsem byl pryč, stala se jedna důležitá událost, o níž jsem věděl, ale nemohl jsem svůj výlet za Danem odložit. Světlanin syn, Robert nebo Robka, jak jsme mu tehdy říkali, přijel koncem ledna 1993 do San Francisca. Měl tehdy čtrnáct a jeho mladý život vstoupil do období „džungle dospívání“. Americká ambasáda nedala vízum Světlanině matce, obávajíc se, že by se do Litvy nevrátila. Proto musela najít přítelkyni, která by souhlasila doprovodit Robku do San Francisca, ačkoliv jejím cílem bylo východní pobřeží, Boston, pokud se nepletu, ale nabídka na zaplacení zpáteční letenky se u ní setkala s nadšením a … bylo to tady, Světlana mi volá a s radostí v hlase oznamuje, že Robert konečně dorazil a může si přestat dělat starosti. Jedinou nepříjemnou věcí bylo, že Robertův batoh, který obsahoval pro Světlanu věci velké sentimentální hodnoty, související s jejím otcem, se ztratil na německém letišti, když Robert přestupoval. Byla velmi rozčilená. Už přišla o jedinou videonahrávku s jejím otcem, kterou jsem nahrál, když jsem navštívili její rodinu v Litvě v srpnu 1991, a která byla později ukradena z našeho moskevského bytu. A stalo se to znovu – památné věci po jejím otci zmizely. Když jsem se na situaci naladil, neviděl jsem, že by se nešťastný batoh ztratil při přestupu. Řekl jsem Světlaně, ať požádá George, aby mi zavolal. Když mi zavolal, požádal jsem ho, ať jde znovu na San Francisské letiště vyzvednout batoh. Pokusil se vysvětlit, že je to zbytečné, protože to byl on,

kdo se na letišti s ženou a Robertem setkal, a žádný batoh s sebou neměli, a jeho hledání bylo bezvýsledné. Pokusil se mě přesvědčit, že je zbytečné chodit tam znovu, a že batoh prostě zmizel, protože tyhle věci se stávají celkem často, zvláště, pokud to není přímý let. Zeptal jsem se, zda u sebe stále má lístek k batohu, a požádal ho, aby mi udělal laskavost a ještě jednou zajel na letiště a šel do ztrát a nálezů, což na mé naléhání udělal.

Představte si jeho překvapení, když batoh mezi ztracenými zavazadly našel, o čemž mě ihned, ještě ve stavu naprostého překvapení, informoval. Byl si stoprocentně jistý, že to byl z mé strany jen rozmar, a dokonce měl velké přání dokázat mi to. Mé skenování situace mě nezklamalo ani tentokrát, navzdory jistotě všech ostatních o opaku, což mi otevřeně sdělovali. Světlana mohla situaci lehce proskenovat sama, ale její emoce jí v tom tehdy zabránily. Silná touha téměř vždy poškodí rovnováhu a je pak nemožné získat přesné informace. Namísto naladění se na pravou informaci, člověk koupající se v emocích, pozitivních nebo negativních, riskuje získání falešné informace: jeho nebo její vlastní projekce situace nebo projekce „ochotně“ vytvořené a nastražené někým jiným.

Pravidlem je: člověk by při jakékoliv práci na ostatních úrovních neměl dovolit jakékoliv emoční výkyvy. To neznamená, že by se měl proměnit v necitlivého vycpaného panáka. Vůbec ne! Věc je v tom, že pro získání vysoce kvalitních informací skenováním by člověk měl být maximálně soustředěn a uzavřen všemu ostatnímu na světě. Pouze tehdy je možné získat o skenovaném objektu důvěryhodné informace. Každá emoce, i ta nejpozitivnější, rozhodí člověka ze stavu soustředění; dojde k uvolnění vitální síly a vyšší těla lidského ducha jsou automaticky zablokována a enormní množství informací je ztraceno. Navíc, jsou to právě nejvyšší úrovně, které dávají o tématu nebo objektu hlavní informaci.

Takže, každá práce na jiných úrovních reality, nejen skenování, vyžaduje kompletní kontrolu nad emocemi. Mimo to, na určité úrovni vývoje mohou být emoce člověku a dokonce i přírodě nebezpečné. Silná emoční reakce může člověka rozhodit a způsobit přírodní kataklyzmata jako zemětřesení, sopečné erupce, povodně atd. Proto by měl každý, kdo dosáhl určité úrovně vývoje, mít odpovídající úroveň odpovědnosti, a ta by měla být na prvním místě navzdory emočním reakcím, které jsou morálně naprosto odůvodnitelné. Dále, přes právo na řádné a přiměřené emocionální reakce by člověk měl primární odpovědnost přiřadit důsledkům za následky svých zcela legitimních emocí! Kontrola nad emocemi je životní nutností. Čím vyšší je evoluční úroveň člověka, tím vyšší je úroveň jeho odpovědnosti a nejen za jeho skutky, ale i za jeho emoce. Člověk by měl vědět, že silná emoční reakce vyvinutého člověka světla odzbrojí a připraví ho o možnost jeho evoluční schopnosti používat. Proto se sociální parazité na všech úrovních, včetně těch kosmických, pokoušejí před útokem svého protivníka vyvést ze stavu vnitřní rovnováhy, a tím se pokoušejí blokovat použití schopností na úrovních jim nepřístupných a tím pádem jim nebezpečných. Takže, jejich drzost a provokativní chování není jen podstatou jejich existence, ale také velmi efektivní zbraní, kterou mistrovsky ovládají.

Někdy je velmi těžké udržet vnitřní harmonii a klid, ale je to nutné. V opačném případě je velmi pravděpodobná porážka, jako výsledek zablokování schopností pramenících z vyšších evolučních úrovní. Jedinou cestou z této slepé uličky je vytvoření dynamického emočního systému, kdy manifestace emocí a následné změny v emočním stavu vyústí v harmonickou změnu celého lidského evolučního systému. V tom případě k zablokování vyšších těl ducha nedojde a schopnosti vyšších úrovní zůstanou dostupné. Je pozorován tzv. stav „rybářského splávku“, kdy jsou všechna těla lidského ducha harmonicky nasycena proudy primárních hmot a uvolnění emocí nevyústí v blokování vyšších úrovní.

To je velmi důležitý moment, protože tehdy **nedochází k blokování evolučních schopností**, jež jsou manifestací vysokých evolučních úrovní, ani při silné emocionální reakci vyvolané akcemi parazitů. Avšak tento druh systému „splávku“ neznamená, že člověk, který ho vlastní, má právo na všechny strany nekontrolovaně přetékat emocemi. Silné uvolnění emoční energie může mít politováníhodné důsledky i tehdy. Harmonizační systém „splávku“ je bezpečnostní pojistka pro případ té či oné nechtěné emoční reakce. Jinými slovy, přísná sebekontrola je nezbytná vždy! …

Robertův příjezd během mé absence byla svým způsobem optimální varianta. Světlana mohla všechen svůj čas věnovat svému synu a Robert měl během mé absence určitý čas na adaptaci na odlišný způsob života. Nebyl jsem jeho otec a bylo pro něj obtížné si na novou situaci zvyknout. Koneckonců, viděl mě jen pár dní a neměl čas si na mě zvyknout. Je mi líto, že jsme ho s sebou nemohli vzít, když jsme navštívili Litvu. Musel nastoupit do školy a my jsme se museli přestěhovat z jednoho bytu do druhého, a bez moskevské trvalé adresy jsme ho nemohli v žádné zapsat. Kromě toho, aktivita (lov a sabotáže) ze strany speciálních služeb, která vstoupila do aktivní fáze na konci ledna 1991, znamenala, že Robert s námi nemohl být, aniž by se dostal do jejich hledáčku se všemi důsledky, které by mohly následovat. Takže, mohl se k nám připojit až v Americe a teprve poté, co jsem získal pracovní vízum.

Deset dní na východním pobřeží uběhlo velmi rychle. Dokončil jsem rukopis knihy a byl připraven začít pracovat na jejím designu. Poslední den mého pobytu mi Dan zaplatil další sumu podle našeho ujednání a odvezl mě na letiště. Vřele jsme se rozloučili a já jsem odletěl do San Francisca.

Než se dostanu k další stránce mého života, chtěl bych dokončit příběh o Danu Hartmanovi. Byl s mou prací velmi spokojen a několik měsíců po mém odjezdu mi pravidelně volal. Ale když přišel čas a měl se rozhodnout, zda si přeje v léčbě pokračovat, rozhodl se záporně, protože mu bylo slíbeno rychlé vyléčení za podstatně méně peněz. Nabízený systém léčby nebyl v Americe autorizován, proto odletěl na Ukrajina kde podstoupil „zázračnou“ léčbu. Po „léčbě“ se domů vrátil v kritickém stavu, ale po všem, co se stalo, se cítil špatně požádat mě o pomoc a krátce na to zemřel. Jak jsem zmínil, měl mi buďto zaplatit za čtyři měsíce mé práce nebo se mých služeb vzdát. Aby ušetřil peníze, vybral si druhou variantu – uvěřil nedůvěryhodné informaci, že na Ukrajině mu pomohou a bude to levnější.

Zdá se, že se stal obětí americké mentality, jejíž esence je zaplatit méně, kdykoliv je to možné, obzvláště pokud je nabídka zabalena do pěkného „kabátku“, jehož obsah může být prozkoumán, teprve když je „bonboniéra“ koupena. Danova „bonboniéra“ se ukázala být podvodem, ale slibovala rychlé zotavení a méně utracených peněz. Je mi líto, že jsem jeho léčbu nemohl dokončit; vykazoval velmi dobré pokroky. Nikdy jsem pacientům neříkal, že budou zdraví ihned a stoprocentně; dokonce i když jsem již měl mnoho pozitivních zkušeností s léčením typově stejných zdravotních potíží; zvláště když problém byl vážný a bylo ho nemožné vyřešit rychle, bez ohledu na to, jak moc si to člověk přál. Vždy jsem pacientům říkal, že udělám, co bude v mé moci a pokud nedojde k žádným překvapením, doufám, že všechno bude v pořádku, dokonce i když jsem si byl naprosto jistý pozitivním výsledkem a měl jsem rozsáhlé zkušenosti s daným typem problému. Teprve když je úkol hotov, mluvím o něm jako o dosaženém faktu, ale zatímco je vše v běhu, považuji za špatné dávat sliby, které jsem doposud nesplnil.

To je můj přístup, založen na odpovědnosti za to, co dělám, a dokud se událost ještě nestala, nepovažuji za správné o ní hovořit jako o hotové věci. Vždy mě dráždilo, když lidé, kteří byli schopní udělat málo a nikdy nikoho od nějaké konkrétní nemoci neosvobodili, prohlašovali, že jsou schopni rychle a lehce vyléčit **jakýkoliv** zdravotní problém! Ale co mě překvapuje nejvíc, je fakt, že lidé se na tyto lži nechají nalákat a dokonce se ani neptají na jakékoliv důkazy! Obvykle, když je „zázračný léčitel“, který údajně zachránil mnoho lidí od strašné smrti, požádán o jeden jediný důkaz nebo jakékoliv údaje o „zachráněných“ osobách, začne obvykle zmiňovat nutnost diskrétnosti a nedostatek autority, aby o tom mohl hovořit. Situace je myslím velmi jasná, přinejmenším pro mě, a doufám, že také pro ty, kdo čtou tyto řádky...

Kapitola 9. Zrod mé první knihy a další dobrodružství

Vrátil jsem se do San-Franciska a byl připraven vytvořit svou první knihu. Manuskript byl dokončen a svrběly mě prsty, abych ho proměnil ve skutečnou knihu. Pravda, po příjezdu mě čekalo malé překvapení, z jedné strany velmi dobré, no, z druhé strany... začnu popořádku. Abych mohl knihu realizovat, musel jsem si v kanceláři zařídit malé vydavatelství. Na to bylo třeba investovat asi sto tisíc dolarů. Padesát tisíc už jsem si na projekt odložil, a když jsem odjížděl na východní pobřeží, řekl jsem Světlaně, že „kdyby něco“, může ty peníze použít. Rozuměl jsem pod tím, že je může utratit, pokud vznikne naléhavá potřeba, pokud se se mnou něco stane, nebo v případě nepředvídatelných událostí, stejně jako byly na vše nutné, co se stane v době mé nepřítomnosti. Má slova o speciálních případech Světlana pochopila ne zcela v tom smyslu, jaký jsem do nich vkládal. Ne, neutratila odložené peníze pro sebe, vůbec ne, jak si možná někteří čtenáři myslí! Když jednoduše viděla v obchodě tu či onu věc, přemýšlela o tom, jak ta či ona věc naléhavě chybí těm, kteří zůstali v naší vlasti, a představila si, jakou budou mít mé neteře a synovci radost, když budou nosit tak překrásné věci, jaké nám byly kdysi odepřeny! Přemýšlela o tom, jak mí

rodiče, sestra, bratr, muž sestry i žena bratra, budou cítit nejen teplo nošených oděvů, poslaných jako dárky, ale i naši starost o ně!

Když si to vše představila, vznikla u ní právě ta „naléhavá potřeba“, o které jsem mluvil před odjezdem, a tyto „speciální případy“ se v době mého návratu zhmotnily ve formě tří velkých krabic s dárky! Jedna velká krabice „speciálních případů“ byla určena pro mé rodiče, druhá pro rodinu mého bratra, a třetí – pro rodinu mé sestry! Když mi Světlana ty tři krabice dárků ukázala, rychle a jasně jsem si uvědomil, že mužské a ženské chápání významu slov „speciální případ“ se velmi výrazně liší! A tento můj „hlubokomyslný“ až „geniální“ závěr měl plně reálné, nikoliv filozofické, potvrzení, takové, které bylo si možno v doslovném významu slov osahat vlastníma rukama a spatřit na vlastní oči. Výsledky psychologických odlišností muže a ženy mě ohromily a Světlaně jsem svůj názor v plné míře řekl. Ukázalo se, že to pro ni bylo ještě větším překvapením, než připravila ona mně, ale slova už byla vyřčena a bylo pozdě brát je zpět. Světlana nerozuměla, proč jsem ji vynadal za dobré úmysly, a já jsem nemohl pochopit, jak lze takovým způsobem interpretovat význam slov „speciální případy“.

Dnes je mi jasné, že pro Světlanu byla má nelibost překvapivá, vždyť ona dělala vše ze srdce a s čistými úmysly, a ranilo a rozesmutnilo ji slyšet ode mně slova nepochopení a protestu, když se snažila jen konat dobro pro druhé! A dělala to z hloubi srdce! Muži a ženy vidí svět poněkud odlišnýma očima, a pokud by to tak nebylo, byl by svět velmi nudným a nezajímavým místem! Navíc, krása a harmonie přírody spočívá právě v odlišnostech vnímání, navzdory takovým druhům materiálních manifestací. Tak či onak, krabice byly odeslány na příslušné adresy a doufám, že přinesly mnoho radosti, hlavně dětem. Když jsme později dostali videokazetu s nahrávkou radostných a veselých dětských tváří, dostalo se mi dalšího potvrzení toho, že jak tzv. ženská, tak tzv. mužská logika jsou správné. Ve skutečnosti jedna druhou doplňují, pokud se nachází v rovnováze. Je důležité, a velmi těžké, najít „zlatý střed“, protože ten není statický, ale situaci od situace se mění a někdy jde dokonce stěží určit.

A když si vzpomenu na své vlastní dětství a na to, jak jsme se my, děti, radovali ze všeho nového, začnu najednou správnost ženské logiky vnímat. Jako mladšímu bratru mi připadlo jako malému nosit oblečení po starším bratru, když z něho odrostl, a když jsem dostal něco nového, radoval jsem se z celé duše, protože se mi někdy nelíbili věci, které rodiče staršímu bratru kupovali, ale neměl jsem na vybranou, než jeho věci donosit. Zcela jsem chápal, že musím nosit věci po bratru nikoliv proto, že by ho rodiče měli raději, ale proto, že peníze na nové věci pro nás oba často nebyly – a on už z toho vyrostl, ale mě to stále padlo. To jsem chápal už jako 4-5 letý a necítil jsem se ustrčený, ačkoliv jsem si v hloubi duše přál, aby nové věci koupili také mně. Ale věděl jsem, že když máma kupuje nové věci jen staršímu bratru a ne mně, znamená to jen, že na nové věci pro nás oba nebylo. To jsem svým dětským rozumem chápal a nikdy jsem neudělal v obchodě scénu, abych dostal tu či onu věc nebo hračku. I když v takový moment často celá moje dětská duše umírala touhou nad

takovým či onakým robotem, autíčkem, pastelkami a ze všeho nejvíc – akváriem s rybičkami, které se mi líbily a mohl jsem je pozorovat hodiny. A když si na takové momenty svého života vzpomenu, v duši mi roste nepokoj nad tím, kolika dětem byly odepřeny i obyčejné, k životu potřebné věci, protože jim je rodiče nemohli koupit! A přeji si s tím něco udělat, ať se to s dnešními dětmi již neopakuje, ale uvědomuji si, že se to nepovede, dokud budou ve světě vládnout sociální parazité, kteří jdou nazvat lidskými bytostmi jen relativně, protože kromě lidské obálky na nich nic lidského není!

Později během dospívání jsem bratra předehnal jak do výšky, tak do velikosti chodidla, takže pak musel nosit věci po mně zase on, což se mu vůbec nelíbilo, protože byl zvyklý na nové věci. Takže, mým dětským myšlenkám o původu toho, proč jsem musel nosit věci po bratrovi, se v budoucnu dostalo plného potvrzení, a nikdy jsem ho nepopichoval, že nosí věci po mně, jak to dělal z důvodu nedostatku porozumění jako dítě on. Děti mohou být někdy velmi kruté, což neznamená, že takové skutečně jsou, ale jednoduše mnoho věcí a jevů ještě nechápou a chtě-nechtě si teprve musí proklestit cestu evoluční džunglí... Stejně tak pravda, je jen jedna, ale vždy mnohostranná, a vždy je dobré snažit se pochopit co nejvíc jejích stran, abychom se vyhnuli chybě. Velmi často lidé říkají, že každý má svou pravdu, a … mají pravdu, ale zároveň se principiálně mýlí. Pravda je vždy jedna, ale lidé vidí jen jednu její stranu, přičemž by se měli snažit před vyřčením úsudku nebo odsouzením někoho spatřit co nejvíce stran, co je možno. To bohužel většina lidí nechápe a ti, kteří to chápou, jsou většinou neschopni povznést se nad své emoce a ostatní strany pravdy spatřit.

Na druhé straně, člověk by měl být schopen vidět jádro pravdy za všemi početnými stranami – ploškami, aniž by byl rozptýlen třpytem každé jednotlivé plošky „diamantu“ pravdy. Mnoho nových plošek rozzáří pravdu silněji a silněji a silná záře pravdy rozežene temnotu lží! Chtěl jsem, aby má první kniha byla takovým druhem „diamantu“, s jehož pomocí mohu lidem otevřít oči, aby spatřili, co se kolem nich děje. V knize jsem se lidem pokusil předat základní pravdy, které před nimi byly pečlivě zatajovány staletí. To byl důvod, proč pro mě tehdy byla kniha hlavní prioritou. Je však nemožné poskytnout všechny strany pravdy na jednom místě a v jeden čas, proto jsem musel vybírat ty nejdůležitější; ty, bez kterých by se ostatní plošky proměnily v pouhou iluzi.

Všechno bezpráví vůči dětem a dospělým pramení z deformovaného systému, který sociální parazité vnutili milionům lidí, včetně dětí, nešetříce nikoho, aby dosáhli svých odporných cílů! S lehkostí prolévali krev druhých, zatímco se považovali za nadlidi, ale když na ně přišla řada, všechna jejich „nadřazenost“ se ihned vypařila a proměnili se v ubohý stín lidské bytosti.

Je skvělé, dokonce i když je jediné dítě šťastné, ale člověk by měl mít za cíl udělat šťastnými všechny děti, co vyžaduje úplnou nezištnost, zřeknutí se mnoha věcí, včetně osobního štěstí mít děti, které nepochybně mohou člověku přinést radost, ale jen pokud se vzdá boje za štěstí a neposkvrněné dětství pro ostatní děti. Protože,

pokud se člověk rozhodne bojovat, jeho vlastní děti se stanou prvořadým cílem a nástrojem tlaku ze strany sociálních parazitů, kteří nepochybně použijí bez jakýchkoliv skrupulí život dítěte jako páku k vydírání. Proto jsme se se Světlanou rozhodli děti nemít, ačkoliv je zbožňujeme a ony vždy vrací naši náklonnost. Toto rozhodnutí jsme učinili vědomě, zcela zasvěcujíce naše životy službě ostatním, a nepožadujeme za to žádnou vděčnost – jednali jsme, jak nám kázalo naše svědomí. Ačkoliv to bylo velmi těžké rozhodnutí, bylo jediné možné a v budoucnu se nám dostalo mnoho potvrzení jeho správnosti, jak z naší vlastní zkušenosti, tak ze zkušeností našich druhů ve zbrani, kteří měli děti...

Když jsem se vrátil do San Franciska, pokračoval jsem v mé běžné denní rutině: pracoval jsem s lidmi po telefonu, přijímal pacienty a dělal další pro mě obvyklé věci, s jedním novým a pronikavým zájmem – o svět počítačů. Jakmile jsem měl trochu volného času, jezdili jsme s Georgem a Světlanou do obchodů s počítači a trávili tam hodiny zkoumáním zboží. George se stal naším průvodcem. Nikdy předtím jsem počítač neměl, protože v SSSR stál i ten nehorší 70.000 rublů, přičemž plat inženýra byl 120 rublů. Obyčejný inženýr s platem 120 rublů si přirozeně počítač nemohl nikdy dovolit, a ačkoliv jsem v prosinci 1988 opustil ústav, ve kterém jsem pracoval, a začal vydělávat podstatně více, než 120 rublů, stále jsem na počítač nemohl pomýšlet.

V lednu 1993 jsem si svůj první počítač vybral. Po dlouhém (několik dní) rozmýšlení jsem dal přednost *Apple Macintoshi*, ačkoliv mě všichni přesvědčovali, ať dám přednost alternativě, PC. Počítače „Apple“ se mi nějak více líbily, zatímco ostatní mě nechávaly chladným. Po krátkém vnitřním váhání jsem koupil Apple Macintosh Quadra 950, ačkoliv byl nejdražší. Stál kolem pěti tisíc dolarů a měl 500MB harddisk, což byl tehdy pro osobní počítače horní limit. Navíc jsem koupil další 500MB interní disk za 4,5 tisíce dolarů, takže můj počítač měl 1GB diskového prostoru, což tehdy bylo snem každého uživatele! Procesor měl „šílenou“ frekvenci 33 MHz a 8 MB paměti RAM. Také jsem koupil dalších 8 MB RAM a přídavnou kartu, která navýšila frekvenci procesoru na 66 MHz, takže jsem získal maximálně výkonný osobní počítač, který tehdy všichni obdivovali. Zmiňuji tolik detailů abych ukázal, že dnešní nejobyčejnější počítač je ve všech ohledech mnohokrát lepší a rychlejší, než nejlepší tehdy. Avšak byl jsem nevýslovně rád, že jsem mohl „dát dohromady“ takový skvělý „aparát“. Také jsem koupil 21 palcový monitor za dva a půl tisíce dolarů a software: *QuarkXPress*, *PageMaker*, *Adobe Illustrator*, *Adobe Photoshop-2*, *Painter, Microsoft Word* a nějaké další publikační programy, jejichž cena byla zhruba tisíc dolarů za kus, některý stál více, některý méně... ve zkratce, za software jsem utratil desetitisíce dolarů. Ale to nebylo vše. Poradil jsem se se známým známého, člověkem tureckého původu, který celkem dobře rozuměl počítačům, a koupil černobílou laserovou tiskárnu za čtyři a půl tisíce dolarů, barevnou voskovou tiskárnu *Tektronic* za deset tisíc dolarů, přídavnou magnetooptickou mechaniku o kapacitě 500 MB za pět tisíc dolarů, skener za jeden a půl tisíce a mnoho dalších drobností.

Mladí lidé, kteří nezažili „dobu bronzovou“ počítačů, možná budou chtít vědět, že v roce 1993 neměl žádný osobní počítač (ani ten nejlepší) interní DVD mechaniku nebo CD mechaniku. Informace se přenášely na disketě nebo na speciální magnetické pásce (streamer), která měla kapacitu 10 MB. Později se objevili i diskety s kapacitou 2 MB. Mladí lidé si teď můžou počítačovou dobu bronzovou představit, ale v roce 1993 to vše byl vrchol techniky!

Také jsem koupil *Apple Power Book,* přenosný počítač pro Světlanu, který navzdory své ceně pět tisíc dolarů byl podstatně slabší, než můj Quadra 950. Jak je z výše uvedeného naprosto jasné, na zařízení domácího mini-vydavatelství, nejlepšího, jaké šlo v té době zařídit, padly téměř všechny mé úspory.

Mimochodem, myslel jsem si, že počítače byly vymyšleny v Americe a Japonsku. Mýlil jsem se. Jako mnoho jiných objevů a inovací byly počítače vymyšleny ruským (sovětským) vědcem, Sokolovem, pokud se nepletu. Avšak skoro nikdo o tom neví, stejně jako o faktu, že se mnoho ruských objevů objevilo na Západě, ve většině případů ilegálně! Princip byl velmi jednoduchý: na patentovém úřadě SSSR pracovala „pátá kolona“ a poskytovala informace o nových objevech Západu, kde byly všechny potřebné dokumenty rychle připraveny a zpracovány, zatímco v SSSR pracovníci proces zdržovali tou či onou „doplňující“ otázkou na autora nebo autory. Když jejich západní „kolegové“ dokončili svou „práci“, řekli vynálezci, že, bohužel, stejný vynález byl právě před několika dny patentován za hranicemi...

Když „pátá kolona“ na patentovém úřadě selhala v podobné taktice, jiní úředníci páté kolony odsoudili vynálezce, který se snažil uplatnit své nápady v průmyslu pro dobro lidí a země, nekonečnými byrokratickými překážkami k neúspěchu. Když deset let bránili praktické aplikaci vynálezu, parazité s ním pak zcela legálně přišli sami, bez toho, aniž by autorovi nebo zemi zaplatili jediný cent; nebo zahnali autora do kouta, koupili práva za pár drobných a vydělali na nich miliardy, někdy tisíce miliard dolarů! Tento druh věcí se děje i v moderním Rusku, ačkoliv s jednou odlišností: nejsou to jen vynálezy, jež proudí na Západ, ale i vynálezci sami, kteří se tam stanou intelektuálními otroky. Jistě, těší se dobrým životním podmínkám, ale dostávají jen drobky toho, co jejich vynálezy ve skutečnosti přináší. To nejsou mé pohádky, ani slepé obdivování všeho ruského a slovanského, přesněji, slovansko-árijského, jak budou představitelé páté kolony rychle spěchat prohlašovat. Je to pravda, bez ohledu na to, zda se to někomu líbí či ne! Podle národní akademie humanitních a sociálních věd Velké Británie, která může být jen těžko obviněna ze stranění Slovanům, **80 procent všech světových objevů a vynálezů připadá na Slovany!**

Jistě, je to velmi specializovaná oblast, která vyžaduje maximální pozornost a měla by být široce probírána v ruských médiích, přinejmenším, ale ... páté koloně se tam podařilo najít slabé místo a pečlivě šíří drzé lži o Rusech a dalších původních obyvatelích Ruska, jež označuje za ***nudné, líné, nepodnikavé, neschopné vytvořit něco cenného, atd.*** Takových jedinců mezi Rusy nepochybně mnoho, ale převážná část z nich je podnikavá, aktivní, inteligentní a bystrá.

Samotný fakt, že Rusové jako státotvorní lidé uspěli v dosažení téměř nemožného – v posledním století svou zemi třikrát znovuvystavěli z popela: po první světové válce, po občanské válce (1917-1923) a po neuvěřitelně devastující druhé světové válce (1941-45) – mluví sám za sebe. Žádný jiný národ na světě nikdy nic podobného nedokázal! Navíc, nestalo se to pouze ve 20. století. Neúrody nebo války sužovaly Rusko každé dva tři roky po celou dobu jeho existence! Avšak Rusové a další původní obyvatelé Ruska, bez ohledu na to, jak byli v té či oné epoše nazýváni, našli sílu a odvahu jak překonat všechny hrozivé překážky, tak si uchovat největší lidské kvality – štědrost, sympatii a laskavost.

Je zajímavé, že vlády jiných zemí se ke svým občanům chovají poněkud jinak. Například, celkem nedávno španělská masmédia, konkrétně televize, informovala diváky, že Španělé jsou národ géniů. Oporou pro takový výrok byl jejich údajný vynález chupa-chups a mopu! Nebudu zde předmětné výroky zpochybňovat, ačkoliv lízátka na dřevěné špejli byla v Rusku odnepaměti, ale jestliže by měli být Španělé ve vší vážnosti označeni za národ géniů, jak by masmédia měla nazývat Rusy a další domorodé národy Ruska? Ale masmédia píší poněkud odlišné věci! Kromě ničení národního sebevědomí, pátá kolona aktivně ničí zemědělství, průmysl a kulturu v Rusku. Mimochodem, nezačali to vše dělat teprve po pádu Sovětského svazu, jak se nás pokoušejí přesvědčit jejich „tiskoví mluvčí“, ale už od prvních dnů sovětské moci a dokonce ještě dříve – od nástupu dynastie Romanovců[29]!

Než budu pokračovat popisem událostí mého života, rád bych se dotkl další věci. Jací lidé by se měli považovat za domorodé obyvatelstvo země? Podle mého názoru (a existují pro něj důvody), za původní obyvatele Ruska by měli být považováni ti, kteří vždy žili na ruské půdě spolu s ruským lidem v míru a přátelství, nebo přišli a žili, aniž by opustili Rusko, ne méně než pět set let, a to opět v míru a přátelství s ruským lidem. Proč zdůrazňuji „v míru a přátelství“? Lidé nebo kmeny, které přišly na ruské území a snažily se buď zničit nebo zotročit ruský lid, byli vždy poraženi a vyhnáni, bez ohledu na to, jak dlouho to trvalo. Tak to bylo dříve a bude to tak vždy! I když vezmeme v úvahu skutečnost, že sociální parazité, pomocí lstí a podvodů, uspěli v převzetí moci v Rusku prostřednictvím sociálních zbraní, které stvořili: nejprve křesťanství a později více subtilní - komunismu, je to jen dočasným jevem a ruský lid, stejně jako ostatní původní obyvatelstvo Ruska, bude od těchto sociálních nemocí osvobozeno a získá proti nim imunitu. Tento proces již probíhá na plné obrátky a nelze jej zastavit, bez ohledu na to, jak moc se o to sociální parazité budou snažit! …...

Moderní „historie“, kterou se učí děti na školách, je zářivým příkladem překrucování a špinění všeho, co je skutečně ruské. Začíná to historií Ruska v době formování státu Kyjevská Rus, kdy údajně „divocí“ slované právě vylezli ze svých děr a pozvali si Rurika, údajně Švéda, aby jim vládl[30]! Historikové přirozeně nějak „zapomínají“ zmínit, že tehdy žádní Švédové nebyli a Rurik byl Slovan z kmene

29 Od roku 1613 n.l.

30 A podle naší „historie“ pro změnu přišli na naše území západní Slované v 4-5. století z Pripjatských močálů, pozn.překl.

západních Venetů. Byl synem ruského prince ze západních Merovejců, který vládl na ostrově Bujan[31] v Baltském moři, jehož jméno je dnes známo jen v německé variantě Rujána (Rügen). Mimochodem, Baltské moře je na všech mapách té doby nazýváno Ruské moře; není to zajímavá věc k zamyšlení? Takže, Rurik byl Rus, profesionální bojovník, člen nejvyšší kasty bojovníků nazývané Varangiané (Varjagové)!

Moderní „historie“ oslavuje jen ty prince, krále a vládce, kteří ničili vše ruské: kulturu, tradice, lid a jazyk! Kníže Vladimír „svatý“, který by se měl spíše nazývat „krvavý“, protože v 10. století zničil (vyvraždil) v procesu násilného pokřesťanštění přes 70 procent obyvatelstva tehdejší Kyjevské Rusi, je představován jako svatý a hrdina: mimoto, nebyl ani Svjatoslavovým (*kníže Svjatoslav, 942–972 n.l., p.p.*) synem, ani Rusem. Nebyl to dokonce ani Slovan! Byl to Izraelita a chráněnec sociálních parazitů.

Ivan IV., „Hrozný“[32] (1530-1584), který chránil ruské tradice a zájmy a potrestal mnoho zrádců, je obviňován z odsouzení k smrti 15-25 tisíců lidí[33] a proto je nazýván „krvavý“! Ale zároveň byl „imperátor“ Petr I. prohlášen „zachráncem ruských zemí“ a „největším ze všech vládců“, zatímco ničil vše ruské a eliminoval **dva miliony ruských lidí!** Myslím že není třeba pokračovat a je navýsost jasné, kdo psal moderní historii Ruska a za jakým účelem.

A nyní zpět k událostem mého života...

Jednoho pěkného lednového večera jsem seděl v křesle před svým počítačem a s radostí v srdci začal pracovat na knize. Ze všeho nejdřív jsem naskenoval ručně kreslené ilustrace. Chtěl jsem je mít ve vysoké kvalitě pro tisk a proto zvolil rozlišení 300 DPI (*Dots Per Inch – bodů na palec, p.p.*). Skener se rozehříval, umístil jsem dovnitř obrázek …. skenování … a v několika minutách se konečně obrázek objevuje v digitální formě na mém krásném monitoru. Ale když jsem se na něj podíval, moje radost poněkud ochabla. Ilustrace vypadající dobře na papíře vypadala na obrazovce monitoru velmi neatraktivně. Nejmenší grafitové šupinky různých barev šly při takovém rozlišení vidět a dávaly obrázku ušpiněný dojem.

Tento fakt mě zamrzel, ale nepřekvapil. Pamatoval jsem si loňskou návštěvu do počítačové firmy, kde jsem zjišťoval, jak by mé ilustrace mohly být digitalizovány. Zaměstnanec mi řekl, že „nečistoty“ mohou být odstraněny. Když jsem proto viděl výsledek na obrazovce, nebyl jsem zklamán dlouho. Jsa si absolutně jist, že vím, co s tím vším udělám, začal jsem „smetí“ odstraňovat. Prázdné oblasti obrázku nedělaly nejmenší problém; jen kraje samotné kresby se staly nestejnoměrnými a vypadaly škaredě, bez ohledu na to, jak moc jsem se tomuto jevu snažil vyhnout. Navíc, všechno „smetí“ na ilustraci samé (zamalovaných plochách) zůstalo a veškeré mé pokusy zbavit se ho situaci jen zhoršily. Háček byl v tom, že když jsem z obrázku odstranil grafitové šupinky, program odstranil také polostíny, které hrály zásadní roli

31 Буян

32 Je to nesprávný překlad. Epiteton „Grozny”, který je široce překládán jako „Hrozný“ je asociován se silou, mocí a přísností, spíše než s krutostí nebo hororem. České „přísný“ by význam tlumočilo přesněji. (pozn.překl.)

33 Během 37 let jeho vlády. Pro srovnání: počet zabitých během jen několika týdnů masakru Bartolomějské noci ve Francii v roce 1572 je odhadován na 5 až 30 tisíc.

v tom, aby obrázek vypadal uhlazeně a trojrozměrně. Po úpravách nebyl k ničemu. Strávil jsem celý večer tím, že jsem se zoufale pokoušel získat nějaký použitelný výsledek, ale nakonec jsem šel spát naprosto přesvědčen, že to vše bylo marné, a že budu muset ilustrace nakreslit na počítači od začátku. Ta myšlenka mě uklidnila a usnul jsem, abych mohl s kreslením ráno začít.

Jak jsem napsal dříve, měl jsem jen rukopis knihy, z něhož část byla Světlanou přepsána na psacím stroji. Avšak, aby bylo možno vytvořit počítačovou verzi textu, bylo nutné mít ho také v digitální formě. Jistě, mohl jsem text přepsat ručně, ale také jsem potřeboval pracovat na ilustracích. Na počítači nebo psacím stroji jsem mimoto nikdy nepsal a neměl praxi. Přesněji řečeno, mohl jsem psát, ale jen jedním prstem, a přepsat takto celou knihu by trvalo věčnost. Proto když Světlana v této věci nabídla pomoc, vydechl jsem si obrovskou úlevou, protože se mi tehdy zdálo, že se na počítači nebo psacím stroji nikdy psát nenaučím. Koupil jsem druhý počítač, *Apple Power Book*, přesně za tímto účelem. Ale když jsem ho přinesl domů a vysvětlil Světlaně, proč jsem ho pořídil, doopravdy se vyděsila. Začala mě přesvědčovat, že nikdy nebude schopná domluvit se s počítačem, protože s technickými zařízeními vždycky měla potíže, přesněji řečeno, byly to ony, které se nechtěly stát jejími „kamarády“, navzdory veškeré její snaze. Klávesnice měla navíc jen anglická písmena a nešlo s ní psát v azbuce. Na to bylo těžké najít proti-argument, ale našel jsem cestu ven a objednal pro *Macintosh* ruské fonty, takže si Světlana své „svobody“ neužívala příliš dlouho. Ruské fonty dorazily poštou a nainstaloval jsem je na oba počítače. Také jsem obstaral ruské písmena, které šly nalepit na tlačítka anglické klávesnice, což jsem u Světlanina počítače udělal.

Světlana tedy neměla jinou možnost, než s počítačem navázat „diplomatické styky“ a navzdory svým silným předsudkům vůči všem druhům technických zařízení v tom uspěla velmi rychle a brzy se stala pokročilou počítačovou uživatelkou. Jak se říká, ďábel není tak černý, jak ho malují! Světlana byla z počítače nadšená. Na začátku často přišla za mnou do pracovny s radostí na tváři a řekla: „Neumíš si představit, co je to za radost, psát na počítači! Dříve, když jsem udělala chybu na konci listu, musela jsem znovu přepsat celou stránku! A teď stačí opravit jen jedno slovo!“ „Počítač je zázrak,“ – vykřikla příště – „můžu přesouvat text nahoru a dolů, a přidávat do již napsaného textu co se mi zlíbí, jak si jen přeju!“ Problém s digitalizací manuskriptu byl tedy vyřešen jednou provždy. Mimochodem, později jsem se musel naučit psát na klávesnici. Jen jsem neměl žádné nalepovací ruské znaky, které by byly místo anglických. Proto jsem se musel naučit, jaké písmeno azbuky bylo „ukryto“ za jakou klávesou, a psát ruský text mačkáním anglických kláves. Od té doby píši všechny své knihy právě takto a jde mi to poměrně rychle, i když používám jen levou ruku, protože má pravá ruka spočívá na myši – zvyk, který jsem si osvojil od samého začátku.

Přišel druhý den mého „sedlání“ počítače. Dokončil jsem večerní práci s pacienty a opět se ponořil do počítačových záležitostí. V lednu 1993 jsem stále ještě nebyl schopen číst angličtinu, a všechny instrukce a popisy počítačových programů

byly v angličtině! Proto jsem se je musel naučit používat metodou „pokus-omyl“, kdy jsem klikl na tu či onu volbu či tlačítko a sledoval, co se na obrazovce děje.

Když jsem vyzkoušel všechny publikační programy, které jsem měl, shledal jsem *Adobe Photoshop* nejvhodnějším pro mé potřeby. Začal jsem tedy kreslit. Bylo to doslova kreslení, ne nějaký druh grafického návrhu. Musím říct, že pomocí tužky a štětce kreslím poměrně dobře a dokonce jsem zkoušel nějaké olejomalby, ale když jsem se pokusil na počítači reprodukovat to, co na papíře nebo plátně lehce nakreslím, byl jsem naprosto zklamán! Bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil, nebyl jsem na obrazovce schopen nakreslit nic slušného, ať už pomocí tužky nebo štětce. Zkoušel jsem tu metodu, onu metodu, všechny metody, ale výsledek byl vždy stejný – nic, co by stálo za to. Veškeré mé kreslířské schopnosti byly na počítači k ničemu! Nevěděl jsem, jak se lidé pracující s počítači vzdělávají a večer druhého dne jsem byl zoufalý. Začínal jsem přemýšlet, že jsem za počítačový systém vyhodil peníze oknem a že kreslit na počítači je prostě **nemožné**. S těmito ponurými myšlenkami jsem si šel lehnout, nevěda, jak budu situaci řešit. Ale jak se říká, ráno moudřejší večera, a to jsem znal z vlastní zkušenosti. Večer třetího dne jsem seděl před monitorem a začal uvažovat. Jestliže mé dosavadní kreslířské schopnosti byly na počítači k ničemu, pak musím na vlastní pěst vyvinout nové, protože nebyl nikdo, koho bych se mohl zeptat a číst anglicky jsem ještě neuměl, ale i kdybych uměl, stěží by to pomohlo. Pustil jsem tedy *Adobe Photoshop* a začal uvažovat nad cestou, jak na obrazovce cokoliv nakreslit.

Mimochodem, také jsem měl *Turbo mouse* (myš), která měla vcelku velkou kuličku umístěnou ve speciálním „hnízdě“. Nejmenší pohyb kuličky způsobil adekvátní změnu pozice kurzoru na obrazovce. To umožnilo dosáhnout vysoké citlivosti a přesnosti pohybů, což bylo pro mou práci velmi důležité.

Takže, maje nejlepší věci, jaké šly pro počítačovou grafiku za peníze sehnat, nemohl jsem s tím ničeho dosáhnout, dokonce ani nakreslit nejjednodušší věc! Znovu jsem vyzkoušel všechny možnosti, které uživateli *Adobe Photoshop* nabízel pro kreslení, a znovu viděl, že na obrazovce nejsem tužkou ani štětcem schopen nic slušného nakreslit. A když se mé zoufalství dosáhlo vrcholu, rozhodl jsem se změnit způsob kreslení. Jestliže obvyklé metody nefungují, je nezbytné vytvořit nové! To rozhodnutí mi dalo naději. Pro mou novou metodu kreslení jsem zvolil několik nástrojů: *air brush*, *lasso*, *čáru (line)*, *prst (finger)* a začal s nimi zápasit. Neměl jsem nejmenší ponětí, jakými metodami pracují jiní počítačoví grafici, a proto jsem vytvořil svou vlastní metodu. Možná jsem znovuvynalezl kolo, ale pro mě mělo význam jen to, že budu schopen na obrazovce vytvořit všechno, co budu potřebovat. Rozhodl jsem se tedy jako řešení komplexního problému zvládnout novou metodu kreslení. Vždy jsem řešil spletité problémy lépe, než ty jednoduché. Mimoto, když je první zmíněný vyřešen, druhé zmíněné se ukáží jako vyřešené automaticky.

Proto jsem se začal učit mou metodu vytvářením obalu knihy. Obrázek jsem měl již v hlavě: enormní lidské oko s Midgard-zemí namísto duhovky na pozadí hvězd a galaxií, které roní krvavou slzu. Nejprve jsem zvažoval umístit planetu jen do

zřítelnice oka, ale v procesu tvorby jsem se rozhodl, že bude lepší ji umístit místo celé duhovky hvězdného oka. To byl základní grafický nápad, skrz který jsem chtěl vyjádřit hlavní myšlenku mé knihy.

Pravá strana obalu byla hotová v několika dnech a právě tento první pokus se později stal obalem mé první knihy, kterou jsem sám vydal. Jen jsem tam později přidal mé jméno a název knihy, když byl celý počítačový návrh hotov. Vytvoření obalu mi umožnilo zvládnout počítačovou kreslící metodu, kterou jsem vymyslel. A čím více jsem se do toho nořil, tím větší potěšení mi to přinášelo, a neustále jsem objevoval nové a nové možnosti, jako například, možnost vytvářet a kombinovat takové barvy, jaké by byly nemožné kombinovat na papíře, kdy se celkem často mix barev proměnil v nějakou hroznou barvu, namísto žádané, kvůli chemické reakci složek barev. Takový problém při práci s digitálními barvami neexistuje. Nástroj *air brush* dovolil nanášet potřebné barvy s nejmenším možným překrytím, což dávalo pro vytváření ilustrací a digitálních kreseb neuvěřitelné možnosti.

Shledal jsem možnosti a výhody, které mi přinesl počítač, nenahraditelné a hodné obdivu. Jedinou omezující věcí byla nedostatečná kapacita disku a operační paměti (ačkoliv jsem měl 1 GB disk, tehdejší maximum), která bránila vytváření toho, co jsem zamýšlel. Pro srovnání: později každá ilustrace, kterou jsem vytvořil, zabrala více než 1 GB místa. Ale to bude v budoucnu, v roce 1993 jsem byl nucen vzdát se omezeným možnostem počítače a „přistřihnout křídla“ rozličným projektům, které jsem měl v hlavě, nehledě na to, jak skvělé byly. *Adobe Photoshop* byl tehdy také velmi slabý program. Byla to verze 2, již jsem koupil v lednu 1993 a dovolovala uživateli poměrně málo. Abych proměnil mé myšlenky v realitu, musel jsem zapojit vynalézavost a vymačkat z programu vše. Dosáhl jsem toho, co jsem potřeboval, ale zabralo mi to mnoho času.

Takže, ve třech dnes jsem důkladně ovládl *Adobe Photoshop* a začal jsem pracovat na ilustracích. Avšak mé ruční kresby nepřišly nazmar: když jsem je vytvářel, přemýšlel jsem nad jejich kompozicí a vizuálnímy vzory, které, ačkoliv poněkud schematizovány, popisovaly kvalitativní strukturu jak naší planety, tak živé hmoty. Proto mi jen stačilo reprodukovat vše znovu na počítači, což jsem úspěšně zvládl.

Ve stejnou dobu jsem se rozhodl začít dělat na sazbě knihy a zvolil pro to *QuarkXPress*, což se ukázalo správným rozhodnutím. Světlana už přepsala část textu do elektronické podoby a já jsem ho nahrál do svého počítače. Bylo mi vysvětleno, jak v *QuarkXPress* vytvořit *Master Page* (šablona stránky) a aktivovat automatické zalamování textu, a tak jsem tedy začal vytvářet knihu. Napsal jsem předmluvu a rozhodl se pro název „Poslední apel lidstvu“, což nebylo náhodné. Již jsem psal o neobvyklém způsobu, jakým se do mých rukou dostal text „Třetího apelu lidstvu“. Obsahoval zprávu: pokud pozemské lidstvo odmítne přistoupit na podmínky předání znalostí, které autoři Apelu nabízeli, během padesáti let následujících od doručení Apelu (1929), potom pozemské lidstvo bude na své problémy samo. Toto svým způsobem ultimátum vypršelo v roce 1979 a žádná odpověď nebyla nikdy odeslána.

Proto se od těch, kdo Apel poslali, nedalo nic očekávat. Měli nicméně pravdu ve svém tvrzení, že existující „vědecké“ koncepty, které na zemi vládly v roce 1929, byly špatné. Nebyly o moc lepší ani v roce 1993, kdy jsem začal se sazbou mé knihy. To byl můj osobní názor a bylo mi naprosto jasné, že pokud to bylo založeno čistě na mém osobním postoji, lidé tomu, co budu psát a říkat, nebudou naslouchat. Proto jsem se rozhodl na začátek knihy umístit text Třetího apelu, který také poukazuje na nesprávnost moderních vědeckých konceptů.

Musím některé mé čtenáře zklamat – má kniha není napsána z popudu Galaktické Unie Civilizací, ani na základě informací z jiných civilizací! Kniha odráží mé vlastní pochopení přírodních jevů, ke kterému jsem došel pečlivým studiem Přírody. Toto porozumění je potvrzeno reálnými praktickými výsledky, včetně těch globálního charakteru, což mi dává právo trvat na tom, že odráží reálné dění v přírodě. Toto porozumění mi nenašeptali ani andělé, ani mimozemšťané; nenapojil jsem se na nějaké „informační pole“, jehož samotná myšlenka je naprostá absurdita. Ať se to někomu líbí či ne, získal jsem vědění, zveřejněné v knize, nezávisle, procesem analýzy a pochopením experimentálních a praktických informací, jež jsem získal při práci, kterou jsem prováděl – vytváření nových struktur a kvalit a vytvářením nových těl mého ducha, což mi dovolilo studovat přírodní jevy téměř jakéhokoliv měřítka na fundamentálně nových úrovních reality, ostatním lidem nedostupných.

Mimochodem, ve způsobu, jakým lidé myslí, jsem zaznamenal velmi podivnou tendenci: cokoliv, co pochází odjinud, je mnohonásobně lepší než to, co máme doma. V Rusku za Romanovců to bylo slepé uctívání všeho Západního, v SSSR zase předklon před cizinci. A po celý čas – uctívání toho, co pochází „odjinud“! Dříve lidé uctívali anděly nebeské, dnes – mimozemšťany! Bere se za fakt, že pokud jsou mimozemšťané na vyšším stupni technického vývoje než civilizace na Midgard-zemi, automaticky to znamená, že jsme více primitivní a nejsme schopni vytvořit cokoliv hodnotného. Takové slepé uctívání všeho cizího bylo lidem vnuceno sociálními parazity během tisíciletí, skrze náboženství, která vytvořili. Ale ne tak dávno inteligentní humanoidní bytosti přijely z dalekých hvězd, a dokonce ze vzdálených galaxií, právě na naší planetu, aby zde dosáhly vyšších stupňů evolučního vývoje.

Nebyla to žádná náhoda, že se sociální parazité pokoušeli ovládnout po stovky tisíc let právě Midgard-zemi. Chtěli ji právě ovládnout, nikoliv zničit, což mohli lehce udělat, jako to udělali na mnoha planetách, z nichž mnohé, mimochodem, byly na podstatně vyšším stupni vývoje, než civilizace na naší planetě před třinácti tisíci lety, nemluvě o té dnešní! Chtěl bych tedy znovu říct: obsah mé první knihy, i všech následujících knih, je výsledkem mého vlastního výzkumu a pochopení.

Když jsem přišel na to, jak na počítači vytvářet ilustrace, cítil jsem enormní úlevu a pustil jsem se do toho s maximálním úsilím. Světlana mi dávala kusy textu na disketě; já jsem je nahrával k sobě a poté zavedl do programu *QuarkXPress* a udělal nějaké korekce a doplnění textu. Dělal jsem také dodatečné ilustrace. Když jsem měl pocit, že by v té či oné části textu měla být dodatečná ilustrace, rovnou jsem ji

vyrobil. Postupně jsem měnil počáteční styl celé knihy: vizuální prvky ilustrací se harmonicky střídaly s textem, což podle mého názoru mělo čtenáři pomoci porozumět tomu, co jsem chtěl předat. Knize jsem věnoval veškerý svůj volný čas. Každý den jsem získával více a více zkušeností v práci s *Adobe Photoshop* a udělal jsem desítky ilustrací, a konec byl stále v nedohlednu. Pokračoval jsem v jejich vytváření souběžně se sazbou knihy. Jelikož jsem ilustrace dělal sám, nemusel jsem za ně nikomu platit.

Hodina práce počítačového grafika tehdy nestála méně než 250 dolarů, což znamenalo, že pokud by ilustrace pro knihu dělal někdo jiný, zaplatil bych za ně desítky nebo stovky tisíc dolarů. Navíc bych musel grafikovi zdlouhavě a namáhavě popisovat, co si přeji vytvořit a jak by to měl vyjádřit v té či oné ilustraci, což by byl celkem problém, protože nikdo ty ilustrace nemohl vnímat stejným způsobem, jako já, což je celkem pochopitelné. Mimoto, každá barva a odstín na každé ilustraci nese určitý význam. Dokonce malá změna může změnit význam obrázku, někdy úplně do protikladu! Proto jsem tuto práci mohl udělat jen já, a mimoto, neměl jsem stovky tisíc dolarů, abych za to někomu zaplatil. Mé rozhodnutí zvládnout počítačovou publikaci sám bylo tedy jedinou správnou cestou.

Je zde ještě jiná věc. Nepoužíval jsem žádné automatizované metody tvorby obrázků. Takový druh počítačové grafiky se výrazně liší od toho, co může vytvořit člověk. Rozdíl lze spatřit na první pohled. Jistě, vyrobil jsem si nějaké šablony, abych nekreslil pokaždé znovu to stejné, když jsem začínal s novým obrázkem, což byla oproti nepočítačové metodě kreslení obrovská výhoda. Postupem času jsem si vytvořil sadu základních obrázků, které jsem používal v nových kresbách, přidávaje jen to, co bylo pro sdělení významu prostřednictvím obrázku nutné. Takže, počítačové kreslení se ukázalo obtížnějším než to konvenční, ale to, co bylo jednou vytvořeno, mohlo být použito opakovaně tolikrát, kolikrát si člověk přál, což ušetřilo mnoho času.

Zvládáním a učením se kreslících a publikačních programů jsem strávil jen tři dny, jsa kompletně neschopen přečíst si návody a manuály k programům, které jsem používal. Počítačoví designéři studují programy, jako například *Adobe Photoshop*, několik let. To jsem se dozvěděl později, když nějací specialisté viděli mé počítačové ilustrace. Nikdo nemohl uvěřit, že jsem na zvládnutí těchto programů potřeboval jen tři dny, aniž bych znal slovo anglicky. Vyšlo najevo, že jsem vytvořil vlastní osobitý styl vytváření obrázků na počítači, který se dramaticky lišil od obecně přijímaného. Takže, příprava mé knihy na vydání pokračovala mílovými kroky vpřed, čemuž jsem byl nevýslovně rád.

Některé jiné události však byly mnohem méně příjemné. Jedna z nich se stala koncem února nebo začátkem března 1993. Jednoho slunného dne šla Světlana na procházku do centra, které bylo, co by kamenem dohodil. Obklíčilo ji několik mužů v černých oblecích a ukázalo jí nějaké průkazy. Načež řekli, že by mi měla předat následující zprávu: bylo mi nabídnut kontrakt, ve kterém si za „1“ mohu napsat tolik nul, kolik uznám za vhodné. Také ji ukázali dva americké pasy s našimi fotografiemi

a řekli, že to bude malý dárek, pokud udělám, co po mě bylo žádáno, a dali mi čas na rozmyšlenou. Světlana se vrátila domů a tlumočila mi každé slovo tohoto „přátelského“ rozhovoru, navzdory tomu, že věděla velmi dobře, co odpovím. Má odpověď byla přesně taková, jakou předpokládala: „lichotivou“ nabídku jsem kategoricky odmítl. Po této události jsme se Světlanou začali v Americe žít „veselý“ život.

Byli to první američtí „náhončí“, ale ne poslední...

Hodnotíc podle nabídky prvních „náhončích“, byli to stínoví vládci světa, kteří se snažili dostat nás pod kontrolu. Nabídka napsat si do kontraktu libovolné množství nul za jedničku jasně indikovala neomezené finanční možnosti. Majitelé „náhončích“ zjevně velmi dobře věděli, co jsem již udělal a co mohu dělat. Proto se rozhodli vynechat prostřední fáze nákupu, které obvykle používali, když na pro ně zajímavém subjektu „pracovali“. Je to děsivé, ale tito lidé jsou si opravdu jisti, že vše lze koupit! Jejich filozofie je primitivní a ubohá: „Peníze mohou koupit vše. Co nemůže být koupeno za peníze, může být koupeno za velké peníze. Co nemůže být koupeno za velké peníze, může být koupeno za **zatraceně** velké peníze!“ Takže, „náhončí“ byli instruováni, aby přikročili rovnou k poslední fázi slavného výrazu sociálních parazitů, a aby nechali určit jakoukoliv sumu mně! Fakt, že poslední část výrazu je v běžném životě velmi málokdy vidět indikuje, že tuto používají velmi zřídka, což indikuje, že „náhončí“ nepřišli z nějaké druhořadé úrovně, ale od samotných „pánů světa“, protože jen oni mají neomezené finanční možnosti.

Je velmi pravděpodobné, že má negativní odpověď pro ně byla naprostým překvapením. Oni a jejich specialisté ji po nějaký čas studovali a jejich pokřivené mysli nemohli najít žádné lepší vysvětlení mého odmítnutí takové „neodolatelné“ nabídky, než, že jsem chtěl něco víc, než neomezenou sumu peněz, což v jejich očích mohlo být jediné – **moc**, protože je to jejich moc nad celým světem, která jim dovoluje mít k dispozici neomezené finanční prostředky. Vyvodili tedy z pohledu jakéhokoliv normálního člověka, za kterého se také považuji, absurdní závěr, že když jsem odmítl peníze, zajímala mě moc, protože podle jejich konceptů, více než peníze může člověka zajímat jen moc.

Jejich mysli nebyly schopny přijít s žádným jiným vysvětlením. Upřímně je mi jich a jejich ubohého vidění světa líto. Jejich deformované a nemocné mozky chápou koncept moci výhradně jako možnost realizace jejich vlastních sobeckých cílů; zatímco moc je odpovědnost za ty, kdo tuto moc v člověka vložili a čím větší je moc, tím větší je úroveň odpovědnosti. Ale co můžete od sociálních parazitů očekávat, pokroutili všechny normální koncepty, obracejíc je na hlavu! Obrátili službu těch u moci vůči lidem ve službu lidí těm u moci. Taková je jejich bída mysli. Jsou neschopni chápat ani procítit, co člověk, který neslouží sobě, ale něčemu většímu než člověk, cítí! Když nejsou touhy člověka namířeny směrem k němu nebo směrem k realizaci jeho vlastních iluzí a ambicí, ale k něčemu odlišnému, neporovnatelnému s čímkoliv, co sociální parazité znají a chápou; potom je možno dosáhnout stavu mysli nevyjádřitelného slovy, jelikož ty jsou ve srovnání s těmito emociálními stavy tak

fádní a zanedbatelné. Normální člověk to nedělá kvůli vděku, ale protože on nebo ona nemůže jinak, nebo proto, že to jeho(její) porozumění a svědomí vyžaduje.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Dokonce i když bychom předpokládali, že vše výše zmíněné existuje jen v mé hlavě a kompletně jsem se zbláznil, mělo by to znamenat pouze jednu věc: když si šílenec myslí, že je Napoleon, je marné nabízet mu práci popeláře, protože nikdy nepřijme nic menšího, než titul císaře. Nikdy bych proto nepřijal nabídku moci Stínových Vládců světa, která v mé „morbidní fantazii" leží hluboko pod mou pozicí. Kdyby ti žalostní vládci trochu zapojili mozek, poté by se v jejich nemocných mozcích nikdy neobjevila absurdní myšlenka, že si přeji převzít jejich místo! Nikdy mě nezajímala, a ani nyní nezajímá, moc, již sociální parazité mají, díky jednomu jednoduchému faktu – bojoval jsem s nimi celý svůj vědomý život a ničil jejich systémy, které vytvořili jak na Midgard-zemi, tak ve Velkém Kosmu! Tak či onak, „nákupčí" stínových vládců dostali mou odpověď na jejich „lákavou" nabídku a vyvodili naprosto mylné závěry, podle nichž po nějaké době začali jednat. Ale dovolte mi vše vyprávět krok za krokem.

Ve svém volném čase jsem pokračoval v práci na knize. Vytváření digitálních ilustrací představovalo lví podíl práce. Některé z nich vyžadovaly mnoho práce, ale každodenní práce přinášela výsledky a více a více ilustrací se měnilo z pouhých představ na realitu. Velmi často jsem si musel potrápit mozek, abych našel nejlepší metodu sdělení mých myšlenek, a téměř vždy v tom navzdory omezeným možnostem programů uspěl. Kéž bych měl v roce 1993 *Adobe Photoshop 7*! Vytvořil bych ilustrace stejné kvality, jako ty v *Anizotropním Vesmíru*, nebo bych si možná takový komplikovaný program netroufl zvládat naslepo. Ale je také pravda, že když není vyhnutí, člověk dokáže téměř cokoliv, dokonce zvládnout jakýkoliv program. Ve skutečnosti, *Adobe Photoshop 2* byl v roce 1993 považován za komplikovaný program. Tedy, práce pokračovala až do nepředvídatelné události, která nastala jednoho slunného rána na začátku května.

Pamatuji si to ráno velmi dobře. Asi v 8.30 ráno mě vzbudil zvonek venkovních dveří. Byl jsem na nohou a rychle jsem se oblékl, rozladěn, že jsem nemohl dospat alespoň půl hodiny, jelikož jsem šel kvůli pracem na ilustracích pozdě spát. Když jsem otevřel dveře, uviděl jsem postaršího muže, který nám obvykle nosil prádlo z prádelny. Obvykle chodil kolem oběda, když jsem měl mezi dvěma bloky léčících seancí pauzu.

Ten den dorazil neočekávaně ráno. Převzal jsem čisté a vyžehlené prádlo a odešel pro další várku věcí na vyprání. Vždy jsem tomuto milému staršímu člověku dával 5-10 dolarů navíc. Ten den jsem chtěl udělat stejnou věc. Odešel jsem do mé pracovny, kde jsem v zásuvce měl tašku s cennostmi. Kromě peněz a šeků tam také byly všechny Světlaniny a mé doklady. Ten den tam bylo více než tři tisíce dolarů. Vzal jsem z peněženky desetidolarovku, sešel ze schodů, kde na mě muž čekal, dal

mu nový pytel s prádlem a peníze, popřál mu hezký den a zavřel vchodové dveře. Nedal jsem tašku s doklady a penězi zpět do zásuvky, ale nechal jsem ji na stole.

Nemělo význam chodit zpátky do postele, šel jsem do koupelny, kde jsem strávil asi pět nebo deset minut, ne více, načež jsem šel do kuchyně na šálek instantní kávy, kterou jsem tehdy ještě pil. Mělo se za to, že ranní káva osvěžuje. O osvěžení nemohu říct nic, ale alespoň se na chvíli vytratila ospalost. Obvykle jsem dělal tzv. Varšavskou kávu: potřebujete čajovou lžičku instantní kávy, dvě až tři lžičky cukru, to zamíchat v šálku; pak byste měli přidat pár kapek vařící nebo horké vody a vše umíchat do bílé pěny. Pak jste dolili horkou vodu a káva byla připravená. Káva byla výborná a celkem silná. Mimochodem, nikdy jsem nebyl notorický milovník kávy, hlavně jsem pil instantní kávu a 24. prosince 1996 jsem kávu přestal pít nadobro, což bych poradil každému také. Důvodem nebylo mé zdraví, jak si možná někdo myslí. Nikdy jsem si na zdraví nestěžoval, vždy jsem byl fyzicky zdravý, nebo jak se říká, „silný jako býk“! A to neříkám jen kvůli pěkným slovům! Zátěž, lépe řečeno super-zátěž, kterou mé tělo podstupuje v důsledku mých aktivit téměř denně posledních dvacet dva let (k roku 2009), by jakoukoliv jinou osobu rozdrtila během pár dní, nanejvýš. Ale to je téma na jiný příběh, dovolte mi nyní vrátit se k onomu slunečnému ránu na začátku května 1993.

Po kávě jsem chvíli hrál počítačové hry a v deset hodin jsem začal s léčícími seancemi po telefonu. Den ubíhal, téměř ničím se neodlišujíc od jiných dnů. Od jedenácti hodin jsem přijímal pacienty, udělal si malou přestávku a pokračoval dále. Když jsem dokončil práci s pacienty, chtěl jsem si chvíli odpočinout a pak pracovat na počítači. Ale zatímco má hlava již cítila komfortní objetí měkkého polštáře, na kterém jsem snil strávit alespoň šedesát minut, které jsem „minul“ ráno toho dne, přišla do mé pracovny Světlana a začala mě zvát na procházku na čerstvý vzduch, atd. Dělala to téměř každý den, ale ne každý den se jí povedlo dostat mě ven. Ten den mě přesvědčila; převlékl jsem se a začal se shánět po tašce s cennostmi. Ze zřejmých důvodů nebyla v zásuvce stolu, ale nebyla ani na stole, ani nikde jinde v bytě!

V ten moment jsem pochopil, že to nebyla otázka toho, bůh-ví-kam jsem ji napůl spící položil – byla ukradena přímo z našeho bytu během těch 5-10 minut, které jsem strávil v koupelně. Mimoto, dveře našeho bytu byly zamčeny a zámek byl vcelku speciální, který nešel otevřít žádným paklíčem. Později vyšlo najevo, že paklíč se nikdo nepokoušel použít; zloději klíč měli. Avšak nebyli to žádní obyčejní zloději. Když se mi situace ujasnila, „vstoupil“ jsem do ní a „vylovil“ pár velice nepříjemných informací.

Krádež **všech** našich dokladů a peněz byla provedena ruskými tajnými službami na příkaz tajné světové vlády. Nejsem si jist, zda pachatelé věděli, čí příkazy vykonávají, ale ti na vrcholu to věděli nade vší pochybnost. Majíc klíč, plány bytu a infračervené sledovací zařízení, pracovníci „kápě a dýky“ rychle provedli operaci, kradouc tašku s cennostmi a všemi dokumenty, zatímco jsem byl ve sprše.

V mžiku oka jsme se ocitli bez jakýchkoliv dokumentů. Měli jsme kopie všech, ale kopie je kopie; všude jsou vyžadovány originální dokumenty. Zloději počítali s

tím, že ihned poběžím na ruský konzulát obnovit ukradené dokumenty, kde by na nás čekaly dvě velmi nepříjemné překvapení. První bylo to, že konzul obdržel následující informaci: nebezpečný kriminálník zavraždil v Rusku Nikolaje Levašova a uprchl na jeho doklady do USA, kde si vymyslel krádež dokumentů a bude se snažit získat nové s jeho fotkou, ale se jménem Nikolaj Levašov. Pod touto záminkou mě plánovali zatknout a deportovat spolu se Světlanou do Ruska jako vraha. Také měli záložní plán. Přijeli jsme do USA ze Sovětského svazu, který se počátkem roku 1992 rozpadl. Ačkoliv jsem poslední tři roky před mým odjezdem bydlel v Moskvě, nepodařilo se mi vyměnit můj Charkovský byt za nějaké bydlení v Moskvě, což znamenalo, že jsem měl trvalý pobyt v Charkově, jež byl zaznamenán v interním pasu, a Charkov připadl po pádu SSSR Ukrajině, ačkoliv před bolševickým převratem z roku 1917 nikdy ukrajinský nebyl.

Po revoluci „ruští“ revolucionáři (z nichž drtivá většina byli Židé) předali Charkov a Donětsk jejich „ukrajinským“ soudruhům, aby se mohli zaštítit zájmy ukrajinského proletariátu, protože Ukrajina tehdy skoro žádný průmysl neměla. Takže, po rozpadu Sovětského svazu připadl Charkovský region spolu s mnoha dalšími ruskými oblastmi Ukrajině, výsledkem zrady Borise Jelcina při zločinné Bělověžské dohodě[34]! Jako rodák z města Kislovodsk (Stavropolský kraj, oblast bývalé Sovětské socialistické republiky Ukrajina, která po rozpadu SSSR připadla Ukrajině) a majíce trvalý pobyt v Charkově, bylo po mně vyžadováno složit zkoušky z ukrajinského jazyka, abych mohl získat ukrajinské občanství! Protože jsem měl trvalý pobyt v Charkově, nemohl jsem být občanem nového Ruska. Stal jsem se tedy osobou bez občanství, stejně jako z podobných důvodů Světlana. Připravili nám tedy pasti, ale já jsem neměl nejmenší přání do nich upadnout. Někdo se může ptát, proč ani jeden z nás této události nezabránil. Má odpověď bude následující. Mnoho lidí má dojem, že informace jednoduše klepou na naše dveře a my neděláme nic, než že je absorbujeme z budoucnosti, zvláště poté, co jsem popsal několik případů, kdy jsem předpověděl události na několik let dopředu a budoucnost se odehrála přesně tak, jak jsem řekl; nebo poté, co jsem našel ztracený batoh z východního pobřeží Ameriky. Někdo si možná mne ruce zadostiučiněním, že mě chytil při lži nebo rozporu. Musím však podobné „hledače pravdy“ zklamat.

Jistě, kdybych měl za cíl zjistit, zda mě čeká loupež dokumentů (kdy a kde), vše by bylo zablokováno a nic nepříjemného by se nestalo. Ale nikdy mě nenapadlo, že by si kdokoliv přál udělat něco podobného druhu. Jsem tvůrce, nikoliv ničitel. Můj mozek se nezabývá hledáním nějakých „rafinovaných“ metod páchání malých nebo velkých špinavých triků. Není to má povaha a mé myšlenky nepracují tímto směrem, proto jsem se předvídáním tohoto druhu věcí nezabýval. Mimoto, protože jsem se nepřetržitě rekonstruoval a stále v tom pokračuji, má budoucnost se s každou změnou mění. Z těchto a jiných důvodů je přede mnou navíc má budoucnost uzavřena, stejně jako ji nevidí jiní. Jedním z těchto důvodů je fakt, že kdybych svou budoucnost spatřil, pravděpodobně bych uskutečnil jen to, co jsem viděl, a byl bych si jist, že to

34 Termín používán masmédii pro označení dohody, kterou fakticky zanikl Sovětský svaz, podepsána 8.prosince 1991 hlavami Ruska, Ukrajiny a Běloruska.

byla má mise na Midgard-zemi. Kdo ví, zda bych v takovém případě dohlédl za první horizont svého vývoje a pokud by odpověď zněla ano, kdy bych to udělal?

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

To byla jen první zpráva, která vysvětlovala, proč mi má budoucnost byla uzavřena, stejně jako ostatním, kteří se na ni pokoušeli dívat. Jinými slovy, vytvářel jsem svůj osud! Z těchto důvodů a kvůli mé otevřenosti vůči lidem mě nenapadlo, že se někdo ve svobodném světě bude zamýšlet nad plány na mou eliminaci! Přičítal jsem pokusy o mou eleminaci sovětskými zvláštními složkami, o kterých jsem psal dříve, faktu, že vykonávaly příkazy parazitické komunistické vlády, a upřímně jsem věřil, že podobný druh věcí je ve "svobodném" světě nemožný. Jak naivní a důvěřivý jsem tehdy byl, jako, pravděpodovně jako naši předkové, důvěřivý a naivní, přesněji řečeno, jako děti, které nelžou a myslí si, že ostatní také nelžou a nemohou falešně přísahat.

Byl jsem naivní a důvěřivý, což ale neznamená, že jsem byl úplný hlupák. Po tomto incidentu jsem vytvořil ochrannou strukturu, která nás chránila před podobným druhem krádeží, ale pochopitlně nemohla ochránit před tím, co se již stalo. Ve skutečnosti, ochrana jako prostředek (jev), nemůže ochránit sama od sebe před vším: aby fungovala, je třeba do ní vložit informace, před čím má chránit. Nemá vlastní inteligenci, jen inteligenci svého tvůrce. Bude chránit jen před tím, k čemu ji tvůrce naprogramuje, ne více, ne méně. Postupem času jsem ochranné struktury podstatně vylepšil, ale nebudu předbíhat...

Když jsem pochopil, kdo ukradl naše dokumenty a proč, rozhodl jsem se jednak jinak, než od nás bylo očekáváno. Nejprve jsem zavolal do banky a informoval je o krádeži šekové knížky a kreditní karty. Přišlo velmi vhod, že jsem měl náhradní šekovou knížku, takže jsem mohl platit naše výdaje, načež jsme Světlana, já a George šli na policejní stanici, kde jsme sepsali písemnou výpověd ohledně incidentu.

To byla ta jednoduchá část a zabralo to jen chvíli. Zároveň jsem ale musel přemýšlet o řešení záležitosti s doklady, bez nichž nebylo možno cokoliv dělat. Rozhodl jsem se zařídit si americký řidičák. S Georgem jsem zašel na San-Francisský *DMV* ("Department of Motor Vehicles" - oddělení motorových vozidel, p.p.) a zeptal se, co musím pro získání průkazu udělat. Stejně jako všude jinde jsem nejdříve musel složit písemnou zkoušku. Moje angličtina byla stále slabá a byl jsem rád, když jsem se přes George dozvěděl, že mohu zkoušku složit v ruštině. Po převzetí příručky „Driver Handbook" v angličtině a ruštině jsem se vrátil domů, abych si osvěžil znalost silničních pravidel a naučil se rozdíly od těch sovětských. Po několika dnech jsme se opět vrátili na *DMV* a udělal jsem test v ruštině. Výsledky byly hned a byl jsem velmi překvapen, když mě informovali, že jsem selhal.

Zeptal jsem se, zda mohu výsledky vidět. To zjevně neočekávali, protože, když jsem viděl výsledky, všiml jsem si odpovědi, o jejíž správnosti jsem byl přesvědčen, označenou jako špatnou. Měl jsem vždycky dobrou paměť a dobře jsem si pamatoval, jaká otázka byla pod jakým číslem a jaká byla moje odpověď. Proto jsem skrze George vyjádřil své překvapení, že označili správnou odpověď za špatnou. Řekl jsem, že to byla následující otázka: „Pokud uvidíte značku železničního přejezdu, znamená to, že se k jednomu blížíte?“ Na takovou „komplikovanou“ otázku jsem odpověděl kladně. Zeptal jsem se zaměstnankyně: „Jestliže je moje odpověď špatně, která je potom správně?“ Když si uvědomili, že se mě snadno nezbaví, požádali mě chvíli počkat a jali se hledat test, aby si to ověřili. „Chvíle“ se ukázalá být „velmi dlouhou chvílí“ a nakonec se žena objevila znovu, poněkud zmatená, s tvrzením, že můj test nemohou najít a že jsem prošel!

Myslím, že není třeba vysvětlovat, proč „nemohli“ najít můj test. Zjevně nepočítali s mou výbornou pamětí, včetně vizuální, a s tím, že budu požadovat vysvětlení. První kolo se sabotáží amerických úřad jsem tedy vyhrál, což jsem věděl už v momentě, kdy nemohli najít můj test, ale George si myslel, že přeháním. Brzo viděl, že zdaleka nepřeháním...

Po úspěšném testu jsem měl právo na tři pokusy jízd. Vlastní auto jsem stále neměl a George mi nabídl jeho, lépe řečeno Marshino. Měla Volvo kombík, pokud se nepletu, z roku 1984. Jednou nebo dvakrát jsem ho řídil několik stovek metrů a to bylo vše. Můj první pokus u jízd byl neúspěšný – chybělo mi jen pár bodů, které mi instruktor strhl, když jsem následoval jeho pokynů a zabočil na křižovatce vlevo. Na semaforu byla zelená, vjel jsem do křižovatky a počkal, až všechny auta z protisměru projedou, abych mohl zabočit. Když projelo poslední, na světlech už byla červená, byl jsem skoro celým autem v křižovatce, tak jsem trochu zacouval zpět, abych ji neblokoval, což vyústilo v protesty instruktora a stržení bodů, ačkoliv jsem nezpůsobil absolutně žádné ohrožení komukoliv.

Na druhý pokus jsem také neprošel, ačkoliv jsem neviděl žádný důvod pro tak nízké body. Když mi řekli, že jsem neprošel ani na třetí pokus, rozhodl jsem se instruktorky zeptat, co jsem měl udělat špatně. Odpověď mě ohromila. První nesprávná akce, řekli mi, bylo to, že jsem na začátku testu couval pod úhlem. Pokoušel jsem se zjistit, jak došli k tomuto závěru – na zemi nebyly žádné čáry, podle nichž by mohl být měřen úhel. Zeptal jsem se George, který byl svědkem, zda rozumí té záležitosti s úhly a odpověděl záporně. Druhé tvrzení bylo, že jsem údajně nenatáčel dostatečně hlavu, když jsem se díval do zpětných zrcátek. Když jsem se zeptal, jak je tento úhel měřen a kde jsou zákony a pravidla, které popisují minimální úhel natočení hlavy při pohledu do zpětných zrcátek, nikdo mi nebyl schopný dát jasnou odpověď. Moje třetí „selhání“ bylo to, že jsem údajně strávil moc času na stopce.

Podle pravidel musí řidič na stopce úplně zastavit (zastavit kola) a nepokračovat v jízdě, dokud si není naprosto jist, že ostatní řidiči na křižovatce jeho auto vidí. Pravidla také uvádějí, že řidič, který ke křižovatce přijíždí, by neměl využívat své

přednosti v jízdě a pokračovat v jízdě, pokud má podezření, zda ho ostatní řidiči viděli a zda zastaví jejich auta. Pravidla neuvádějí, kolik vteřin se má na stopce stát, ale požadují, aby řidič zastavil na dobu potřebnou k tomu, aby se ujistil, že může bezpečně pokračovat v jízdě. Mimochodem, nevšiml jsem si, že by můj instruktor měl stopky..

Když George přeložil moje námitky, instruktor se prostě otočil a odešel! Mě byly naprosto jasné důvody proč oni „selhali“ můj test, přinejmenším dvakrát ze tří pokusů. Měli příkaz „zhora“ zabránit mi získání průkazu pod jakoukoliv záminkou, což mi příliš nevyhovovalo, jak si můžete představit. Po pochopení situace jsem se rozhodl bojovat proti systému jeho vlastními zbraněmi. Vtáhl jsem George do budovy a skrze něj si nechal zavolat nadřízeného. Po chvíli vyšla žena a zeptala se, o co jde. Deklaroval jsem, že v mém případě došlo k diskriminaci a přetlumočil jí poslední rozhovor s instrukturem ohledně mých připomínek k důvodům selhání z jízdy. Nemaje žádnou oporu pro námitky, nadřízená mi umožnila ještě jeden pokus, což bylo přesně to, s čím jsem počítal!

Požádal jsem George, aby mi našel instruktora jízd a když se mu to povedlo, začal jsem se připravovat na test, berouc záležitost vážněji, navzdory tomu, že jsem pro to musel najít čas mezi mými ostatními činnostmi, což nebylo lehké: ráno a dopoledne jsem obvykle pracoval s lidmi po telefonu, poté přijímal pacienty do 2 nebo 4 odpoledne, načež jsem měl malou přestávku a kolem 18:30 se začali scházet posluchači mých seminářů. Část přestávky jsem věnoval každodenním nákupům a občerstvení pro mé studenty. Lekce trvaly do deseti večer, lidé odcházeli v jedenáct, načež jsem pokračoval v pracech na ilustracích a knize. Takže, vytížení bylo maximální! Podařilo se mi nicméně na jízdy s instruktorem nějaký čas najít. Měl jsem asi tři nebo čtyři jízdy, což mi dovolilo se s autem instruktora celkem dobře seznámit. Takže, jednoho nádherného květnového dne jsem se opět posadil za volant, vedle instruktora z *DMV*. Dával jsem si pozor, nenechal žádnou mezeru pro stržení bodů a dostal jsem 98 bodů ze 100! Takový výsledek jsem nečekal, protože na získání řidičáku stačilo mít 85 bodů, bylo to více, než jsem předpokládal.

Výsledky jízd mi daly právo získat řidičák. Zaplatil jsem registační poplatek okolo dvaceti dolarů a absolvoval obvyklou proceduru: byl jsem vyfocen, vzali mi otisky prstů a vložil jsem svůj podpis do počítače. Dostal jsem dočasný průkaz, který platil dva měsíce a umožňoval řídit auto, ale nesloužil jako osobní doklad. Hotový řidičák mi měl dorazit za dva, maximálně tři týdny poštou, jak mě informovali. Myslel jsem, že moje „dlouhé utrpení“ bylo u konce, ale jak vyšlo najevo, čas oddechnout si ještě nepřišel.

Mimochodem, koncem června 1993 jsem si koupil auto – stříbrný Mercedes-Benz 500 SEL. Nejrpve jsem chtěl koupit něco z druhé ruky, ne starší než jeden rok, abych se vyhnul placení 30 procent z ceny, které nový majitel ztratí, jakmile vyjede z vrat autosalonu. Ale Světlana a jeden přítel mě přesvědčili, abych koupil nové. Po pravdě, příliš jsem přesvědčování neodolával. Cena po všech slevách byla 105 tisíc dolarů, plus 8,5 procent daň, takže to „spořádalo“ větší část mých úspor, ale se

Světlanou jsme se naprosto shodli, že chceme právě toto auto, které nám věrně sloužilo až do našeho odjezdu z USA v roce 2006. Mercedes-Benz salon v San-Francisku ho neměl ve stříbrné barvě, proto ho našli a objednali v Beverly Hills a trvalo několik dní, než dorazilo. Požádali mě o šek na pět tisíc dolarů jako zálohu, aby auto nepřeváželi zbytečně. Konečně přišel den, kdy jsem si měl jít vyzvednout auto. Se Světlanou a Georgem jsem jeli do salonu, kde jsem, mírně vzrušený, převzal auto a usedl za volant (zbytek jsem zaplatil bankovním šekem[35] už předtím). Když jsme přijeli domů, nabídl jsem Georgovi, aby auto zkusil, což ho celkem překvapilo. Vždy říkal, že čtyři kola jsou čtyři kola a je jedno, pod jakým autem. Když se svezl v mém, zeptal jsem se ho, zda-li si to myslí stále a odpověděl, že rozdíl pocítil. Brzy potom si koupil vlastní Mercedes vyšší třídy.

Auto nás osvobodilo od naprosté závislosti na Georgovi. Vždy nám pomohl, když jsme ho poprosili, ale snažili jsme se to dělat co nejméně, jen v naprosto nezbytných případech, a nyní jsme mohli jet kdykoliv kamkoliv a nikoho nevyrušovat z vlastních záležitostí, které každý má. Takže, když jsem dokončil práci, vzali jsme auto a jeli, jak se říká, kam nás fantazie zavede, což nám umožnilo docela dobře poznat okolí San Franciska, ale o tom budu vyprávět později, zatím mi dovolte, abych dokončil ságu řidičského průkazu.

Dva týdny uběhly a začal jsem denně kontrolovat schránku, zda tam není zásilka z *DMV*. Dělal jsem to skoro dva měsíce s nulovým výsledkem – žádný řidičský průkaz nedošel! Dočasný průkaz měl přestat platit a nezbylo mi nic jiného, než poprosit George, aby na úřad zavolal. Přišel k nám a volal z naší linky. Když úředníkovi vysvětlil situaci, ten něco párkrát zaťukal na klávesnici a informoval ho, že se zásilka s mým řidičským průkazem vrátila zpět, což se mu zdálo poněkud podivné. Řekl Georgovi, že za můžeme přijít do kanceláře v Sacramentu a průkaz si vyzvednout sami. Znělo to celkem povzbudivě, ale toho dne bylo už na takový výlet pozdě, protože Sacramento, hlavní město Kalifornie, bylo od San Franciska přibližně sto mil. Druhý den se George stavil o něco dříve, ale než jsme vyjeli, znovu tam zavolal a zeptal se, kam přesně máme jet a s kým máme chtít mluvit. Představte si jeho překvapení když slyšel, že by cesta byla zbytečná, protože můj řidičský průkaz nemohou najít. Po poněkud dlouhém rozhovoru zaměstnanec *DMV* slíbil, že mi pošlou druhý dočasný průkaz. Všimněte si – ne nový trvalý, který nebyli schopni najít, ale druhý dočasný!

Nějakým „záhadným“ způsobem se druhý dočasný řidičský průkaz objevil v mé schránce bez jakýchkoliv problémů a z „nějakého“ důvodu se nevrátil zpět na *DMV*. Ale nechám si nad touto „záhadou století“ trápit mozek tajné služby a budu pokračovat ve vyprávění. Uběhly dva měsíce od vydání druhého dočasného průkazu, což byl mimochodem poslední dočasný, který podle zákona mohli vydat, ale trvalý řidičský průkaz se v mé schránce zase neobjevil. Takže George nažhavil telefon a mluvil opět s tím stejným člověkem jako předtím, a opět mu popsal celý příběh, a uslyšel téměř stejnou odpověď jako předtím – můj řidičák ztratili a nemohou ho najít,

35 *Cashier Check* – druh šeku, který na rozdíl od osobního vydává banka a vydá ho je v případě, kdy je na účtu dostatečná částka k pokrytí šeku.

což znělo skutečně jako výsměch! Avšak podle zákona neměli právo vystavit mi další dočasný, takže jim nezbylo nic jiného, než poslat trvalý, s mým fotem atd., který se tentokrát ve schránce objevil, ale trvalo to celé skoro půl roku namísto dvou týdnů. Konečně jsem si tedy mohl vydechnout. Mí přátelé v Moskvě nám obnovili ukradené pasy, ačkoliv to trvalo podstatně déle, než má americká anabáze s řidičským průkazem.

Když jsem se zmínil o tomto byrokratickém „dobrodružstvím“ mým americkým a ruským přátelům, všichni byli překvapeni, hlavně Američané, protože nikdy o ničem podobném neslyšeli, což znamenalo, že to bylo speciálně připraveno. Někdo se zřejmě bude ptát, proč proti nám nepodnikli něco aktivnějšího, namísto pomalé byrokratické „bitvy“ … ale kdo řekl, že se omezili jen na to. Čekaly nás podstatně horší věci, než problémy s řidičským průkazem.

V Americe se pokoušejí předstírat, že skutečně mají zákony, lidská práva, “demokracii”, atd. ale je to jen vnější pozlátko na oklamání lidí. Jistě, drtivá většina Američanů se pravdu nikdy nedopídí a nepřijde s ní do styku. Usilovně a trvale je popularizována idea “Amerického snu”. Ale když se někdo stane parazitům “trnem v patě”, ihned zapomenou na slogany, které vymysleli, a aktivují systém sabotáží, jež je velmi pohodlnou zbraní, protože umožňuje udržet vnější zdání legality jejich akcí v očích ostatních, a že tyto slogany jsou pro ně posvátné. Pokud člověk dělá, co je od něj nebo od ní očekáváno, sociální parazité nemají potřebu ukládat tresty, ale jakmile se člověk dostane na “černou listinu”, celá byrokratická mašinérie, kterou sociální parazité vytvořili, se aktivuje, realizujíc sabotáže.

Záležitost s řidičským průkazem byla jen první “předzvěst” v dlouhé řadě byrokratických sabotáží, které jsme se Světlanou v “nesvobodnější zemi světa” zakusili! Bezpráví, jaké jsme našli v kolébce “demokracie”, si je těžko představit! Jistě, náš případ byl speciální, ale sabotáže začaly z jediného důvodu: odmítl jsem pracovat pro stínovou světovou vládu. Nic více! Jen jsem nesouhlasil! Neporušil jsem žádné zákony, nikoho nepoškodil, atd. Jen jsem vyjádřil svou pozici, v souladu s jimi tolik propagovaným právem na “**svobodnou**” **volbu**! Ve skutečnosti je “svoboda volby” ve světě Západní “demokracie” kompletní iluzí a podvodem! Naučili jsme to z naší vlastní zkušenosti, takže nám bylo krystalicky jasné, že slova o svobodě a výhodách tzv. Západní civilizace jsou jen vějičkou pro otroky, kteří si neuvědomují, že již dlouho nejsou svobodnými lidmi, ale namísto toho je vlastní sociální parazité!

Jestliže člověk nemá kolem krku obojek, ještě to neznamená, že je svobodný. Obal se mění, ale podstata zůstává stejná a náš život v Americe nám tuto lež umožnil spatřit v celé nahotě a uvědomit si úroveň zotročení, do kterého se sociálním parazitům za poslední tisíciletí, zvláště v posledním století, podařilo uvrhnout lidstvo. V dalším textu se pokusím objasnit důvody, proč se nám se Světlanou v této opozici podařilo zůstat naživu. Nebylo to zdaleka kvůli tomu, že by se sociální parazité vzdali myšlenky na naši fyzickou eliminaci, ale protože ve svých početných pokusech selhali, ačkoliv se snažili velmi usilovně, a často jsem byl velmi překvapen rafinovaností jejich myšlení ve věcech týkajících se eliminace a destrukce! Tyto

“hry” začaly doslova ihned po mém odmítnutí a skoro se nezastavily až do mého návratu do Ruska...

Kapitola 10. Dve školy a ďalšie dobrodružstvá

V máji 1993 sa okrem udalostí, ktoré som opísal v predchádzajúcej kapitole, stalo niečo predpokladané a zároveň aj úplne nečakané. Tým predpokladaným bol môj druhý seminár v Amerike. Bolo tam 20 študentov a svoje prednášky som zorganizoval presne rovnako ako tie predtým: prednášky začali o 7 hodine večer, konali sa každý večer, s výnimkou soboty, a niekedy trvali aj tri hodiny s 10 minútovými prestávkami. Všetko bolo presne rovnaké ako pri prvom seminári, aj keď sa vyskytli mierne odlišnosti. Tento krát som sa rozhodol predĺžiť svoje prednášky a zmeniť svoju prekladateľku. Volala sa Nina (bohužiaľ si nepamätám jej priezvisko), doktorka Biológie, genetička a ak sa nemýlim, vyštudovala v Berkeley. Očakával som, že jej schopnosti a skúsenosti vo vyučovaní vedeckých predmetov v angličtine budú postačujúce na preklad mojich prednášok s maximálnou presnosťou. Moje očakávania sa potvrdili. Vyskytlo sa iba niekoľko momentov, keď som ju popýtal o odlišný spôsob preklad niektorých viet.

Na prednášky prišlo niekoľko profesionálnych doktorov a psychológov, to znamená, že informácie sa po mojich prvých prednáškach rozšírili. Dokonca prišli aj študenti z iných štátov, hoci som nikdy nerobil žiadnu reklamu o mojich seminároch a ani o výsledkoch mojej práce. Tak ako predtým, aj teraz boli všetci ohúrení, po nadobudnutí nových schopnosti výsledkom reštrukturalizácie ich mozgu a ducha, v ktorých existenciu predtým sotva verili. V tomto smere prebiehal seminár rovnako ako ten predošlý. Hlavný rozdielom nebol v tom, ako seminár prebiehal, ale v tom, čo sa počas semináru odohralo.

Ubehlo niekoľko dní intenzívneho štúdia a raz počas prednášky, keď som sa otočil poslucháčom chrbtom, aby som nakreslil ďalší diagram, pocítil som akoby vpichnutie do chrbta podobné pichnutiu komárom alebo pichľavému vlnenému oblečeniu na holom tele. Najprv som tomu neprikladal žiadnu špeciálnu pozornosť, no po chvíli som zacítil neuveriteľnú slabosť a musel som sa snažiť zo všetkých síl, aby som nespadol na dlážku. Pokračoval som vo svojej prednáške, akoby sa nič nedialo, no zároveň som horúčkovito hľadal dôvod tejto náhlej a nezvyčajnej slabosti.

Stačilo mi pár sekúnd nato, aby som analyzoval danú situáciu „uštipnutie komárom“ a preveril spojenie medzi „uštipnutím“ a mojím telesným stavom, výsledok bol jednoznačný – v chrbte som mal veľmi silný jed! V tej chvíli som nemal čas posúdiť kto to urobil a prečo, pretože môj stav sa prudko zhoršoval a ja som musel čo najrýchlejšie dešifrovať aký druh jedu sa nachádzal v mojom tele. Podarilo sa mi to do niekoľkých sekúnd a ihneď som začal s odstraňovaním jedu a neutralizáciou jeho účinkov, ktoré už stihol vykonať.

Po chvíli slabosť začala ustupovať a opäť som sa cítil dobre. Vo chvíli, keď som bojoval s jedom vo svojom tele, som pokračoval vo výklade a nikto okrem Svetlany si nevšimol, že niečo sa so mnou deje. Moji študenti počúvali preklad mojich slov s obrovským záujmom a okrem miernej bledosti mojej tváre, ktorú považovali za nedostatok spánku, si nič nevšimli. A práve toto mi povedal George, keď sa dozvedel, čo sa v skutočnosti stalo. Počúval môj príbeh a hoci sa mu to zdalo neuveriteľné, neunáhlil sa a netvrdil, že som si to celé vymyslel alebo že sa mi to iba zazdalo. Mal dostatok dôkazov, že moje slová neboli výplodom fantázie ani blúznením šialenca, aj keď to prinajmenšom pokladal za veľmi čudné.

V ten večer som dostal do chrbta aj druhú „ihlu“. Očividne si strelec myslel, že prvý krát sa netrafil, pretože som nespadol mŕtvy na dlážku a rozhodol sa to zopakovať. Keď som sa znova otočil publiku chrbtom, dostal som ďalšiu „ihlu“ do chrbta. Hovorím „ihlu“ nie preto, že tá zbraň vyzerá ako obyčajná ihla, ale preto, že ihla je taktiež zbraňou aj keď iného druhu, no o tom vám poviem neskôr, teraz sa vráťme do toho okamihu keď som dostal druhú „ihlu“ do svojho chrbta!

Tento krát som nečakal kým sa slabosť rozšíri po celom mojom tele a začal som odstraňovať jed hneď po vniknutí do organizmu. Niekoľko sekúnd neskôr bol jed neutralizovaný a ja tváriac sa, že sa nič nestalo, som pokračoval vo svojom výklade. Strelcovi sa podarilo prekvapiť ma iba po prvý krát, na druhý krát som ihneď vedel o čo ide. Tie prvé minúty, ktoré som skoro zaplatil životom mi očividne pridelili železnú povahu. Ak by som nepochopil čo bolo vo veci, tak by moje telo iba ťažko ďalej odolalo boju s jedom.

Nepopierateľným dôkazom bola obrovská vyčerpanosť, ktorú som pociťoval. Cítil som veľmi čudný druh únavy a v hlave sa mi zahmlievalo. Napriek tomu tento „darček“ od mojich „priateľov“ nefungoval tak ako mal. Moja malá skúsenosť v boji proti parazitom ma naučila robiť rozhodnutia veľmi rýchlo a veľmi efektívne. Takže praktický tréning, ktorý pre mňa „zorganizovali“ moji nepriatelia som výhodne zužitkoval. Samozrejme, zvládol som oveľa ťažšie situácie ako otrávenie jedom, ale všetky predošlé pokusy o moje odstránenie sa odohrávali na iných úrovniach reality, tým pádom bol úder do môjho fyzického tela pre mňa niečím úplne novým.

Očakával som, že sa ma posnažia vyhodiť do vzduchu, použijú strelné alebo sečné zbrane, stanem sa obeťou dopravnej nehody, otrávia moje jedlo alebo nápoje, no neočakával som a dokonca som ani len nepredpokladal existenciu zbrane, ktorú použili! V skutočnosti, ktorýkoľvek každodenne používaný predmet , ktorý nevzbudzuje podozrenie sa môže stať zbraňou napr. pero alebo zapaľovač. Veď kto by si bol pomyslel, že obyčajné pero môže byť smrteľnou zbraňou: stlačíš raz a funguje normálne, stlačíš dvakrát a vystrelí sa z neho malá organická ihla plne napustená silným jedom. Ihla sa celá zapichne do tela obete a o hodinu už neposkytuje žiadnu stopu okrem malinkej červenej bodky, ktorá nevzbudí pozornosť.

Vyzerá to ako porážka alebo infarkt, k takémuto záveru by sa dopracoval patológ po preskúmaní tela. Je to ideálny spôsob vraždy, ktorý sa dá vykonať bez toho, aby si to niekto všimol. Veď kto sa ešte nikdy nehral s perom? Veľmi veľa ľudí

to robí priam automaticky. Takže, to nie je vôbec ťažké, stačí iba spontánne ukázať perom v požadovaný smer, dvakrát stlačiť a vualá! Vykonané. No povedzte, nie je to ideálna vražda? Áno je, ale ja som nebol ideálna obeť: dostal som jeden náboj-ihlu do chrbta pred všetkými zúčastnenými študentmi a ani som neprejavil známku o tom, že by sa bolo niečo vôbec stalo! Ako to ten „vykonávateľ" vysvetlí? Buď sa do tej „ihly" jed „nedostal" alebo jednoducho „nefungoval", alebo dokonca vykonávateľ netrafil, čo je veľmi ťažké, ak vezmeme do úvahy vzdialenosť a šírku môjho chrbta.

V skutočnosti osoba, ktorá bola mojím „študentom" počas seminára nebol jediný „strelec." Vyskytlo sa niekoľko „bezdomovcov," ktorý posedávali na chodník, niekoľko „obyčajných" ľudí a aj zopár nejakých „náhodných" okoloidúci. Keď som sa podelil s informáciou o prvom útoku s Georgom, veril a zároveň neveril mojim slovám. Podobné udalosti sa mu zdali ako druh science-fiction, ale o chvíľu to uvidel na vlastné oči. V jeden deň sme išli na Federálnu poštu, aby sme zaslali video-materiál (rozhovory s pacientmi a študentmi môjho prvého semináru v Amerike) do Poľska, kde sa pripravoval hodinový film o mojej práci.

Prenajali sme si profesionálnu TV kameru a zaplatili sme kameramana. Niektorým ľuďom kládol otázky John MacMann a niektorým ja. Taktiež som vytvoril prvý film o liečiteľstve na konci Januára 1993. Presnejšie, vytvoril som ho spolu so Svetlanou. Vysvitlo, že poľská producentka ruského pôvodu, Galina Ochkasova, ktorá už predtým pracovala so Svetlanou nás poprosila, aby sme vykonali niečo na pomoc divákom a tak vznikla myšlienka o liečiteľskej konferencii.

Na to aby sme túto myšlienku zrealizovali sme potrebovali profesionálne digitálne video-štúdio. Hneď ako ho George zaobstaral, sme tam prišli všetci traja v daný termín (januárový večer) a opustili ho až o 7 ráno. Našťastie pre mňa, bol piatok a nemusel som vstávať o 10 v sobotu, aby som začal pracovať so svojimi pacientmi. Pracovali sme celú noc a ten chudák v štúdiu tiež. Najprv sme nafilmovali 5 minút mojej práce v úplnej tichosti na zelenom pozadí a potom začala tá najzaujímavejšia časť.

Svetlana a ja sme mu prostredníctvom Georga vysvetlili ako by sme si predstavovali pozadie (bohužiaľ meno tohto chlapíka si už nepamätám) a on to demonštroval na obrazovke. Hneď nasledovali pripomienky, prečo toto tak a prečo tamto nebolo tak ako sme chceli a on to namieste ihneď zmenil. Išlo nám to hladko ako po masle a naša myšlienka nadobudla hmotnú podobu priamo pred našimi očami. Svetlanine rady boli veľmi užitočné. Navrhla zmiznutie rúk v niektorých momentoch a svetielkovanie okolo môjho tela, ktoré v skutočnosti existuje, ale väčšina ľudí nie je schopná ho vidieť.

A tak sme stále sledovali jeho prácu a „mučili" ho až kým sme nedostali presne to, čo sme chceli. Je zaujímavé, že strihanie sa zaobišlo bez použitia hudby a keď sme ju pridali neskôr, tak sme boli v úžase ako bola Jean-Michael Jarreho hudba zosynchronizovaná s tým, čo sa dialo na obrazovke: pohyb mojich rúk spolu so zmenami odohrávajúcimi sa na pozadí. Môžete to vidieť na vlastné oči. Najprv som prenajal miestneho skladateľa aby vytvoril hudbu. Vytvoril ju, ale ja a Svetlana

sme sa rozhodli ju nepoužiť v tejto práci. A taktiež sme sa rozhodli nehľadať ďalšieho skladateľa a použili sme hudbu Jeana-Michaela Jarreho Equinox (rovnodennosť) a nikdy sme to neoľutovali...

A tak sme kópie už nafilmovaných video-materiálov priniesli do FedExu a zaslali ich do Poľska pre Galinu Ochkasovu pre výslednú úpravu do filmu. George išiel so mnou a všimol si ďalšieho „strelca“ medzi bezdomovcami sediacimi na chodníku a poprosil som ho aby kúsok zaostal a pozoroval. Keď som prechádzal okolo „strelca“ tak „z ničoho nič“ dostal neodolateľnú chuť zapáliť si cigaretu a vtedy som dostal ďalšiu „ihlu“ do chrbta. Výsledkom bolo to isté, čo predtým, jednoducho som odstránil jed! Neskôr, keď som stál v rade, poprosil som George aby sledoval muža, ktorý sa zaradil do radu iba kúsok za nami. Tento krát „strelec“ vyzeral ako gentleman strednej vrstvy, čakajúci niekoľko minút, kým na mňa namieril svoje „pero“ a vystrelil ďalšiu otrávenú ihlu.

Keď sme sa vrátili, George bol v šoku, tieto udalosti boli mimo jeho chápanie, no napriek tomu nemal žiadne pochybnosti o tom, čo sa v skutočnosti okolo nás dialo, aj keď to bolo úplne neuveriteľné. Táto „poľovačka“ nebola organizovaná iba na mňa, ale taktiež aj na Svetlanu. Samozrejme, že hneď po prvom útoku som vypracoval stratégiu okamžitého odstránenia jedu aj pre ňu, čo bolo veľmi užitočné. Keď išla sama na prechádzku, tak ju tam už „strelci“ čakali. Takže dostala jedovaté ihly do chrbta, keď išla okolo „pokojne“ sediacich bezdomovcov, ktorý si vždy „zapálili cigaretu.“ Aj keď mala všetko potrebné na odstraňovanie jedu, tak to nebolo vôbec príjemné stále dookola zažívať ten proces odstraňovania a neutralizovania jedu, potom čo ihla vnikne do tela. A tak sa Svetlana „ponáhľala“ dostať sa čo najďalej od týchto „bezdomovcov“ a po určitom čase bola táto „poľovnícka sezóna“ pre nich minulosťou, keďže ich terč bol neustále v pohybe.

V jeden deň, hneď potom, čo „strelci“ začali svoj „lov“, Svetlana išla ku kaderníkovi v obchodnom dome v centre San Francisca. Prišla tam o niečo skôr a kaderník bol ešte zaneprázdnený obsluhovaním predošlého klienta, a preto sa rozhodla dať si kávu. Kaviareň sa nachádzala v druhej časti budovy, a preto musela prejsť cez most, ktorý spájal obe časti. Bol tam obrovský sklenený strop, ktorý povoľoval slnečným lúčom prenikať do všetkých rohov nákupného centra. Stoly boli vnútri v kaviarni a taktiež aj na moste. Z nejakého dôvodu si Svetlana vybrala stôl vo vnútri aj keď väčšinou uprednostňovala sedieť na moste a vychutnávať si prekrásny výhľad na obchody a na mesto.

Svetlana vypila kávu, zaplatila čašníkovi a išla k mostu smerujúc ku kaderníkovi. Elegantný sivovlasý muž oblečený v svetlom obleku pristúpil k nej a ukázal jej svoj občiansky preukaz. Najprv bola prekvapená a prvá vec, ktorú sa ho opýtala bola, či môže zavolať svojmu manželovi. Cudzinec sa na ňu milo usmial a povedal jej, že nemá žiadne námietky. Svetlana našla prvý telefón a zavolala mi. Jej hlas, aj keď trochu nervózny, znel sebaisto. Povedala mi o tom, čo sa stalo a poprosila ma o radu. Cez ňu som sa naladil na tohto muža a povedal som jej, že sa ho nemusí báť a môže ho vypočuť.

Upokojila sa a vrátila sa späť k Cudzincovi. Čakal na ňu tam, kde ho nechala. Spýtal sa, čo som povedal a keď počul odpoveď usmial sa a rozprával ďalej. Najprv z vrecka vytiahol kľúč od nášho apartmánu a tým dal najavo, že nie sme jediný komu ich majiteľ domu dal. Kľúče mali veľmi zložitý tvar, veľmi náročný na sfalšovanie. V skutočnosti, nebol žiadny dôvod hocičo falšovať, pretože majiteľ, Harry Orbelian (Georgov otec) pracoval v špeciálnych službách.

Hneď potom, čo ukázal kľúče, vytiahol z vrecka zapaľovač a pred Svetlaninými očami súčasne zapálil cigaretu a vystrelil maličkú ihlu napustenú s jedom, ktorá sa zapichla do dreva. Tým Svetlanine posledné pochybnosti o tom, že to všetko bol iba zlý sen, zmizli bez stopy. Realita vyzerala dosť pochmúrne. Všetci sme si priali, aby to boli iba výplody našej fantázie a už sme si dokonca aj začínali nahovárať, že sme paranoidní. Ale nebol to žiadny vtip a všetko to bolo oveľa skutočnejšie ako sme si mysleli!

Potom vytiahol z vrecka pero a ukázal nám ten istý trik. Táto ihla už nadobro odstránila všetky pochybnosti o tom, že sme so Svetlanou zošaleli, čo znamenalo, že naše podozrenia boli potvrdené, boli sme lovení odvtedy, čo som odmietol spolupracovať! Náš relatívne pokojný život bol minulosťou a tento záhadný Cudzinec nás o tom detailne informoval.

Samozrejme som vedelo kto a KÝM je, dobre som poznal jeho pozemné aj ostatné mená, ale z čisto jasných dôvodov neuvediem meno tohto (po každej stránke) bohatého a rešpektovaného muža, ktorý nám bude v budúcnosti opakovane pomáhať a čoskoro sa stane našim spolubojovníkom proti sociálnym parazitom stelesnených na Zemi v podobe Tieňa Svetovej Vlády. Cudzinec mal perfektne vyvinuté telepatické schopnosti a dokázal vykonať mnoho vecí. Dozvedel som sa to hneď po tom, čo sa Svetlana vrátila domov a podala mi detailný opis tohto nezvyčajného stretnutia. Keď o ňom rozprávala tak som ho začal cez ňu ihneď skenovať, čo si okamžite všimol a začal so mnou telepaticky komunikovať.

Nečakal by som túto schopnosť od agenta špeciálnych služieb. Svetlana a ja sme telepaticky kontaktovali iba reprezentantov iných civilizácii a toto bolo po prvý krát, čo sme stretli niekoho na Midgard-zemi kto ovládal telepatiu na takejto úrovni. Veľa ľudí vyhlásilo, že ovláda telepatiu, ale keď to mali preukázať, zistilo sa, že celé to bol podvod. Je veľmi ľahké oklamať ľudí, ktorí neovládajú telepatiu a nie sú si vedomý jej povahy. Ale je to už o niečom inom, ak ich niekto, kto to dokáže požiada aby sa prejavili. Dokážu dlho odbočovať od priamej odpovede a nedokážu podať žiadny dôkaz.

Cudzinec dokázal bezpochyby telepaticky vysielať aj prijímať. V tomto prípade sa Svetlana stala mojimi očami i ušami: naladil som ju na správnu „vlnu," zabezpečil som jej ochranu a poprosil ju aby spracovala prijímanú informáciu, pokiaľ ja budem vysielať tú svoju. Onedlho sa stal naším blízkym priateľom, ale na úplnom začiatku začal testovať moje schopnosti. Testy boli niekedy dosť náročné. Komunikovali sme telepaticky cez Svetlanu, ktorá sa stala našim kuriérom. Stretla sa s ním, zapísala kľúčovú informáciu, priniesla mi ju a ja som s ňou pracoval.

Tu je jeden z jeho testov. Jeden deň sa Svetlana vrátila zo stretnutia s informáciou, že sa tak nazývaný Temný Kráľ objavil v Amerike. On bol tým, ktorý mal rozhodnúť o tom, kto a kedy sa stane prezidentom tejto krajiny a taktiež mu bol každý prezident podriadený. Tieto nelichotivé správy som o tejto osobe dostal. Naladil som sa na neho a ukázal som Cudzincovi (takto ho budem nazývať), že som v Temnom Kráľovi nevidel nič Temné. Viackrát som sa musel stretnúť so služobníkmi Temných a „vyriešiť“ to s nimi, keď išlo o život a samozrejme nie iba môj.

Takže som mal celkom peknú skúsenosť so skenovaním veľmi „silných“ služobníkov Temných Síl a ich vyšších predstaviteľov, ale z výsledku pozorovania Čierneho Kráľa vysvitlo, že nebol naším nepriateľom, ale priateľom! Cudzinec trval na pozornejšej a dôkladnejšej kontrole, ale ja som stále trval na svojom závere. Cudzinec zrejme veľmi dobre vedel, že Temný Kráľ nie je služobník Temných Síl, ale osoba tajne a hlboko infiltrovaná do ich systému (očividne sa Svetlí poučili zo svojich predošlých omylov), ktorý mal v určitom momente začať konať o čom vedelo iba veľmi málo ľudí. Patril k najvyšším aristokratickým kruhom v Európe a nebudem spomínať jeho ctené meno. Zvykol som si používať sakrálne meno jeho Ducha – Alis – keď sme spolu telepaticky komunikovali. Neskôr sme začali oveľa užšie spolupracovať a vykonali sme niekoľko úspešných operácií pokiaľ sa parazitom podarilo ho fyzicky odstrániť. Na základe pravidiel hierarchie ho nemohli len tak odvolať z jeho postavenia, keďže zastával veľmi vysokú pozíciu v hierarchii a ani nemohli otvorene vyhlásiť, že bol infiltrovaný agent nepriateľa. Bohužiaľ, keď Alis postúpil do aktívnej časti operácie nemohol aktívne konať veľmi dlho a neskôr bol eliminovaný silným úderom do srdca. Ale to sa stalo až potom, čo sme začali spolu komunikovať na mentálnej úrovni, aj keď sme sa nemohli vidieť osobne.

Moje srdce smúti za našimi priateľmi, starými aj novými, ktorých sme stratili v tejto pre drvivú väčšinu neznámej vojne. Na jednej strane sú tí, ktorí sa snažia navždy zotročiť ľudstvo a na druhej tí, ktorí robia všetko preto, aby sa to nestalo a aby vrátili ľuďom skutočnú slobodu, kde ľudia sú voľní telom aj dušou. Nie je potrebné hovoriť, že nebolo veľa tých, ktorý patril k tým na druhej strane. Avšak práve oni bojovali a zomreli pre tých, ktorí nikdy nebudú poznať ich mená. Sláva a víťazné vence neboli dôvod, pre ktorý tak hrdinsky bojovali, ale pravda a spravodlivosť boli hodnoty, za ktoré položili svoje životy!

Metódy použité vo vojne sa na oboch stranách líšili, čo neznamená, že Svetlí bojovníci odvrátili svoju tvár pred nepriateľom a zahanbene sledovali ako paraziti vykonávali svoju špinavú robotu! Nie, nebojácne a ukrutne bojovali proti tomuto hnusu, nešetrili seba a obetovali svoje vlastné životy pre „lepšiu budúcnosť“, ale nie o tej o ktorej tak veľa básnili komunisti v 20. storočí, ale o lepšej budúcnosti, v ktorej budú všetci bez výnimky voľný a každý bude niesť zodpovednosť za svoje skutky!

Aby som to úplne objasnil, dám vám jeden príklad.

V roku 1994 deti v rôznom veku (od 3 do 13 rokov), ktoré patrili do najvplyvnejších rodín v Európe, ktorých hlasy zohrávali rozhodujúcu úlohu, boli

unesené. Nie je potrebné zdôrazňovať, že únoscovia boli služobníkmi Tieňa Svetovej Vlády a rodiny, ktorých deti boli unesené neboli na ich strane. Všetky rodiny dostali ultimátum: buď urobia to, čo budú chcieť (čoho dôsledkom bude smrť miliónov ľudí, zahŕňajúc milióny detí v budúcnosti) alebo všetky unesené deti budú odstránené!

Viete si predstaviť ako sa cítili ich rodičia? Ich deti – potešenie ich duší, ich šťastné úsmevy, ktoré zahrievali ich srdcia, ich veselý smiech, ktorý napĺňal ich domovy životom a radosťou, ich krehké telá, ich šťastie, sa navždy vytratia, pokiaľ nepodpíšu dokumenty, ktoré prinesú smrť miliónom iných detí, ktoré boli šťastím tých, ktorých nikdy nepoznali, tých, ktorí by bez váhania podpísali hocičo, len aby zachránili svoje vlastné deti alebo aby na tom zarobili. No napriek svojej obrovskej láske, ktorú pociťovali ku svojim vlastným deťom nič nepodpísali! Nedokázali zašliapnuť životy miliónov, len aby zachránili svoje vlastné deti, o ktorých vedeli, že musia za to zomrieť !

Toto nebol niekoho „hlúpy žartík“ alebo bluf! Unesené deti boli odvedené do lesa a upálené zaživa plameňometmi! Aký degenerovaný človek dokáže vziať nevinné deti, pozrieť sa do ich maličkých nechápajúcich vystrašených čistých očiek, upáliť ich zaživa plameňometmi a pritom pozorovať ako ich malé telá obhorené plameňom kričia od bolesti až kým v nich úplne nevyhasol život...

Takýto príbeh nám jeden deň povedal Neznámy.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Samozrejme to médiá ututlali, nikto sa o tom nikdy nedozvedel a ani o hrôzach, ktoré sa denne odohrávajú na frontoch vojny na našej planéte medzi Temnými a Svetlými Silami. Aj keď je vojna bezohľadná, Bojovníci Svetla by nikdy za žiadnych podmienok a za žiadnu cenu neurobili nič deťom svojho úhlavného nepriateľa. A taktiež by nevykonali mnoho príšerných skutkov, ktoré by ich protivník urobil bez mihnutia oka. Bojovníci Svetla síce bez milosti ničia svojich nepriateľov, ale nikdy by nevykonali niečo tak hrozivé ako upálenie detí zaživa!

Bojovníci Svetla ničia svojho nepriateľa bez krutosti, mučenia, výsmechu, a to dokonca aj pri takejto spodine ľudstva! Nepriateľ, ktorý stratil ľudské zmýšľanie, musí byť zničený, ale bez použitie týchto desivých metód, lebo inak by bojovník Svetla skôr či neskôr degradoval na ich úroveň. Smrť je stále smrťou, aj keď ide o smrť nepriateľa a narušenie cyklu niekoho iného života (a života celkovo) nemôže nikomu spôsobovať radosť!

Z toho vyplýva, že Svetlé a Temné sily majú úplne rozdielne metódy boja a každý, kto si vyberie cestu Svetla by si to mal jasne uvedomiť!..

Na konci Februára 1993 Svetlana stretla človeka, ktorý sa za chvíľu stal naším blízkym priateľom. Volal sa David a bol popredným podnikateľom. O tom, že je významný podnikateľ sme sa dozvedeli až neskôr. Zo začiatku sme boli prekvapení, že bol vysoko vzdelaný, čo bolo v Amerike skôr raritou. Narodil sa v Európe a patril do starodávnej rodiny. Bohužiaľ, viac o ňom nemôžem povedať, aj keď by som

veľmi rád podal viac informácií o tomto zázračnom človeku a priateľovi zároveň. Na základe „nepoznanej“ náhody poznal Cudzinca a taktiež perfektne ovládal telepatiu. No kvôli tomu, že si zvolil stranu, bol jeho život plný nečakaných úderov a paraziti ho neustále prenasledovali.

Vytvorili sme si stabilné telepatické spojenie s mnohými spolubojovníkmi v možnostiach našej planéty a teraz máme na Migarde ľudí, s ktorými dokážeme spolupracovať. Ak táto osoba nezablokuje spojenie, tak môžete zistiť väčšinu z toho čo sa mu stane, ak na ňu cielene myslíte alebo ak práve nie ste zaneprázdnení. Špeciálne silné signály sú vysielané ak sa osoba ocitne v kritickej situácii.

V jeden deň som pocítil, že David je vo veľkom nebezpečenstve.. Našťastie som nebol zaneprázdnený a Svetlana bola doma. Ihneď sme sa skomunikovali s Davidom. Zdalo sa, že práve prichádzal k mostíku na nástup do lietadla, keďže mal v Japonsku dôležité stretnutie. David odpovedal nášmu telepatickému hovoru, no naša nervozita ho prekvapila. Začal som skúmať, či sa mu v poslednej dobe stalo niečo nezvyčajné. Odpovedal záporne, spomenul iba nečakanú bolesť hlavy, a podotkol, že to nie je nič dôležité, keďže jeho asistent má poruke aspirín.

Keď som sa dopočul o tabletke, tak som pochopil prečo som dostal varovný signál: v tabletke bol veľmi silný jed, ktorý mu jeho asistent tak „vľúdne“ ponúkol! Oznámil som mu to. Najprv, David nebral moje slová vážne, ale trval som si na svojom, aj keď považoval moje slová za čudné a poprosil som ho, aby tú tabletku nebral, keďže ja ho dokážem zbaviť bolesti hlavy aj bez liekov. Sľúbil nám, že splní našu nezvyčajnú požiadavku, popriali sme mu príjemný let a rozlúčili sa.

Ako sa ukázalo, naše slová ho vyviedli z miery a preto nevzal „aspirín“ a čo viac, keď prišiel do Tokia odniesol ho do laboratória. Výsledkom bolo, že tento „aspirín“ obsahoval vysokú dávku silného jedu, ktorý spôsobuje smrť podobajúcu sa porážke. Bolesť hlavy pred letom, o ktorej vedelo iba veľmi málo ľudí bola prekrásnym zakrytím „čistej“ vraždy. Každý doktor by sa zhodol na vnútromozgovom krvácaní: pred letom mal vysoký tlak a iba malá kvapka ďalšieho tlaku pri výstupe po mostíku lietadla by spôsobila roztrhnutie krehkých žiliek mozgu. Nebola by žiadna šanca na záchranu jeho života na palube lietadla, pretože tam chýba vhodné zariadenie a taktiež aj špecialisti. V skutočnosti, nič by sa s tým nedalo urobiť počas letu, takže po prehltnutí pilulky by bol stratený! Navyše sa mi zdá, že aj keby si anatóm bol všimol niektoré podozrivé známky, tak by k nim zaujal odmietavý postoj. Som si istý, že z „nejakého“ dôvodu. Ale všetko nakoniec dobre dopadlo. David bol šokovaný a keď sa vrátil do San Francisca, pripravil si na moje meno darovaciu listinu na jeden z jeho domov a bol veľmi prekvapený, keď som to odmietol prijať.

Dokonca sme sa kvôli tomu aj kúsok pohádali. Snažil sa ma presvedčiť, že ma nechcel vyplatiť za záchranu jeho života, ale že tento dar je od srdca bez nejakého skrytého zmyslu. Poďakoval som sa mu za to, ale aj tak som tento dar odmietol a vysvetlil som mu, že som mu urobil láskavosť bez toho aby som chcel nejakú odmenu a napriek všetkým jeho logickým dôvodom som nemohol prijať jeho dar a ak bude na mňa naďalej naliehať, tak ma tým urazí. Začal som hádku, ktorú

nedobrovoľne prijal. Povedal som, že rozumiem jeho šľachetnému gestu, ale že nemôžem prijať tento dar, pretože by bolo proti mojej cti si v takejto situácii naplniť vrecká týmto spôsobom. Môj posledný argument ho presvedčil, pretože sa pozrel na situáciu z môjho pohľadu a pochopil, že takýto dar za záchranu jeho života by bol pre mňa veľmi urážlivý. Mal som svoju vlastnú predstavu o cti od detstva, ktorá sa časom iba posilnila. Ak by sme boli bohatí, tak ako on, tak možno by sme tento dar prijali, pretože by sme mu mohli neskôr takýto dar opätovať. Ale v tomto prípade to bola pre mňa urážka. Urovnali sme to a už nikdy sme sa k tomu nevrátili...

V jeden deň, kúsok po začiatku týchto útokov sa Svetlana vrátila zo stretnutia s Cudzincom a priniesla informácie o tom, že David neodpovedá na naše hovory a taktiež sa už nejakú tú dobu neozýva. Vedeli sme, že je na služobnej ceste na Strednom Východe, ale nedostali sme varovný signál, takže zrejme nebol v priamom ohrození života. Ale Neznámeho zvýšený záujem nás prinútil k tomu, aby sme ho začali hľadať. Pomocou našich metód sme ho našli pomerne rýchlo.

Našli sme ho v bezvedomí v pivnici paláca, ktorý patril arabskému šejkovi, s ktorým obchodoval. Budova bola v tvare obdĺžnika a mala iba jeden vchod a obrovský dvor, ktorý bol plný šejkovej ozbrojenej stráže. Samozrejme sme mohli Neznámeho informovať o Davidovej polohe, ale vedeli sme, že napriek jeho schopnostiam a kontaktom, nemôže urobiť nič na Davidovu záchranu. Navyše, oficiálny rozruch, ktorý by určite v tomto prípade nastal by pravdepodobne skončil prepravou Davida na iné miesto alebo jeho smrťou. Nepáčila sa nám ani jedna z týchto možností a tak sme našli inú možnosť, ktorú sme zrealizovali.

Ako prvé sme si všimli, že David bol silne nadrogovaný, v bezvedomý a uväznený v pivnici šejkovho palácu. Stráže si boli isté, že David nebude môcť utiecť, a dokonca sa nebude môcť ani len pohnúť! A preto nechali dvere otvorené. Ležal na dlážke ako kus dreva. Stráže ho neprezerali, nechali mu všetky jeho veci a dokonca aj kľúče od auta. Je veľmi pravdepodobné, že takýto príkaz nedostali a ani sa o to neunúvali. Pravdepodobne to bolo šejkovi proti srsti. Takže David ležal na dlážke v bezvedomý. Prvá vec, ktorú som sa rozhodol vykonať bolo odstránenie narkotík a privedenie ho do normálu. Proces rýchleho očistenia od drog je veľmi bolestivý, ale nemal som inú možnosť. Po chvíli sa Davidovi prinavrátilo vedomie a dokázali sme s ním nadviazať telepatické spojenie. Potom čo sa mi ho podarilo dostať z narkotického šoku som mu musel stále pomáhať, pretože cítil ustupujúce účinky narkotík. Prežíval neznesiteľnú bolesť, ale obaja sme to úspešne zvládli a za chvíľu bol úplne pri vedomý a dokázal sa svojvoľne pohybovať. Otázkou bolo, čo urobíme ďalej?

Aj keď dvere boli otvorené a David sa cítil dobre, dvor pred palácom bol plný šejkovými ozbrojenými strážami, služobníkmi, známymi a pod. Zrazu ma napadla úžasná myšlienka. Spomenul som si na roky strávené v škole: Ponáhľal som sa po univerzitnej chodbe a zbadal som osobu, ktorá určite zastaví a bude sa chcieť so mnou hodiny rozprávať. Nemal som na to chuť a ani čas, a preto som si želal aby si ma táto osoba vôbec nevšimla. Pokračoval som v chôdzi a každú sekundu som

očakával, že si ma táto osoba všimne. Avšak prešila v mojej úplnej blízkosti , jej oči preleteli presne cezo mňa a ... nič ... prešla okolo bez toho, aby si ma vôbec všimla! Myslel som si, že bola zabraná do svojich myšlienok, a preto si ma vôbec nevšimla. Ale neskôr sa mi priznala, že v ten deň hľadala práve mňa a išla za mnou aby ma dostihla na ceste domov.

Napriek tomu, som sa rozhodol vyskúšať tento experiment. Niekoľko krát som sa sústredil na želanie, aby si ma moji známy nevšimli... a oni si ma naozaj nevšimli! Prvý krát som to urobil úplne inštinktívne, ale vo všetkých ostatných prípadoch som vedome vytvoril presné podmienky na to, aby ma ľudia nemohli vidieť. Preto som sa musel postarať o to, aby môj obraz zmizol na ceste medzi očami a optickou časťou mozgovej kôry. Neskôr som previedol niekoľko experimentov, aby som prešetril tento proces a nakoniec sa mi to podarilo.

Keď som si na to spomenul, ponúkol som Davidovi, že z neho spravím neviditeľného! Opýtal sa ma, čo mám pod „urobiť neviditeľným“ namysli a vysvetlil som mu svoju myšlienku. Popravde, nikdy som nič podobné nerobil v kritickej situácii a čo viac, nikdy som to neskúšal s inými ľuďmi. Ale keďže sme nemali žiadnu inú možnosť, pretože šejkovým jasným cieľom bolo nenechať Davida nažive. A tak, sme začali konať. Vytvoril som maximálnu úroveň neviditeľnosti okolo Dávida a potom, čo sme mu popriali veľa šťastia, vyšiel zo svojej cely vonku na chodbu.

Svetlana a ja sme ho ani na sekundu nepustili z očí a bol som pripravený konať, ak by bol odhalený. Prešiel cez celý dvor celkom pokojne, aj keď sme cítili jeho napätie vždy, keď prechádzal okolo stráží alebo keď nejaký služobník prechádzal okolo. Nikto si ho nevšimol a prešiel skrz celý dvor a tým istým spôsobom obišiel aj stráže pri bráne až prišiel ku svojmu autu, ktoré ešte stále parkovalo pred palácom a jeho kľúče boli ešte stále vo vrecku jeho elegantného obleku. David naštartoval auto a čo najrýchlejšie opustil „pohostinnú“ oázu, v ktorej sa nachádzal šejkov palác.

Počas jeho nezvyčajného úteku si ho nikto nevšimol, dokonca ani vtedy keď odchádzal z parkoviska pred palácom. Prišiel na letisko bez nejakých ťažkostí a opustil krajinu. Neskôr sa nám priznal, že každú chvíľu očakával, že niekto si ho všimne a celá akcia zlyhá. Nikto a dokonca ani jeho najlepší priatelia, ktorí ho poznali už roky, nechceli veriť tomuto úžasnému príbehu o jeho úteku, pretože im znel až príliš zázračný. Ale bol skutočný a jeden z jeho priateľov, Eduard, ktorí o tom tiež pochyboval, neskôr potvrdil tento príbeh zo svojej vlastnej skúsenosti.

Jeden deň nás David poprosil, aby sme mu pomohli nájsť jeho priateľa Eduarda, ktorý nečakane zmizol bez stopy. Zo svojej vlastnej skúsenosti vedel, že neexistuje nikto, kto by mu dokázal pomôcť lepšie ako my. Opísal Eduardov výzor a ihneď sme sa pustili do roboty. Eduarda uniesla sicílska mafia a držali ho vo svojej vile. Zopakoval sa predošlý scenár, aj keď s malým rozdielom, Eduard nebol nadrogovaný ale dvere boli zavreté. Prinútil som jedného strážcu otvoriť ich, pustiť Eduarda na slobodu a potom na to všetko zabudnúť. Urobil som Eduarda neviditeľným a pokojne opustil miesto kde ho zadržiavali. Vila sa nachádzala priamo v meste a Eduard sa

ocitol priamo na ulici, kde ihneď splynul s davom. Takže Eduard mal od tej doby vlastnú skúsenosť s oslobodením z väzenia a už nikdy nepochyboval o pravdivosti Davidovho príbehu.

Eduard sa taktiež stal naším priateľom, ale o rok po jeho nezvyčajnom úniku ho zavraždili. Bol jedným z prvých priateľov, ktorý zomrel vo vojne proti parazitom. Bohužiaľ, nebol posledným. Stratiť priateľa a spolubojovníka bolo pre mňa vždy veľmi ťažké a keď sa to stalo, cítil som sa vinný, pretože ja som bol stále nažive a moji priatelia boli už mŕtvy. Verte mi, je to veľmi tmavý stav mysle. Ale nezáležalo na tom, ako veľmi som si prial, aby som ich mohol všetkých ochrániť. Vojna je vojna, ale keď tí najlepší z najlepších položia svoj život, moja duša je naplnená smútkom a žiaľom, pretože obetovali svoj život pre tých, ktorí zastávajú názor: „Toto nemá so mnou nič spoločné...“

Lov na nás pokračoval, ja a Svetlana sme pravidelne dostávali jedovaté ihly do chrbta. Šéfovia „strelcov“ vôbec nechápali čo sa dialo a prečo ihly na nás neúčinkovali. Toto sa im ešte nikdy nestalo a ihly **vždy** zavraždili svoje obete! Ihly napustené rôznymi jedmi, ktoré by dokázali zabiť aj slona na nás vôbec neúčinkovali. Aby som povedal pravdu, raz som musel naozaj „prijať a odstrániť.“

Počas nasledujúceho seminára som dostal ďalšiu ihlu do chrbta. Začal som neutralizovať jed presne tak ako som to robil predtým, ale... nič sa nestalo a slabosť v mojom tele narastala rýchlosťou lavíny. Nerozumel som tomu a veľmi som sa snažil nájsť jed, ale zlyhával som znova a znova. Samozrejme, toto všetko trvalo iba niekoľko minút. Zvyčajne nájdem príčinu za miliónti nu sekundy a ak je to potrebné, tak aj skôr. Ale vtedy som nedokázal nájsť tento jed, ktorý bol stále v mojom tele. Pokračoval som vo svojom výklade a horúčkovito som hľadal odpoveď na otázku: „čo sa to so mnou deje?“ „Horúčkovito hľadať odpoveď“ znamená skúmať až kým nedosiahnem výsledok!

Fígeľ bol v tom, že ihla sama o sebe bola „Trójskym koňom.“ Neobsahovala žiadny jed, nepôsobila jedom ale po vniknutí do môjho tela začala vyvolávať chemické reakcie a tie formovali jedy, ktoré vykonávali svoju špinavú robotu. Iba kvôli môjmu vypracovanému systému dynamického skenovania a správneho nastavenia objektu vyhľadávania, som celkom rýchlo vyriešil túto hádanku, ktorá ma skoro stála život. Aj keď som stratil niekoľko sekúnd hľadaním a neutralizovaním jedu, rýchlo som zmenil parametre vyhľadávania: ak nemôžem nájsť jedy, ktoré sa dostali do môjho tela, tak vniknutá látka musí vyvolávať jedy v mojom tele. Až potom, čo som pozmenil vyhľadávanie, som bol schopný vyriešiť problém úspešne a aj dostatočne rýchlo. Tento príklad poukazuje na to, že nič sa nedeje bez dôvodu. Inými slovami „informačné pole“, ktoré obsahuje akúkoľvek informáciu, po ktorej vaše srdce túži, v podstate neexistuje, ako by sa vám niektorí neznalí ľudia snažili tvrdiť! Podarilo sa mi nájsť riešenie až potom, čo som zmenil vzorec vyhľadávania na nájdenie príčiny ako sa jedy ocitli v mojom tele ak vniknutá látka nebola týmto jedom.

A až potom, čo som začal hľadať v opačnom poradí, počnúc jedmi, ktoré zabíjali dostatočne rýchlo, som bol schopný odhaliť podstatu toho, že vniknuté látky iba naštartovali tvorbu jedov mojím vlastným telom! A až keď som odhalil primárny zdroj, som mohol odhaliť príčinu a odstrániť ju do pár sekúnd. Po tejto príhode som vytvoril špeciálny vzorec zacielený na odhalenie a neutralizáciu jedu a taktiež látky, ktorá po vniknutí do ľudského tela vyvolá tvorbu jedov. Taktiež som to odovzdal Svetlane a všetkým našim priateľom. A tak som musel niekedy na základe svojej vlastne skúsenosti vytvoriť prostriedky, ktoré boli neskôr pridané do našej bežne používanej ochrannej „zbrojnice." A toto je príklad ako vzniklo veľa anti-zbraní, bez ktorých by veľa našich spolubojovníkov a priateľov na Zemi umrelo.

Očividne táto skutočnosť, že som prežil aj tento krát, tak dobre ako metódy, ktoré sme používali na odstránenie týchto problémov, vzbudila pozornosť nielen „strelcov," ale aj ich nadriadených. Toto všetko vyústilo do toho, že sa CIA agenti nasťahovali do apartmánu priamo nad nami. Ich zvýšený záujem o nás bol celkom pochopiteľný, keďže ich ihly na nás nefungovali. Nedokázali to pochopiť. Ani ich nenapadlo, že som „práve" vytvoril systém, ako odstrániť ich jed. Neprijali predstavu, že to bolo vôbec možné a kým tomu porozumeli, zorganizovali 24-hodinovú stráž: nahrávali všetky naše konverzácie, filmovali všetkých našich návštevníkov a pod. Vedúci sa CIA pravidelne menili a zdalo sa mi, že dôvodom tohto kolísania predstavenstva bola ich neschopnosť fyzicky nás odstrániť.

Hneď po tejto udalosti s Eduardom v jeden letný deň po skončení mojich letných prednášok nás David poprosil nájsť jeho krstnú-dcéru. Volala sa Elizabeth a v roku 1993 mala iba 3 roky. Bola dcérou Davidových blízkych priateľov. Začali sme ju hľadať a rýchlo sme ju našli v Anglicku na jednom hrade, ktorý, ako sme zistili neskôr, patril jej tete. Myslím si, že nie je potrebné zdôrazňovať, že na to aby sme prehľadali daný hrad, tak by sme potrebovali špeciálne povolenie, ak vezmeme do úvahy komu patril. Taktiež naša informácia nemohla slúžiť ako oficiálny dôvod na prehliadku. Navyše si myslím, že kým by sme toto povolenie získali, a kým by prišla polícia, tak by bolo dievčatko odvedené niekam inam!

Preto sme sa rozhodli konať okamžite použitím mojich metód. Veľmi rýchlo sme našli dieťa v jednej z izieb hradu. Blízko nej bol strážca, ktorý z nej nespustil oči. Dievčatko bolo prekrásne, so žiariacimi očami a kučeravými gaštanovými vlasmi, ktoré jej padali na plecia. Mala okúzľujúcu tvár anjela, ktorý zletel dole na Zem, veľké hnedé oči a dlhé mihalnice. A práve tento malý zázrak bol unesený!

Je veľmi ťažké popísať srdce človeka, ktorý dokáže uniesť dieťa, dokonca takéto malé, aby vydieral jeho rodičov. Bezpochyby v týchto ľuďoch už nie je nič ľudské, pokiaľ v nich niekedy aspoň niečo bolo. Dievčatko bolo zamknuté v izbe a strážené mužom v strednom veku. Metóda, ktorú som použil v prípade Davida a Eduarda nebola vhodná, pretože aj keby sa mi podarilo dievčatko zneviditeľniť, nebola by schopná dostať sa z hradu sama. Práve preto som musel vymyslieť niečo iné.

Zrazu som dostal zaujímavý nápad. Čo ak by sa mi podarilo prinútiť strážcu priniesť dievčatku späť domov! Nič iné sa nedalo robiť a tak som sa rozhodol to vyskúšať. Začal som ovplyvňovať strážcov mozog, blokovať príkazy, ktoré mu boli nariadené, no on sa zúfalo snažil odolať môjmu vplyvu alebo mal vymazaný mozog tak, aby ho nebolo možné ovplyvniť iným ako jeho nadriadenými. Tak či tak sa mi postavil na odpor bez toho, aby rozumel tomu, čo sa s ním dialo. Nedokážem opísať jeho pocity, ale pravdepodobne vôbec neboli príjemné, no necítil som k nemu žiadnu ľútosť. Svetlana bola mojimi ušami a očami, takže ma neustále informovala o tom, čo sa dialo, čím mi dala priestor sústrediť sa na ovplyvňovanie jeho mozgu.

Zvyšoval som svoj vplyv až pokiaľ jeho mozgový systém nezačal dymiť a nakoniec sa rozpadol: jeho naprogramovaný mozog prestal odolávať! Počas tejto práce sme odtrhli pozornosť od malého dievčatka, ktoré... pozeralo na nás s úplne otvorenými prekvapenými očami. Keď sme si ju končene všimli, celá vzrušená sa opýtala: „ a vy ste kto? Prišli ste z Nebies?“ Zdalo sa, že dievčatko malo od prírody nadprirodzené schopnosti a dostalo sa do silného prúdu vplyvu namiereného na jej strážcu a tak sa jej jasnovidecké a telepatické schopnosti rozvinuli na plnú úroveň.

Elizabeth videla nášho ducha, odkrytú štruktúru našich mozgov počas našej práce, trblietajúce sa mnohofarebné kryštáliky sily a mnohofarebné prúdy primárnych hmôt prechádzajúcich skrz naše telá, ducha a pod. Určite to bol veľmi zaujímavý obraz a o to viac pre malé dievčatko. Napriek tomu to všetko Elizabeth prijala prirodzene, pretože deti v jej veku ešte „nevedia“ čo je možné a čo nie!

A preto čisté dieťa prijíma všetko čo vidí, počuje a cíti ako skutočnosť, v ktorej žije, a nepociťuje žiadny strach, ktorý dokáže dospelých zraziť na kolená. Elizabeth sa vôbec nebála a jej duch spieval a naplno sa radoval. Pochopil som, že môj prúd vplýval aj na ňu a preto som dokončil kvalitatívnu prestavbu jej ducha, takže ju tento stav nemohol zničiť. Potom sme jej vysvetlili prečo sme prišli. Strážcovi som prikázal vziať dieťa späť ku svojej matke, a preto okamžite odišiel do auta. Navyše som poprosil Elizabeth, aby nás nasledovala. Cestou k autu sme nikoho nestretli.

Dievčatko pristúpilo k autu, zastavilo a povedalo, že už znova nepôjde s týmto „zlým mužom“, ktorý ju zobral preč od jej mamky. Bolo to veľmi náročné, vysvetliť jej, že teraz bol tento „zlý muž“ pod mojou úplnou kontrolou a že jej nemôže urobiť nič zlé. Preto sme išli s ňou do auta a povedali jej, že ak nám dôveruje, tak by mala s nami nastúpiť do auta a pôjdeme spolu späť domov. Táto myšlienka sa jej veľmi páčila a bez strachu zaujala zadné sedadlo v aute medzi mnou a Svetlanou. Samozrejme, že sme pri nej sedeli iba naším Duchom, ale Elizabeth sa snažila sedieť pokojne bez toho aby sa nás čo i len dotkla, pretože nás videla a boli sme pre ňu skutočný. Cesta domov nebola veľmi dlhá, čoskoro sme prišli k Elizabetinmu zámku a odviezli ju priamo k hlavnému vchodu. Elizabeth otvorila dvere auta, vystúpila a utekala za svojou mamkou, ktorú čoskoro aj našla. Obe boli úplne naplnené radosťou. Ale predtým ako Elizabeth opustila auto, poprosila nás, aby sme ju prišli opäť navštíviť. Sľúbili sme jej to až potom, čo opustila auto „zlého muža.“

Keď sme si už boli úplne istý, že dieťa je v bezpečí tak sme prikázali strážcovi, aby sa vrátil tam, odkiaľ prišiel a my sme sa vrátili do nášho normálneho stavu. Pravdepodobne bol tento muž odstránený, hneď po svojom návrate, pretože nikto neuverí jeho vysvetleniu, prečo odviezol unesenú späť domov, a navyše nedokáže povedať nič dôveryhodné, a pravdepodobne aj preto, že ho jeho nadriadený bude považovať za zradcu, ktorý ho pripravil o peniaze. Úprimne povedané, nezáleží mi na jeho osude, pretože necítim nič k ľuďom ako bol on. Účastník takéhoto zločinu si nezaslúži žiadne sympatie.

Je úplne nepravdepodobné, že by tá osoba nerozumela tomu, že ako rukojemníka drží malé dieťa, ktoré nemôže spáchať žiadny zločin, a keď si to tak zoberieme, únos je sám o sebe zločin. Takže ak tomu rozumel a napriek tomu bol strážcom uneseného dieťaťa, tak takýto človek je zločinec, aj keď on nebol tým, čo to dieťa uniesol! Toto je moje morálne stanovisko, ktoré môže byť pre niekoho nepríjemné. Myslím si, že si to zaslúžil. Podľa mňa by normálny človek mal urobiť všetko preto, aby prestal slúžiť takýmto ľuďom. Človek by to nemal robiť pre možnú odmenu, ale pretože je to spravodlivé a správne! Nič to nemôže zmeniť, pokiaľ chce človek sám seba nazývať človekom!...

Tak či tak, Svetlana a ja sme oslobodili toto dieťa, čo malo celkom nezvyčajné pokračovanie.

Ako sme sľúbili, prišli sme Elizabeth navštíviť. Bola tým veľmi potešená a začala vyzvedať kto sme, prečo vyzeráme tak nezvyčajne, čo to všetko znamená a pod. Po chvíli sa pýtala typické otázky dieťaťa, ktoré založili niečo výnimočné. Dokončil som rekonštrukciu jej mozgu a ducha, a počas tohto procesu sa ma pýtala, či by sme to isté mohli urobiť aj jej staršiemu bratovi, ktorý chce teraz vidieť a počuť všetko čo dokáže vidieť a počuť ona. Tento chlapec bol veľmi citlivý a čoskoro túto schopnosť nadobudol. Elizabeth pozorne sledovala to, čo som urobil jej bratovi, čo malo celkom nečakané a zábavné následky.

V jeden deň nás telepaticky kontaktovala a trochu zmätená nás poprosila, aby sme zachránili jej obľúbenú snehobielu mačku, ktorú držala v náručí. Mačka nejavila žiadne známky života aj keď nebola mŕtva. Nebola poranená a nemala žiadne zranenie, čo by spôsobovalo takýto stav. Háčik bol v tom, že bola v **kóme**.

Zahanbene nám Elizabeth vysvetlila, prečo sa mačka ocitla v takomto stave. Pozorovala moju prácu, keď som pretváral mozog jej brata a chcela to isté spraviť so svojou mačkou aby s ňou potom mohla telepaticky komunikovať. „Ja a môj brat dokážeme s vami telepaticky komunikovať...“ snažila sa nám objasniť situáciu. „Ale naša mačka sa úplne prestala hýbať, potom čo sme urobili premenu a dokonca ani nemňaučí!“

„Urobila som všetko ako vy. Nič som nepokazila.“ snažila sa vysvetliť svoje počínanie. „Veľmi pozorne som sledovala a zapamätala si to, čo ste urobili, ale moja mačka sa už vôbec nemôže hýbať!“ zmätene pokračovala a nemohla zadržať slzy, ktoré jej už už vytryskli z jej veľkých očiek a trasúcim sa hlasom povedala: „Vráťte ju prosím do pôvodného stavu a ja už nikdy viac nič podobné neurobím...“

Samozrejme sme prinavrátili mačku z kómy, ale situácia bola zábavná a zároveň vážna. Vysvetlil som jej, prečo to je pre niekoho dobré a prečo sa to nehodí mačiatku alebo iným zvieratám, a niekedy dokonca ani iným ľuďom.

V skutočnosti, každá transformácia mozgu a ducha je veľmi individuálna, napriek tomu, že existuje všeobecný princíp. Keďže každá osoba má svoje vlastné vývojové medzery, a bez toho, aby sa tieto medzery vyplnili je nemožné previesť evolučnú premenu. Je úplne jasné, že toto malé dievčatko o tomto nevedelo (a ani nemohlo) vedieť, a zapamätalo si iba výsledné prevedenie tohto procesu, ktorý aplikovalo na mačke. Kvôli niektorým dôvodom som toto nemohol Elizabeth detailne vysvetliť. A preto som jej iba povedal ako môže telepaticky komunikovať s jej mačkou (rovnako ako s inými zvieratami) bez toho aby transformovala jej mozog, ale použitím svojich schopností. Neskôr nám veľmi hrdo ukázala ako dokáže telepaticky komunikovať so svojou mačkou.

Z toho vznikla myšlienka mentálnej školy pre deti, Elizabeth a jej starší brat boli jej prvými študentmi. V tej dobe som nepredpokladal, že za určitú dobu bude mať niekoľko tisícok študentov rôznych vekových kategórií (od 2 do 18 rokov) z celého sveta. Tí, ktorí boli vtedy mojimi prvými študentmi, sú teraz mladými ľuďmi. Ako Elizabeth, ktorá má teraz 19 rokov. V roku 1993 mala iba 3 roky. Už ubehlo 16 rokov! Čas beží veľmi rýchlo – máte pocit akoby to bolo včera a pritom to už je 16 rokov, a z maličkej Elizabeth sa stala prekrásna mladá dáma.

Život sa dokáže zmeniť veľmi rýchlo a nečakane: Nikdy som neplánoval založiť niečo tohto druhu, ale sled udalostí viedol k nevyhnutnému založeniu mentálnej školy. „Predmety“, ktoré sa deti učili, vedomosti a schopnosti, ktoré už nadobudli boli v tom čase veľmi dojemné a popri tom vyzerali vymyslené knihy o Harrym Potterovi priam pateticky. Popri tom mala škola jednu výraznú črtu: žiadna tajná služba nemohla vystopovať jej študentov a aj keby sa jej to podarilo (čo je veľmi nepravdepodobné), schopnosti, ktoré študenti nadobudli, dokonca aj tie ktoré sú na ich počiatočnej úrovni, sú nad sily ktorýchkoľvek expertov tajných služieb.

Ale nad týmto všetkým, špeciálne služby nedokážu prijať hociktorého z mojich študentov, nieto ich ešte nútiť urobiť niečo, čo by bolo v rozpore s ich podstatou, ktorá je založená na osvietení poznaním a schopnosťami, o ktorých by mohli spisovatelia science-fiction iba snívať. Prevažne patria do generácie, ktorá bola narodená po roku 1995 keď duchovia, ktorí čakali na vtelenie boli oslobodení od pozemskej karmi, o ktorej vám poviem neskôr...

Existuje aj ďalšia črta, ktorou sa vyznačuje moja mentálna škola: študenti sa zúčastňujú na vyučovaní čas spánku a ich duchovia sú mimo ich fyzické telo. Po opustení svojho fyzického tela, každý študent ide do triedy, ktorá prislúcha jeho úrovni rozvoja svojich schopností a poznania. Vyučovanie prebieha celú noc podľa individuálneho programu, ktorý je individuálne stanovený daným učiteľom. Keď výučba počas spánku skončí, duch sa vráti do svojho fyzického tela a študent si po prebudení jasne pamätá všetko čo sa stalo počas vyučovania. Toto sa opakuje každú

noc. A čo viac, študentovo telo je pod upokojujúcim a obnovujúcim vplyvom počas spánku, a práve preto sa študent cíti plne oddýchnutý!

Avšak po prebudení, musia ísť do obyčajnej školy, počúvať tam svojich učiteľov, ale čo majú robiť, ak sa ocitnú v situácii, keď ich učiteľ požiada zopakovať niečo, čo je po prvé úplný nezmysel a po druhé naivné nepochopenie! Ich ruky, lepšie povedané mozgy, mali nutkanie im ihneď vysvetliť prečo sa ich učitelia mýlili. Musel som im vysvetliť, že si musia naštudovať materiál, ktorý od nich požadujú ich učitelia aby perfektne ovládali ich „jazyk pojmov," ktorým rozpráva zvyšok populácie. A iba v tomto prípade budú perfektne ovládať „reč" ostatných ľudí a potom budú schopní pomôcť im pri odhaľovaní skutočnej pravdy! Toto bola jediná cesta ako spájať ich úroveň uvedomenia si s úrovňou uvedomenia ostatných ľudí, keď im bude nevyhnutné pomôcť.

Pre mojich chlapcov a dievčatá vôbec nebolo ľahké prispôsobiť sa spoločnosti, v ktorej prevládajú omyly, slepý fanatizmus a ignorácia. Avšak posunuli svoj evolučný vývoj na oveľa vyššiu úroveň, a aj napriek tomu, že majú fyzické telá detí a tínedžerov, sú zrelí duchovne, zatiaľ čo sú mnohí ľudia v dospelých telách duchovne úplne malými deťmi! Toto je paradox, ktorý sa momentálne v spoločnosti vyskytuje...

Takže už v uplynulom roku 1993, navštevovali moju školu „mágie" iba dvaja študenti – Elizabeth a jej starší brat Philip. Avšak, keď začali prvé hodiny, deti doslova zaplavili mentálnu školu. Nikto ich ku mne nepriniesol a ani nepožiadal o ich prijatie, deti ktoré mali nadprirodzené schopnosti od narodenia, alebo aspoň si ich počas spánku plne uvedomovali do nej prišli samé.

Ich duchovia prišli a požiadali si o dovolenie zúčastniť sa na vyučovaní, preštudoval som ich fyzické telá a ak boli dostatočne pružné nato, aby mohli podstúpiť nevyhnutnú transformáciu, tak dostali možnosť do detailov si zapamätať všetko čo sa počas spánku udialo. A až potom sa mohli dostať do mojej školy, bohužiaľ, nie všetci. Každý podstúpil špeciálne testy a iba v prípade úspechu sa študent stal členom „ročníka," ktorý odzrkadľoval jeho súčasné schopnosti.

Do mojich ročníkov neboli žiaci triedení podľa veku, ale podľa duchovnej úrovni vývoja. Postúpili do vyššieho ročníka až potom čo im to dovolil ich individuálny vývoj. Inými slovami, presný čas, ktorí mali študenti stráviť v tom istom ročníku nebol stanovený, všetko záviselo od ich individuálneho postupu. Okrem súkromných hodín som organizoval aj skupinové aktivity, ktoré učili mojich študentov pracovať v tímoch, keď každá špecifická situácia dala do popredia iného vodcu skupiny, ktorý dokázal zorganizovať vyžadovanú úlohu lepšie ako ostatní. Vyberal som úlohy, ktoré dali možnosť každému členovi prejaviť sa v úlohe lídra tímu a tým mohol preukázať svoje schopnosti v maximálnom rozsahu.

Navyše som sa snažil vylepšiť ich osobnostné kvality, ktoré im pomáhali uhasiť svoje osobné ambície a tým pádom dokázali prijať vedúce postavenie inej osoby, ktorá ponúkala najlepšie riešenie problému. Toto bolo potrebné, aby sme zabránili ich individuálnym schopnostiam viesť (keďže každý z nich bol prirodzeným vodcom) čo

predstavovalo prekážku v ich individuálnom vývoji. Často som im dával úlohy (skutočné úlohy a nie virtuálne), ktoré mohli byť vyriešené **iba ak poskladali všetky „kúsky** (schopnosti každého člena)**“ dohromady**. Na to aby to zrealizovali, každý musel **objektívne posúdiť svoju dôležitosť, tým prispieť celkovému prospechu a sústrediť sa výlučne iba na riešenie danej situácie, pričom mal zabudnúť na svoje osobné ambície**.

A to bolo jediným riešením problému. Dokonca aj keď jeden člen zle odhadol svoju pozíciu v danej situácii pri riešení problému, bolo to považované za neúspech celej skupiny. Vtedy museli celý test zopakovať, aj keď kúsok pozmenený, kde muselo byť všetko urobené nanovo pod jednou podmienkou: správne prerozdelenie úloh pri riešení danej úlohy. Toto sa opakovalo až kým sa každý zbavil komplexu zlého vodcu. Rozvoj osobnosti nastáva iba ak nie je aktivita namierená na samého seba, ale na vonkajší svet a iba vtedy keď daná osoba nesie zodpovednosť za svoje skutky a koná v súlade so Svetlom, čo je možné iba ak je aktivita namierená na dobro jeho vlasti a dobro iných ľudí.

Nie je dôležité, že ostatný o tom ani nevedeli. Skutok sa nevykonáva kvôli vďačnosti, ale pretože je to potrebné. Hlavnou nevýhodou tak nazývaných východných štúdií je ich orientácia výlučne na samého seba a tým pádom nikdy nedosiahnu sľúbené osvietenie, aj keď splnili všetky požadované úlohy. Pravdupovediac evolučný zisk sa dosiahne iba vtedy, keď sú činy na duchovnej ceste vykonané pre dobro iných! Všetko namierené na takzvanú osobnú dokonalosť je úplne zanedbateľné a neuveriteľne malé, čo sa týka úloh a zaťaženia.

Činy vykonané pre dobro ostatných môžu dosiahnuť univerzálneho rozsahu, tak ako v úlohách tak aj v zaťažení. A preto pri hľadaní riešenia danej úlohy osobou prechádzajú prúdy primárnych hmôt a menia ju počas akcie. Nové kvality a vlastnosti sa nemôžu nadobudnúť bez vhodného zaťaženia. Osoba by mala byť na nich pripravená a mať určité kvalitatívne vlastnosti a potenciál, ktorý je veľmi dôležitý na pochopenie možnosti riešenia. Taktiež je pravdou, že množstvo úloh by malo prislúchať schopnostiam pridelenej osoby, a pritom neexistuje žiadne miesto pre chvastanie, presadzovanie vlastných ambícií alebo namyslenosť. Toto všetko vymizne v momente, keď príde skutočná akcia a ak nie, tak hľadanie pravdy a osvietenie prišlo do slepej uličky, keďže to neskôr nezodpovedá pri ich ceste osvietenia v skutočnosti, ale iba k jeho odrazu! Každý prejav narcisizmu ničí osobu a tým sa získanie osvietenia a poznanie pravdy stáva priam nemožným! Iba tí, ktorí myslia viac na všeobecné blaho ako na samých seba nájdu hľadanú pravdu, čo je nemožným bez sebaobetovania a nesebeckosti!

A preto sú tieto princípy základným kameňom mojej výučby v mentálnej škole a deti sa ich učia praktizovať, pretože proces výučby je vykonávaný v reálnych podmienkach skutočnými činmi, kedy sa formuje namiesto súperenia skutočné duchovné bratstvo a spolupráca. Súčasne duchovné bratstvo nevedie k rovnostárstvu alebo k priamemu podriadeniu sa vodcovi. Skutočný vodca nebude nikoho do ničoho nútiť ale udá dôvody, zahŕňajúc aj ten o nevyhnutnosti vykonania akcie. Vodcu

nenasledujú preto, že sa ho boja, ale pretože chápu nevyhnutnosť konať a sú si vedomí svojej vlastnej zodpovednosti za ich činy a taktiež nečiny. Inými slovami deti sú vychovávané v podmienkach skutočnej slobody, ktorá je založená na zodpovednosti za svoje skutky na rozdiel od konceptu osobnej slobody, ktorú do sveta vniesli sociálni paraziti. Osobná sloboda nie je kultom individualizmu, tak veľmi propagovaného na západe, keď zrada, podvod, klamstvá a lakomstvo sú vyhlásené za cnosti!

Michael Milken, ktorý je ešte dnes považovaný za „veľkého“ finančníka a filantropa v USA, je skvelým príkladom. Z čoho sa skladá jeho finančná „veľkosť?“ Tým, že využil chamtivosť jedných, zúfalstvo a ignoráciu druhýchna vytvorenie finančnej pyramídy, v ktorej vybabral s oboma stranami a do svojho vlastného vrecka ukradol miliardy.

Zadržali ho, ale peniaze nikto nemohol nájsť a štát ... mu ponúkol výhodný obchod pod podmienkou: zaplatiť 300 miliónov dolárov do štátnej pokladnice a iba 5-ročné väzenie! Akceptoval podmienky dohody vyplývajúce zo „štátnej spravodlivosti,“ zaplatil štátu 300 miliónov dolárov z ukradnutých peňazí a strávil 5 rokov v „base“ (ktorú by väčšina rusov pokladala za veľmi dobre zariadený apartmán), kde mal všetko na čo si zmyslel, zahŕňajúc čierny kaviár, pohodlný spánok (dokonca väčšinou nie osamote), saunu, obrovskú televíziu, Internet a pod. Jediné čo nemohol, bolo opustiť svoje „väzenie.“

Dozorcovia plnili skôr úlohu body-guardov chrániacich ho od ľudí, ktorých okradol. Štát so svojimi 300 miliónmi dolárov nevrátil peniaze podvedeným investorom a vinník bol po piatich rokoch prepustený z „väzenia,“ stal sa veľmi známym americkým filantropom a potom mohol „legálne“ užívať svoje nakradnuté milióny. Toto je muž, ktorého Amerika považuje za geniálneho finančníka a štedrého filantropa! Toto je človek, ktorého západná demokracia považuje za príkladného človeka a otvorene to vyhlasuje bez toho, aby tento prípad detailnejšie preskúmala ako to v týchto prípadoch zvyčajne robí. Tento fakt nám dokazuje, prítomnosť pseudo-demokracie, inými slovami **PARAZITIZMUS**!!! A presne tento model štátnych organizácií sa dnes zakladá v Rusku a práve tento typ idiotstva je v Rusku prezentovaný ako „najvyšší výdobytok“ ľudskej civilizácie! Ale Rusko „barbarské“ a „necivilizované“ nevyhlasuje ľudí ako Michael Milken géniusmi a filantropmi, masmédiá pred nimi nekľakajú plné detskej radosti za jeho „veľké“ a „charitatívne“ skutky! V Rusku ešte nikto nevyhlásil Sergeja Mavrodiho[36] za národného hrdinu ako to bolo v USA v prípade Michaela Milkena.

V mojej mentálnej škole deti získavajú imunitu proti takýmto činom. Základ ich osobnosti, úspešne bojuje s chorobou sociálneho organizmu, ktorý sa formuje od narodenia. Už vo veľmi skorom veku prechádzajú okolo evolučnej džungle a stávajú sa nedosiahnuteľnými parazitickým vplyvom. Moja mentálna škola má aj ďalšie základné črty. Študenti sú už od počiatku vychovávaní ako tvorcovia a vedomosti, ktoré získavajú sú životnými vedomosťami, a tým dosahujú osvietenie, ktorého

36Sergey Mavrodi bol zakladateľom finančnej pyramídy v Rusku, nazývanej MMM, ktorá zruinovala milióny investorov v 90-tych rokoch 20. Stor.

používaním do neho vdychujú život skrz svoje vlastné skúsenosti. Väčšina z nich už bola vo Vesmíre dlhší čas riešiac skutočné úlohy, zodpovedajúce ich dosiahnutej evolučnej úrovni a zodpovednosti...

Ale v lete 1993 som si ani len nedokázal predstaviť aké následky bude mať oslobodenie Elizabeth. Ako sa neskôr ukázalo, už v troch rokoch mala úžasnú osobnosť, odvahu a dôvtip, ktoré sú len zriedkakedy pozorované u malých detí. Niekedy sa kvôli vnímaniu reality očami malého dieťaťa ocitla v zaujímavých, priam komických situáciách spojených s jej novými schopnosťami.

Hneď po jej nezvyčajnom návrate domov ich prišla navštíviť jej „teta“ (ktorá nariadila jej únos). Hneď potom ako uvidela šťastnú a veselú Elizabeth začala prejavovať ako veľmi je šťastná, že ju opäť vidí živú a zdravú a že všetko bolo opäť také, ako má byť.

Malé dievčatko ju chvíľu počúvalo a po chvíli sa jej opýtalo: „Prečo hovoríš jedno a pritom si myslíš druhé?“ Táto otázka „tetu“ veľmi prekvapila a zmätene odpovedala: „Ach, drobček, veď ja hovorím len to, čo si myslím.“ „Nie, to nie je pravda!“ vykríkla Elizabeth „Mysleli ste to a to a povedali ste niečo úplne iné!“ Elizabeth ešte stále nebola zvyknutá nato, že nie každý ovláda telepatiu a nie každý hovorí to, čo si myslí, a preto „tetu“ úplne šokovala, keď povedala presne to, čo si práve vtedy myslela. Určite je uvedomiť si existencie pokrytectva pre čistú dušu trojročného dieťaťa veľmi ťažké. Telepatické schopnosti rýchlo odhalia existenciu pokrytectva v reálnom živote, keď sa skutočnosť iba zriedkakedy zhoduje so skutočnými myšlienkami a keď pokrytectvo a podvod prosperuje v chorom sociálnom organizme nakazenom parazitickým „bacilom.“ Nie každý dospelý si to uvedomuje, takže nechajte deti na pokoji!

Elizabeth sa stretla s týmto fenoménom po prvý krát a ako ostatné deti nato zareagovalo úprimnosťou. „Teta“ sa zo všetkých síl snažila dostať z tohto šoku a šípiac niečo neprirodzené, inštinktívne odišla. Očividne bola úplne vystrašená, keďže Elizabeth dokázala rozlúštiť jej skryté myšlienky a nahlas ich pred všetkými ohlásiť, bezpochyby to bola posledná vec, ktorú si „teta“ priala.

Telepatia odhalí aj tie najhlbšie tajomstvá, ale nikto by nemal čítať myšlienky ostatných, pretože každý má právo udržiavať svoje myšlienky v tajnosti. Toto všetko som trojročnému dieťaťu vysvetlil hneď potom, čo sa toto všetko odohralo, aj keď v jazyku zrozumiteľnom, no veľmi inteligentnom pre 3-ročné dieťa. To druhé sa ukázalo pravdou v mimoriadnej situácii, ktorá, nanešťastie, bola prvou z niekoľko ďalších situácií v budúcnosti...

Keď oslavovala svoje narodeniny, tak jej prišlo k tejto výnimočnej udalosti zablahoželať niekoľko ďalších detí. Práve sa stala veľkým dievčatkom: „Už mám 4 roky!“ oznámila s hrdosťou, keď sme jej prišli zablahoželať. Tieto slová zneli z jej úst veľmi zábavne, ale keď nám povedala, čo sa stalo na oslave jej narodením, tak naše vzrušenie rýchlo opadlo.

Ako na ktorejkoľvek narodeninovej oslave bola prichystaná narodeninová torta, ktorú mala Elizabeth prekrojiť. Ten vytúžený moment prišiel, už „veľké“ dievčatko

sa približovalo k torte a ... na dlhšiu chvíľu sa zastavilo. Všetci sa na ňu zmätene pozerali a nechápali prečo zastala. Všetkým ostatným deťom sa už zbiehali slinky na chutnú tortu, no Elizabeth zostala nehybne stáť. Ubehlo niekoľko minút, všetci na ňu zízali, keď sa konečne usmiala a povedala: „Prepáčte, že mi to tak dlho trvalo, ale nevedela som si vybrať svoje želanie.“ Toto vysvetlenie každého utíšilo a všetko napätie sa vytratilo. Všetci sa zasmiali a deti sa s chuťou pustili do slávnostnej torty. Aj keď v skutočnosti sa stalo nasledujúce.

Do tejto doby som už Elizabeth oboznámil so skenovaním okolia za cieľom odhalenia jedov a pod. vysvetlil som jej, aby sa sústredila na farebné štruktúry okolo svojej hlavy a otvárala ich ako lupene neobyčajne nádherných kvetov a aby sa potom všetko zlé ukázalo v podobe čiernych škvŕn. V tomto prípade dokáže aj malé dieťa rozumieť a kontrolovať svoje predstavy, dokonca aj keď nerozumie princípu svojho konania. Elisabeth sa tieto cvičenia veľmi páčili, a preto stále skenovala všetko vo svojom okolí. A tak pri zvyčajnom skenovaní svojej narodeninovej torty uvidela veľmi veľa čiernych škvŕn!

Po tom, čo si všimla v torte jed, nestratila hlavu plačom a krikom, čo sa od 4-ročného dieťaťa zvyčajne očakáva, ale spomenula si na hodinu, keď som ju naučil čo robiť v prípade, keď uvidí čierne škvrny. Elizabeth aktivovala ďalšie kvalitatívne časti svojho mozgu na ich odstránenie a pokojne pozorovala ako jedna za druhou miznú. Toto všetko vykonalo dieťa v 4 rokoch, a tak zachránila nielen svoj život, ale aj život všetkých detí, ktoré by ochutnali tortu spolu s ňou!!!

Urobila to tak elegantne, že nikto nič ani len netušil. Je priam obdivuhodné ako rýchlo dokázala odhadnúť situáciu a dokonca vysvetlila svoje váhanie tým, že si nevedela vybrať želanie! Zaujímalo by ma, koľko dospelých ľudí by v tej situácii urobilo to isté. Myslím, že by ich bolo veľmi málo. Niektorí môžu namietať, že dieťa v tomto veku ešte nerozumie, čo znamená smrť a preto reagovalo týmto spôsobom, no oni sa tým iba snažia upokojiť samých seba, pretože aj tá najjednoduchšia analýza by jasne preukázala, že dieťa by nevnímalo prítomnosť jedov v torte a nie to ich ešte samostatne odstránilo.

Avšak Elizabeth to vykonala po prvý krát v jej živote a ani nemala príležitosť sa o tom s niekým poradiť. Ale nie iba tento krát maličká preukázala odvážne zázraky. Mohol by som vám dať oveľa viac skutočných prípadov, kedy preukázala rýchly dôvtip a odvahu. A do veku 5 rokov si už plne uvedomovala čo je to smrť! Počas jedného výletu so svojou mamkou v Paríži stretla svojho milovaného uja Davida, ktorý bol taktiež aj jej krstným otcom.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

V tej chvíli bola spokojná s tým, že dokázala zachrániť svojho uja Davida pred smrťou a podľa jej vedomostí bolo to čo urobila jediným možným spôsobom. Úroveň sebaobetovania, jej pripravenosť obetovať svoj život pre druhých poukazovala na **skutočnú podstatu**, ktorá sa posilnila počas rokov štúdia na mentálnej škole. Získala

obrovské poznanie toho, čo sa deje vo Vesmíre a disponovala schopnosťami, ktoré väčšina ľudí považovala za neuveriteľné alebo dokonca rozprávkové (a pravdepodobne aj ešte dlhší čas bude). Ale toto dieťa, ktoré počas tých rokov vyrástlo v prekrásnu mladú dámu, nestratilo svoje pozoruhodné schopnosti, ale na druhej strane ich vedome zachovávalo a rozvíjalo. A preto som veľmi spokojný, keď sa pozriem na ňu a každého ďalšieho člena mentálnej školy.

Je priam nemožné ich podviesť, pretože veľmi ľahko dokážu rozhodnúť o pravdivosti informácie. Je takmer nemožné ich prinútiť spolupracovať dokonca aj pod hrozbou fyzickej eliminácie! Po prvé sú veľmi dobre trénovaní, aby chránili seba a ostatných a po druhé výborne chápu to, že smrť nie je koncom všetkého, ale že existujú aj oveľa vážnejšie veci ako je smrť fyzického tela; zrada svojej skutočnej podstaty je jednou z najvážnejších a najstrašnejších.

Počas celej existencie mentálnej školy si iba jeden jej študent v úplne zárodočnom štádiu zvolil Temnú stranu. Jeden z tisíca je predsa perfektný výsledok! Toto iba potvrdzuje fakt, že ak je deťom od začiatku poskytovaný správny evolučný základ, tak by ich to nevyhnutne viedlo k osvieteniu poznaním a samozrejme ku Svetlu, zdroju tvorenia! Takže pokiaľ je vytváraný správny pohľad na svet, sociálni paraziti by nemali žiadnu možnosť realizovať svoje deštruktívne aktivity.

Časom sa moja mentálna škola značne rozšírila, deti s určitými vlastnosťami do nej prichádzali (duchom) samé, a po určitých testoch a transformácií ich ducha a fyzických tiel sa stali mojimi mentálnymi študentmi. Podľa úrovne ich základných znalostí boli začlenení do určitého ročníka, skoro ako na normálne škole, idúc z jedného ročníka do druhého podľa rýchlosti, ktorou dokázali prijímať poznatky , ktoré dokázali prakticky preukázať svojimi činmi a že za ich používajú správne nesú plnú zodpovednosť. Niektorí žiaci dokázali prejsť niekoľkými „ročníkmi“ za rok a niektorí museli zostať v jednom ročníku tak dlho ako potrebovali, aby prešli skúškami správne.

Je takmer nemožné používať ťaháky, pretože testy sú individuálne a nikdy sa neopakujú. Takže sa môžete naučiť z chýb druhých, ale iba ak svoje zručnosti rozviniete v analýze, stratégii, taktike a uvedomení si, čo by ste nemali robiť a prečo, ale nakoniec každý dostane rozdielne úlohy.

Toto sa vykonáva na otestovanie stupňa chápania všetkých žiakov, namiesto schopnosti namemorovať chyby niekoho druhého a vedome sa im vyvarovať. Na to aby to druhé splnili, sa vyžaduje čas a dobrá pamäť, čo je v procese evolúcie potrebné, ale nedostatočné! Dostatočnou podmienkou je stav, keď študent získava osvietenie poznaním a uvedomením si prečo by mal konať presne tak a nie inak. Toto je hlavným rozdielom medzi mojou mentálnou školou a inými školami, aspoň tými, ktoré poznám.

Vytvoril som ochranu pre svoju školu a taktiež pre všetkých jej študentov, ktorá ma na sebe môj podpis. Každý tvor, ktorý rozumie čo tento podpis znamená sa neopováži zaútočiť na školu, alebo na ktoréhokoľvek jej študenta. S tými, ktorí ničomu nerozumejú sa dokážu vysporiadať aj deti v predprípravе. Taktiež systém

mentálnej obrany dovnútra nevpustí nikoho, kto vedome alebo nevedome so sebou nesie „Trójskeho koňa.“ Týmto prenášačom nemusí byť nikto prepojený s Temnými Silami. Dieťa môže byť akokoľvek okúzľujúce a neškodné, ale napriek tomu nesie so sebou časanú bombu v iných úrovniach reality.

Presne takýmto spôsobom bol zničený Asgard Irijskij, hlavné mesto Veľkej Ázie, ktorá bola neskôr nazývaná Ruským Impériom svojimi obyvateľmi a na západe ju nazývali Veľká Tartária.

Hlavné mesto Impéria, ktoré existovalo až do roku 7285 (Slovansko-Árijská chronológia) alebo 1775 n.l. bolo založené pred 106 787 rokmi (počítané k roku 2009) alebo podľa Slovanskej chronológie v roku 5028 od Veľkého Presídlenia z Daárie.

Asgard Irijský bol zničený hordami Mongolov, kmene ktoré boli vyhnané z Číny. Je priam očividné, že títo vandrovníci boli šikovne zacielení práve na toto mesto, ktoré nebolo za stotisíc rokov dobyté ani raz! Okolo mesta bola veľmi silná ochrana, cez ktorú sa nemohol dostať nikto s agresívnymi a deštruktívnymi úmyslami, dokonca ani jedna osoba z celej armády. Mesto malo 5 ochranných kruhov pre všetky prípady agresivity. Ochrana perfektne fungovala viac ako stotisíc rokov až kým nebola deaktivovaná tesne pred útokom Mongolov, pretože 1 z dvanástich vyšších volchvov bol prenášačom práve takéhoto typu „Trójskeho koňa.“ On sám o tom nevedel. A keď nastúpil správny čas, tí, ktorí do neho vložili tohto „Trójskeho koňa“ ho aktivovali a celé silné obranné pole okolo Asgardu bolo vypnuté!

Je zaujímavé, že tento volchv-vysielač nemá nič spoločné so zradou, a nie je vinný za to, čo sa stalo aj keď sa neúmyselne stal príčinou tejto katastrofy. A tu je vysvetlenie.

O všetky siroty Veľkej Ázie bolo postarané a dostali vzdelanie poskytnuté štátom. Veľmi veľa detí sa stalo sirotami v dôsledku nepriateľských nájazdov na osady a dediny na okraji krajiny. Počas ďalších útokov boli všetci obrancovia dedín pozabíjaní a deti boli odnesené do zajatia, ale našťastie ich víťazi (rytieri) včas našli a oslobodili. To bolo presne to, na čo sa spoliehali Vyšší Temní Mágovia, z ktorých jeden bol medzi útočníkmi. Vložil „Trójskeho koňa“ na všetky zajaté deti na úrovniach, o ktorých ani oni a ani vyšší Volchvovia Asgardu nevedeli. Pravdepodobne to bolo urobené na mnohých miestach s tým istým účelom.

Zachránené siroty z celej krajiny boli zaslané do hlavného mesta, Asgardu Irijského. Tí najšikovnejší, špeciálne tí, ktorí mali nejaký dar, boli naučení počiatočné znalosti mágie, ako by sme to nazvali dnes. Stali sa liečiteľmi s niektorými magickými schopnosťami- vedúni a vedúnky. Z tých najtalentovanejších sa stali volchvovia a tí najlepší volchvovia sa stali Vyššími Volchvami. Takže jeden prenášač „Trójskeho koňa“ sa stal jedným z dvanástich vysokých volchvov Asgardu Irijského. Temným Silám iba stačilo aktivovať tento spiaci program v potrebný moment a celá ochrana sa rozpadla pred hordami útočiacich Mongolov. Najsmutnejšou udalosťou bolo, že žiadny z Vyšších Volchvov nedokázal objaviť „Trójskeho koňa!“ Toto sa

stane, keď sa poznanie mení na dogmu, bez ohľadu na to, z akých dôvodov: Najlepšie z presvedčenia alebo zo zdanlivej nevyhnutnosti.

Táto zdanlivá nevyhnutnosť bola nasledujúca. Pred 13 017 rokmi (poč. 2009) sa stala planetárna katastrofa a ľudia ktorí prežili, sa zrazu ocitli v Dobe Kamennej a museli myslieť na svoje fyzické prežitie, na úkor dosiahnutia osvietenia poznaním. A nato aby našli cestu von z tejto situácie, Vysokí Duchovní Vodcovia vymysleli systém, ktorí kontroloval prúdy primárnych hmôt pomocou slov. Každé slovo, ktoré človek vyslovil s čo i len najmenšou iskričkou nadania v špecifickom stave tranzu zmenilo silu prúdov, ktoré nim pretekali.

Vyšší Volchvovia o tom vedeli, a preto vytvorili pre tento druh ľudí rôzne zariekavania a slová, ktoré pri vyslovení v určitom poradí zmenili silu a zloženie prúdov hmôt, ktoré cez nich pretekali. Výsledkom bolo, že nebolo potrebné chápať to, ako mali byť prúdy kombinované aby sa dosiahol požadovaný výsledok.

V týchto ťažkých časoch to umožnilo poskytovať do všetkých obcí a osád ľudí, ktorí dokázali liečiť, riadiť počasie, poskytovať dobrú úrodu a pod. Stačilo im iba nájsť iskru tohto daru a naučiť ich, ktoré zariekania a modlitby by mali byť vyslovované na tú, či onú príležitosť, bez toho aby rozumeli tomu čo a prečo sa to deje. Samozrejme to bolo pre nich pohodlné, ale nie všetko čo je pohodlné je aj správne!

Ale tí, ktorí vymysleli a rozumeli vzbudeniu tohto mechanizmu už umreli. Všetky vzývania a modlitby boli zapísané v knihách a každá osoba s darom, ktorá je schopná čítať, dokáže ovplyvňovať prírodné procesy, pokiaľ sa dostane do stavu tranzu. Ako tak čas plynul, dokonca aj Vyšší Volchvovia prestávali rozumieť tomu, čo sa skutočne skrývalo za týmito kombináciami slov v zariekavaniach a modlitbách, pretože po planetárnej katastrofe prežili iba volchvovia-ochrancovia, inými slovami knihovníci (ochrancovia veľmi cenných kníh). Učili nadaných ľudí, ktorí dokážu používať tieto knihy zariekavaniu a modlitbám. V dôsledku toho vznikla kasta volchvov, ktorí nechápali, čo sa skutočne odohrávalo v priebehu zariekavania, jednoducho to fungovalo!

A v tom spočíva ďalší problém. V dôsledku katastrofy sa civilizácie Midgard-zemi ponížili na úroveň doby kamennej a volchvovia-obrancovia sa vyvinuli tak, aby dokázali pôsobiť na ostatných ľudí a tak ich týmto zariekavaním udržiavať pod kontrolou a zároveň ich chrániť pred vplyvom Temných Síl. Neskôr naberal vývin volchvov opačný smer: zamerali sa na pútavosť svojej práce namiesto jej efektivity.

Robili to preto, lebo ľudia „rozumeli“ zázrakom, ktoré mohli zapadnúť do ich pohľadu na svet a neprijali opatrenia, ktoré nepatrili do ich „štandardných“ konceptov. Nepochybne ľudia rešpektovali a ctili si ľudí, ktorí sa dokázali teleportovať, dokázali chodiť po vode, chodiť cez steny, levitovať a pod. Ale keď sa nadaný ľudia snažili vyvinúť v tejto oblasti používajúc správne zariekania, blokovali si možnosť rozvinúť svoje skutočné schopnosti na ovládanie času a priestoru. Sústredili sa na „cirkus,“ ktorý veľmi ľahko pochopila väčšina ľudí a tak zapredali seba a aj svojich ľudí do otroctva Temným Silám! Práve preto neboli Vyšší

Volchvovia Asgardu schopní odhaliť „Trójskeho koňa," ktorého Temný Mág pripojil k dieťaťu. Napriek svojej sile a magickým schopnostiam boli slepí, ale o tom si povieme inokedy...

S cieľom zabezpečiť svoju mentálnu školu od takéhoto druhu vniknutia, som vytvoril osobitnú ochranu, ktorá bránila vstúpiť aj nositeľom „Trójskeho koňa." Raz sa mi táto príliš opatrná stratégia osvedčila. Jedného dňa, malé dievčatko menom Sarah ma poprosilo, aby som ju vpustil do mojej školy. Skoro od trápenia kričala, keď ostatné deti mohli vstúpiť dnu a ju niečo nechcelo pustiť dovnútra. Dokonca uhádla prečo ju obranné pole nechcelo pustiť dnu. „Vidíte" povedala „v strede hrude mám čiernu zrazeninu, a preto sa nemôžem dostať cez ochranné pole." Vypočul som ju a vysvetlil som jej, že pokiaľ bude mať túto čiernu zrazeninu v strede hrudníka, tak nebude môcť navštevovať moju mentálnu školu. Ak by to chcela, tak bude jej zrazenina odstránená z jej hrude. Spokojne súhlasila, pretože vedela, že táto čierna zrazenina je veľmi zlá a pokiaľ ju jej zbavím, tak mi bude zato veľmi vďačná. Potom, čo mi to dovolila, som sa pustil do odstraňovania tejto čiernej zrazeniny.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Takže potom čo som ju zbavil tejto čiernej zrazeniny mohla Sarah bezpečne vstúpiť do mojej mentálnej školy...

Keď som zachránil Elizabeth nedokázal som si ani len predstaviť, že mentálna škola bude dôsledkom tejto udalosti. Oslobodenie malého dievčatka viedlo k nečakanej a veľmi dôležitej udalosti, ktorou bola moja škola. Život dokáže byť niekedy pný zvratov, nanajvýš ten môj: Nerozmýšľam týmto spôsobom, ale jedna udalosť vyvolá ďalšiu a tá ďalšiu a ďalšiu, a táto mini-reťaz výsledkov týchto udalostí spôsobí niečo nepredvídateľné a dôležité, tak ako sa to stalo v prípade oslobodenia Elizabeth.

Medzitým sa udalosti vrátili do „normálu." Americké špeciálne služby boli naďalej v rozpakoch a lámali si hlavu nad tým, prečo ich bezchybné ihly na nás nemali žiadny vplyv. Táto skutočnosť im asi veľmi dlho vŕtala v hlave, pretože nedokázali pochopiť prečo sa to deje, a to v nich vyvolávalo strach...

Kapitola 11. Život jde dál

Samozřejmě že otrávené jehly v mých zádech a otrávená káva, to pro mě se Světlanou nebylo zrovna příjemné odhalení, ale… v žádném případě to nemělo vliv na moje rozhodnutí ohledně návrhů na „spolupráci", ani na rytmus našeho života a na naši činnost. V průběhu času si zvyknete na to, že na vás pořádají hon, aby vás zničili. S každým mým odmítnutím práce pro tu či onu organizaci si přáli vidět mě „v hrobě v bílých plátěnkách", dělali vše možné, ale k jejich velkému rozčarování mě ani tak v bílých plátěnkách neuviděli! Je pravda, že jsem měl bílé boty a v nich jsem často chodil po městě, ale to jim, jak je vidět, bylo málo. Pro dokonalý obraz jim

patrně chyběl hrob. Takže v tomto vznikl mým „příznivcům“nepřekonatelný rozpor: snažili se ze všech sil mě zničit, a já jsem pro ně z nepochopitelného důvodu odmítal zemřít! No, to byl jejich problém, jak říkají rádi Američané. Brzy obsadili patro nad námi pracovníci CIA a začali nad námi aktivně vykonávat dozor, hlídali vše, co se dělo v našem bytě. Ale k tomu se vrátím později, teď chci pokračovat ve vyprávění.

Dění kolem nás jsme brali jako nevyhnutné zlo s vědomím, že na ně budeme každodenně narážet. Každý má nějaké své „nevyhnutné zlo“, to naše byla přílišná „láska“ tajných služeb. Neříkám, že jsem měl z takové „lásky“ radost, ale nějak mě to nevzrušovalo. Nebylo to spojeno s mou sebedůvěrou, že by mě těšilo „stát po kolena ve vodě“, a s vědomím toho, že při mém postoji, který nezměním za žádných okolností, zbývalo tajným službám při jejich mentalitě pouze jediné řešení – jakýmkoliv způsobem mě a Světlanu zničit. Takže lov na nás s cílem zničit nás se pro nás stal, jakkoliv to zní divně, každodenní realitou. Samozřejmě, kdybych neměl systém blokování a neutralizace, byl bych dávno mrtvý ještě v SSSR. Zkušenosti, které jsem nasbíral v boji s mimozemskými parazity, kteří se mě pokoušeli také zničit, mi pomohly na pozemské úrovni. Jen bych chtěl ještě jednou vyjasnit situaci s mojí ochranou. Žádná „magická“ ochrana, která mě sama chrání, neexistuje! Pro to, aby moje ochrana fungovala, je potřeba pro každý útok vytvořit novou ochranu. A jedině potom, co se mi podařilo vyřešit problém spojený s dalším pokusem o likvidaci mě a Světlany, jsem vytvořil další programy ochrany před podobnými pokusy, abych neutralizoval všechny možné varianty problému, na které jsem přišel. Pokaždé tento proces představoval „REÁLNÉ SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ“! A vše záviselo na jednom: vyřeším problém já, nebo problém „vyřeší“ mě? A proto, abych měl šanci vyhrát další partii o život (a nejen můj), neobešel jsem se bez absolutního klidu a plné koncentrace na řešení vzniklého problému. Každá, dokonce i maličká emoce by se v takovéto situaci stala smrtelně nebezpečnou. Když vám emoce rozhodí koncentraci, znamená to ztratit život. Psal jsem o tom dost už dříve, když jsem popisoval neutralizaci jedu z jehel. Ve většině případů jsem měl několik sekund, zřídka minut, abych našel řešení. Takže v tomto případě se hodí říct „pokud chcete žít, musíte se otáčet“! Upřímně řečeno, nemohu říct, že by mě chůze po ostří nože mezi životem a smrtí těšila, vůbec ne! Proto nemohu říct, že to vše pro mě byla samozřejmost, vůbec ne! A každý takový nový pokus mého odstranění byl REÁLNÝ a nikdy jsem neměl iluze nebo pochybnosti o tom, co by se stalo, kdybych nenašel řešení smrtící hrozby v co nejkratší době.

Informace k zamyšlení pro ty, kteří mi říkají nebo mi píší ve svých dopisech o tom, že je pro mě lehké být statečný, protože mám ochrany, které mě chrání od nepřátelských úmyslů a smrtelných nebezpečí a u ostatních taková ochrana není! Ano, jiní nemají takovou ochranu, ale moje ochrana byla vytvořena mnou a ve skutečných bojových podmínkách, kdy se mě a později i Světlanu pokoušeli vyhodit do vzduchu, nechat uhořet zaživa nebo nás otrávit atd… O tom, co se skrývá za zkratkou „atd.“ napíši později, kdy budu popisovat, jak naši „přátelé“ přišli s novými způsoby fyzického odstranění mě a mé ženy. Obyčejně takové argumenty předkládají ti, kteří se snaží ospravedlnit svou nečinnost.

Kromě pokusů o fyzickou likvidaci „naši přátelé“ vytvořili a vytvářejí množství dalších problémů, že je těžké si představit, „co všechno je možné“! Nemluvě o tom, kolik nestoudných lží a otevřených podlostí mě a Světlaně dělali a dělají a co jsme museli až dodnes vydržet. Už více než dvacet let žiji v neustálém bojovém stavu a v neustálé pohotovosti před dalším neznámým nebezpečím, a nejen to! Já to nedělám pro moc, peníze nebo něco jiného, ale proto, že smysl mého života je v boji proti sociálním parazitům, a také proto, že v dětství jsem nesnášel nespravedlnost. A to nejsou jen krásná slova! A takový život, kdy se prakticky každým dnem musím probojovat, se pro mě stal normou. Ještě jednou zdůrazňuji, nebojuji pro osobní blaho, ale proti sociálním parazitům V ZÁJMU DRUHÝCH LIDÍ, zejména PRO BUDOUCNOST DĚTÍ, aby vyrostly svobodné jako naši předci a NEŽILY V OTROCTVÍ, které pro ně připravují sociální parazité! Pro někoho to můžou být jen krásná slova, ale pro mě je to skutečnost, ať se to někomu líbí či ne! Kdybych přemýšlel o osobním prospěchu – dávno bych měl vše, co bych si mohl přát, protože mně bylo několikrát sociálními parazity naznačeno, že když přejdu na jejich stranu … ale všechno popořádku.

Na konci června roku 1993 se objevila možnost koupit auto. Po celou dobu nás George vozil z místa na místo, bylo to pro mě vždy ponižující. A on prakticky nikdy neodmítl, ale já se nemohl cítit jinak. Byl ze mě chudý prosebník, zvláště pokud to bylo pro mé potřeby. Žádat něco pro sebe samého mě vždy ponižovalo. Mohl jsem se domoci požadovaného, pokud to bylo pro druhé, tehdy jsem s čistým svědomím žádal spravedlnost, ale pro sebe … ne. Pravděpodobně vliv genů mých předků. Jako student jsem se snažil v rektorátu univerzity získat stipendia pro druhé, ale nikdy bych to neudělal sám pro sebe. Ne proto, že jsem měl vždy vysoká stipendia, s výjimkou prvního semestru v prvním ročníku, ale protože jsem hrdý! Hrdost (ne arogance) je, jak to chápu já, pocit sebedůvěry. Stát s nataženou rukou – to není v mé povaze. V každém případě jsem nechtěl být závislý na Georgeovi. Nehledě na to, že jsem vrátil zdraví jeho rodině a některým příbuzným, jsem nerad prosil o něco pro sebe. Jen co mě zaplatili za mou práci dost peněz, rozhodli jsme se se Světlanou, že si koupíme auto. Samozřejmě, auto – to je mužská hračka, ale přesto i Světlana byla „pro“! Je možné, že mi tak chtěla udělat radost, ale … auto se pro nás stalo ve skutečnosti nutností.

Mé první auto byl stříbrný „Mercedes Benz“, a proto jsem chtěl auto stejné značky. Velmi se mi líbila třída SEL – sedan. V roce 1992 se objevil nový model této řady, a když jsem ho viděl na ulici, mé oči tento zázrak techniky doslova „doprovázely“. Proporce tohoto vozu rezonovaly s mým vnitřním smyslem pro harmonii. Proto jsem si z celého srdce přál toto auto, ale jeho cena byla více než sto tisíc dolarů, což byla mírná překážka. Přemýšlel jsem o koupi ojetého vozu starého půl roku až rok, čímž bych ušetřil značnou sumu peněz, protože po opuštění autosalonu auto ztrácí jednu třetinu své hodnoty. Také jsme uvažovali o koupi nového „Lexusu“ stejné třídy. Jeden červnový den jsem já, Světlana a jeden dobrý známý z Moskvy zavítali do autosalonu „Mercedes“. Neměl jsem v plánu nic kupovat, chtěl jsem se podívat a pak se rozhodnout. Situace ale byla taková, že jsme nikam jinam

nešli. Všem se líbil nový vůz víc než ojetý. Ukázalo se, že v autosalonu v San Francisku není auto se stříbrnou metalízou, která se mi líbila. Prodejce nám řekl, že auto, o které mám zájem, je v autosalonu v Beverly Hills, a pokud ho chci, musím se ihned rozhodnout, aby se mohlo převést do San Franciska. Podívali jsme se se Světlanou na sebe a rozhodli se koupit tento konkrétní vůz. Prostřednictvím našeho dobrého přítele jsme se dohodli na ceně, prodavač nemohl jít níž jak na 105 tisíc dolarů, a podali jsme si ruce. K ceně auta jsem zaplatil daň 8,5 % z celkové částky, vypsal jsem šek na 5000 dolarů a Donovan Handerson, to bylo jméno prodejce, mi slíbil, že až bude auto v San Fancisku, během dvou tří dnů, zavolá.

Také mě upozornil, abych si připravil bankovní šek na zbývající částku a potom můžu vyjet z autosalonu se svým novým Mercedesem 500 SEL. Většina obyvatel Ruska tak úplně neví, co je to šek, osobní šeková knížka a tím spíše, co je bankovní šek. Bankovní šek se liší od osobního. Jde o to, že na osobní šek můžete napsat libovolnou sumu a dát to komukoliv. Samozřejmě, pokud na účtu v bance není částka uvedená na osobním šeku, je velmi pravděpodobné, že „pisatel“ šeku půjde do vězení. Bankovní šek se liší v tom, že ho vydává sama banka, pokud na vašem účtu je dostatečné množství peněz. Pokud na účtu dostatek peněz není, nikdy vám šek nevydají. U mě na účtu dostatek peněz byl a bankovní šek na potřebnou sumu jsem si zařídil. Ale to stále nebylo vše. Ještě jsem na auto koupil pojištění, bez něhož by mi už koupené auto nedali. Pojištění pro mě bylo celkem drahé, protože jsem neměl žádné zkušenosti s řízením v USA, pojištění jsem měl jako začátečník, „zelenáč“, a přišlo mě na deset tisíc dolarů. Takže když jsem měl vše potřebné a volal mi Donovan, že auto dorazilo z Los Angeles, spěchali jsme se Světlanou a Georgem do autosalonu.

Konečně… v ruce jsem držel klíče svého nového vozu! Myslím, že každý člověk ví, co jsem v tu chvíli prožíval! Pro muže jsou koně a železní koně vždy něco zvláštního. Je to v nás na úrovni genetiky. Poprvé jsem sedl za volat svého nového auta a vyjel z autosalonu. I když nás to všechno stálo pořádnou částku, zvláště když to bylo poprvé v životě, my ji vyměnili za svobodu pohybu. A to přišlo víc než vhod, vzhledem k tomu, že se nad námi usadili „skvělí sousedé“ – můžeme říct, že štáb v bytě CIA se velmi zajímal o to, co děláme. Je pochopitelné, že „sousedy“ nezajímalo, co dělám se svými pacienty, ale ta práce, o které jsem již psal. Z odposlouchávacího zařízení měli pouze zvuk, a to ještě jen tehdy, když se mi odposlech nepodařilo blokovat. Nic to však neměnilo na skutečnosti, že to, co dělali, bylo nepřijatelné, navíc hned z několika důvodů. A třebaže většina práce, která se konala na mentální úrovni, zůstávala pro nájemníky-odposlouchávače mimo jejich dosah a mimo jejich chápání, dokonce i ty malé kousky informací, které se jim podařilo získat, musely být blokovány.

Než budu pokračovat, chtěl bych trochu vysvětlit situaci s mým blokováním nahrávek. Naučil jsem se ovlivňovat zařízení ještě jako student, hlavně ta, která byla založena na nějakém druhu záření. Dokud jsem se nedovtípil, skoro všechna měřící a komunikační zařízení, se kterými jsem přišel do styku, se v mé přítomnosti v přímém

i přeneseném smyslu slova zbláznila. Ukazovala všechno možné, jen ne to, co ukazovat měla. Později jsem přišel na to, „kde je zakopaný pes“, a naučil jsem se svůj vliv na přístroje odstínit. A v případě nutnosti, pokud někdo rozhovor se mnou nahrával a já jsem nechtěl, aby mnou řečené dorazilo k těm „uším“, kterým to nebylo určeno, namísto nahrávky se na médiu objevil jen „bílý šum“. Velmi často jsem musel a musím mluvit v přítomnosti lidí, kteří jsou na různých úrovních vnímání a rozvoje, takže bylo nutné najít cestu, jak by se ke každému dostalo to, na co je připraven, a třeba i něco navíc, ale ne přespříliš. Může se to zdát zvláštní, ale velké množství nových informací, dokonce i důležitých a zajímavých, může být důvodem pro odmítnutí, protože lidský mozek není schopen najednou absorbovat nadměrné množství nových informací, a v takovém případě reaguje kvůli své ochraně reflexem odmítání! Ale dokonce pokud objem nové informace nepřesáhne kritické množství, mozek člověka v tom případě přijme JEN určitou část nové informace. A jakou část ten či onen konkrétní člověk přijme, závisí na jeho úrovni vzdělání, schopnosti samostatně myslet, přítomnosti nebo absenci analytického myšlení, atd. Je pochopitelně nemožné s každým diskutovat zvlášť. Vzhledem k výše řečenému je moje řešení dát maximum nové informace s ohledem na všechny přítomné a každý člověk přijme to, na co je připraven. Přitom vytvářím takový program příjmu nové informace, aby nedošlo k předávkování. Předávkování není nebezpečné jen alkoholikům a narkomanům, ale i při získávání nových informací, jinak může člověku „přeskočit“, jestliže se mozek s množstvím nových informací není schopen vyrovnat. A provokatéři nebo prostě agenti, pokud jsou přítomni, obvykle mírumilovně usnou a informace se dostane jen k těm, kterým je potřebná pro jejich dobro. Ale... při tom všem mohu blokovat nebo smazat zápis jen na těch nosičích, jejichž princip je mi známý. Jestliže způsob záznamu neznám, nemohu ho blokovat. Abych to mohl udělat, musím pro mě nový princip zápisu nastudovat a pochopit a teprve poté ho mohu blokovat nebo mazat. Jinými slovy – nic se nestane samo od sebe. S ohledem na výše řečené jsem vždy předpokládal a předpokládám, že „naši příznivci“ o patro výše mohou používat mně neznámé metody odposlouchávání a záznamu, a proto nám jejich blízká, řekl bych až příliš blízká, přítomnost nedělala žádnou radost.

V tomto ohledu nám pořízení auta přineslo vítanou možnost uniknout od neustálého sledování našich „sousedů” seshora. Hned po skončení práce s pacienty jsme usedli do auta a … jeli, kam nás oči vedly. Během našeho seznamování se s okolím San-Franciska jsme navštěvovali malá města, rekreační oblasti nebo jen pěkná místa. A … v průběhu výletů jsme se nejen kochali krásami okolí, ale i pracovali. Během přesunů docházelo k telepatické výměně informací, a pokud práce vyžadovala plnou koncentraci, zastavili jsme na vhodném a otevřeném místě a teprve tam se do ní pustili. Situace, v nichž jsme se ocitali, a problémy, které jsme museli řešit, byly, jemně řečeno, velmi různorodé! A pokud byla dříve hlavní oblast našeho zájmu, tak říkajíc, práce mimo planetu, nyní byla naše práce více a více svázána s naší rodnou Midgard-zemí. Zajímavé na tom bylo, že práce na, řeklo by se, čistě pozemských problémech přivodila dalekosáhlé důsledky ve Velkém Kosmu a

obráceně! Mnohé události a jevy, se kterými jsme se seznámili, by vydaly na desítky příběhů a fantastických knih, ve srovnání s nimiž by všechny příběhy a zápletky vědecko-fantastické literatury, přinejmenším té, kterou jsem četl já, bledly závistí. Knih jsem četl velmi mnoho, a ačkoliv zdaleka ne vše, řekl bych, že jsem četl nebo jsem obeznámen s většinou známějších knih či zápletek oněch žánrů.

Pracovali jsme na záležitostech velkých i malých měřítek, často museli zachraňovat naše spolubojovníky z různých situací a někdy dokonce provádět operace. Mám na mysli operace v doslovném smyslu slova – lékařské. Jednou jsme vešli v telepatický kontakt s Cizincem, a jak se ukázalo, v nejvyšší čas. Zjistili jsme, že je těžce raněn a potřeboval být z celé řady důvodů co nejrychleji v pořádku, nikdo nesměl mít ani podezření, že byl ve skutečnosti zraněn. Tak se na mě obrátil a požádal, pojď, řekl, „oprav" mě. Měl v sobě několik kulek a ztrácel krev. Nejprve bylo třeba zbavit se kulek v jeho těle. Rozhodl jsem se svým působením vytáhnout jednu z nich. Nikdy jsem nic podobného nedělal, ne na dálku, a už vůbec ne prostřednictvím telepatického kontaktu. Věděl jsem, že vytáhnout kulku z živého člověka bez narkózy bude velmi bolestivé, pokud to neříct přesněji – proklatě bolestivé! Proto jsem vytvořil anestetický vliv, ale … když člověk dělá něco takového poprvé, je poměrně těžké všechno správně odhadnout. Nehledě na to, že Cizinec byl schopen snést téměř jakoukoliv zátěž, cítil jsem i na takovou vzdálenost, že proces extrakce kulky pro něj byl extrémně bolestivý, ačkoliv on sám to nedal nijak najevo. Když byla první kulka konečně mimo jeho tělo, rozhodl jsem se, že pro druhou musím najít jinou metodu extrakce. Kulka musela opustit tělo, ale jak praxe ukázala, mechanická extrakce nebyla dobrou metodou. Tehdy jsem se rozhodl pokusit se kulku v těle dematerializovat namísto jejího vytažení. Celkem rychle se mi podařilo vybrat za tím účelem správné proudy primárních hmot, a … zatímco jsem ještě zvyšoval sílu svého působení, začal jsem druhou kulku v těle Cizince rozkládat. Po chvíli se proměnila v něco jako tekutinu podobnou rtuti, ale neroztékala se a po dalším působení jsem dosáhl toho, že předmět, který ještě nedávno byl kulkou, zmizel beze stopy.Chtěl bych rovnou říct, že **obyčejný člověk by takovou zátěž nikdy nemohl vydržet, ale Cizinec nebyl obyčejný člověk**! Ale to je jiné téma... Vždy, když jsem něco podobného dělal, měl jsem podivný pocit, že mě Cizinec testuje, rychlost mého rozhodování, mou odhodlanost a důvěru v to, co dělám. Používal vzniklé situace, aby mě studoval, mé pozice, můj světonázor, mé přesvědčení a to, na čem je založeno. Tento pocit byl posílen mým přesvědčením, že například v případě kulek se jich mohl lehce zbavit sám, ale chtěl vidět, jak budu tuto nenadálou kritickou situaci řešit. V principu, téměř každý den mého života byl svého druhu test nebo výzva, prověrkou na „zavšivenost", zvláště od té doby, kdy jsem si vědomě zvolil svou cestu. Často jsem si nebyl vědom, že někdo mé konání pozoruje, a že často, přesněji řečeno prakticky vždy, problémy a úkoly, které se přede mnou objevují, nejsou náhodné, ale organizované někým jiným, a to z dvou stran – Silami Světla a Silami Tmy. A pokud ze strany Světlých sil šlo jen o pozorování, co a jak dělám, pak Temní se mě aktivně pokoušeli přimět k tomu, abych pracoval na jejich straně, vědomě či nikoliv – o to se nestarali! Chtěli jen, abych se jim dostal do rukou,

a za tím účelem mi předkládali své obvyklé přesvědčovací nabídky – peníze, moc, ženy, vše, co bych si žádal výměnou za své služby. Nevyžadovali upsat duši ďáblu, jak je to často vyobrazováno v mystických románech, protože jim bylo naprosto jasné, že pokud bych začal využívat své schopnosti v jejich zájmech, nebyl by pro to žádný důvod. Opakovaně v mém životě vytvářeli (a stále vytvářejí) vážné problémy, používajíce taktiku „cukru a biče", někdy se zase objevujíce jako „Děda Mráz" s pytlem „dárků" – „jen si vyber jakýkoliv, nebo si vezmi všechny, a všechny tvé problémy zmizí **jednou provždy**"! A bez ohledu na to, jaké problémy mi přinesl sám život a jaké mi zařídili oni, nemohli pochopit, proč stále odmítám pro mě velmi „výhodnou" nabídku a volím problémy. Nemohli pochopit jedno: nevolím problémy, ale odmítám a nepřijímám cestu sociálních parazitů – Temných sil. Do jejich ohraničených a primitivních mozků se pochopení mého chování nemohlo vměstnat. Podle jejich logiky bylo mé chování „nelogické", ale jejich logika – to je logika „rakovinné buňky", která se promění v nádor, jenž zničí samotný organizmus, na kterém parazituje! Podobně se i logika sociálních parazitů plně shoduje s „logikou rakovinné buňky" a stejně jako v případě nádoru sociální parazité nechápou, že zničením sociálního organismu zničí i sami sebe! A nechápou ty, kdo nevidí hodnoty v jejich „cennostech"! Tak i na mě nasazení „nákupčí", obdržíce mé odmítnutí kontraktu, kde bych si za své služby mohl napsat za jedničku libovolný počet nul, nemohli nijak pochopit, co jiného bych jako chtěl? Podobných nabídek jsem dostal ještě mnoho, ale nebudu předbíhat události...

Během naší práce jsme celkem často museli zachraňovat naše přátele před smrtí, zajistit úspěch té či oné operace, počínaje čistě bojovými úkoly a konče finančními záležitostmi. Byli jsme v našich operacích aktivní, a čím jsme byli aktivnější, tím větší pozornost nám věnovaly americké tajné služby, z nichž CIA je pouze jedna odnož, nejznámější veřejnosti. Dostali jsme se na černou listinu několika amerických tajných služeb, mezi nimiž byla NSA (Národní bezpečnostní agentura), jedna obzvlášť tajná s romantickým názvem „Majestic" a také několik, jež mají místo názvů jen číselné kódy. NASA nás také „poctila" svou pozorností, hlavně její nejtajnější oddělení – mimozemské! A všem těm americkým tajným službám (a nejen jim) jsme pořádně „zatopili"! Auto se nám v těch případech stávalo mobilní operační základnou. Sabotáže auta, které na mě úspěšně zkoušely sovětské služby, už nefungovaly, a také jsem se celkem lehce naučil blokovat pokusy organizovat havárie prostřednictvím ostatních vozidel. Nečekaně jsem měnil cesty a trasy, takže neměli potřebný čas zorganizovat akci jinde, a když začali pracovat ve větším měřítku a používat více zdrojů a lidí, což každou akci významně prodražovalo, aplikoval jsem svůj vliv, a lidé své úkoly nevykonali – jednoduše v kritický okamžik „zapomněli", co měli udělat. Tak či onak jsme se se Světlanou ocitli v poněkud zvláštní situaci: Temné síly se nás pokoušely všemi možnými způsoby koupit nebo zlikvidovat, zatímco Světlé síly se na to vše klidně dívaly a pozorovaly, jak si poradíme! Někdo se může zeptat: čím je způsobeno takové chování ze strany Světlých sil? A odpověď je velmi prostá: bytost, která si zvolila cestu Světla, **musí projít všemi těžkostmi, nástrahami, léčkami a pokušeními**. Teprve pak lze s jistotou říct, že ze zvolené

cesty **nesejde**, což je pro kohokoliv jdoucího cestou Světla ta nejhlavnější podmínka. Tehdy nám se Světlanou všechny ty zkoušky na „zavšivenosť" přišly podivné, ale to jsme si ještě vůbec nedokázali představit, co nás teprve čeká...

Prozatím jsme kombinovali příjemné s užitečným: prozkoumávali nejbližší okolí San Franciska a notně „brnkali" sociálním parazitům na nervy. Postupem času jsme si oblíbili několik míst, většina z nich nebyla dále než 50 – 75 km daleko. Mys, který zasahoval vcelku daleko do oceánu, byl jedním takovým místem. Cesta na něj vedla přes Route 101 na sever San Franciska, přes slavný Golden Gate Bridge a poté pod ním doleva. George nám to místo jednou ukázal a nyní, když jsme měli vlastní auto, jsme tam mohli jezdit, kdykoliv se nám zachtělo. Za mostem se cesta vlnila do hor a zúžila se na jeden pruh v každém směru. Pak se rozdělila a proměnila v úzkou cestu, která v meandrech prudce stoupala do hor podél zálivu. Jízda „s větrem o závod" pochopitelně nepřipadala v úvahu, ale kompenzoval to nádherný výhled. Na mnohých místech se dostávala na kraje útesů, pod kterými se rozbíjely o skály mohutné vlny z oceánu na miliardy kapek, tvoříce tak majestátní podívanou. Když jste po té cestě jeli, slyšeli jste mohutný hukot tříštících se vod! Bohužel jsem se této podívané moc věnovat nemohl, protože většinu mého soustředění si žádala klikatící se úzká cesta. Ale na několika místech se dalo zastavit a už beze spěchu se kochat podívanou, slyšet dýchání oceánu a vdechovat čistý, po mořských řasách vonící vzduch.

Po deseti-patnácti minutách jízdy jsme se většinou dostali na vrcholek mysu jako na příď korábu vyjíždějícího na moře. Skály mysu byly majestátní a úctyhodné, stejně jako světle zelené vody oceánu, které se s mohutnou silou tříštily o „příď" mysu-korábu. Zvláštní kouzlo mělo to místo při západu, kdy paprsky zapadajícího slunce vytvářely v myriádách kapek duhy a skoro se zdálo, že slunce proměnilo vodní kapičky v diamanty, které zazářily a vzápětí dopadly na úpatí skal. Ta scenérie nás se Světlanou jednoduše fascinovala a je zajímavé, že každý nový západ slunce se nepodobá žádnému předchozímu. Zvlášť zajímavé bylo pozorovat slunce potápějící se do oceánu, když bylo na obloze mírně zataženo. Do jakých barev slunce zabarvilo oblohu, mraky a oceán, si je těžké představit! A na tuto pozorovací „platformu" jsme měli v oblibě přijíždět a pozorovat další západ slunce, a … přitom pracovat na nutných záležitostech.

Jednou jsme během průzkumu našli nevelký přírodní park, skrytý v dolině, obklopené několika nevelkými horami nedaleko San Franciska, kde se zformovala unikátní oáza rostlinného života, chráněná horami jak před oceánem, tak před žárem pouště. Množství ohromných eukalyptů sytilo vzduch svým aromatem, řada horských potoků se slévala v křišťálově čistou říčku, jejíž břehy se skrývaly mezi mohutnými kapradinami. V tom údolí se zvláštním způsobem mísily rostliny různých epoch i klimatických pásem. Jistě, neměli jsme příležitost podobná místa navštěvovat vždy, ale když jsme mohli, spojovali jsme příjemné s užitečným, práci a potěšení. Když jsme měli málo času nebo už byl večer, jeli jsme jen do *Golden Gate Park*, který je coby kamenem dohodil od moře a také nádherný… Takovým způsobem jsme tedy

„kličkovali“ celým okolím San Franciska a jistě jsme tím zvláštním službám nezajišťovali lehký život. Naše auto nebylo jen prostředkem dopravy, ale svého druhu štábem na kolech, ve kterém jsme velmi intenzivně pracovali a tím současně sociálním parazitům připravili horké chvilky.

Koncem srpna jsme měli spontánní nápad navštívit Havajské ostrovy. Havaj se „dobrovolně“ stala padesátým státem USA, a proto bychom nepotřebovali ani víza, ani povolení úřadů. Bylo třeba jen zarezervovat hotel a koupit letenky. Protože jsme neuměli moc dobře anglicky, přesněji příliš jsme si nevěřili, poprosili jsme George, aby letěl s námi. To rozhodnutí mělo ještě jednu kladnou stránku, kterou jsme ocenili až na místě. Na naši prosbu George zajistil hotel a letenky pro všechny. Tak se stalo, že jsme mířili na ostrov Maui, jehož fauna a flóra se považuje za nejbohatší na Havajských ostrovech. Jedním z faktů, který ovlivnil výběr, bylo to, že pouze na Maui bylo v této roční době možno nalézt pobřežní linii s malými vlnami. A tak jsme se koncem srpna my čtyři – Světlana, já, Robert a George – ocitli v letadle nad Tichým oceánem na západ od Kalifornie. Let trval asi šest hodin, načež jsme přistáli v hlavním městě Havaje – Honolulu. Tím ale naše cesta neskončila, přestoupili jsme do místního letadla a odletěli na Maui. Po nějaké době letu jsme byli konečně na místě. Po vystoupení z letadla nám vyšli vstříct Havajci ve svých tradičních kostýmech a každému dali kolem krku věnec z živých orchidejí. Pochopitelně to bylo vše součástí „představení“ pro turisty, ale i tak to pro nás se Světlanou bylo velice nezvyklé a zdálo se, že i pro většinu Američanů. Věnce z živých květů byly vytvořeny z mnoha druhů orchidejí, z nichž mnohé jsme se Světlanou viděli poprvé. A vůně... jejich vůně byla tak neobyčejná, jako by se vše ponořilo do ohromného oblaku vůní různých orchidejí, bylo to unikátní.

George sehnal klíče od auta z půjčovny, naložili jsme do něj všechna zavazadla a nastoupili sami. V tu dobu jsem ještě neměl kreditní kartu a půjčit auto bez ní bylo prakticky nemožné, takže přítomnost George měla další velké plus, protože prohlédnout si ostrov bez auta bylo prakticky nemožné, zvláště v tak krátkém čase. Dobré bylo i to, že se nám podařilo pronajmout auto dost velké na to, abych se do něj bez velkých problémů vešel, s ohledem na mou dvoumetrovou výšku. Za další půlhodinu už jsme byli ubytováni v apartmánu s útulnou malou kuchyní. Než jsme si vybalili věci, už se začínalo stmívat, ale i tak jsme toužili jít se osvěžit do moře. Voda byla pochopitelně příjemně teplá, ale … osvěžit se v mořské vodě se nám nepodařilo. Ze začátku nás udivil fakt, že se nikdo nekoupe. Na důvod jsem přišel brzy, jakmile jsem se pokusil vejít do vody. Problém liduprázdné pláže se netýkal žraloků, ačkoliv čas od času k nějakému napadení člověka došlo. Příčinou opuštěnosti pláže ve večerních a nočních hodinách byl korálový útes! Háček byl v tom, že večer, tím méně v noci, ve vodě nebylo vůbec vidět. Můj pokus o koupání skončil velmi rychle, protože pohybovat se v noci ve vodě po korálovém útesu je v principu nemožné bez toho, aniž by se člověk zranil, nebo si dokonce zlomil ruku či nohu. Se zlomeninou jsem neskončil, ale pár odřenin jsem utržil. Ve tmě je každý krok na korálovém útesu krokem do neznáma! Člověk může spadnout do libovolné prolákliny nebo upadnout a

udeřit se o ostré hrany korálů. Situace nás trochu mrzela, ale nezbylo nám nic jiného, než se na hotel vrátit s prázdnou, jinými slovy – bez koupání.

Ráno následujícího dne jsme se na základě zkušenosti předchozího dne všichni vypravili do sportovního obchodu, kde jsme si pořídili speciální obuv, ploutve, rukavice a masky a takto vyzbrojeni se teprve vypravili na pláž. Tentokrát, při slunečním světle a s výzbrojí šlo vše výborně! Poprvé v životě jsem spatřil živý korálový útes a jeho obyvatele, takže když jsem našel mezi korálovou džunglí volný prostor, ponořil jsem se do něj a pozoroval obyvatele tohoto „velkoměsta“ s obrovským zájmem. Kromě pestrobarevných obyvatel útesů se mi povedlo spatřit malou želvu, která ale nechtěla pózovat pro můj fotoaparát. Koupil jsem několik voděodolných fotoaparátů na jedno použití, ale nedostály mým představám. Když jsem později v San Francisku filmy vyvolal, nebylo na nich kromě rozmazaných fleků lidí, tím méně ryb, nic vidět. Ale tehdy jsem o „kvalitách“ foťáků na jedno použití neměl představu a se zaujetím „blýskal“ obyvatele korálového útesu. Nemohl jsem ve vodě zůstat příliš dlouho, protože jsem se snažil vyhnout stavu „vařeného kraba“ se všemi nepříjemnými důsledky, ale Světlana polehávala na pláži na přímém slunci hodiny, chytajíc „mořský bronz“, a bylo nemožné ji nalákat do moře, aby se podívala na pestrobarevné obyvatele tamějších vod.

Až dva nebo tři dny před odjezdem, jsouc unavena mým neustálým přemlouváním, aby se podívala „jen na vteřinku, jen jedním očkem“, souhlasila a nasadila si masku a ploutve a minuta, se kterou nakonec souhlasila, se proměnila v několik hodin! Zbytek dovolené strávila doslova pod vodou a bylo nemožné „dostat“ ji ven z džungle korálového útesu, stejně jako ji předtím nebylo možné „nalákat“ tam. Na opalování naprosto zapomněla...

Jednoho dne jsme se vydali navštívit největší vyhaslou sopku Havajských ostrovů – Haleakala, kolem které byl vytvořen Národní park Haleakala o rozloze 118 čtverečních kilometrů. Větší část této plochy zabírala divoká, nedotčená příroda. Cesta tam nám trvala 2 hodiny, nejprve po pobřeží a pak džunglí obklopující vulkán. Havajské ostrovy nejsou jen hlavním turistickým centrem pro občany USA, ale také velký producent tropického ovoce a zeleniny. Na cestě k vulkánu jsme míjeli ohromné plantáže přímo ze země rostoucích … ananasů! Věděl jsem, že banány rostou na banánovnících, druhu dřevitých trav, ale bylo pro mě překvapením, že ananasy rostou přímo ze země jako u nás třeba zelí! Bylo pro mě objevem, že se ananas řadí k tropickým bylinám s pichlavým stonkem a přízemní růžicí listů, v jejímž středu plod dozrává. Pro nás, kteří jsme nikdy neviděli, jak ananasy rostou, byly jejich ohromné plantáže podobným překvapením, jako by pro obyvatele rovníku bylo překvapením poprvé vidět sněhem pokrytou zem a padající vločky. Jak se říká, každému, co jeho jest, někoho udivují ze země rostoucí ananasy a někoho sněhové vločky padající z nebe.

S několika zastávkami jsme se dostali k hranicím národního parku. Když u vstupu do něj zaměstnanec vybírající vstupenky slyšel, že chceme vyšplhat až nahoru na plošinu, řekl nám, že špička je v mracích, je tam špatné počasí, déšť a doporučil

nám odložit výlet na jindy. Ale my jsme neměli čas na „na jindy“, a proto, když se na mě všichni podívali, rozhodli se pokračovat dále, v duchu mě činíce odpovědným za slunné počasí na vrcholku, aniž by se mě předem zeptali na názor!

Ve vzduchu doslova „visela“ otázka: „Je takový problém rozehnat pár mraků?“ Přičemž podobné myšlenky neměla jen Světlana, ale i George, který už byl svědkem některých mých zásahů. Cesta nahoru byla velmi úzká a klikatá. George řídil celkem rychle, až tak rychle, že se Světlaně brzy udělalo špatně. V dané situaci mi nezbývalo nic jiného, než mraky rozehnat. Když jsme dojeli na vrcholek, vše bylo doslova zalito sluncem a mraky se rozbíhaly na všechny strany, zjevně majíce strach z mého „hrozivého“ pohledu. Tak či onak, vrcholek hory osvobozený od mraků byl úžasný. Celý vršek vulkánu byl poset malými červenohnědými kamínky, v něčem připomínajícími pemzu. Vrcholek byl prakticky pustý, nenašli jsme na něm žádné druhy života kromě několika malých keříků. Vytvářelo to reálný pocit, jako bychom se nacházeli na Midgard-zemi, než ji pokořily rostlinné organismy. Když jsme se nabažili rozhledu z vrcholku, který vyčníval nad mraky, a zhotovili několik fotografií, vydali jsme se na cestu zpět. Pocit panenskosti přírody byl ještě umocněn faktem, že jsme na vrcholku byli sami, zřejmě proto, že se kvůli varováním ohledně počasí nikdo další pro výlet nerozhodl. V tom jsme měli štěstí, protože davy turistů by celkem jistě narušily dojmy panenskosti a sterilnosti přírody vulkánu, které jsme vnímali...

Jeden den jsem narazil na reklamu o podvodní exkurzi s přístrojem. S přístrojem jsem se nikdy nepotápěl, proto jsem ihned velmi zatoužil ponořit se v přímém i přeneseném smyslu slova do světa pod hladinou. Zpočátku mě podporovali George i Robert, ale když ráno následujícího dne přišel čas na trénink s přístrojem v bazénu, šel už se mnou jenom George. Po krátkém bazénovém tréninku zacházení s přístrojem zavedl vedoucí naši skupinu turistů-nadšenců na břeh oceánu, kde jsme se oblékli do potápěčské „plné polní“ a ponořili se pod hladinu. Voda poblíž hladiny nebyla moc průzračná, protože vlny narážely na útes a vířily písek, ale jakmile jsme se ponořili jen trochu hlouběji, měl jsem pocit, jako bych se ocitl v úplně odlišném světě! Čas se zastavil a ovládl mě neobvyklý klid. Zblízka jsem mohl pozorovat a obdivovat početné a roztodivné obyvatele útesu, což byly hlavně ryby, ale mihla se kolem i poměrně velká želva, a když viděla takové „podivné ryby“ s ploutvemi a maskami, mírně zpanikařila. Ale rychle se dala zase dohromady a „odspěchala“ za želvími záležitostmi. Naneštěstí jsem nemohl obdivovat podmořský svět příliš dlouho, protože mi nějakým podivným způsobem začal brzy docházet vzduch. Plíce horala (narodil jsem se na úpatí Kavkazu) mají totiž velký objem, a musel jsem proto úžasný podvodní svět opustit už za půl hodiny. Vrátil jsem se sám na břeh a čekal, až se ostatní dostanou z vody, což se stalo asi za další půlhodinu. Tato mírná mrzutost byla ovšem kompenzována faktem, že v hloubce deseti metrů došlo k úplnému vyčištění mých čelních a nosních dutin, které se už potom nikdy neucpaly. Nebudu tuto pro mě „znamenitou“ událost popisovat do detailu, jen řeknu, že jsem se musel naučit vypláchnout si masku (a pak zbavit vody) v desetimetrové hloubce.

Navštívili jsme také galerii a byli ohromeni obrazy havajského malíře, který maloval podvodní svět. Daly se koupit pouze autorovy kopie, což jsme udělali, a několik obrazů a odpovídajících rámů se vydalo na dvoutýdenní cestu do San Franciska. Předposlední den před odjezdem jsme také navštívili místní ptačí trh, lépe řečeno trh s papoušky. Bylo tam dech beroucí množství druhů. Vůbec se nebáli člověka a byli kdykoliv připraveni „skočit" mu na ruku. Pochopitelně jsme neodolali a odcházeli s několika papoušky, z nichž jeden, růžový Kakadu, byl absolutně okouzlující. Klece s papoušky se tedy staly významným přídavkem k našim zavazadlům na cestě zpět. Ta proběhla bez čehokoliv zvláštního. S papoušky jsme dorazili do San Franciska a vcelku rychle se octli v našem bytě. Po vybalení věcí a zabydlení jsem ze všeho nejdřív zkontroloval záznamník a byl překvapen množstvím zpráv od Johna McManuse. Požádal mě, abych mu ihned po příjezdu zavolal. Naštěstí s námi byl stále George, který mu zavolal, načež jsme zjistili následující.

Několik seizmologů informovalo místní pobočku CNN, jejímž ředitelem John tehdy byl, že mezi 9. a 11. zářím 1993 bylo očekáváno silné zemětřesení, 9. – 12. stupně Richterovy škály, že k takovému zemětřesení dochází **jednou za čtyři sta let**, že seizmografy ukazují bezprecedentní růst napětí zemského pláště a že se obávají, že toto zemětřesení bude poslední, které Kalifornie uvidí. John McManus slyšel o tom, co se stalo na jaře 1992, kdy jsem v San Francisku zablokoval zemětřesení, a to jak ode mě, tak od George. O „San Francisském fenoménu roku 1992" nevyšly žádné „vědecké" publikace (zemětřesení byla na dvou místech kolem tektonického zlomu, v Los Angeles a Eurece, ale v San Francisku, které leží mezi nimi, nedošlo vůbec k ničemu, ani k malým otřesům). Tato událost rozšířila seznam „hádanek přírody", s některými z nichž jsem měl něco do činění. Ale tehdy o tom zavedené geologické či seizmologické publikace ještě nepsaly, a proto tu informaci měl John jen ode mě a nepovažoval ji za dostatečně objektivní. To stejné platilo o událostech konce dubna a začátku května 1993, o kterých jsem mu také řekl a které se týkaly silných zemětřesení právě v dubnu – květnu 1993.

Michel de Nostredame (Nostradamus) je v USA velice známá osobnost, a existuje mnoho interpretací jeho čtyřverší. Jedna slavná kniha o Nostradamovi udává jako své „nejpřesnější" dekódování jednoho čtyřverší to, podle něhož na přelomu dubna a května 1993 se celá Kalifornie (a nejen ta) má potopit do oceánu. Kniha dokonce obsahovala přesné linie pobřeží, jak mělo vypadat po katastrofě. Kromě toho časopis amerického jasnovidce, jehož jméno je také Michael, Gordon-Michael Scallion, uveřejnil zhruba totéž s tím, že příčinou bude katastrofické zemětřesení. Jistě, podobných „jasnovidců" předpovídajících všechno možné je všude plno a člověk je může ignorovat, avšak v tomto případě je zde jedno „ale": přesnost jeho předpovědí ohledně zemětřesení byla velmi vysoká – **osmdesát sedm procent**! Jedni mí přátelé mi řekli, že mají v plánu se s ním setkat (se Scallionem), a já jsem je poprosil o laskavost, aby mu předložili mou nabídku: uděláme společné interview, ve kterém on ještě jednou popíše své „vidění" planetární katastrofy, která se na svět sesype na přelomu dubna a května 1993, a já oznámím svou prognózu – že se to katastrofické zemětřesení pokusím zastavit silou své mysli! V takovém případě by

měl vynikající pozici, protože když by měl pravdu (Michael i Nostradamus) a ke katastrofickým zemětřesením by došlo, byl by „na koni“. A kdyby k nim nedošlo, může se odkázat na mé výroky a zachovat si tvář, a i v tom případě by byl „na koni“! Jediným, kdo by byl případným cílem pro veřejné útoky, bych byl já!

Jestliže jsou lidé ještě více či méně schopni přijmout fakt, že někdo může předpovídat budoucí události (což ilustruje mnoho příkladů, jak z daleké minulosti, tak z ne tak vzdálené), pak představa, že člověk může silou své mysli zastavit katastrofické zemětřesení, ležela jednoduše nejen za hranicí vnímání a pochopení většiny lidí, ale i za hranicí pochopení vůbec! Takže jsem velmi dobře věděl, do čeho jdu, pokud podobné interview poskytnu. Ale nebyla to pro mě novinka, už jsem prošel něčím podobným v roce 1989, kdy jsem 29. března hovořil na tiskové konferenci organizované Fondem národní medicíny pro sovětské novináře o možnosti obnovit ozónovou vrstvu Midgard-země. Reakce Scalliona na mou nabídku byla vcelku zajímavá – mým přátelům řekl, že viděl, co viděl, a nebude se vůbec bavit o možnosti, že by tomu někdo mohl zabránit, navíc nějaký Rus a to ještě silou myšlenky! Slepá víra v jeho schopnosti ho proměnila v nejzarytějšího skeptika. Často jsem byl svědkem toho, jak se lidé s různými vrozenými neobyčejnými schopnostmi stávali naprosto slepými. Měli za to, že když něco viděli nebo slyšeli, je to neměnná pravda! No, jak se říká, koně můžete přivést k vodě, ale pít už musí sám... Neměl zájem a bylo v konečném důsledku jeho právem zůstat ve své nevědomosti slepým. Jeho odpověď mě vůbec nenaštvala, byl jsem na něco takového připraven.

Tak či onak, pro všechny případy jsem možnost zemětřesení v dubnu a květnu 1993 zablokoval, a nic se neudálo! Nemůžu říct, že jsem cítil a viděl, že by v zemském plášti rostlo napětí a něco velkého se mělo brzy udát. Jednoduše jsem instaloval blok pro všechny případy – lépe se dvakrát pojistit, než aby se jednou něco stalo.

Když se nic nestalo, stoupenci Nostradama o „přesném“ rozšifrování čtyřverší skromně pomlčeli. Mohli přinejmenším poukázat na nějaký chybný přístup nebo špatnou interpretaci hluboko skrytého významu, ale Gordon-Michael Scallion ve svém měsíčním žurnálu slíbil, že vše, co předpověděl a o čem psal, se určitě stane v květnu … červnu … červenci, atd. Avšak od té doby se žádná jeho předpověď ohledně zemětřesení nevyplnila, takže jejich přesnost klesla z 87 % na nulu. Tak to vypadalo v době, kdy jsem v srpnu 2006 Kalifornii opustil. Bylo mi toho člověka trochu líto – měl určitý dar vidět budoucí události, ale neměl schopnost měnit budoucnost skrze ovlivňování přítomnosti. Také nebyl schopen vidět, že blokování zemětřesení silou myšlenky bylo možné, navzdory tomu jak neuvěřitelně taková představa může znít!

Nic katastrofického se tedy na přelomu dubna a května 1993 nestalo, ale koncem srpna se napětí v zemské kůře kolem Kalifornského (San Andreaského) tektonického zlomu začalo povážlivě zvyšovat. A John McManus mě informoval právě o tom. Pravda, k podobným zemětřesením docházelo zhruba jednou za 400 let, ale toto další, ze září 1993, se skutečně zdálo být katastrofickým. Pokud Nostradamus

označil přesně rok, ve kterém k takovému zemětřesní dojde, hovoří to o něm mnoho. Jelikož se při předchozím zemětřesení podobného profilu před čtyřmi sty lety Kalifornie od kontinentu neodtrhla (a ani při předchozích), očekávané zářijové zemětřesení roku 1993 muselo být ve své destruktivní síle něčím unikátním (*seizmologové předpovídali magnitudu 9 -12, dosud nejsilnější zemětřesení, ke kterému kdy došlo, mělo sílu 9.5 stupně. Stupnice je logaritmická – magnituda 10 znamená 10x silnější otřesy než mag. 9, mag. 11 znamená 100x silnější otřesy než mag. 9, atd., p.p.*). Nostradamus se skutečně ukázal být velmi přesným. Nepřesnost jeho nebo jeho interpretátorů o několik měsíců v takovém případě nehraje velkou roli, což nelze říct o Scallionovi, současníku popisovaných událostí. Zajímavé je ale to, že ani *Michel de Nostredame* neviděl možnost zásahu, v jehož důsledku k ničemu katastrofickému nedojde! Zdá se to absurdním jen na první pohled, ale pokud nespěcháme se závěry a trochu se zamyslíme, vše zapadne na své místo! Vždyť do té doby, než bude podobný zásah proveden, nemůže žádnou změnu nikdo vidět! Pokud řeka teče z bodu A do bodu B, pak, nebude-li nějakým způsobem ovlivněno koryto, její vody vždy bodu B dosáhnou...

John McManus mi tedy během našeho rozhovoru řekl, že v tomto případě existují nezpochybnitelné vědecké důkazy o bezprecedentním růstu napětí v zemské kůře podél zlomu od vědců-seizmologů, nikoliv předpovědi jasnovidců, a pokud bych s tím doopravdy dokázal něco udělat, byl by mi velmi vděčný. Zajímavý je i fakt, že se v tisku neobjevilo ani slovo o tom, že se čeká ničivé zemětřesení spojené s pohybem zemské kůry, ačkoliv o tom šéfové sdělovacích prostředků v USA, a nejen oni, byli velmi dobře informováni. Vláda USA (jako všechny ostatní) nafukuje problémy v médiích jen tehdy, když je to pro ně výhodné, a tento případ v tu kategorii zjevně nespadal.

Situace se neobešla bez vtipného incidentu. Poprosil jsem George Orbeliana, aby se spojil se seizmologem Davidem Farnsworthem, který pobočce CNN informace o seizmické aktivitě poskytl, a o ta data ho poprosil. George získal od Johna McManuse číslo a zavolal mu. Bylo pro mě důležité získat reálné informace o seizmologické aktivitě, abych měl přehled o kompletní dynamice procesu. George se s tím člověkem bez problémů domluvil na předání dat, a když se seizmolog zajímal, k čemu je potřebuje, George bez přemýšlení odvětil, že, nu, jsou pro jeho přítele, který bude zemětřesení zastavovat... Nastala odmlka, po níž se seizmolog George zeptal – a co v případě, pokud váš přítel řekne, že zemětřesení zastavil, a i tak k němu dojde? Zjevně měl velkou starost o mé psychické zdraví. Na to mu George s naprostým klidem odpověděl: nebojte se, všechno bude v pořádku! Po pravdě, dotaz seizmologa, ačkoliv pochopitelný, byl … ve své podstatě absurdní. Kdyby se mi nepodařilo zemětřesení neutralizovat, ani jeho, ani mé psychické zdraví už by nebyla ničí starost, protože je velmi nepravděpodobné, že by takovou katastrofu někdo přežil! A ti, kdo by nezemřeli hned, by zemřeli v důsledku gigantických vln a potopení Kalifornie na oceánské dno. Ale musím přiznat, že by mě docela zajímalo dozvědět se o jeho duševním zdraví, když nakonec k **ničemu nedošlo!**

Pochopitelně jsem nečekal, že George něco takového řekne, ale co se stalo, stalo se! Nejzajímavější na tom je, že ten seizmolog svá data poskytl pravděpodobně hlavně ze zvědavosti. George tak úplně nepochopil podstatu jeho dotazu, a seizmolog, v šoku z podobné odpovědi, jednoduše předpokládal první věc, která mu přišla na mysl: a přítel má „všech pět pohromadě“? Když se někdo pokládá za Napoleona, Alexandra Velikého apod., takovému člověku je téměř nemožné dokázat, že to tak není! A v situaci, kdy člověk (v dané situaci já) deklaruje, že zastaví katastrofické zemětřesení, které je už prakticky „uvařeno“ v místě kolize tektonických desek, napoleonský syndrom příliš nepomáhá. V tomto případě je řeč o kolizi tektonických desek pacifické, severoamerické a Juana de Fuca. Napětí v místě kolize těchto desek rostlo a čekalo se, že ne později než 11. září 1993 vyústí v katastrofické zemětřesení.

Napětí den za dnem rostlo, ale nehodlal jsem čekat na předpokládaný den události a ve čtvrtek 9. září byla práce provedena. Vzal jsem geografický atlas a začal pracovat... Mým „příznivcům“, kteří jsou připraveni zaťukat si na čelo, mohu hned vzkázat, že jsem nepracoval s atlasem, ale skrze něj – získal jsem s jeho pomocí představu o rozložení litosférických desek, jejich rozměrech a tvarech. Díky tomu, že geografický atlas byl vytvořen ze satelitních fotografií, podařilo se mi vytvořit velmi přesné hologramy jednotlivých desek, načež jsem propojil skutečné tektonické desky s jejich holografickými zmenšeninami, a … se Světlanou jsme se pustili do práce.

Krása práce s hologramy spočívá v tom, že při titěrných rozměrech fyzického těla člověka není možno dosáhnout měřítka práce rozměrem většího, či přesněji jen k horizontu, a to jen tehdy, když horizont nekončí nejbližším lesem nebo kopcem. Má práce se mohla uskutečnit jen díky možnostem techniky 20. století. Satelitní fotografie proměnily plochy pro člověka neuvěřitelného rozsahu v nástroj práce, přinejmenším pro mě. Jakmile byly vytvořené hologramy propojeny se skutečnými tektonickými deskami a v zemské kůře byla identifikována ohniska napětí, bylo vše připraveno k samotné práci, která se bude většině lidí jevit neuvěřitelnou nebo blouzněním šílence. Už jsem psal dříve, že napětí v zemské kůře vzniká v důsledku toho, že teplota povrchu magmatu je nestejnoměrná, což vede k tomu, že na různých místech to stejné magma reaguje na protékající proudy *temné hmoty*, jak ji nazývají soudobí fyzici, či proudy primárních hmot, jak je nazývám já, různě. Zvláště silná ohniska napětí vznikají právě v místech tektonických zlomů, což je pochopitelné i z hlediska obecně přijímané logiky. Co se děje poté, je však pro tutéž logiku nepochopitelné! Tím, že jsem upravil proudy primárních hmot či *temné hmoty,* jsem skrz hologram postupně eliminoval existující ohniska napětí v zemské kůře, a díky této práci ani 10., ani 11., ani 12. září atd. k **žádnému zemětřesení nedošlo.** Magma se „jednoduše“ z kritických zón zlomů navrátilo zpět do hlubin, a … kritická ohniska napětí zmizela. Přitom pokles napětí podél Kalifornského zlomu nastal také velmi rychle – už ráno následující den, v pátek 10. září, byla seismická aktivita v rámci normy. „Hašení“ ohnisek napětí podél zlomu bylo doprovázeno početnými mini-zemětřeseními, zcela neškodnými všemu a všem, jež byla zaregistrována seismosgrafy.

Je zajímavé, že se seizmolog David Farnsworth po této události už Georgovi nikdy neozval. Z „nějakého“ důvodu ho přestalo znepokojovat mé duševní zdraví, nejspíše proto, že se s ohledem na události musel zabývat svým vlastním duševním zdravím poté, co se katastrofické zemětřesení, ke kterému muselo dojít na sto procent, **nestalo**! Stávají se zábavné věci: člověk si je tak jist svou pravdou, že když se očekávané nestane, není schopen říct, že se mýlil! Nebo je to tak šokující, že to jeho mysl nevydrží, a skutečně by se měl o své duševní zdraví starat. Ale nejzajímavější na tom je, že jak jasnovidec Gordon-Michael Scallion na jedné straně, tak ortodoxní vědec-seizmolog na straně druhé reagovali na mou nabídku spolupráce **úplně stejně**, oba byli **slepí** a slepí naprosto! Jeden byl zaslepen v důsledku své slepé víry v to, že to, co vidí, je jediná pravda. A druhý byl zaslepen v důsledku své slepé víry v údaje přístrojů a víry v bezmocnost člověka! Ale pokud byla v prvním případě věc v principu beznadějná, jestliže člověk věří v to, co vidí, a on vidí za materiální svět, pak v druhém případě by se zdálo, že by to mělo být prosté! Jedny a ty samé přístroje ukázaly rychlý a mohutný růst napětí podél zlomu a … ty stejné přístroje ukázaly, jak to stejné napětí zase mizí! A oboje záznamy byly reálné, objektivní informace přístrojů! Problém ležel v tom, že ani jeden nechtěl přijmout fakt, že někdo, prostý člověk, bez jakýchkoliv viditelných technických pomůcek nebo jiných „berliček“ může pouze silou vůle dosáhnout toho, čeho je v principu nemožno dosáhnout technickými prostředky, a to nejen těmi, které existují na naší Midgard-zemi. A při tom se mu ani „nenapínají“ svaly na těle, protože žádné svaly nejsou schopny vydržet dokonce i malou částečku podobné zátěže, pokud bychom se na řešení problému dívali z hlediska vulgárního materialismu, ale dojde jen k několikaminutové obrovské zátěži mozku a hluboké koncentraci a ještě jednou koncentraci.

Jistě, bez potřebné přípravy a zkušeností může podobná zátěž člověka zničit, ale … pokusem se dalo jen získat. V případě neúspěchu bych strádal jen já sám, navíc jsem neměl možnost porovnat své zkušenosti s těmi ostatních. Vždy musí někdo udělat onen první krok do neprobádaného – „běž tam, nevím kam, a přines to, nevím co!“, jak se říká. Jen pokud se člověk rozhodne udělat onen krok do neznáma, dostane možnost zjistit, „kam má jít a co přinést“! Archimédes ze Syrakus jednou řekl: „Dejte mi pevný bod ve vesmíru a já pohnu celou Zemí“ Je nutné tento „pevný bod“ hledat, a pokud se ho podaří najít, pak se nemožné stává možným. Jen není třeba otáčet Zemí, už tak je vzhůru nohama... A stalo se, že se mi podařilo najít několik principiálně důležitých „pevných bodů“ vesmíru a podařilo se mi to nejspíše díky tomu, že jsem nikdy svému vlastnímu vědomí nevytvářel pasti-labyrinty, ze kterých není úniku, pokud do nich člověk jednou vejde. Člověk mi v něčem připomíná džina v láhvi, lampě atd. V láhvi je bezmocný, ale … pokud ho někdo vypustí ven, stává se … všemohoucím! Avšak při vší své všemohoucnosti džin stále zůstává otrokem láhve, lampy! Proto se člověk při svém pohybu vpřed musí nejen dostat „**VEN Z LAMPY**“, ale i osvobodit se „**OD LAMPY**“! A osvobodit se „od lampy“ je, zdá se, ze všeho nejtěžší! Ve skutečnosti se otroky svým „lamp“ ukazují nejen vulgární materialisté různých druhů a přesvědčení, ale také ti, kteří si myslí, že

žijí a tvoří v tzv. „duchovním“ světě. A ačkoliv si tyto dvě skupiny nepřiznávají navzájem ani právo na existenci a bojují spolu už nejedno století, jedni i druzí jsou otroky svých „lamp“, sice odlišných „lamp“, ale to na podstatě **nic nemění**. Jedni i druzí jsou navzdory svým zdánlivě protikladným pozicím otroky svých „lamp“ – omylů a falešných konceptů. Není důležité, že jedny omyly mají základ v údajích přístrojů a druhé v těch či oněch psychických fenoménech – jedni i druzí „bijí hlavami“ do stejné zdi, jen z různých stran...

Když se mi podařilo neutralizovat očekávané katastrofické zemětřesení v první polovině roku 1993, John McManus přestal být ohledně mých možností v případě zemětřesení skeptikem, a **dokonce** mi za záchranu jeho a všech ostatních poděkoval. Na světě bylo o jednoho skeptika méně, ale … myslíte, že se něco změnilo? Absolutně nic – nebyl prvním ani posledním, kdo se přesvědčil o něčem, co drtivá většina lidí považuje za nemožné. Jedni bojují s vlastními ambicemi a iluzemi, kterých se nejsou připraveni vzdát. Druhé mučí strach z toho, že pokud zveřejní pravdivou informaci o takové neuvěřitelné události, můžou přijít o práci, reputaci atd., a ihned zapomínají, že kdyby nebylo mého zásahu, už by o to vše dávno přišli včetně svých životů! Třetí se bojí, že je podobná informace může připravit o moc, která se stala smyslem jejich životů. A další se bojí, že se s takovými schopnosti pokusím ovládnout celý svět! Ve zkratce, každý projektuje své vlastní strachy, tajná přání či myšlenky a posuzuje probíhající události očima vlastní morálky či zkorumpovanosti...

Když jsem pracoval na neutralizaci napětí zemské kůry podél zlomu, zaznamenal jsem encefalogram svého mozku do počítače. Jen ze zvědavosti. Krátce předtím jsem koupil přístroj, který uměl měřit EEG aktivitu a nahrávat data přímo do počítače. Tehdy to byl výsledek průkopnické práce Japonců, který ukazoval barevný, trojrozměrný obraz aktivity různých oblastí mozku v reálném čase. Encefalogram ukázal **jen přechod mozku do principiálně jiného kvalitativního stavu, ale … tím se přístroj dostal k hranici svých možností**. Jinými slovy, encefalogram registroval jen první fázi přechodu mozku z obyčejného stavu do stavu aktivního a to bylo vše. To je další důkaz, že vlastní práce mozku člověka se neodehrává na úrovni fyzických neuronů, ale na dalších materiálních úrovních mozku, které současné přístroje ještě nejsou schopny registrovat. A na čím vyšší úrovni neuronů mozku se práce odehrává, tím méně je možno vidět na úrovni fyzických buněk neuronů. A bez závislosti na tom, kolik a jakých úrovní neuronů se do té či oné práce zapojuje, je na fyzické úrovni pozorován jen přechod mozku z normálního stavu do aktivního (pracovního). Tento fakt je pochopitelně zajímavý sám o sobě. Ale i přes výše zmíněné se mi pomocí encefalogramu mozku podařilo zachytit některé zajímavé jevy. Bylo například zajímavé poznat, co se s člověkem děje při opuštění fyzického těla. Za tímto účelem jsem v reálném čase snímal encefalogram mozku Světlany. Zpočátku přístroj ukazoval normální stav člověka při vědomí. Potom jsem bez jakékoliv změny vyvedl Světlanina ducha z jejího fyzického těla a... mozek na to prakticky ihned zareagoval. Prakticky všechny hodnoty jeho aktivity klesly na nulu, což je možné jen ve dvou případech – ve stavu hlubokého kómatu nebo ve stavu klinické smrti. A při

tom, majíc svého ducha mimo tělo, Světlana odpovídala na dotazy svým fyzickým tělem, ale encefalogram mozku zůstával na nule. Když byl Světlanin duch navrácen do fyzického těla, údaje encefalografu se vrátily do normálu, do stavu, jaký odpovídá přítomnosti ducha ve fyzickém těle člověka, který je při vědomí. Ukázalo se tedy, že encefalogramy mozku živého člověka se principiálně odlišují v závislosti na tom, zda se duch nachází ve fyzickém těle, či vně fyzického těla!

Při měření encefalogramů mozku se mi podařilo zjistit ještě jeden zajímavý fakt. Jednou jsem s encefalografem „blbnul“, zkoušeje různé režimy jeho práce. Zároveň jsem však sledoval i jeho reakce na různé mé stavy, a... sundal jsem si senzory z hlavy a položil je na stůl před monitor počítače, zapomínaje přístroj vypnout. Jaké bylo mé překvapení, když na obrazovce monitoru pokračovalo snímání signálů mého mozku, i když jsem neměl potřebné „elektrody“ na hlavě. A snímání mé mozkové aktivity pokračovalo i při mém celkem velkém vzdálení se od přístroje i samotných senzorů. Trochu jsem si s tím jevem pohrál a zjistil jsem, že silou vůle můžu zápis encefalogramu z různých vzdáleností vypnout a zapnout, a za tím účelem musím jen „chytit“ rezonanci s pracujícím encefalografem. Pokud se mi podařilo s přístrojem vstoupit v rezonanci, zápis aktivit mého mozku pokračoval bez ohledu na to, zda byly na mé hlavě umístěny „elektrody“, či ne! Nejednou jsem to demonstroval různým lidem i studentům svých seminářů, které jsem v roce 1993 realizoval. Bylo mezi nimi i několik lékařů a psychiatrů, takže si myslím, že měli nad čím přemýšlet...

Poté, co se mi povedlo neutralizovat katastrofické zemětřesení v září 1993, ještě mnohokrát jsem hasil, v přímém smyslu slova, zemětřesení v Kalifornii. Z mnohých případů bych chtěl upozornit na jeden kvůli jeho výjimečnosti. 17. ledna 1994 došlo v Los Angeles k zemětřesení o síle 6,6 stupně Richterovy stupnice. Zahynulo při tom 61 lidí, tisíce lidí byly zraněny a ještě více lidí přišlo o střechu nad hlavou. O tom, že se čeká zemětřesení podobné síly, informovali mnozí seizmologové, ale všichni z nich umísťovali epicentrum daleko od obydlených oblastí. Jen jeden z nich informoval úřady o tom, že epicentrum zasáhne i obydlené oblasti, ale jeho varování si tehdy nikdo nevšímal. Teprve po zemětřesení si všichni vzpomněli, že právě to předpovídal. Také předpověděl, že bude ještě větší a silnější zemětřesení, v San Francisku, v neděli 22. ledna 1994. Vzhledem k tomu, že jím předpovězené zemětřesení v Los Angeles proběhlo přesně tam, kde spočítal, a dokonce v době, kterou určil, prognóza o očekávaném zemětřesení v San Francisku vyvolala paniku. Lidé v očekávání vážných výpadků zásobování, které následují po každém větším zemětřesení, nakupovali vodu, trvanlivé potraviny a podobně. O tom všem jsme se dozvěděli právě od Johna McManuse. Předložil jsem mu nabídku na video interview, ve kterém řeknu, že jsem neměl žádnou informaci o možnosti zemětřesení v Los Angeles, ale že mě informoval o prognóze zemětřesení v San Fracisku 22.ledna 1994, které se čekalo téměř se stoprocentní pravděpodobností, a že potvrzuji, že ke **zmíněnému zemětřesení nedojde**, protože ho hodlám neutralizovat pomocí svých metod. Interview Johna McManuse bylo nahráno v sobotu 21. ledna a John v něm řekl, že zbývá méně než den, než se všichni budou moci přesvědčit, zda se mi podaří zastavit zemětřesení i tentokrát!

Uběhl den, dva, tři atd., a... k žádnému zemětřesení nedošlo. Interview s Johnem McManusem bylo vysíláno po celé Evropě, ale v USA ani jednou! Chtěl bych znovu obrátit pozornost na to, že samo od sebe se nestane nic. Abych mohl neutralizaci zemětřesení provést, musel jsem mít informaci o tom, že se k němu schyluje. Informace se odnikud nevynoří sama. „Nevznáší se“ v „informačním poli“ Země, o němž v poslední době mnozí s oblibou hovoří. Informaci je nutné získat. A informaci je možno získat buď od někoho, jako v případě údajů seismografických měření, nebo prostřednictvím vlastního skenování. V prvním případě je vše víceméně jasné, ale druhý potřebuje vysvětlení. Podobně jako při stanovování chorob a nemocí lidského těla, je nutné pro získání cílové informace o přírodních procesech nejprve prostřednictvím skenování získat v reálném čase informace o tom či onom přírodním procesu, poté získanou informaci systematizovat a analyzovat, a na základě této analýzy vyvodit závěry a vytvořit taktiku a strategii práce, nutnou pro řešení toho či onoho problému. A samozřejmě je nutné mít pro řešení daného úkolu potřebné vlastnosti, kvality a odpovídající potenciál. Pokud je vše provedeno správně, lze očekávat pozitivní výsledek! Avšak i miniaturní „bílá místa“ mohou anulovat veškerou snahu o vyřešení daného problému. A podobná „bílá místa“ jsou nevyhnutelná, obzvláště, pokud řešíte konkrétní problém poprvé a není možné opřít se o zkušenosti jiných, vzhledem k tomu, že nikdo nic podobného ještě nedělal, nebo nemáte možnost potřebné informace získat. Proto je prakticky vždy nutné zaplňovat ona „bílá místa“ během samotné práce, a zároveň to dělat rychle, bez přerušení práce, která se nedá zastavit, jakmile proces jednou začal. Ale pokud se člověku podaří vyhnout se všem úskalím, která během práce vyvstanou, a poradit si se všemi „bílými místy“, kterých si ze začátku nebyl vědom, pak může být problém vyřešen!

Všem je, doufám, jasné, že nejsložitější je vyřešit konkrétní problém poprvé, protože jednou vyřešený problém se stává vaší zkušeností, o kterou už se při řešení dalších podobných problémů lehce opřete. Zajímavá je ještě jedna věc. Prakticky všechny mé zásahy ohledně přírodních jevů, o kterých už jsem psal, a o kterých ještě psát budu, trvaly vždy jen několik minut, ať už to bylo obnovení ozónové vrstvy Midgard-země, „vypnutí“ zemětřesení, vyčištění radioaktivního zamoření nebo vyčištění podzemních vod. Když pracujete s přírodními jevy, neexistují žádné hranice týkající se měřítka nebo intenzity (síly) práce. Ale když pracujete s člověkem, což je paradoxní, musíte pracovat s mnohými problémy lidského organismu po dlouhou dobu, a léčení může trvat roky! Má to jednu příčinu – každý konkrétní člověk snese za jednotku času jen určitou zátěž, a neexistuje žádná možnost udělat vše najednou, protože při překročení kritické hranice zátěže by došlo ke zničení jeho organismu! Protože přetížené tkáně a orgány nemohou fungovat, a buňky začnou umírat. Je to skutečný paradox: zdravotní problémy konkrétního člověka jsou měřítkem nesrovnatelné s řešením globálních přírodních problémů, a zároveň čas nutný na vyřešení druhých zmíněných je v absolutním nepoměru s časem nutným na vyřešení zdravotních problémů konkrétního člověka! Paradox má ale velmi prosté vysvětlení: člověka je možno přirovnat k nádobě, která pojme určité množství tekutiny. Není důležité, o jak velký objem jde – i kdyby to byl celý oceán, do nádoby

se vejde jen tolik, kolik se do ní vejde! Při pokusu dostat do nádoby násilím víc tekutiny dojde jednoduše k jejímu zničení!... Tímto vzniká onen paradox, paradox, který má velmi prosté vysvětlení. Když je podstata problému vyjasněna, jsou jasné mechanismy, co a jak dělat, a jsou k dispozici nezbytné vlastnosti, kvality a potenciál, samotná práce s globálními přírodními jevy skutečně trvá jen několik minut, jakkoliv neuvěřitelně to může vypadat! Když je k dispozici přesná informace, je ve skutečnosti možné neutralizovat prakticky všechny katastrofické přírodní události. Ale aby „bojovníci za pravdu“ nepřispěchali s obviněním, že „jste si všechno vymysleli a snažíte se všechny přesvědčit, že jste vykonali něco neuvěřitelného“, je nutné mít údaje přístrojů, a pokud možno získané těmi, kdo vás ani neznají. Právě proto preferuji hovořit jen o těch přírodních událostech, u kterých jsem zasahoval, o kterých poskytli na základě údajů přístrojů informace vědci, a informovat o tom, co budu dělat a jaký očekávám výsledek, ještě předtím, než přistoupím k samotné práci. Obvinit přístroje ze lhaní se „bojovníkům za pravdu“ nepodaří! Potom „bojovníci za pravdu“ vše přičinlivě zamlčí, a když nikdo nic neví – pak fakta samotná, i důkazy, jako by neexistovaly! A co se „bojovníkům za pravdu“ nepodaří z těch či oněch příčin zamlčet, to překroutí nebo interpretují po svém... přesně takovou taktiku sociální parazité používají. A potvrzuje to má vlastní životní zkušenost.

Vše, o čem jsem řekl, že se stane, se vždy stalo, ale z „nějakého“ důvodu to „bojovníci za pravdu“ vždy buďto ignorovali, nebo o událostech, spojených s mými zásahy, šířili otevřené lži. Také vše překrucovali do naprostých nesmyslů, a teprve v takové formě to předkládali publiku, které vůbec netušilo, o čem je řeč, jen aby vytvářeli u málo vzdělaných, nebo lidí nevědomých ohledně různých záležitostí, negativní mínění. A co je zajímavé, že ve středu oněch „bojovníků za pravdu“ prakticky nejsou lidé, kteří by měli plnohodnotné vědecké vzdělání. A čím nevzdělanější člověk, s tím větší nenávistí, doslova „pěnou u úst“, se hnal mě „demaskovat“. Kromě přítomnosti závažného komplexu méněcennosti mezi těmito lidmi podobné chování nelze vysvětlit! Právě proto jsem potřeboval mít k dispozici data přístrojů, jak v případě očekávaného katastrofického zemětřesení v září 1993, tak i v případě očekávaného zemětřesení 22. ledna 1994 v San Francisku. Ale jak ukázaly následující události, dle očekávání to nic nezměnilo. Stejně jako všechna předchozí fakta o mých zásazích, i tato jednoduše zamlčeli. Pro síly u moci byla pravda o tom, co se ve skutečnosti stalo, velmi nevýhodná. V první řadě proto, že mě žádnými prostředky nemohli přinutit sloužit jim, a nebyli schopni mě žádnými prostředky odstranit, poté, co si uvědomili, že mě nemohou ovládnout!

Já mám, způsobně řečeno, „za kloboukem“, co si o mně myslí „mocní“ tohoto světa a jejich přisluhovači, kteří s určitou horečnou radostí spěchají plnit rozkazy „dostaňte ho“ a bez výčitek svědomí lžou a vše překrucují. Nakonec, oni nemohou mít svědomí z principu, ale jen absencí svědomí podobné chování objasnit nelze. Je celkem možné, že u nich existuje vůči mně na živočišné úrovni nenávist, kvůli tomu, že jsem prošel velmi vážnými zkouškami a nezlomil se, kdežto oni se zlomili hned, jakmile začalo být trochu „horko“. Obvykle lidé, kteří se snadno zlomí, nebo ti, kteří páteř nikdy neměli, nenávidí ty, kdo se odváží jít proti proudu a přitom se

nezaprodají. Naneštěstí, když se člověk uvnitř promění v otroka, přestane být člověkem a zůstanou u něj jen živočišné instinkty a nenávist, ale ne vůči svým zotročitelům, protože před nimi se plazí celou duší, ale vůči těm, kteří byli schopni vydržet. A nezajímá je ovšem, že právě jen díky mým akcím jsou stále naživu, bez ohledu na to, že jejich mozek není schopen pochopit, jak něco takového může být pravda. Ale ze všeho nejvíc je děsí, že říkám, že jsem člověk, a vykonal jsem to sám, na základě svých znalostí a možností, většinu z kterých jsem si vytvořil sám. Většina z nich by byla v úplné extázi, kdybych řekl, že to Bůh skrze mě tvořil, nebo že jsem vše získal od vyšších civilizací, pak by se skoro všichni uklidnili. Ale prakticky všechny děsí právě to, že říkám pravdu o tom, že jsem to či ono udělal sám, aplikujíc své znalosti, které jsem získal studiem přírody. Velmi úzkému kruhu „mocných" tohoto světa je velmi dobře známo, co jsem dělal a dělám, ale štvou proti mě lidi, kteří se nedovtípí, doufajíc, že oni sami takovým způsobem zůstanou ve stínu. Ale loutkářům mohu vzkázat, že tresty za své zločiny ponesou **právě oni**, až přijde čas, a ne ti pěšáci, které proti mně staví…

V San Francisku nebylo žádné vážnější zemětřesení po celou dobu, kdy jsem tam žil (prakticky po celý můj pobyt v USA). Došlo k jednomu malému o magnitudě 2 až 3 stupně Richterovy stupnice, když jsem byl v druhé polovině května 2003 na dva týdny v Miami, stát Florida, a to bylo vše. Někdo se může opět zeptat: a co s tím mám společného? Nedošlo k zemětřesením, to se stává! Kdo nechce vidět fakta a pravdu, neobrátí na ně nikdy pozornost, jednoduše je ignoruje, nebo je ani nezaregistruje! Ale co je nejzajímavější, je fakt, že když takoví lidé dostanou informace, budou stoprocentně přesvědčeni, že se v textu nenachází žádná fakta ani důkazy. Mají v mozku určité filtry, které jim jednoduše nedovolí vnímat informaci, která by jim umožnila vyvozovat vlastní závěry, a ne opakovat, jako papoušci, „závěry", připravené pro ně druhými! A nejsou si toho ani vědomi. Nakonec, nemusel jsem se do událostí vměšovat a ke zmíněným zemětřesením by došlo, včetně těch katastrofických. A pak by asi byli všichni „šťastní", hlavně ti, kteří by v důsledku těch či oněch přírodních nebo člověkem způsobených katastrof byli mrtví. Po pravdě, v důsledku některých mnou zablokovaných přírodních či umělých kataklyzmat by na Midgard-zemi vyhynul všechen život.

Navzdory skepticismu a nepřátelství neznalých a zarytému mlčení těch, kteří velmi dobře věděli, jak se věci mají, dělal jsem a budu dělat vše, co bude v mých silách, abych podobným katastrofám zabránil. Je lehké se urazit a nechat událostem volný průběh, ale… řídím se svým vnitřním kodexem cti, a pokud mohu něčemu zabránit a neudělám to, je to zločin! Nečinnost není možno ospravedlnit tím, že, nu, lidé mi nevěřili a mně i mým slovům se posmívali. Taková reakce by znamenala nejen duchovní nezralost, ale i demonstraci egoizmu, stavění sebe sama nad nutnost. Zločin nečinnosti má pro mě tedy velmi definitivní význam – znamená neudělat nic v situaci, která mohla být přinejmenším teoreticky vyřešena, bez ohledu na to, zdali člověk něco podobného již řešil či nikoliv! Musí být přinejmenším učiněn pokus zabránit smrti lidí či smrti planety, a v případě úspěchu se nestarám, zdali někdo mé práci věří, či nikoliv. Důležité je pro mě to, že jsem splnil svou povinnost. A odpověď

na možný dotaz, proč o tom vůbec hovořím, je prostá. Je mi naprosto jasné, že oznámení podobného druhu vyvolají v táboře mých nepřátel a škodolibých kritiků bouři radosti. Ale dělám to z několika důvodů.

Za prvé, aby lidé pochopili, že pod podmínkou správného evolučního vývoje může člověk dokázat velmi mnoho, dokonce věci, o jakých se „Bohům“ vymyšleným primitivními mozky sociálních parazitů ani nezdá!

Za druhé, na základě osobní zkušenosti. Když se po mé práci z prosince 1989 během několika měsíců obnovila ozónová vrstva Midgard-země, všichni se uklidnili, a ve sdělovacích prostředcích se začaly více a více objevovat články o tom, že, přece, „příroda“ si opět sama poradila, takže je možné ji dále bez přemýšlení ničit, poškozovat, znásilňovat! Na ničem nezáleží, ve správný moment matka příroda „sama“ vše opraví! Jako například po vyčištění vod Archangelského regionu. Ekologové nyní tvrdí, že voda se v Archangelském regionu **čistí sama**! A nikdo se neznepokojuje faktem, že právě v tomto regionu se voda z „nějakého“ důvodu do října 1991 „ne-samočistila“, a k „samočištění vody“ nedochází nikde jinde na planetě! V čem taková vybíravost přírody vězí – nikde a nikdy na světě se voda sama nečistí, a v roce 1991 se „najednou“ začne čistit sama od sebe v jedné oblasti a nikde jinde? Ale taková „buřičská“ myšlenka z „nějakého“ důvodu v hlavy Archangelských ekologů, ani žádných jiných, nevstoupila...

Za třetí, chci lidem ukázat, že existují jiné cesty evoluce lidstva, nejen sociálními parazity vnucená vulgární technokratická cesta, která vede ke zničení všeho živého!

Nejsem hnán touhou zviditelnit se, jak se pokoušejí tvrdit jedni, ani bláznivými představami chorého mozku, jak se pokoušejí tvrdit druzí, ale právě důvody, uvedenými výše. Jinak bych o tom všem mlčel, jako jsem dělal dříve, a žádní pseudobojovníci za pravdu by se neobjevili! Naše planeta však prochází kritickým obdobím svého vývoje a není čas čekat, až všechny nevědomé osvítí vědění a provokatéři a nepřátelé lidstva přestanou ovlivňovat vědomí mas! Takové jsou tedy „oříšky“ současné situace a mezitím, život jde dál!..

Kapitola 12. Život jde dál – 2

Neutralizace silného zemětřesní, které mohlo v září 1993 smést Kalifornii z povrchu zemského, zůstala z „nějakých důvodů“ nepovšimnuta masmédii jak v USA, tak i v ostatních zemích. Je to pochopitelné – proč se zabývat „obyčejným“, „řadovým“ jevem ve světovém dění? V hodnocení novinářů to nesneslo srovnání s reportáží o další vraždě nebo soudu o znásilnění nebo co měla ta která celebrita k večeři, nebo senzační novince o jméně nového milence nebo milenky jiné holywoodské hvězdy, nebo „dokonce“ kongresmana nebo senátora. Jistě, jak může být neutralizace nejničivějšího zemětřesení v historii USA, potvrzená dokumentací seizmologů, srovnávána se super-důležitými zprávami zmíněnými výše?

Pochopitelně nemůže! Proto média události září 1993 ignorovala, stejně jako mnoho jiných „nedůležitých“ událostí. V tomto ohledu se americká média nelišila od těch sovětských, a jak se později ukázalo, ani ruských. Avšak tehdy jsem s velkým překvapením pozoroval, jak americký tisk, široce prezentovaný jako svobodný, nezašel dále než k vydání zprávy o očekávaném katastrofickém zemětřesení a později o tom, že se vše uklidnilo a žádné nebezpečí nehrozí. Takže jsem zažil na vlastní kůži, jak „svobodná“ média ve „svobodném“ světě skutečně jsou. Tato „svoboda“ se každým rokem zvyšovala, alespoň co se týkalo všeho, co mělo spojitost se mnou.

Nijak zvlášť mě to ale netrápilo a zmiňuji to jen z jednoho důvodu. Chtěl bych ukázat skutečný stav věcí ve „svobodném” západním světě všem, kdo mají zájem dozvědět se pravdu. Ačkoliv Sovětský svaz zanikl a Rusko a Západ nejsou zdánlivě již více ve stavu studené války, protože jedno z opozičních sociálních zřízení – socialismus – přestalo existovat (osobně doufám, že navždy), Rusko je stále velmi daleko od nastolení skutečně svobodné a spravedlivé sociální struktury. Kapitalismus, který nahradil socialismus, se také vybarvil ve své podstatě jako parazitický, což je stěží překvapující – byl takový od momentu svého zrodu. Jsem o tom po svém patnáctiletém pobytu v „nejsvobodnější” zemi světa naprosto přesvědčen. Rusko se dostalo „z deště pod okap“, měníc jeden parazitický systém za druhý, přesněji řečeno, jinou variantu parazitického systému za druhou, protože socialismus je státní kapitalismus plus otrokářská společnost, pokud mohu parafrázovat slavný Leninův výrok[37].

Při této příležitosti bych chtěl vyjádřit svůj názor na jednu věc.

Socialistický systém vytvořený v SSSR byl parazitický systém ve své nejkompletnější a dokonalé formě, jevil se a jeví se snem sociálním parazitů. Měli za cíl vytvořit přesně tento typ rámce, ve kterém drtivá většina lidí byli otroci s minimálními životními podmínkami a vše, co stvořili, jim bylo odebráno údajně pro univerzální použití, ale ve skutečnosti pro prosperitu „elity" – vyšších stranických šéfů a jejich loutkářů, kteří žili za hranicemi „země hlupáků“, kterou ovšem sami vytvořili.

V SSSR nikdy nebyla spravedlnost! Jistě, když se člověk bez reptání podvolil kodexu „budovatelů komunismu“ a nepokládal „zbytečné“ otázky, vše bylo zdánlivě v pořádku. Faktem je, že vše šlo svého druhu dobře, ale stačilo položit tu či onu „zbytečnou“ otázku, a člověk byl téměř ihned cílem represí různého stupně, jejichž intenzita se odvíjela od stupně „zbytečnosti“ otázky.

Velmi často jsem se divil, jak moc jsou lidé robotizováni. Dokonce v sovětských školách se každý učil, že Leyba Bronstein, lépe známý pod pseudonymem „Lev Trockij“, s sebou vzal při svém útěku do USA stranický archiv a ten byl uložen jako „přísně tajný“ materiál v archivech Stanfordské univerzity. A nejlepší část – zařazení „přísně tajné“ má dodnes! Je zajímavé, že si tento status udržuje dokonce dnes. Proč, můžeme se divit? Na základě selského rozumu a základní logiky bychom očekávali, že jakmile „prokletá buržoazie“ dostane do rukou nejtajnější archiv bolševiků, ihned jeho obsah vytroubí do celého světa, aby všem a všude ukázali, kdo bolševici, tito

37 Leninův výrok byl: komunismus je sovětská moc a elektrifikace celé země, p.p.

„ohrožovatelé svobody“, jsou ve skutečnosti. No... z nějakého „podivného“ důvodu nic takového neudělali, ani tehdy, když se jim archiv dostal do rukou, ani dnes, když už socialistický systém zmizel z povrchu zemského! A do dnešního dne zůstává stranický archiv „tajemstvím za sedmi pečetěmi“, i když od jeho příchodu do Ameriky **uplynulo už přes 80 let**. Co je tak tajného v tom archivu, že dokonce ani v časech studené války žádný politik z USA, které byly připraveny v době karibské krize rozpoutat termonukleární válku, nikdy neotevřel stranický archiv svých „nepřátel“? Všechna nelogičnost rázem zmizí, pokud přijmeme verzi, že události roku 1917 a pozdější se v Rusku dály podle plánů sociálních parazitů z USA.

To by také vysvětlovalo, proč Josef Stalin nechal svého nejnenáviděnějšího rivala, Leybu Bronsteina (Trockého) se stranickými archivy odejít. To znamená, že se v roce 1929 ještě neodvážil neuposlechnout příkazy stínových vládců světa, a když se konečně odvážil, byl okamžitě eliminován, ale to je příběh na jindy. Odbočil jsem, abych ukázal, jak „chytře“ na Zemi sociální parazité vše uspořádali. Nejprve celému světu vnutili kapitalismus; ačkoliv ten v Ruské říši nenabyl formy, jakou měli v plánu. Z toho důvodu pro ně Rusko představovalo hrozbu, a bylo proto odsouzeno. První světová válka byla vyvolána s cílem odstranit Rusko z jeviště dějin. Plán selhal, a proto byla provedena série „ruských“ revolucí. Málokdo ví, že první věcí, kterou bolševici udělali, byla eliminace všech profesionálních dělníků. Ano, dělníků, v jejichž jménu pak zavedli diktaturu proletariátu!

Není bez zajímavosti, že životní standard proletariátu, profesionálních dělníků, byl v Ruské říši několikanásobně vyšší, než ten v „rozvinutých“ západních zemích. Při továrnách a podnicích existovaly školky a jesle. Dělníci měli dobře placené dovolené a mnoho z nich navštěvovalo slavné evropské destinace. Dovolte mi položit otázku: kolik ruských dělníků může navštívit, řekněmě italská, letoviska dnes? Myslím, že velmi málo. Existuje mnoho důkazů, které ukazují **skutečný** stav věcí v Ruské říši a jasně dokládají, že životní podmínky ruské pracující třídy, jejíž práva údajně bolševici zastupovali, byly mnohem lepší než ty v Evropě a USA. Avšak z „nějakých“ důvodů byla v tomto ohledu nejprogresivnější země světa vybrána pro revoluci a nebyla to pracující třída, jež na její provedení dala peníze, ale američtí miliardáři Jacob Schiff a další „patroni“ ruských pracujících. Nenacházíte zde „malý“ nedostatek logiky? Je pravděpodobné, že tato nelogičnost byla důvodem převozu archivu bolševiků do USA a také důvodem, proč je dodnes držen v největší tajnosti.

Než se vrátím k událostem mého života, chtěl bych zmínit ještě jinou věc. Týká se to Brusilovovy ofenzívy[38]. Všichni víme ze školních lavic, že v létě roku 1916 byla rakousko-uherská armáda poražena v důsledku ofenzívy ruské armády na jihozápadní frontě, což vyústilo v kolaps Rakouska-Uherska. To ví většina, ale málokdo ví, že tato ofenzíva byla jen zastírací manévr, stejně jako jimi měly být podobné akce na

38 **Brusilovova ofenzíva** byla největším vojenským úspěchem Ruské říše v první světové válce a jedna z nejkrvavějších bitev ve světové historii. Profesor Graydon A. Tunstall z *University of South Florida* nazval Brusilovovu ofenzívu roku 1916 největší krizí první světové války pro Rakousko-Uhersko a největším vítězstvím Trojdohody. Byla to velká ofenzíva proti armádám Centrálních mocností na Východní frontě, zahájena 4.června 1916 a trvající do počátku srpna. Odehrála se na místě dnešní Ukrajiny, v okolí měst Lemberg, Kovel a Lutsk. Ofenzíva byla pojmenována po veliteli armád Jihozápadní fronty, Alexeji Alexejevičovi Brusilovovi. (wikipedia)

severní frontě, k nimž nikdy nedošlo, které měly za cíl zastavit rakousko-uherskou armádu a přinutit ji přemístit na frontu více jednotek, zatímco hlavní ofenzíva byla plánována a pečlivě připravována na západní frontě. Ruská armáda měla na severní a západní frontě 1220 tisíc bajonetů a šavlí, proti 620 tisícům německých.

Počátkem operace (4. června) bylo rozmístění jednotek na jihozápadní frontě následující: Rusové měli 534 tisíc bajonetů a 60 tisíc šavlí proti 448 tisícům bajonetů a 38 tisícům šavlí na straně Rakouska-Uherska. Jak můžeme vidět, velitel jihozápadní fronty, generál A. A. Brusilov, neměl nijak výraznou početní převahu. Také neměl významnější převahu v dělostřelectvu: Rusové měli 1770 jednotek lehkého dělostřelectva proti 1301 rakouským a 168 jednotek těžkého dělostřelectva proti 545 rakouským. Rakousko-uherská armáda měla více než dvojnásobný počet jednotek těžkého dělostřelectva než armáda ruská! Navíc, jelikož sbory jihozápadní fronty měly plnit roli odvedení pozornosti, nedostaly k ofenzívě dostatek munice. Generál Brusilov nařídil, aby se municí výrazně šetřilo, a tak shromáždil potřebné množství na ofenzívu, jíž předcházelo těžké bombardování, které začalo 3. června ve 3 hodiny v noci a skončilo 4. června ráno. Bombardování bylo vedeno současně na čtyři cíle – jeden pro každou armádu jihozápadní fronty.

Mohl bych o této slavné operaci ruské armády během světové války psát hodiny, ale chtěl bych se dotknout aspektu, který není moc dobře znám. Chtěl bych zaměřit pozornost na fakt, že *Stavka*, ruské nejvyšší velitelství, plánovalo **jihozápadní ofenzívu** jako **zastírací manévr** ruské armády. **Hlavní útok** byl plánován na **západní frontě!** Rozptylující útok na jihozápadní frotně vyústil v těžkou porážku rakousko-uherské a německé armády a obsazení Galicie (nebo Haliče) a Bukoviny. To odstartovalo přesun nepřátelských jednotek ze severní a západní fronty na frontu jihozápadní. Vypadalo to, že konečně nastal ideální okamžik pro zahájení **hlavního útoku na západní frontě**, kde byla nyní vytvořena významná převaha v počtech pěchoty a dělostřelectva. Avšak ani rozptylující útok na severní frontě, ani hlavní útok na západní frontě **nebyl nikdy proveden!** Stavka plánovala hlavní útok na 10. – 11. června. Hlavní velitel západní fronty, generál A. V. Evert **neuposlechl rozkazy Stavky a nevydal povel k útoku!** Na severní frontě, pod velením generála A. N. Kuropatkina, nebyl také žádný rozptylující úkot zahájen. Je zajímavé, že generálové A. V. Evert a A. N. Kuropatkin byli oba dva **proti** jakékoliv ofenzívě, vznášejíce argument, že prolomení nepřátelských linií bylo nemožné.

Pouze nejvyšší velitel jihozápadní fronty, generál A. A. Brusilov, nejen považoval prolomení nepřátelských liní za vysoce pravděpodobné, ale také v tom viděl konečné a naprosté rozdrcení nepřítele ruskou armádou. Navzdory tomu, že Stavka plán schválila a provedla všechny nezbytné kroky pro jeho úspěšnou implementaci, ani severní fronta vedená Kuropatkinem, ani západní fronta vedená Evertem, **nikdy nerealizovala potřebné kroky schválené Stavkou!**

Je zajímavé, že této zradě a sabotáži vlasti téměř žádný ruský historik nikdy nevěnoval pozornost. Vždy se soustředili na neuvěřitelný úspěch Brusilovovy ofenzívy. Byl jediným nejvyšším velitelem, který aktivně podporoval a realizoval schválený plán útoku. Jestliže by po zastíracích manévrech severní a jihozápadní

fronty zaútočila západní fronta podle plánu, první světová válka by skončila v roce 1916 naprostou porážkou Rakouska-Uherska, Německa a jejich spojenců ruskou armádou. Ale nebyli to jen oni, pro koho by to bylo velmi nevýhodné; tzv. spojenci ruské říše se „přidali do klubu“. Neplánovali vítězství Ruska v této válce, naopak, přáli si jeho porážku, bez níž by revoluce v roce 1917 neměly naději na úspěch. Dnes jsme si jasně vědomi důsledků těchto revolucí: genocidy Rusů a dalších původních obyvatel ruské říše a nezáviděníhodné situace v Rusku dnes[39].

Mimochodem, jeden z „hrdinů” letní kampaně roku 1916, generál Kuropatkin, byl po zednářské únorové revoluci r. 1917 dosazen guvernérem Turkestánu a nejvyšším velitelem tamní armády. Navzdory faktu, že Taškentský sovět vojáků a zástupců pracujících ho z jeho postu sesadil a poslal do Petrohradu, byl propuštěn a nejenže se ho bolševici vůbec nedotkli, ale naopak po něm pojmenovali knihovnu v jedné vesnici poté, co v roce 1925 zemřel. Všechny tyto skutečnosti ukazují na to, že jeho sabotáž a **zrada** jako velitele severní fronty **nebyla náhodná**. Neřídil se rozkazy svého nadřízeného, ale těch, kteří vyvolali první světovou válku a později v r. 1917 zorganizovali „velkou” „ruskou” říjnou revoluci. A to není vše.

Ať už to byla shoda náhod, či ne, „velký” ruský generál Kuropatkin velel ruské pěchotě na Dálném východě v době uzavření potupné *Portsmouthské dohody*, 23. srpna 1905, která formálně ukončila rusko-japonskou válku. K podpisu dohody došlo přesně ve chvíli, kdy byly z centrálních oblastí Ruska přesunuty významné počty jednotek na Dálný východ. V té době tam ruská armáda měla přes 500 tisíc mužů (oproti 150 tisícům na začátku války) a přísun čerstvých posil pokračoval. Ruská armáda byla také vybavována moderní technikou. Dostávala moderní houfnice, počet kulometů se zvýšil z 36 na 374, atd. V ten stejný okamžik tam japonská armáda měla jen 300 tisíc mužů, Japonsko bylo ekonomicky vyčerpané (došly peníze Jacoba Schiffa) a lidé byli vyčerpaní také; mezi zajatci byli staří lidé i děti. Avšak vrchní velitel ruské armády, generál Kuropatkin, neprovedl žádnou rozhodnou akci a zvolil neúčinný postup.

Aby zachránil Japonsko od úplné porážky, zafinancoval Jacob Schiff první „ruskou“ revoluci v roce 1905 a Sergej Witte, ministerský předseda Ruské říše, který měl těsné spojení s Jacobem Schiff přes jeho manželku, tím cara zastrašoval. Jsa dobrý a statečný člověk, ale jako vládce absolutně k ničemu, Nikolaj II. do dobře připravené léčky upadl. Zalekl se „oranžové” revoluce a dal svolení k podpisu potupné mírové dohody v situaci, kdy ruská armáda mohla Japonsko lehce porazit. To vše vyústilo v podepsání manifestu ustavujícího ruskou Státní Dumu Nikolajem II. 6. srpna 1905. Od toho okamžiku byla Ruská říše odsouzena k zániku, byl to začátek konce.

Není to prapodivné, že generál Kuropatkin sehrál aktivní roli v dvou důležitých momentech, které mohly zásadním způsobem změnit historii Ruska? V roce 1905 měla ruská armáda ty nejlepší podmínky na světě k poražení Japonska, a v letní kampani první světové války v roce 1916 i Rakousko-Uhersko a Německo. Kriminální nečinnost v prvním případě a otevřená zrada v druhém případě vedou

39 Na toto téma mj. natočil film Stanislav Govoruchin - „Rusko, které jsme ztratili“, p.p.

nevyhnutelně k závěru, že na všech úrovních ruského státu efektivně pracovala dobře organizovaná a placená **pátá kolona** a v důsledku její činnosti došlo k rozpadu Ruské říše a začala genocida jejích ruských a ostatních původních obyvatel. Je celkem jisté, že generál Kuropatkin byl jen jedním kolečkem v dobře namazaném soukolí zrádcovské kolony, ačkoliv poměrně významným, podobně jako další „hrdina" letní ofenzívy roku 1916 – generál A. E. Evert.

Byl to právě on, kdo poslal 2. března 1917 Nikolaji II. telegram, jenž obsahoval petici „nejloajálnějších stoupenců" s návrhem na jeho abdikaci, informujíce cara, že na ruskou armádu „***...se v jejím současném stavu nelze spoléhat...***"! Není také zajímavé, že s generály, kteří oponovali letní ofenzívě ruské armády v roce 1916 a aktivně ji sabotovali, bylo po dvou bolševických revolucích, v únoru a říjnu 1917, zacházeno s velkou úctou? Jak můžeme vidět, Ruská říše měla vnější i vnitřní nepřátele, dokonce na nejvyšších stupních moci. Byly to právě činy smutně proslulé páté kolony, které uvrhly Rusko a jeho lid do propasti hrozných strastí 20. století.

Zajímavý je i další fakt. Vítězství bolševiků v občanské válce 1917 – 23 bylo možné také díky tomu, že Rudá armáda dostávala vše potřebné (pro bratrovražednou válku) od Jacoba Schiffa a spol., stejně jako od „spojenců" Bílé armády. Dokážete si představit takovou falešnost? A dále: dokonce i když „spojenci" dostali za vojenské zásobování Bílé armády zaplaceno předem a ve zlatě, sabotovali je všemi možnými způsoby, zatímco Rudá armáda dostávala vše včas a v potřebném množství.

Rusko naneštěstí nikdy nemělo věrné spojence. Málokdo například ví, že po porážce Napoleona, v níž sehrála ruská armáda významnou roli, připadla Malta pod správu Ruské říše. Avšak okupovali ji Britové a vyhrožovali rozpoutáním nové války proti Ruské říši, pokud bude uplatňovat svůj nárok...

Mohl bych na toto téma psát donekonečna, ale je čas vrátit se k událostem mého života, ačkoliv vše, čeho se v mé autobiografii dotknu, je tím či oním způsobem spojeno s mým osudem...

Přišel podzim roku 1993. Život, jaký jsme se Světlanou vedli, se pro nás již stal rutinou. Zatímco jsem denně pracoval s pacienty, Světlana se setkávala s Cizincem a získávala informace o pozemských problémech, na kterých jsme poté pracovali večer. Když přišla noc a vše, nebo téměř vše, se uklidnilo, začali jsme s prací ve Velkém Kosmu. Tato práce většinou vyústila buďto do bojů s Temnými, kteří lovili Světlanina ducha, když se potulovala vesmíry, nebo

……

……

Ale my, lidské bytosti, jsme pravděpodobně „vymyšleny" tak, že zoufale chceme kontaktovat jakékoliv inteligentní formy života, bez ohledu na to, jak zvláštní můžou být. Na začátku mé práce ve vesmíru byla většina civilizací, s nimiž jsem pracoval, humanoidního typu, lišily se od nás, obyvatel Země, ale ne výrazně. Jedním z důvodů bylo mé podvědomé naladění na něco blízkého a pochopitelného. Podobnost humanoidních civilizací může být vysvětlena principem „podobné plodí podobné": život v podobných prostorech-vesmírech je podobný, což je celkem pochopitelné.

Ale postupem času jsem pronikl do odlišných šestipaprsků[40], které se od těch, na které jsme byli zvyklí, od základu lišily, a narazil jsem na nehumanoidní formy inteligentního života a života obecně.

Dokonce jsem se setkal s inteligentními prostory-vesmíry, z nichž ne všechny byly nositeli inteligence Světla! Myšlenka, že vesmír sám o sobě může být inteligentní, je absurdní jen na první pohled. Ve skutečnosti v tom není nic neuvěřitelného: vesmír musí mít určitou kvalitativní strukturu. Musíme jen trochu přemýšlet a pak přirozený jev inteligentního vesmíru dostane logické vysvětlení, navzdory zdánlivé neuvěřitelnosti tohoto konceptu.

Vezměme si lidské tělo jako analogii. Sestává z miliard různých chemických prvků. Jádro každého atomu obsahuje různý počet nukleotidů (protonů a neutronů) a různý počet elektronů, které obíhají v různých vzdálenostech. Pokud porovnáme velikost jádra a elektronu s velikostí atomů, dostaneme analogii planetárního systému, kde elektrony – „planety" obíhají v enormní vzdálenosti (v měřítku atomů, pochopitelně) okolo jádra – „hvězdy". Takových atomových jader – „hvězd" jsou v našem těle miliardy a dohromady formují naše tělo – „vesmír", kterému je vlastní intelekt. Pokud bychom stáli na povrchu elektronu, který obíhá okolo jádra atomu našeho těla, tělo samo by bylo inteligentním vesmírem. To je popravdě skutečný stav věcí: jen inteligentní „vesmír" našeho těla je neporovnatelně menší než to, co nazýváme vesmír. Na čem zde záleží, je úhel pohledu a směr. Inteligentní vesmír nás vidí jako něco nevýznamně malého, co se pohybuje na povrchu jedné jeho planety-„elektronu", která obíhá kolem jednoho jeho slunce – „jádra".

Ale jestliže tento nevýznamně miniaturní objekt, v porovnání s prostorem-vesmírem šestipaprsku, vlastní **inteligenci**, jeho schopnosti mohou značně převýšit schopnosti inteligentního vesmíru, a nejen to! Pod jednou podmínkou ovšem: tento neuvěřitelně malý objekt, jímž člověk ve skutečnosti je, se musí **vyvíjet správným způsobem**.

Takže jádro zde neleží ve velikosti nositele rozumu, ale v nositeli samém. Navíc inteligentní vesmír je neflexibilní právě kvůli jeho velikosti, a proto se nemůže vyvíjet rychle.

Ale co když je nositelem inteligence Šestipaprsek? Pokračujme v naší srovnávací analýze. Vědomí a paměť (jež ve skutečnosti formují rozum, inteligenci) neexistují na fyzické úrovni. **Ani paměť, ani vědomí nejsou formovány a umístěny v atomech a molekulách fyzického těla**, ale v dalších materiálních tělech, tělech lidského ducha! Není pochyb o tom, že se žádné další materiální tělo živé hmoty (včetně lidského) nemůže objevit bez existence fyzického těla tvořeného molekulami a atomy, nicméně fyzické tělo člověka je jen základnou, částí nepochybně velmi důležitou, toho, co nazýváme člověkem.

Již jsem psal, že jsem už v roce 1987 narazil na dilema: schopnosti lidského mozku jsou limitovány počtem neuronů v mozkovně, jejíž objem je také limitován. Na první pohled to vypadá na slepou uličku, ale když si člověk osvojí kreativní přístup k problému, pochopení, co je to mozek, jak pracuje a kde se formuje vědomí a

40 Viz „Poslední apel lidstvu", kapitoly 11 a 12

pamět, potom velikost mozkovny přestává hrát roli!

……

……

Výsledkem toho bylo, že jsem se ocitl na hranici jiného extrému, kdy mozkové struktury velikosti prostoru-vesmíru šestipaprsku byly připojeny k malému fyzickému mozku v mé lebce. Nyní se mozek na ostatních úrovních stal díky své velikosti inertním, ačkoliv méně, než kdyby měl podobnou velikost na fyzické úrovni.

A tehdy jsem dostal ještě jeden nápad: co se stane, když vezmu a svinu svůj mozek na ostatních úrovních v **jeden neuron svého fyzického mozku**?! Zkusil jsem to – a povedlo se! A tehdy jsem podle obrazu **nově vzniklého neuronu** přetvořil **všechny ostatní neurony svého mozku**! …… …… …… …… …….. …….. …… …… …….. a získal jsem neuron **třetí generace** a poté přetvořil všechny neurony svého mozku podle **obrazu a podoby neuronu třetí generace** a tak dále a tak dále.

Co všecko jsem „nevložil" do neuronů svého mozku! V dalších krocích jsem transformoval nejen svůj mozek, ale i ducha. Vytvářel jsem pro sebe nová a nová těla ducha. A přitom nešlo o pouhé „mechanické" tvoření nových těl, tvořil jsem těla ve své podstatě principiálně nová. Kdybychom rozvíjeli jen to, co nám dala Příroda, rozvoj by se zastavil završením planetárního cyklu evoluce, protože sedmé materiální tělo by bylo formováno v lepším případě jen několika buňkami mozku, a to vše díky tomu, že buňky fyzického těla mají různé funkce, různou kvalitativní strukturu, a proto je každé následující materiální tělo ducha formováno menším a menším počtem buněk těla fyzického. Začal jsem se řešením tohoto problému zabývat, a tak se mi podařilo změnit jak moje fyzické buňky, tak jejich materiální těla na ostatních úrovních. Tímto způsobem se struktura těl mého ducha stala identickou na všech úrovních, a v důsledku toho zmizel další „kámen úrazu" na cestě rozvoje, který byl do té doby prakticky nepřekonatelný. Vytvořil jsem miliardy těl svého ducha, stejně jako miliardy svých dvojníků různých kvalitativních kompozic. Díky tomu, že se naše fyzické tělo skládá ze sedmi primárních hmot, vytvořil jsem si miliardy dalších fyzických těl, používaje těla vytvořená ze sedmi primární hmot jako základ, jen v jiném pořadí. Když vezmeme v úvahu, že existuje nekonečné množství primárních hmot jednoho typu, není divu, že jsem mohl vytvořit miliardy dodatečných fyzických těl. V důsledku mých experimentů jsem někdy vypadal jako koule fyzických těl spojených chodidly v centru. Pak jsem tuto kouli svinul v jeden neuron mého mozku a vše začal znovu. Připomínal jsem opět „normálního" člověka, ale ne nadlouho...

Vymýšlel jsem nové struktury mozku, vytvářel principiálně nové krystaly síly a to mi postupně umožňovalo pronikat do nových a nových prostorů-vesmírů tvořených mně předtím neznámými hmotami. A vše (proces objevů, tvoření a průzkumu) se znovu a znovu opakovalo.

Nemálo mi v procesu poznání pomohli i Temní. Snažíce se mě zničit, zasazovali mi údery skrze to, co mi bylo neznámé, a tím mi zároveň ukazovali mé nedostatky a bílá místa, o čemž jsem psal už dříve. V tu dobu prakticky neuběhl den, kdy bych s

nimi na různých úrovních nebojoval. Výsledkem bojů se objevovali noví druhové ve zbrani, protože většina vysoce rozvinutých Temných hierarchů byli lapení Světlí hierarchové, kteří na rozdíl ode mě neměli takové štěstí, nepodařilo se jim u sebe rychle vytvořit nové kvality a vlastnosti, jejichž absence je činila zranitelnými vůči úderům Kosmických Parazitů, ačkoliv ti byli evolučně znatelně níže. Tak či onak, počet nových spolubojovníků, kteří, jak se říká, zažili na vlastní kůži, v přímém i přeneseném smyslu slova otroctví sociálních parazitů a hořeli neuhasitelnou touhou bojovat s touto ohavností, aby od ní očistili vesmír, rostl a rostl. Do týmu nepřibývali jen ti, které jsem od parazitů-loutkovodičů osvobodil já sám, ale i mnozí ti, které osvobodili sami nedávno osvobození. Po nějaké době se nových „branců" sešlo tak mnoho, že přišel čas zavést na členství v týmu konkurzy. Aby bylo vše spravedlivé, každý kandidát na členství prošel několika testy, jejichž podstata spočívala v ohodnocení schopnosti konat v situacích s mnoha neznámými. A jen ti, kteří všemi testy úspěšně prošli, zůstali v týmu, ostatní se vrátili do svých vesmírů, v kterých bylo samozřejmě mnoho práce s obnovováním pořádku a kde mohla být jejich zkušenost optimálně využita.

Počet úspěšných absolventů testů ale pochopitelně časem rostl a přišel okamžik, kdy bylo nevyhnutelné vytvořit jediné centrum, svého druhu velitelství.

Taková potřeba vznikla již v létě roku 1992 a na návrh Světlany bylo rozhodnuto nazvat ho „Bílou Hvězdou". K tomu účelu se nehodila žádná z existujích planet-zemí, jelikož ty jsou připoutány ke svým hvězdám, tak jako je naše Midgard-země připoutána k našemu slunci. Proto byla vytvořena umělá planeta ohromných rozměrů, ale to není vše. Vytvořená Bílá Hvězda byla vytvořena tak, aby kolem sebe mohla svinovat prostor a instantně se přemísťovat do toho či onoho prostoru-vesmíru nebo matricového prostoru, kde Temné síly zahájily aktivní operace, a bylo třeba zasáhnout, nebo kde vyvstala nevyhnutelná potřeba pomoci. Je to svým způsobem unikátní výtvor Rozumu, který se sám v prostoru nepohybuje, ale je možno říct, že pohybuje prostorem samotným. Dá se to přirovnat ke známému přísloví – „Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi!" A pokud má přísloví obrazný smysl, Bílá Hvězda to dělá ve skutečnosti. Speciální generátor ovlivňuje prostor okolo Bílé Hvězdy tak, že prostory-vesmíry se jeden za druhým jakoby „nakládají" na Bílou Hvězdu, a stačí jen určit cílový prostor-vesmír, kde se má Bílá Hvězda „objeviť", a … ona se v potřebném prostoru-vesmíru objeví. Proces velmi připomíná listování stránkami knihy, jen v tomto případě jsou „stránkami" prostory-vesmíry.

To je tedy způsob, jakým se Bílá Hvězda pohybuje, což jí umožňuje přemístit se téměř okamžitě na jakékoliv místo a obyvatelé Hvězdy to ani nepocítí. Takové skutečně operativní velitelství bylo roku 1992 vytvořeno.

……

……

Když jsem vymyslel a vytvořil něco nového, hned jsem se o to dělil se všemi svými druhy ve zbrani. Často vyšlo najevo, že to dříve neexistovalo, což mě překvapilo. Později jsem pochopil proč. Každý světlý hierarcha se vyvíjel ve svém systému, vyplňoval své osobité „nedostatky", dopouštěl se těch či oněch chyb a

vůbec neměl podezření, že v jiných systémech jiní rozvíjející se odstraňují téměř ty stejné „nedostatky", dělají téměř ty samé chyby a jdou téměř stejnou cestou. Jejich velká vzájemná vzdálenost v kosmu, neutuchající všední rutina každodenních povinností a nutných aktivit jim zabránila se i na krátkou chvíli zastavit a rozhlédnout se kolem sebe. Zabránilo jim v tomo břímě zodpovědnosti.

Mně se to na rozdíl od nich podařilo. Narodil jsem se na Midgard-zemi a rozvíjel jsem se na vlastní pěst. Tak se stalo, že na mně neležela odpovědnost za naši Midgard-zemi, za naši Galaxii atd. Výsledkem konání sociálních parazitů byla hiearchie jimi na Midgard-zemi vytvořená ve své podstatě anti-hierarchií, protože byla vytvořena podle principů Temných, nikoliv Světlých sil. Proto když jsem v době svého prvního kontaktu s jinou civilizací přes holografický klíč vyvolal Ooyu, ta se na mě obrátila, domnívajíc se, že jsem „hlava" Midgard-země. Viděla jednoduše mou tehdejší úroveň evolučního rozvoje a v souladu s logikou, jaká je obecně ve vesmíru přijímána, došla k závěru, že pokud mám takovou úroveň evolučního rozvoje, nevyhnutelně to znamená, že **musím** být hlavou planety. Chápu její překvapení, když jsem jí řekl, že to tak není! Tehdy jsem jí musel dlouho vysvětlovat, proč nejsem hlavou naší planety, když vlastním úroveň evolučního rozvoje, kterou jsem v té době měl... Ale právě svoboda od rutinny každodenní odpovědnosti mi umožnila věnovat mnoho času kreativní činnosti a tvoření. Rutina se rovná situaci, v níž člověk, který chápe, že 2+2=4, to musí opakovat milionkrát, což mu nic nového nedá a jen ho to unaví. A ačkoliv jsem často musel tvořit nové věci v bojových podmínkách, které mi pohotově připravovali Temní, na podstatě to nic nemění – měl jsem možnost tvořit.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

pokud mi řešení problému bylo dobře známo, vypravil se na signál můj dvojník. A teprve když se objevil neznámý problém, dostal se signál do mého aktivního vědomí, načež jsem se řešením problému zabýval osobně. Následně jsem řešení problému, včetně potřebných metod, taktiky a strategie doplnil do mé databáze řešení a v následujícím případě se ho už vypravil řešit můj dvojník. Dvojník, vyřešiv zadaný problém, který prakticky vždy měl nějaké osobité zvláštnosti, se vrátil a všechny informace o vykonané práci se přidaly do znalostní báze mého mozku. Takovým chytrým způsobem jsem si tedy zabezpečil tvůrčí svobodu, i když na mně spočívalo břímě odpovědnosti, které jsem v tu dobu nesl.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Noví spolubojovníci prakticky ihned začali s očišťováním vesmíru od parazitů, využívajíce struktury a metody činnosti, které jsem vytvořil. A když se po splnění úkolů, které jsem jim většinou zadával já, vrátili, po analýze vzniklých problémů, jimiž se bylo třeba neprodleně zabývat, přinesli a podělili se o všechno nové, na co při řešení toho či onoho problému narazili. Postupně vznikalo nové bratrstvo, kdy se nikdo nepokoušel před svými druhy skrýt objevy nových hmot, krystalů sil, nově

vytvořených struktur a těl! Podělil jsem se se všemi o mou metodu splynutí duchů – esencí, která mohla spojit odlišné, někdy neslučitelné kvality různých duchů do jediného celku. A prakticky každý z nich vytvářel dvojníky svého ducha, aby daroval ostatním možnost spojení s jejich vlastními. Díky tomu vzniklo bratrstvo, v přímém i přeneseném smyslu slova, protože v každém z nás existovala částečka ostatních.

Pokud se podle obyčejů Midgard-země lidé stávali bratry skrze krev, pak kosmické bratrství vznikalo splynutím dvojníka ducha s hlavním duchem každého, což už není symbolické bratrství, jako v případě bratrství pokrevního, ale skutečné, protože dvojník ducha bratra/sestry se **navždy** stane vaší součástí. Výsledkem takového bratrství se například se Světlanou spojilo více než sto duchů a dvojníků duchů.

Chtěl bych trochu objasnit záležitost se splýváním duchů a ne dvojníků – klonů. Věc se má tak, že Temné síly velmi často, nemajíce možnost plně kontrolovat toho či onoho Světlého hierarchu, ho fyzicky zničí a zmocní se jeho krystalů sil, ke kterým je duše daného Světlého hierarchy připoutána. A když se mi časem podařilo toho či onoho Temného hierarchu porazit, krystaly síly sebrané zničeným Světlým hierarchům zůstaly nepoškozeny. Vždy jsem se snažil původní vlastníky těchto krystalů najít. Někdy byli naživu, v takovém případě jsem jim krystaly jednoduše vrátil, ale velmi často se mi podařilo najít jen duchy zabitých Světlých hierarchů. V některých případech jsem skrze krystaly síly obnovil ducha jejich vlastníka. V takových případech jsem jim nabídl plné obnovení, včetně fyzického těla. Někteří souhlasili, ale někteří nechtěli a prosili o splynutí se mnou nebo Světlanou. Pokoušel jsem se jim vysvětlit, že při splynutí s mým nebo Světlaniným duchem přestanou **navždy** existovat jako osobnost, individualita a stanou se navždy jen částí mého nebo Světlanina ducha. Avšak... někteří i nadále trvali na svém přání a v takovém případě jsem jim je vyplnil...

Takže vzniklo skutečné bratrstvo, v přímém i přeneseném smyslu slova.

Během jedné z našich toulek po vesmíru jsme se Světlanou náhodou, nebo ne tak náhodou, narazili na ostrůvek reliktního prostoru, který v našem Vekém Vesmíru existoval. Občas jsme podobné „ostrůvky" nacházeli, ale tento skrýval obrovské překvapení. Byla to pevnost Ochránců! Ano, přesně tak, Ochránců Velkého Kosmu! Jak jsme se od nich dozvěděli, náš Velký Kosmos byl už **třetím v pořadí**! Předchozí dva Velké Kosmy z těch či oněch příčin **ZEMŘELY**! Ochránci v onom reliktním prostoru byly humanoidní bytosti z prvního Velkého Kosmu, hierarchové velmi vysokého stupně rozvoje. Když se první Velký Kosmos ocitl na hraně propasti, vytvořili „ostrov", zcela izolovaný od zbytku Velkého Kosmu, a shromáždili tam všechny znalosti a vědění svého umírající Kosmu. Nebyli schopní zabránit jeho zničení, a tak se rozhodli alespoň zachránit vědění nashromážděné miliardami miliard civilizací tohoto Velkého Kosmu, a to se jim podařilo. Smrt prvního Velkého Kosmu nastala před mnoha, mnoha miliardami let, pokud použijeme pozemský způsob měření času. Na vlastní oči sledovali smrt svého Velkého Domu a nemohli nic dělat, aby tomu zabránili. Zemřelý Velký Kosmos se zrodil podruhé, oni na vlastní oči viděli narození, vývoj i smrt Druhého Velkého Kosmu a pokračovali v díle, které

začali ještě v prvním Velkého Kosmu. Ve své oáze shromáždili vše, co bylo vytvořeno a vymyšleno v Druhém Velkém Kosmu. Po smrti Druhého Velkého Kosmu opět sledovali narození posledního, Třetího Velkého Kosmu, našeho! Když jsme s hlavou oněch Ochránců jménem …… začali hovořit, zeptali jsme se, proč se, majíce tak ohromné vědění a porozumění probíhajícím událostem, nepokusili přece něco udělat, aby zabránili smrti dalšího Velkého Kosmu? Na to odpověděl, že na to nemají **PRÁVO**, právo zasahovat do „přirozeného“ běhu událostí, a musí jen chránit vše, co umírající civilizace vytvořily. A v tom případě snad Temné síly měly právo zasahovat, když svou ignorancí a omezeností způsobily nestabilitu Velkého Kosmu, v důsledku čehož již **DVA VELKÉ KOSMY** zemřely?! Kdo poté tito neutrální pozorovatelé jsou, když jsou schopni klidně sledovat smrt jednoho Velkého Kosmu za druhým a **JEŠTĚ SE ANI NEPOKUSÍ COKOLIV UDĚLAT, ABY TOMU ZABRÁNILI**?!! K čemu pak chránit vědění zemřelých Velkých Kosmů, když ho nikdo nepoužije k tomu, aby zabránil další smrti?! Nebylo by lepší zkusit něco udělat? A i když by se ničeho nedosáhlo, člověk by měl alespoň čisté svědomí – udělal jsem vše, co jsem mohl, jen to nestačilo.

Se Světlanou jsme Ochráncům řekli o Bílé Hvězdě, o tom, co a jak se tam dělá, a … ze všech Ochránců vyjádřil přání opustit bezpečnou kosmickou oázu a přidat se k týmu Bílé Hvězdy pouze jeden, jménem ……... Nejen my se Světlanou jsme byli vděční za dalšího spolubojovníka, ale i všichni ostatní. Brzo si ho všichni oblíbili pro jeho vřelost, laskavost, kterou byl v sobě nucen zadržovat po tu nekonečně dlouhou dobu, během které zemřely dva Velké Kosmy. Jeho vědění konečně našlo využití a tento hierarcha rozkvetl v přímém i přeneseném smyslu slova. Světlana od něho dostala klíč ke vstupu do dvou zahynulých Velkých Kosmů! Klíč ke vstupu, ne klíč k paměti Velkých Kosmů! A ačkoliv takový vstup do velmi vzdálené minulosti vyžadoval ohromné množství energie, byl skutečností. Se Světlanou jsme tu možnost využili mnohokrát a navštívili jsme již zemřelé Velké Kosmy, první i druhý, a rozmlouvali jsme s představiteli tamních civilizací, které teprve měly v budoucnu zaniknout, ale které ještě nevěděly, že jejich Velký Kosmos zemře! A podařilo se nám zjistit, že příčinou smrti jak prvního, tak druhého Velkého Kosmu byli sociální parazité, kdy v důsledku jejich krátkozrakých činů došlo k narušení rovnováhy prostorů-vesmírů, což Velkému Kosmu přivodilo smrt.

Sociální parazité jsou nepochybně zrozením zla! Jsou „rakovinou“ Velkého Kosmu – několik „buněk“ sociálního parazitismu nepřitáhne žádnou pozornost a nepozorovaně se rozvíjí, nabývajíce více a více síly, a v tom je jádro problému. Sociální parazité se nemohou rozvíjet vertikálně, ale mohou se a také se rozvíjejí horizontálně, do šířky, a jednoho ne tak krásného dne zahájí své rozsáhlé operace, narušujíce vše, co se jim podaří uchvátit. A když rozklad dosáhne kritického bodu, Kosmy začnou umírat, spolu s „rakovinnými nádory“ – sociálními parazity, kteří smrt zapříčinili, a to se už několikrát stalo!!

Není to dostatek informací k vyvození závěru, že **sociální parazité jsou skutečnými nositeli smrti**!? Přinášejí smrt nejen silným jedincům různých národů, jak je o tom referováno v Tóře, ale nesou smrt všemu živému a v konečném důsledku

– i Velkému Kosmu! Světlana, já a všichni naši spolubojovníci z Bílé Hvězdy to víme, ale … no, je to znalost naše. Každý skeptik řekne, že dokud se o tom nepřesvědčí na vlastní oči, neuvěří. To je jeho právo, ale to neznamená, že každý, kdo už prozřel, musí čekat, až i ten poslední skeptik zvolá: „Halelujá – vše jsem uviděl a pochopil", což, upřímně, změní málo, protože ten, kdo pochopil, ten, kdo prozřel, bude především **konat**! A to už se děje. Bílá Hvězda je „lék" proti sociálním parazitům, a to takový, proti kterému u nich není a nikdy nemůže být imunita!

Navzdory opakovaným „konkursům" ohledně připravenosti na nové úkoly množství hierarchů na Hvězdě postupně rostlo, rostla také komplexita řešených úkolů a jejich počet. Se Světlanou jsme na Bílou Hvězdu přicházeli, kdykoliv se nám naskytla příležitost, ale ať se mi to líbilo či ne, musel jsem také pracovat s pacienty, pracovat na knize a řešit obvyklé každodenní záležitosti, které se jen málo odlišovaly od každodenních starostí kohokoliv jiného – nákup potravin, vaření, úklid a tak dále. Díky Cizinci jsme také řešili dost pozemských záležitostí. Tak či onak, záležitostem na Hvězdě jsme se mohli „věnovat" až pozdě v noci.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Tak to bylo vždy, dokonce když Hvězda ještě neexistovala a teprve se začalo formovat Bílé Bratrstvo. Ale... Hvězda se více a více vzdalovala od Midgard-země a já jsem cítil, že něco nebylo v pořádku. Cítil jsem, že něco ohledně vývoje na Bílé Hvězdě nebylo v pořádku!

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Bohužel odcizení nenastalo kvůli tomu, že bychom na staré druhy, se kterými jsem prošli „ohněm i vodou", zapomněli, ale proto, že naše práce měla méně a méně společného. Já jsem pokračoval ve svém rozvoji a poskočil o mnoho kvalitativních stupňů a naši druhové z Hvězdy dělali svou důležitou práci, ale postupně mizel jedinečný a ničím nenahraditelný pocit soudržnosti, který vznikl v době vytváření samotné Hvězdy. I nadále jsme s našimi přáteli z Hvězdy komunikovali, přinášel jsem jim vše nové, co jsem vymyslel, a dělil se o to se všemi, nás se Světlanou tam všichni znali, ale … my už jsme mnohé nově příchozí neznali, ačkoliv námi zformované jádro, kolem kterého se vše točilo, zůstalo stejné. Stále mě všichni nazývali „Hlavním", jako za starých časů, ačkoliv už jsem nerozděloval úkoly, a kdykoliv jsme se na Hvězdě objevili, vždy jsme tam cítili obrovskou vřelost a ta nebyla jen znakem úcty k našim minulým zásluhám! Nestali jsme se „čestnými penzisty", jen se jednoduše naše cesty rozvoje začaly ubírat rozdílným směrem. A příčinou bylo nepochybně i to, že počátkem roku 1993 jsme začali mít mnoho práce s pozemskými záležitostmi, u mnoha z nichž vyšlo najevo, že mají přímou vazbu na záležitosti ve Velkém Kosmu.

Ve skutečnosti se naše matička Země ukázala být v centru zájmu jak Světlých, tak Temných sil, a to všech úrovní, jak nižších, tak těch nějvyšších úrovní obou stran.

A na první pohled se zdálo, že každá z oněch úrovní (Temných sil) pracuje na vlastní agendě, ale jen na první pohled… Komplexní systém práce Temných sil, často zdánlivě kontraproduktivní, takový ve skutečnosti nebyl. Chaotičnost konání Temných sil na Midgard-zemi byla jen kouřová clona. Temné síly vytvořily na základě Měsíčního kultu celé systémy náboženství a „duchovních nauk", které se ve své podstatě lišily jen málo a měly jeden společný základ – Tóru! Vytvořivše mnoho proudů jednoho a téhož náboženství, kultu Osirise, sociální parazité uspěli v rozdělení dříve jednotných a bratrských národů a kmenů. Katolíci, protestanté, luteráni, pravoslavní křesťané, stoupenci islámu a další se ve jménu toho či onoho Boha (Hospodin, Bůh Otec, Nejvyšší, Alláh, Tvůrce, Všemohoucí, …) s periodickými úspěchy navzájem zabíjeli, aniž by měli podezření, že všechna ta jména nejsou nic než různé manifestace jednoho a téhož Boha – Jahveho (Jehovy)!

Vytvořením početných proudů téhož náboženství se sociálním parazitům dostala do rukou ideální zbraň nejen pro zotročení národů, ale i pro zničení nezlomných jedinců cizí rukou. V tom uspěli převelmi. Kromě toho ale všem těm národům, nezávisle na tom, který z náboženských proudů ten který národ přijal, vnutili přes ona náboženství otrockou mentalitu, a následně velmi lehce uchvátili moc, sami zůstávajíce ve stínu. Pro očištění Midgard-země od sociálních parazitů bylo ze všeho nejdříve nutné vyřešit záležitost s lokálními parazity. Praxe ukázala, že se lidé nebyli schopni vlastními silami zbavit důsledků vlivu parazitických generátorů, které pracovaly milénia, potlačujíce vědomí a vůli, dokonce ani poté, co byly generátory kompletně zničeny: parazité v zemích bývalého socialistického bloku opět lehce uzurpovali moc! A to je faktem. Naše práce na Zemi se ukázala neméně zajímavou, a někdy dokonce více překvapivou, než kosmické záležitosti. Často musela být zdánlivě nevýznamná pozemská záležitost řešena na kosmických úrovních takového měřítka, o kterých na Zemi nikdo ani neslyšel! Ale to je téma na jiný rozhovor, vraťme se nyní k situaci okolo Bílé Hvězdy.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Na Hvězdě jsme se objevovali nepravidelně, když se nám stýskalo po našich druzích nebo když jsme se s nimi šli podělit o tu či onu novinku. Ale každodenní rutina nám to nedovolila dělat tak často, jak bychom chtěli. Kromě toho jsem je nechtěl rozptylovat od záležitostí a úkolů, jež už nebyly moje přímá starost, v té práci už pokračovali naši spolubojovníci. Přicházejíce na Hvězdu jako hosté, slyšeli jsme na dotaz, kde se nachází ten či onen náš druh, odpověď, že řeší takový-a-takový úkol v tom či onom vesmíru, že ten-a-ten se vydal na svobodný průzkum... atd. atd. Při vší radosti za naše přátele nám bylo zároveň i trochu smutno, že už nejsme v týmu a že vše se děje bez naší účasti, ale … to je přirozené! Bylo by divné, kdybychom něco podobného necítili! Ale nebyl to smutek penzisty, kterého s poctami odeslali na odpočinek, tj. do prázdna! Na penzi jsem se nechystal, byl to jednoduše tichý smutek loučení s něčím nám drahým, rodným, s naším „dítětem". Námi vytvořená Hvězda již odrostla z „dětských kalhot" a my sami jsme se museli posunout dále, jakkoliv to na

první pohled může znít zvláštně, a ačkoliv záležitosti, které jsme řešili na Midgard-zemi, nebyly na první pohled takového měřítka, s jakými jsme operovali na Hvězdě, staly se dalším krokem v mém evolučním vývoji.

. . . . . .

Ve skutečnosti jsem musel projít mnoha různými testy a každý můj skutek byl svého druhu testem, zkouškou vyspělosti. Některé testy pro mě byly připraveny záměrně, nebo lépe řečeno, události se „náhodně" staly a musel jsem jednat bez ohledu na to, zda se mi to líbilo či ne, zda jsem byl připraven či ne nebo zda jsem to chtěl či ne! Ale většina testů vznikala v důsledku mých vlastních činností jako jejich logické vyústění…

. . . . . .

. . . . . .

Našim druhům z Hvězdy se po nás také stýskalo. Ujišťovali nás, že dříve nebo později budeme zase spolu, a nebyla to jen pěkná slova. Brzy …… ……. nás naši druhové navštěvovali s různými návrhy, jak zlepšit naše fyzická těla. Naše fyzická těla (hlavně mé) neměla potřebnou flexibilitu pro teleportaci a další podobné věci. Ačkoliv naše fyzická těla byla „dobrá" pro velmi mnoho věcí, v tomto „pokulhávala"! Naši přátelé se je tedy rozhodli „opravit", abychom se s nimi mohli svobodně přemísťovat v kosmickém prostoru, včetně přesunu na Hvězdu. Ten či onen náš přítel přišel vždy s dalším návrhem, jakým způsobem našim tělům dodat potřebnou flexibilitu. Nosili nám jimi vytvořené nebo nalezené struktury, krystaly, těla, hmoty, které měly našim tělům dodat potřebnou pružnost, ale... naše fyzická těla (hlavně mé) v tom „kulhala" tak silně a na „obě nohy zároveň", že všechny pokusy našich přátel najít způsob zvýšení flexibility našich fyzických těl skončily neúspěchem.

Neúspěch však naše přátele neodradil, ale měl vcelku neobyčejné vyústění, takové, které nejenže mě ani Světlanu nenapadlo, ale ani jsme netušili, že je něco podobného vůbec možné. Během jednoho kontaktu nám naši druhové z Hvězdy odhalili, že jelikož jsme tak „nešikovní", přijedou namísto toho s Hvězdou oni za námi. Znělo to jako slavný ruský romantický příběh „Алых парусов" Alexandra Grina, jen v kosmickém měřítku! Velmi se tomu chtělo věřit, ale … zároveň tomu uvěřit bylo těžké. Vždyť informace se k nám dostala telepaticky, a ačkoliv to pro nás byl běžný způsob komunikace, byl v našich myslích stále přítomen zdravý skepticismus, bez něhož se nelze obejít, pokud se člověk nechce stát otrokem vlastních iluzí.

Neřekli nám, kdy se jim to podaří uskutečnit, a se Světlanou jsme ohledně toho zažívali celkem rozporuplné pocity: netrpělivě jsme čekali, až ten okamžik přijde, a zároveň se báli, že se to vše odehrávalo **pouze** v naší fantazii! Je asi těžké představit si, jak si je možno něco přát i nepřát zároveň, ale tak to bylo! Vše, co se událo, bylo tak nádherné, že kdyby se ukázalo, že to vše byl jen výplod naší fantazie, jakkoliv neuvěřitelný, byla by to pro nás podobně neuvěřitelná rána. Jistě, existovalo množství potvrzení a důkazů mých i našich pozemských skutků, ale to vše bylo na pozemské úrovni, kterou si bylo možno „osahat". A Hvězda a vše s ní spojené byly záležitosti

kosmického měřítka a v nyní již vzdáleném roce 1994 jsem neměl prakticky žádný důkaz o její skutečné existenci a existenci toho, co se událo ve Velkém Kosmu a naší roli v tom všem.

A ačkoliv jsme věřili, jak se říká, „na sto procent“, že je to vše pravda, byli jsme ve víru emocí, ne kvůli pochybnostem, které jsme neměli, ale v očekávání potvrzení reality událostí, v nichž jsme sehráli roli.

Často jsme se Světlanou probírali možnost, že se vše, co se událo, může ukázat jen výtvorem naší fantazie. V takových diskusích jsem Světlaně vždy říkal, že **pokud** se vše ukáže naší fantazií, v tom případě jen **více** takových fantazií! Více kvůli ostatním, kvůli Midgard-zemi! Protože kdyby se nic z toho nestalo, nikdy bych se nezamýšlel nad obnovením ozónové vrstvy, nevydal bych se do kosmu, neobrátil bych se na Radu Sta – sdružující civilizace tří set prostorů-vesmírů našeho šestipaprsku – a ti by neposlali kosmickou loď, která v roce 1987 neutralizovala nebezpečné plutonium ve čtvrtém reaktoru Černobylské elektrárny, který hrozil explozí, jež by naši planetu rozmetala na kusy. Pokud se v důsledku našich „fantazií“ to vše a mnoho, mnoho dalšího stalo skutečností, byť jen pozemskou, ale skutečností, pak ať je více takových „fantazií“, které mají tak reálné, materiální výsledky!!!

Nuže, čekali jsme na příchod Bílé Hvězdy, věříce i nevěříce v možnost té události. Když takovou informaci získáte prostřednictvím telepatie, čekáte na výsledek se zvláštní netrpělivostí. Je to jako klasická replika – být, či nebýt, jen v trochu pozměněné formě – objeví se, či neobjeví se, toť otázka! A v ten moment to pro nás byla neobyčejně vážná otázka. Vlastní přesvědčení o něčem často nepotřebuje žádné materiální potvrzení, ale … když začínáte o svém postoji, o své pravdě, přesvědčovat ostatní, je záhodno takové potvrzení mít kvůli vám samým. Neměla by existovat žádná možnost, ani ta nejmenší, že se mýlíte. Člověk se může mýlit sám, ale nemá žádné právo vést nesprávnou cestou ostatní! Když si to vše začnete uvědomovat, začínáte chápat úroveň odpovědnosti, kterou je na sebe nutno vzít, a ne ze strachu za možnou chybu, ale kvůli odpovědnosti před lidmi, kteří ve vás uvěřili a šli za vámi. A tak nastal čas čekání…

V polovině prosince 1994, v den Světlaniných narozenin, nás Hvězda kontaktovala (a nejen ta). Už se stalo zvykem, že nám na naše pozemské narozeniny chodili přát naši druhové z Hvězdy. Pravda, nebyl prostřen sváteční stůl a nikdo nám nepřipíjel na zdraví, ale dárky jsme dostávali skutečné – tím hlavním bylo neuvěřitelné množství srdečnosti a vřelosti, která se na nás doslova valila jako lavina, a také jsme dostávali nové struktury, krystaly síly a nové typy hmot, které nám přátelé nosili darem! A v prosinci roku 1994, v den Světlaniných narozenin, nám oznámili, že **už jsou zde a jsou připraveni nás se Světlanou vyzvednout z Midgard-země**! Ačkoliv jsme na to netrpělivě čekali, když se to konečně stalo, byli jsme překvapením trochu zaskočeni. Někdy to tak je: na něco čekáte, a když se očekávané stane, přistihne vás to nepřipravené. Podobně nás zastihla nepřipravené i tato nabídka našich přátel. Jistě, komunikace probíhala telepaticky. Naši přátelé-spolubojovníci nám „jednoduše” oznámili, že jsou už zde, aby nás vyzvedli. Byli jsme šťatní a zároveň rozčilení. Samozřejmě jsme s nimi chtěli okamžitě jít, ale něco

uvnitř nás nás zrazovalo dát okamžitou kladnou odpověď, ačkoliv pro nás udělali, zdálo by se, neuvěřitelnou věc – přijeli za námi s Hvězdou. Poprosili jsme je proto o čas na rozmyšlenou. Na to nám odvětili, že budou čekat tak dlouho, jak budeme potřebovat.

Nakonec čekali na odpověď dva měsíce. Když přišel v únoru 1995 den mých narozenin, už jsme se Světlanou zvážili všechna „pro" a „proti" a rozhodli jsme se nabídku odejít s Hvězdou odmítnout, nehledě na to, že se nám s nimi odletět neuvěřitelně chtělo. Chtělo se nám odletět na Hvězdě, která vznikla díky nám, chtělo se nám navštěvovat jiné vesmíry – „lístky" šestipaprsku, ale … vědomě jsme se rozhodli zůstat, protože jsme cítili, že jsme zde, na naší rodné Midgard-zemi ještě neudělali vše, co bychom mohli, a bylo by nezodpovědné ji v této, pro současnou civilizaci velmi těžké době, opustit. To byl hlavní důvod, proč jsme se rozhodli s našimi přáteli-spolubojovníky neodejít.

Bílá Hvězda byla po několikaměsíčním čekání na naše rozhodnutí pryč! Bylo velmi smutné uvědomit si, že naši přátelé odletěli bez nás, ale… odpovědnost před rodnou planetou nám nedovolila odejít. Naši druhové ve zbrani byli pryč, vše se vrátilo do normálních kolejí a ještě dlouho jsme na to vzpomínali. Zvláště často jsme se k tomu ve vzpomínkách vraceli, když jsme v těžké době navíc procházeli i zkouškou zapomnění (zatracení)! V roce 1997 všichni naši přátelé z hvězd znenadání zmizeli beze stopy a bez vysvětlení na několik dlouhých let. Ačkoliv to nezměnilo náš celkový postoj a přístup ke všemu, někdy jsme se cítili neutěšitelně. Je to zdrcující, když vás nechají samotného s vašimi problémy, které na vás padají jako vodopád právě kvůli tomu, co jste udělali pro druhé, včetně těch, kteří bez vysvětlení zmizeli. Řeknu na rovinu, že to nebylo lehké vydržet! Nepochybovali jsme o správnosti našich akcí a nelitovali jsme našich rozhodnutí, ale propadali jsme smutku a v takových chvílích jsme vzpomínali na to, jak za námi přišla Hvězda! Jindy nás přepadaly myšlenky, zda se nám to vše nezdálo? Ale pokaždé jsme je odvrhli, bez ohledu na to, zda byly naše vlastní, nebo zda nám byly podstrčeny našimi „přáteli". V takových okamžicích jsme ze všeho nejvíc toužili získat potvrzení správnosti naší pozice.

Vzpomínám si, jak v září roku 1987 vyslal po mé prosbě Koncil Sta kosmickou loď do Černobylu a její posádka neutralizovala plutonium v sarkofágu čtvrtého reaktoru, který byl připraven explodovat. Všechny informace byly předávány také telepaticky. Vrátil jsem se do Charkova, kde jsem tehdy žil a pracoval, a řekl některým kolegům, kteří se upřímně zajímali o mou práci, že Koncil Sta vyslal loď, jež se v 5.00 ráno vznášela nad sarkofágem a vycházel z ní jasný kužel světla, který uvnitř sarkofágu neutralizoval nahromaděné plutonium a v důsledku toho všeho k žádné explozi a smrti naší Midgard-země nedošlo. Byl jsem vyslechnut bez jakýchkoliv námitek, nikdo neřekl, že to není možné, ale cítil jsem, že mé vyprávění berou mírně řečeno s rezervou („jako zprávy rádia Jerevan", p.p.). Bylo to pochopitelné, sovětské sdělovací prostředky o možnosti termonukleární exploze neuvěřitelné síly, která mohla proměnit Midgard-zemi v další pás asteroidů, neutrousily jediné slovo. Tato záležitost a vše s ní spojené bylo přikryto dekou

„státního“ tajemství. Ještě dnes si pamatuji na den, kdy Marina, psycholožka našeho oddělení, nevybavuji si její příjmení, přišla do práce a s neskrývaným překvapením ve tváři mě informovala:

„Koljo, víš o tom, v programu „Vzgljad“ hlásili, že mnoho lidí – dělníci, studenti, inženýři – kteří jeli do Kyjeva do práce, školy nebo za svými záležitostmi, vidělo nad Černobylem kosmickou loď, ze které vycházel kužel světla, v 5 hodin ráno přesně toho dne, o kterém jsi nám říkal!..“

Takovým neočekávaným způsobem se tedy výpověďmi svědků, zaslanými do pořadu „Vzgljad“, potvrdilo to, co jsem říkal! Ale kdyby Marina pořad neviděla, kdyby se svědkové obávali poslat dopisy do redakce pořadu nebo kdyby se hlasatelé nerozhodli přečíst je do éteru, můj příběh o oněch událostech by pro všechny, kteří ho slyšeli, zůstal mou „fantazií“! Později jsem získal další potvrzení, o nichž jsem se zmiňoval dříve, ale stále… situace to byla skutečně velmi neuvěřitelná, ne-li naprosto neuvěřitelná, z pohledu obvyklé logiky drtivé většiny obyvatel Země! Jak by také ne – pozemská „věda“ s pěnou u huby argumentuje, že ve vesmíru žádný inteligentní ani jiný život není, a nyní přijde nějaký neznámý člověk a prohlásí, že po jeho prosbě Nejvyšší Hierarchický Koncil neuvěřitelně mohutné Unie civilizací 300 vesmírů-lístků (šestipaprsku), v jednom z nichž je i naše Midgard-země, neprodleně vyslal kosmickou loď, která naši planetu zachránila od obrovské katastrofy! Není divu, že takové výroky mohou podnítit pochyby o jeho duševním zdraví, zvláště když masmédia o žádném nebezpečí neinformovala, nemluvě vůbec o možnosti zničení celé planety! Chápal jsem to velmi dobře, ale říkal jsem i tak pravdu, bylo pro mě důležité nebýt pokrytcem, v prvé řadě před sebou samým. Pochopitelně jsem to neříkal všem, ale jen víceméně připraveným a otevřenějším lidem! Ale dokonce i pro ně bylo mnou řečené za hranicemi jejich chápání, tak neuvěřitelným se vše na první pohled zdálo. Když proto udivená Marina potvrdila pravdivost mých slov, cítil jsem v duši nevýslovnou radost.

Dostalo se mi potvrzení, které dokládalo jak druhým, tak mě samému, že jsem **SKUTEČNĚ MĚL TELEPATICKÝ KONTAKT S KONCILEM STA, A ONI SKUTEČNĚ VYSLALI PO MÉ PROSBĚ KOSMICKÝ KORÁB**! Poznání toho všeho je dech beroucí, je čemu radovat se, když se vám naprosto neočekávaným způsobem dostane potvrzení reálnosti uběhlých událostí! Získal jsem potvrzení reality telepatického kontaktu a důvěryhodnosti takto získané informace více než jedenkrát. Nicméně když k tomu dojde znovu, zvláště v případě takové z pozemského úhlu pohledu neuvěřitelné události, jako je příchod planety, Bílé Hvězdy, která přiletěla právě kvůli nám – je to vždy zdroj inspirace a obrovské podpory. Takový druh potvrzení dává dodatečnou sílu a posiluje přesvědčení, pomáhá přežít těžké časy a potvrzuje správnost zvolené cesty. Bylo to pro nás zvlášť důležité během zkoušky zapomnění, která trvala mnoho dlouhých let a začala právě tehdy, když přišly těžké časy. Byla to tvrdá zkouška, protože jsme byli ponecháni proti svým nepřátelům sami a vznikl dojem, že nás všichni opustili, jen co od nás získali to, co potřebovali.

Problémy se na naši hlavu sypaly jako lavina a začali jsme se cítit jako bárka uprostřed rozbouřeného oceánu.

Naše zkouška zapomnění začala v roce 1997. Problémy se nám tehdy valily na hlavu jeden za druhým. Se Světlanou jsme se tomu všemu pokoušeli přijít na kloub, přemýšleli jsme, že se nás možná pokoušejí chránit před vážnými problémy, zachránit nás před smrtí. Ale pokusy odstranit nás fyzicky probíhaly i nadále. Podařilo se mi však vytvořit velmi efektivní systém blokování a neutralizace, a to vše v době, kdy jsme byli cílem prakticky všech tajných služeb USA, a nejen těch, a kdy prezident Bill Clinton osobně podepsal příkaz pro naši eliminaci. Vše to začalo už v červnu 1993 a trvalo to bez přestávky několik let, ale kolem roku 1997 všichni, kdo si nás přáli vidět „v hrobě v bílých plátěnkách“, pochopili, že pokusy o fyzickou eliminaci jsou bezvýsledné a jen jim přinášejí ohromné náklady. O tom všem budu psát později, s postupem událostí. Dlouho jsme nemohli pochopit příčinu toho, co se s námi a okolo nás dělo, a vákuum, které kolem nás vzniklo, bylo téměř fyzicky hmatatelné. V těchto těžkých časech jsme potřebovali něco, co by nás povzbudilo, zahnalo všechny pochybnosti, které na našich pozicích nemohly nic změnit, ale přesto zanechávaly v našich duších nepříjemnou pachuť. Někdy jsme se Světlanou hovořili o Hvězdě, o tom, jak za námi přišli naši přátelé, a v takové momenty jsme občas i probírali možnost, zda se nám to všechno nezdálo, zda to nebyla krutá hra našeho vědomí a podvědomí, které nám dávalo to, po čem jsme toužili.

Měli jsme silnou víru v sebe sama a ve skutečnost toho, co se stalo, která nebyla založena jen na našem přesvědčení o vlastní pravdě, ale i na velmi reálných, materiálních potvrzeních. Ale... chtěli jsme více, chtěli jsme nějaké hmatatelné potvrzení naší pravdy, zvláště v časech zkoušky zapomněním. Mimochodem to, že procházíme zkouškou zapomnění, jsme si ověřili až mnohem později, konkrétně... když po více než **deseti letech trvání konečně skončila**! Během všech těch let jsem se jen domníval, že takovou zkouškou procházíme, ale nemohl jsem si být jistý, že je to zkouška, dokud neskončila a její existenci nám nepotvrdili. Během celé té doby jsme se mohli opírat jen o vlastní představy a vlastní analýzy. Jednou jsem si však, počátkem roku 1994, koupil v jednom obchodě s ruskou literaturou v San Francisku útlou brožovanou knížku s názvem „Život k pronájmu“ autorů Tichoplavových. Zajímalo mě, co v tehdejším Rusku psali o tom, o co se nemálo zajímám sám. Bohužel, ačkoliv autoři knihy uváděli reálné příklady, nechápali plně to, o čem psali. Je to poměrně častý jev, kdy se lidé nevládnoucí od přírody ničím pokoušejí objasnit nepochopitelné, nebo když nějakou „jiskru“ schopností mají, ale nepokoušejí se pochopit podstatu toho, čím je příroda obdařila, a začínají objasňovat vše a všem, myslíce si, že ona „jiskra“ je hranicí možného, zatímco je ve skutečnosti jen prvním krokem. Myslím, že není třeba popisovat, co z takové situace vznikne, vymyslí se, apod. Ale... při čtení té knížky jsem neočekávaně narazil na něco, co bylo velmi důležité právě pro nás se Světlanou! Na straně 214 jsem narazil na následující:

„ *...10. prosince 1994 přinesl Hubblův teleskop světu další hádanku. Na samém okraji vesmíru vyfotografoval Příbytek Boha – zářící sněhobílé město, vznášející se v*

temnotě vesmíru! Teleskop předal stovky obrázků do Space Flight Center, Greenbelt, Maryland. „Zjistili jsme, kde žije Bůh", – řekl jeden ze zdrojů NASA ...“

Byla to první „vlaštovka“ potvrzující objevení se Bílé Hvězdy v naše vesmíru – lístku šestipaprsku. A „zářící sněhobílé město“ se objevilo právě v době, kdy zde byla Hvězda. Že to byla Bílá Hvězda, která se přemístila do našeho vesmíru-lístku kvůli nám, to přirozeně v NASA nevěděli, přesněji řečeno, nevěděli vše. Nějaké informace z jednoho prostého důvodů měli – v USA nás doslova „pásli“ a zaznamenávali vše, co zaznamenat šlo. Už přes rok měla v bytě nad námi základnu CIA, a ať se nám to líbilo nebo ne, museli jsme se s jejími pracovníky neustále střetávat tváří v tvář. Jeden čas v bytě nad námi trávil dny i noci James Woolsey, ředitel CIA. Později se k tomu ještě vrátím, zatím budu pokračovat výkladem situace, týkající se naší Hvězdy...

Ta malá zmínka v knize se nám stala balzámem na duši. Naši přátele za námi skutečně přišli a čekali na naše rozhodnutí. Pro všechny bylo sněhobílé město, vznášející se v kosmu, záhadou, lidé z NASA ho dokonce nazvali „Příbytkem Boha“! Co jiného si však mohli myslet, spatříce v dálavách vesmíru takovou kolosální strukturu? Vždyť naše „věda“ do dnešních časů stojí na pozicích jedinečnosti života na Midgard-zemi! A najednou je na stovkách fotografií pořízených vesmírným Hubbleovým teleskopem objevena taková kolosální struktura zjevně umělého původu! Na nic lepšího jednoduše přijít nemohli. Zajímavé je i to, že před prosincem 1994 nebylo na souřadnicích vznášejícího se sněhobílého města nikdy nic objeveno! Nikdo si dokonce ani nepoložil otázku, odkud se tam vznášející se město vzalo? Někdo může říct, že teprve Hubblův teleskop, vynesen mimo zemskou atmosféru, byl schopen objekt spatřit. Řeknu vám následující. Hubblův teleskop pořídil během prosince 1994 a ledna a února 1995 stovky fotografií sněhobílého plovoucího města. S jistotou vím, že fotografie byly pořízeny přinejmenším v prosinci 1994. Kde jsou ale fotky objektu pořízené v roce 1995, 1996, 1997 … 2009 a 2010? Žádné neexistují! Vytratil se snad u vědců o sněhobílé zářící město vznášející se v kosmu zájem? Myslím, že nevytratil, naopak, zájem byl a je obrovský! Nevězí to ve ztrátě zájmu o tento umělý výtvor, ale v tom, že tento umělý výtvor… **zmizel sám**! Byl, byl, potom se sebral a zmizel a „vědci“ to nemohou nijak pochopit! Když jsem se dozvěděl o existenci stovek fotografií Bílé Hvězdy, které pořídil Hubblův teleskop, mým prvním přáním bylo ty fotografie najít. Začal jsem všechny své známé žádat o pomoc s jejich nalezením, ale… dlouhou dobu se nic nedařilo. Ale když už jsem si začal myslet, že NASA zničila vše, co ohledně této věci prosáklo do tisku, 2. března 2010 mně na stránky poslali odkaz na fórum, ve kterém probírali přesně tu fotografii sněhobílého města vznášejícího se ve vesmíru, kterou v roce 1994 pořídil Hubblův teleskop! Někdo mi poslal odkaz a nevědomky nám se Světlanou dal vzácný dárek. Na fóru jsme o té události získali i video. Byla v něm část interview se specialistou NASA Dr. Robertem Harringtonem, v němž říkal, že prozkoumal město na fotkách a Hubblův teleskop byl opětovně namířen na stejné místo pro pořízení nových fotografií neobvyklého objektu, které nad veškerou pochybnost dokázaly, že se jedná o skutečný objekt a ne nějakou podivnou hru světel a stínů. Sněhobílé město (Hvězdu) v interview prohlásili středem vesmíru a výtvorem vysoce rozvinuté

civilizace. A kupodivu se téměř nemýlili. Hvězda je skutečně výtvorem vyšších hierarchů Světlých sil a skutečně se jeví centrem, jen centrem osvobození vesmíru od Temných sil – sociálních parazitů! Zajímavé je i to, že na fotografiích Hvězdy je jasně patrný systém zabezpečující její přemísťování v prostoru. Je to zakřivení prostoru okolo centra, ve kterém se Hvězda nachází. Zakřivení prostoru je tak velké, že aktivně láme toky světla. Výsledkem toho je zakřivení prostoru okolo Hvězdy krásně viditelné jako trojrozměrná (prostorová) osmička, v jejímž centru se Hvězda nachází. Právě díky tomuto systému deformací prostoru se může Hvězda přemísťovat z jednoho vesmíru-lístku do druhého. Systém se dá přirovnat k vesmírnému výtahu, kdy se však v prostoru nepohybuje Hvězda, ale pohybují se (při změně úrovně zakřivení prostoru v centru trojrozměrné osmičky) samotné prostory-vesmíry, jako by na Hvězdu byly „nanášeny“.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Pokud proto chcete něco lidem přinést, musíte si být na **tisíc procent jisti, že to, co přinášíte, je pravda a nic než pravda**! Za to, co lidem přinesete, nesete plnou odpovědnost, před nimi i před sebou! Musíte si být jisti, že jste se vyhnuli jakýmkoliv chybám, povedlo se vám správně interpretovat vlastní zkušenost a, což je nejdůležitější, že vaše informace není výplodem vaší vlastní představivosti! Ačkoliv vymyslet si podobné věci je, z mého úhlu pohledu, jednoduše nemožné, protože něco podobného není nikde popsáno ani nejodvážnějšími snílky a spisovateli fikce všech dob a národů, dokonce ani těmi, jejichž myšlenky čekaly na své uskutečnění stovky let! Nic podobného není obsaženo ani v legendách, ani v náboženských doktrínách jakéhokoliv národa. A právě proto se pro nás staly reálné fotografie Bílé Hvězdy, pořízené Hubbleovým teleskopem, nejen obrovskou podporou v časech zkoušky zapomnění, ale i potvrzením reálnosti událostí, k nimž došlo v dalekém kosmu. Vždyť Hvězda byla vytvořena v roce 1992, a velmi daleko od našeho vesmíru-lístku šestipaprsku! A právě fakt přítomnosti Hvězdy v našem vesmíru a poprask ve vědeckém světě, který její objevení vyvolalo, potvrzují reálnost toho, co se stalo, a hovoří o tom, že naše konání ve vzdálených kosmech je **REALITOU, NE FANTAZIÍ ANI BLOUZNĚNÍM POMATENCE**, jak by si určité kruhy přály! Ale tento fakt, stejně jako mnohé další významné události potvrzující realitu toho, co jsme se Světlanou dělali a děláme, vyjdou najevo až později. Na konci roku 1993 jsme se opírali o své vlastní pochopení a objektivitu faktů, o nichž jsem psal už dříve.

Kromě větších akcí, částečně popsaných výše, se náš život sestával i z každodenní rutiny, dobře známé každému člověku, ačkoliv i v rámci obyčejných starostí se staly některé neobyčejné a překvapivé události... Pokračoval jsem v práci na ilustracích pro svou první knihu „Poslední apel lidstvu“ a počet hotových ilustrací se už přehoupl přes stovku. Jak jsem si postupně osvojoval grafický program „Photoshop“, čím dál více jsem chápal a litoval, že dokonce ani (na tu dobu) hodně „našlapaný“ počítač, ani na tu dobu hodně kvalitní grafický program, mi nedávají

možnosti vytvořit takové ilustrace k mé knize, jaké bych chtěl. Objem operační paměti mi nedovoloval vytvářet ilustrace s takovými detaily, jaké bych chtěl, jaké jsem je viděl ve své mysli. A nejvyšší rozlišení, které šlo v té době použít – 300 x 300 dpi (dots per inch – bodů na palec, 1 palec = 2,54 cm), a které jsem používal při vytváření ilustrací, mělo jeden vedlejší efekt – každá operace trvala počítači poměrně dlouho. To vše pochopitelně ovlivnilo rychlost vytváření každé ilustrace, ale přesto šla práce dobře, hlavně díky tomu, že jsem každou volnou minutu využil na to, abych na nich pracoval...

Tehdy jsem se rozhodl vytvořit na počítači svůj první obraz. V minulosti jsem maloval pomocí pastelek a olejových a vodových barev. Jak jsem psal dříve, kreslit jsem se naučil sám, vyvinul jsem si vlastní smysl pro proporce, harmonii a barvy. V sovětských dobách bylo pro obyčejného člověka těžké obstarat si jakékoliv kreslicí potřeby dobré kvality, ať už se jednalo o olejové barvy či pastelky, a pokud se někde objevily, byly drahé. Proto jsem musel pro získání potřebné barvy míchat barvy ze standardních sad, ve kterých byla kromě jiného jen jedna tuba od každé barvy, snad kromě zinkové běloby, které byly tuby dvě! A koupit jednotlivé barvy zvlášť bylo téměř nemožné, zvláště v našem městečku. A pokud se poštěstilo najít kvalitní barvy, stály na tu dobu velmi mnoho – dva i více rublů za tubu. To nijak zvlášť nepomáhalo! A když jsem se pokoušel získal potřebnou barvu z barev standardních sad cestou míchání, zdaleka ne vždy se to povedlo – složky barev spolu chemicky reagovaly a ony chemické procesy „nebraly ohled“ na to, jakou barvu jsem se pokoušel získat. Neměl jsem jednoduše potřebné zkušenosti a znalosti míchání barev, stejně jako znalosti barev samotných. Plátna jsem si také vyráběl sám z materiálů při ruce, stejně jako štětce, přičemž ty jsem si vyráběl z vlastních vlasů, které jsem si vlastnoručně stříhal po celé hlavě, kam jsem dosáhl. Důvodem bylo to, že dobré štětce prakticky nebylo možné sehnat, a ty, na které mi padl zrak, stály velmi mnoho. Proto když jsem si osvojil práci s grafickým programem „Photoshop 2“, otevřely se mi neuvěřitelné možnosti, například získat jakoukoliv barvu, nanášet ji při volitelné hustotě (překrytí) v rozmezí 1 – 100 % a mnoho, mnoho dalšího. Sice se mi nepodařilo realizovat vše, co jsem si přál), hlavně s „Photoshopem 2“, ale brzy se objevily sofistikovanější grafické programy, ve kterých se nabízela možnost pracovat ve více vrstvách, a současná verze Photoshopu dosáhla takové úrovně možností, že dovoluje realizovat až neuvěřitelné. Ale to se stane až později. Na konci roku 1993 jsem se pokoušel uskutečnit své sny s tou verzí programu, která byla tehdy k dispozici. Něco se mi uskutečnit podařilo, něco ne, ale získával jsem cenné zkušenosti, které mi později, když už byly k dispozici lepší programy, umožnily dosáhnout žádaných cílů. Ale to se stane v budoucnu, tehdy jsem pokračoval v práci na ilustracích ke své první knize a na svých prvních obrazech, ale o tom se zmíním později. Nyní se vrátím ke konci roku 1993…

Ještě v létě jsem pomocí své Minolty udělal cyklus fotografií Světlany v kožiších „Revillon“ a také cyklus fotografií Světlany v kloboucích s pery. Když Světlana představitelům firmy fotografie ukázala, nastal skutečný poprask. Nabídli mi cyklus odkoupit, ale odmítl jsem na své fotografie prodat práva. Obrátili se na mě

tedy s prosbou nechat vyrobit fotografie ve větších rozměrech, a tak jsem v jedné fotolaboratoři nechal vyrobit kopie o rozměrech 2 x 3 metry. Kvalita tisku byla výborná, a ony fotografie se brzy objevily ve výkladních skříních Revillonu v Paříži. Této události se v brzké době dostalo velmi neočekávaného vyústění, hlavně pro Světlanu. V listopadu 1993 pozval prezident firmy Světlanu do Paříže! Paříž byla Světlaniným snem a takovým neočekávaným způsobem se uskutečnil! Touto dobou už platnost vstupních víz do USA dávno vypršela. Jak jsem se zmínil dříve, já jsem získal pracovní vízum H1 a Světlana jako moje žena získala H4, bez možnosti pracovat. Světlana tedy vzala kopii víza H4 o zašla na imigrační úřad San Franciska, aby zjistila, co je třeba k bezproblémovému návratu do USA. Vystála dlouhou frontu a, ukazujíc své H4 vízum, zeptala se, co dalšího pro bezproblémový návrat potřebuje. Řekli jí, že kromě H4 víza nepotřebuje nic.

Světlana se šťastná vrátila domů a začala s přípravami na cestu. Do Paříže s ní letěl i představitel Revillonu v San Francisku a výlet dopadl velmi dobře, nabídli Světlaně být tváří firmy a předložili jí kontrakt k podpisu. Několik dní v Paříži uběhlo velmi rychle, podle možností jsme si volali. V té době mobilní telefony ještě nebyly, přesněji – ještě nedošlo k jejich většímu rozšíření. Takže jsme spolu hovořili, jen když se nacházela ve svém pokoji na hotelu – večer, kdy se vracela, a ráno, než odešla. Obvykle mě prozvonila a já jsem zavolal zpět. Uskutečnil se její dětský sen – nacházela se v Paříži! Naši noví přátelé jí přitom ukázali Paříž takovou, jakou ji viděl málokterý návštěvník, viděla mnoho z toho, co turistům a návštěvníkům města jednoduše neukazují. Její potěšení neznalo hranic! V Paříži se Světlana naživo seznámila s malou Elizabeth a jejím bratrem, prvními studenty mé mentální školy. Děti pochopitelně přišly se svými rodiči a Světlana se spřátelila i s jejich mámou, přátelství, které trvá dodnes. Připomenu, že Elizabeth je ta dívka, která byla unesena a kterou jsme zachránili pomocí ne zcela obvyklých metod, o čemž jsem psal dříve. Světlanino setkání s dětmi poskytlo potvrzující zpětnou vazbu o realitě našich akcí na mentální úrovni. A takových potvrzení se vynořovalo více a více. O některých jsme se dozvídali ze sdělovacích prostředků, o některých – když jsme se s hrdiny našich mentálních operací sami setkali. Rozsah našich operací se postupně zvětšoval, ale o tom později. Zatím zpět k Paříži a listopadu roku 1993...

První Světlanina cesta do Paříže dopadla znamenitě, ale… po návratu do USA ji čekalo nepříjemné překvapení. Její let z Paříže byl s přestupem v New Yorku a právě tam měla překročit hranici do USA. Na hranici ji čekalo nepříjemné překvapení – zastavili ji! Vyšlo najevo, že imigrační úřad v San Francisku jí dal nesprávnou informaci, zda záměrně nebo z nevědomosti – to už nemělo význam! Zastavili ji na hranici a nechtěli ji vpustit do země. Když Světlana ukázala úředníkům své H4 vízum, odpověděli jí, že jí to vízum dává právo k pobytu v USA, ale nedává jí právo překročit hranici! Je to vůbec naprostá absurdita – člověk má právo žít v zemi, ale nemá právo do ní vstoupit? Taková absurdita je v zákonech USA zakotvena. Je to rovno situaci, kdy by člověk mohl žít v domě, ale nesměl projít dveřmi! Když Světlana v určený čas nedorazila, dělal jsem si starosti, ale necítil jsem nic vyloženě špatného. Když bylo jasné, že na palubě letadla, kterým se měla vrátit, nebyla, vrátil

jsem se domů, protože se mohla na domácí telefon kdykoliv ozvat. A nemýlil jsem se: po návratu jsem na záznamníku našel vzkaz, že měla problémy na hranicích, ale vše se vyřešilo a vrací se dalším letem. Nechala mi jeho číslo a čas příletu, takže jsem se prakticky ihned zase vydal na letiště. Tentokrát šlo vše hladce, letadlo přistálo načas a brzy jsem ji spatřil vcházet do příletové haly. V té době bylo v USA možno, zvláště u vnitrostátních letů, dostat se bez problémů do haly pro příchozí bez všech těch inspekcí a dalších nesmyslných věcí, které se objevily pro 11. září 2001. Když jsem Světlanu uviděl přicházet koridorem od letadla, spadl mi kámen ze srdce! Uvítal jsem ji ohromnou kyticí temně rudých, téměř černých růží, a šťastní jsme se vydali pro zavazadla. Zároveň se Světlanou přiletěl a doprovázel ji Robert, představitel Revillonu v San Francisku, který jí pomohl vyřešit situaci na hranicích v New Yorku. Naložili jsme Světlanina a Robertova zavazadla do mého mercedesu a vyrazili z letiště. Zavezl jsem Roberta k jeho domu (to bylo to nejmenší, co jsem pro něj mohl udělat) a byli jsme doma.

Doma nás čekal Robert (Světlanin syn), který se už vrátil ze soukromé školy, kam jsme ho velmi rychle zapsali poté, co nějakou dobu navštěvoval státní školu. Úroveň vzdělávání v amerických veřejných (státních) školách se ukázala velmi nízkou, zvlášť ve srovnání se úrovní škol v Sovětském svazu, přinejmenším v té době, kdy jsem je navštěvoval já. Privátní školy byly v tomto ohledu o chlup lepší. Byl jsem celkově ohromen primitivností vzdělávání v USA. Robert mi jednou ukázal své úkoly z matematiky, když byl v 10. třídě. Příklady byly na úrovni druhé třídy sovětské školy a vypadaly například takto: (5,3 + 4,7) / (2,1 + 7,9) = ?

Pravda, situaci mírně přeháním, ale jen nemnoho. V čitateli i jmenovateli byly dva činitele a vše, co bylo nutné, bylo je sečíst a vydělit. Nejsměšnější na tom bylo, že všichni studenti používali kalkulačky a docházeli k **různým výsledkům** (a bylo jich mnoho!), které učitel zapisoval na tabuli, a potom… …vzal svou kalkulačku, a… když získal správný výsledek, oznámil třídě, který výsledek je správný! A to opravdu není vtip, to je příklad úkolu z matematiky v desáté třídě!!! Zato se v amerických školách učí nazpaměť jména všech vyhynulých dinosaurů, skutečná dinousaurománie!

Americký systém vzdělávání je vůbec téma na zvláštní diskusi. Často jsem hovořil s učiteli amerických škol, kteří se mnou mluvili otevřeně, nebojíce se toho, že na ně napíšu udání, což je mimochodem v Americe velmi podporovaná činnost. Když například student uvidí někoho, kdo kouří marihuanu, a neinformuje o tom, bude potrestán ne ten, kdo kouřil marihuanu, ale ten, který nedonášel! To je ve školách normou chování, a dá se říct, že Amerika je zemí donašečů! Pro většinu Američanů je to norma chování, protože jsou tak učeni téměř od kolébky. Lidé, kteří na školách učili dvacet i třicet let mi tedy porozprávěli, jak se úroveň amerického vzdělání začala rychle zhoršovat, jakmile se v jedné škole nacházely děti různých ras. Příčina byla v tom, pokud nebereme v úvahu případy mentální retardace, ke kterým dochází u dětí všech ras, že bílým dětem bylo třeba nový materiál opakovat 1 – 2x, Číňanům 3 – 4x, Mexičanům 5 – 6x a černošským dětem 10 – 12x! A učitel by měl jeden a

tentýž materiál opakovat tak dlouho, dokud si ho neosvojí všechny děti! Zajímavé také bylo, že na většině škol se učí děti rodilých Američanů, ale tam, kde se objevily děti emigrantů ze zemí Evropy, nehledě na to, že se ocitly v pro ně neznámém jazykovém prostředí, se velmi rychle stávaly nejlepšími studenty. Když jsem to od amerických učitelů uslyšel, má první otázka na ně byla, v jakém jazyce svůj předmět přednášeli? „Kupodivu“ se ukázalo, že v angličtině. Načež jsem se zeptal, zda byly během vysvětlování nového materiálu všechny děti v jedné místnosti. Ukázalo se, že ano! Pak jsem se zeptal, proč musí učitel opakovat jeden a tentýž materiál 10 – 12x, pokud je pro všechny angličtina rodný jazyk a všichni se nachází ve stejné třídě? Odpověď mě ohromila ze všeho nejvíc! Učitelé, různí lidé různých národností, mě v různých dobách jako jeden hlas poučili o tom, že v případě, že by tentýž materiál neopakovali 10 – 12x, obvinili by je z rasové diskriminace a přišli by o práci!

Nevím, jak pro koho, ale pro mě bylo vše vyslechnuté vrcholem absurdity! Nejde o to, jaké je dítě rasy, jakou barvu má jeho kůže, jaké je národnosti! Hlavním kritériem by mělo být, zdali chápe, či nechápe probíranou látku. Školní program je pro všechny stejný a rasa dítěte není důležitá, důležitá je jen jeho schopnost pochopit probíraný materiál! Je pravda, že v amerických školách se v určitých dobách pokoušeli situaci napravit, rozdělujíce děti do tříd podle schopností. Nejnadanější děti byly v třídě A, o něco méně nadané v třídě B, atp. pro třídy C, D, F. Ale velmi brzy s tím přestali, když zjistili, že do tříd D a F se dostávají hlavně tzv. Afroameričané, kdežto do tříd A, B – hlavně děti bílých Američanů. Aby se děti z tříd D a F necítily diskriminovány, bylo to celé zrušeno a nyní jsou všichni „šťastní“ – děti všech ras jsou nyní **stejně negramotné!** A jak ukazují statistiky, například v Kalifornii si **padesát procent dětí není schopno přečíst, co je anglicky napsáno na jejich závěrečném vysvědčení potvrzujícím absolvování školy**!

O jaké rasové diskriminaci může být vůbec řeč, když všechny děti slyší jedna a tatáž slova pronášená jedním a tímtéž člověkem? A pokud dítě není schopno porozumět jednoduché látce školních osnov, nemá to k rasové diskriminaci žádný vztah. Pokud budou pokračovat v podobném duchu, začnou brzy na všechny děti pohlížet jako na děti s Downovým syndromem – děti s tímto syndromem nejsou schopny vnímat materiál tak jako ostatní, a aby se necítily poníženy a diskriminovány, je nutné všechny děti vzdělávat pouze na úrovni dostupné dětem s Downovým syndromem! Podivný případ! Práva jedněch se prosazují s pěnou u huby, v přímém i přeneseném smyslu slova a práva druhých se potlačují na všech frontách, a co je nejzajímavější – všechny ty obránce práv to vůbec nezajímá! V Americe se porušují práva všech dětí všech ras a národností, schopných se učit, schopných správně a adekvátně vnímat informaci, dětí obdařených schopnostmi a talenty! A z „nějakého“ důvodu obránci práv jejich práva bránit nespěchají. Brzy budou všichni lidé obdaření schopnostmi a talenty, zvláště speciálními schopnostmi, prohlášeni sociálními parazity za nepřátele národa! A prohlášeni na základě toho, že ostatní lidé, kterých byla vždy většina, **nemohou** dokázat to, co je v silách talentovaných, a budou se tak cítit dotčeni a diskriminováni!

Jakémukoliv člověku při smyslech je jasné, že je to zcela absurdní! Ale co ti, co podobné absurdity vymýšlejí a zavádějí, ti nechápou? Pochopitelně chápou velmi dobře! Nyní se nabízí položit správnou otázku, komu je to ku prospěchu? Komu vyhovuje, aby mladí lidé vyrůstali nevzdělaní, chápali jen naprosté minimum a byli zběhlí jen v elementárních věcech, a to ještě s „odřenýma ušima“? A odpověď na správně položenou otázku bude jednoduchá a očividná – je to výhodné **jen sociálním parazitům**! Právě sociálním parazitům **vyhovuje**, aby děti nemohly ve školách získat dobré vzdělání, odpovídající jejich schopnostem. Protože **nevzdělaným masám lze velmi lehce vládnout, manipulovat jejich vědomím**! A dosáhne se toho lehce. Pokud dítě školní látku jak se říká „zhltne“ při prvním, maximálně druhém výkladu učitelem, potom při třetím, čtvrtém... opakování takové dítě jednoduše obrátí pozornost jinam, k vlastním záležitostem a brzy se takové dítě octne na úrovni dětí, které látku „zhltnou“ až při desátém, dvanáctem opakování! Cílem sociálních parazitů, kteří se schovávají za maskou „ochránců“ lidských práv, je přesně toto. Vlastní děti sociální parazité z „nějakého“ důvodu dávají do elitních soukromých škol, ve kterých se z „nějakého“ důvodu vyučují všechny ty věci, které se na ostatních školách nepovažují za nutné. A z „nějakých“ důvodů se v těch školách neohlížejí na pomalejší studenty a učitelé neopakují jednu a tutéž látku desetkrát! Ukazuje se, že takové školy nemají problémy s otázkami ohledně diskriminace studentů z jednoho prostého důvodu – rodiče mají za to, že jejich vlastní děti musí získat plnohodnotné a co nejvyšší vzdělání. A pokud se pro to dítě musí trochu víc snažit, nevidí v tom žádnou diskriminaci, ale naopak, dokonce podobnou situaci velmi vítají. Zastávají zvláštní pozici, jak je ale u sociálních parazitů obvyklé – dvojité i trojité standardy!

Ale opět jsem odbočil, nemohl jsem se „neprojít“ po vychvalovaném americkém systému vzdělávání. Ale nejzajímavější je, že podobný stav věcí není pozorován jen na amerických školách. Když jsem vybíral překladatele do angličtiny pro svou první knihu, dal jsem jednu a tutéž kapitolu na překlad třem uchazečům, o čemž budu psát později, nyní bych se chtěl zaměřit na jednoho z testovaných. Onen člověk, původem Kanaďan, studoval posledním rokem fakultu slovanských jazyků na Stanfordské univerzitě a byl mi doporučen jako kvalitní specialista. Dal jsem mu jednu kapitolu na překlad. Když mi přinesl anglický překlad, udivilo mě, že text přeložil naprosto nesprávně. Začal jsem se ho rusky ptát na různé věci o povaze překladu, ale nerozuměl mi. Pak jsem přešel do angličtiny a začal se ho ptát, proč danou frázi přeložil určitým způsobem a ne tak, jak měla pro zachování významu vypadat? Vzal jsem svou knihu v ruštině, našel požadovanou stranu a ukázal mu místo, o kterém jsem mluvil. Nebyl schopný ruský text přečíst, tak jsem pro něj přeložil do angličtiny, jak pasáž měla vypadat, a srovnal to s jeho překladem. Teprve tehdy pochopil, o čem mluvím. To mě udivilo a překlad knihy jsem mu pochopitelně nesvěřil. Když jsem to pak vyprávěl těm, kteří mi ho doporučili, byl jsem opět velmi překvapen tím (jak mě informovali), že byl nejlepším studentem fakulty a z ruského jazyka měl samá „A“[41]. Byl jsem tím velmi překvapen, protože jsem ho ani jednou neslyšel mluvit rusky,

41 Na amerických školách je „A“ nejlepší známkou, „F“ nejhorší.

dokonce ani špatně rusky! Později se na mě obrátil v otázce zdraví a vždy, když za mnou přišel do ordinace, mluvili jsme jen anglicky, dokonce mě ani jednou nepožádal, abych řekl něco rusky, což mi přišlo divné, protože studoval ruštinu na univerzitě a byl považován za nejlepšího! Nakolik jsem pochopil, pravděpodobně ovládl čtení ruského textu se slovníkem a nejspíše se obracel na slovník ohledně každého slova! Nebudu posuzovat úroveň ostatních oborů vyučovaných na univerzitách v USA, ale o úrovni výuky na fakultě slovanských jazyků Stanfordské univerzity jsem se přesvědčil z vlastní zkušenosti. No vida, opět jsem se nechal „unést“ během svého „návratu“ k tématu vyprávění…

Takže, Robert nás už čekal doma, už se vrátil ze školy. Už v klidné atmosféře nám Světlana povyprávěla o své cestě, o setkání s lidmi, se kterými jsme se seznámili ne zcela obyčejným způsobem. Když se setkáte v obvyklé realitě s lidmi, se kterými jste se „seznámili“ v jiné realitě, a všechny události a prožitky se plně potvrdí, pak si nemůžete pomoct, abyste necítili „*…důvěru v zítřejší den…*“ – jak říká jeden z hrdinů jednoho, v posledních letech sovětské vlády velmi populárního pořadu „Noc“. Tak i pro Světlanu bylo velmi zajímavé vidět se s malou Elizabeth a jejím bratrem, kteří se stali jedněmi z prvních studentů mé mentální školy. Přivezla fotografii, na níž jsou všichni společně, i mnoho dalších fotografií s našimi pozemskými přáteli, se kterými jsme se nejprve seznámili mentálně. A ti lidé se ukázali přesně takovými, jaké jsme je znali z našich setkání, což nám skutečně dalo důvěru v to, co jsme dělali.

Vždy pro mě bylo důležité ujistit se o tom, že to, co dávám druhým, není hra představivosti, či něčí jiná hra! Proto mi každý nový fakt potvrzující správnost mé pozice dával jistotu nejen ve správnost toho, co jsem já, co jsme my se Světlanou dělali a děláme, ale hlavně – jistotu toho, že neuvádím ostatní v omyl, byť třeba nevědomky. Po návratu Světlany z Paříže a jejím dobrodružství jsme se vrátili k našim každodenním činnostem, které pro většinu lidí leží za hranicí chápání. Jakkoliv naše činnosti byly pro většinu lidí neobyčejné a neuvěřitelné, stejně jako byly zpočátku pro nás, časem se staly, jakkoliv paradoxně to může na první pohled znít, obvyklou rutinou. Můžu to demonstrovat vlastním příkladem. Když jsem zažil první kontakt s jinou civilizací a potom s jinou a ještě další… to mnou otřáslo do hloubi duše a do paměti se mi nadosmrti vryly i ty nejmenší detaily oněch setkání. A ačkoliv se později staly události mnohem většího významu, měřítkem s těmi prvními nesrovnatelné, v paměti mi nezůstalo zdaleka vše, zvláště pokud se dění do určité míry opakovalo den za dnem, měsíc za měsícem. Jinými slovy, pokud děláte to stejné znovu a znovu, další opakování vypadnou z paměti. Jistě, je možné vyvinout úsilí a vzpomenout si, nebo se dokonce vrátit v daný okamžik a vše procítit podruhé, potřetí, ale… taková radost a potěšení v duši, jaké jste zažili při prvním kontaktu, se už nikdy opakovat nebude! Teprve když se setkáte s něčím novým, neobyčejným, vrátí se znovu pocity novosti a triumfu v duši, jaké byly při prvních kontaktech. Paměť je úžasná věc! Vše, co je svázáno se silnými emocemi nebo stresem, se do ní otiskne do nejmenších detailů, nezávisle na měřítku a důležitosti události. A bez ohledu na to, že jsou mi dnes jasné všechny nuance a mechanismy formování paměti, které jsem popsal v prvním svazku mé knihy „Duch a Mysl“, tento jev mě stále ohromuje!

Pochopení podstaty toho či onoho přírodního jevu, jako je paměť, vědomí, láska, nezbaví ony jevy kouzla a unikátnosti, jak o tom příznivci „mystičnosti“ oněch jevů neustále mluví. Naopak, pochopení poskytne možnost nebýt „slepými koťaty“ a nepotácet se slepě okolo a při tom emoční náboj nevybledne, ale naopak, začne zářit svým pravým světlem... Takovým způsobem pro nás byl náš život rutinním, ale pro ostatní byl a zůstane neobyčejným. Mnoho konceptů, fenoménů a faktů, které pro nás byly naprosto normální, by pro téměř všechny ostatní ležely za hranicemi chápání. Proto jsme ostatní těmito informacemi ani „nezatěžovali“. Dokonce i informace, které jsem lidem sděloval na setkáních a seminářích, byly pro mnohé příliš. Jen stálým studentům mých seminářů jsem postupně, s rozšiřováním jejich konceptů a myšlení, po malých dávkách přidával nové.

Mezi každodenními záležitostmi se blížil konec roku 1993. Novoroční stromek jsme ozdobili na katolické Vánoce. Tentokrát jsme nikoho nezvali, ani jsme nešli na žádné oslavy, nějak jsme nikdy skutečně nezapadali do amerického prostředí a neměli zájem se „amerikanizovat“, jak to dělali imigranti ze Sovětského svazu, z nichž většina byli židé tak vřele toužící po své historické vlasti v Izraeli, že se „z neznámých příčin“ ocitli ve statusu imigrantů v USA! Prakticky všichni mí pacienti byli rodilými Američany nebo Evropany, naše kontakty se sovětskými imigranty byly minimální, většina z nich se odehrávala, když jsme se zastavili v ruských obchodech se smíšeným zbožím, kde bylo možné koupit ruské nebo lokálně vyráběné produkty podle pro nás obvyklých postupů. Většina naší konverzace v ruském jazyce sestávala z komunikace s Georgem Orbelianem, ruskojazyčným Američanem, a jedním párem, imigranty z Rigy. S Irinou se Světlana seznámila v jednom obchodě na Páté Avenue, kde pracovala jako prodavačka. Irina, národností Lotyška, emigrovala do USA spolu se svým mužem, Alexandrem Nudelmanem, který byl židovského původu. Alexandr se ukázal být výborným člověkem, se kterým jsme se velmi spřátelili, veselým, s dobrým smyslem pro humor, vždy připraveným přijít na pomoc! Jeho žena se mi však nelíbila od samého začátku – závistivá, licoměrná a nepoctivá po všech stránkách, což se později potvrdilo. Ale Světlaně chyběla ženská společnost a Irina byla schopná získat její důvěru, což nás později přišlo velmi draho, v přímém i přeneseném smyslu slova. Alexandr, Saša, byl u nás velmi častým hostem a já jsem ho vždy rád viděl, diskutovali jsme na mnohá témata, často jsme spolu trávili volný čas, jezdili jsme na exotická místa v Kalifornii atd. Často přicházel spolu se svou dcerou Darinou. A ačkoliv věděl, že z jeho ženy nejsem zrovna nadšený, občas se u nás objevovali spolu. Irina se všemi silami pokoušela získat Světlaninu důvěru a při každé vhodné i nevhodné příležitosti se u nás zastavovala, využívajíc mé sympatie k jejímu muži. Jako přítel jsem chápal, že nemůže vždy přijít bez své ženy, a abych mu nekomplikoval život, toleroval jsem ji, vida naskrz celou její chameleónskou povahu. Když se po několika letech rozvedli, konečně jsem si vydechl – bylo možné se s Alexandrem setkávat bez Iriny.

Nový rok jsme plánovali oslavit doma, tím spíše, že ho Američané neslaví, do ulic vyjde k půlnoci v zásadě jen mládež, aby pozorovala ohňostroj, který začíná s první vteřinou nového roku. Novoroční ohňostroje jsou skutečně obdivuhodné, a

každé město soupeří s ostatními, kdo bude mít lepší! Většina Američanů se kupodivu zbavuje vánočního stromku ještě před Novým rokem, podtrhujíce tím, že slaví jen Vánoce. Na novoroční večer k nám ale neočekávaně přišli Nudelmanovi a navrhli, abychom svátek oslavili společně. Řekli, že mají rezervovaný stůl v restauraci v jednom z nejvyšších mrakodrapů v San Francisku, s nádherným panoramatický výhledem na noční město a Golden Gate Bridge. Tak jsme se tedy vypravili přivítat Nový rok tam... Jak jsem byl rád, že mohu slavit Nový rok se svým přítelem, stejnou měrou jsem byl zklamaný nutností trávit čas v přítomnosti Iriny, ale… to bylo nevyhnutelné zlo, a co je nejzajímavější, Irina dobře věděla, že jsem ji prohlédl, a proto ji neměl v lásce, ale nehledě na to hledala jakoukoliv záminku, aby se kolem nás se Světlanou mohla pohybovat, jsouc si jasně vědoma, že nebudu protestovat, abych Alexandrovi neublížil. Ta její jezuitská mazanost a podlost mě pobouřila do hloubi duše, ale nechtěl jsem nijak ublížit příteli. Alexandr sám vnímal, že z jeho ženy nejsem nadšený, ale nic jsem mu neřekl, dokud se nerozvedli. Do té události zbývalo tehdy jen pár let. Světlana tehdy byla velmi důvěřivá, chtěla věřit v to, že lidé jsou upřímní a čestní, a to ji do určité míry oslepovalo. V duši zůstávala dítětem a dívala se na svět, na lidi, nadšenýma očima dítěte, nehledě na její rozhled, vzdělání a intelekt. Často velmi chceme ve všech ostatních vidět jen dobré, což je v principu správná pozice, ale… je při tom nutné být i ostražitý. Já už jsem zažil mnohé zrady a lži a stal jsem se více ostražitým, ale zároveň jsem nikdy neprojektoval špatné zkušenosti na druhé. Vždy jsem zastával názor, a stále zastávám, že dokud člověk nevykoná ten či onen skutek, nelze mu přisuzovat nějaké nálepky. Irina i za ten nedlouhý čas, kdy jsem ji pozoroval, opakovaně ukázala svou spotřebitelskou a parazitickou povahu. Později naplno odhalila svou pravou tvář, která rozhodně nebyla andělská...

Tak přišel rok 1994, ve kterém nás čekalo mnoho nových dobrodružství. Dokončil jsem práci na ilustracích pro svou první knihu *Poslední apel lidstvu* a „svrběly mě dlaně“ knihu vyrobit, abych ji mohl pocítit ve svých rukou. Bylo to pro vše připraveno! Zbývalo pouze poslední „kouzlo“ – proměnit knihu virtuální, digitální v knihu skutečnou, kterou můžete vzít do rukou…

Kapitola 13. Jak jsem se stal spisovatelem...

Přišel nový rok 1994! Ačkoliv je dělení na roky podmíněné, tento nový rok se stal opravdu novým z mnoha důvodů, z nichž jedním bylo samozřejmě narození mé první knihy! Nikdy dříve jsem si nepomyslel, že budu psát knihy, tím méně, že je budu vlastníma rukama vyrábět, ale… nikdy neříkej „nikdy“! Tak se stalo, že jsem napsal svou první knihu, která, jak vyjde najevo, nebude zdaleka poslední. Ale jedna věc je napsat rukopis, a druhá – uvidět svou knihu, tak říkajíc, z masa a kostí! A úplně jiná věc je vytvořit ji vlastníma rukama! Na Nový rok 1994 jsem dokončil všechny ilustrace ke knize v digitální formě. Text rukopisu byl do počítače přenesen už asi půl roku. Mou první knihu lze v plné míře nazývat rukopisem, protože jsem ji napsal na

obyčejný papír vlastní rukou. Proto slovo RUKoPIS – RUKou naP(I)Sáno[42] – plně odráží proces jejího vytváření. Ještě ve 20. století spisovatelé odevzdávali své rukopisy do nakladatelství, kde tiskař ručně sázel každou stránku. Objevení se počítačů a publikačních programů prakticky naráz takové vydávání knih proměnilo ve způsoby „doby kamenné“, ačkoliv to byla doba 20. století, práh kterého jsme všichni „překročili“ teprve nedávno. Proto abych opustil „dobu kamennou“, musel jsem jen mít všechny texty a ilustrace v digitální formě, jak o tom referují profesionálové. Ilustrace jsem zdigitalizoval sám, ačkoliv v principu část vytvořených ilustrací byla na papíře a skenoval jsem je do počítače, kde jsem je znovu vytvořil v digitální formě, přičemž jsem si zároveň osvojoval počítačovou grafiku. Na osvojení grafického programu jsem potřeboval tři dny, načež jsem přistoupil k vytváření ilustrací na počítači, což bylo na jedné straně mnohem složitější a na druhé straně mnohem jednodušší (než klasické kreslení).

V době vytváření mé první knihy byl grafický program „Adobe Photoshop“ ještě velmi slabý, jako i možnosti samotného počítače, který jsem tehdy měl. Vzhledem k tomu jsem nemohl popustit otěže své tvořivosti, a vytvořené ilustrace nebyly úplně takové, jaké bych si je představoval. Taková možnost se objevila teprve v letech 2005 – 2006 s vydáním verze 7 programu „Adobe Photoshop“ a s mnohem silnějšími a rychlejšími počítači. Vše bylo o možnostech – když jsem později vytvářel ony ilustrace znovu, některé z nich měly velikost přes 10 GB (gigabajtů) každá! A kolem roku 1993 měl na tu dobu „nejnašlapanější“ osobní počítač pevný disk s kapacitou jen **jeden** gigabajt. V době vytváření mé knihy byly tedy možnosti technických prostředků velmi omezené a nedovolovaly mi plně realizovat mé představy, ale i tak mně to, co jsem tehdy měl k dispozici, dovolilo předat podstatu všeho, co jsem měl v plánu. Než budu pokračovat, chtěl bych osvětlit některé detaily týkající se samotné knihy.

Za prvé, proč byla kniha nazvána „Poslední apel lidstvu“? Zní to dost domýšlivě, jak si mohou myslet jedni a říkat druzí. Na povrchu to tak může vypadat. Ale kdo se pokusí proniknout pod povrch, odkryje se mu velmi zajímavý obraz. Současná civilizace vytvořená sociálními parazity na podhoubí vulgárního materializmu přivedla lidstvo i všechen život na Midgard-zemi na pokraj zničení, přičemž zničení ne nějakou náboženskou apokalypsou, ale důsledkem „rozumné“ činnosti samotného člověka. Lidstvo skutečně došlo téměř k bodu, z něhož by nebylo návratu. Počátkem 21. století mohl život na Midgard-zemi doopravdy zmizet, ne způsobem, jak o tom hovoří náboženská proroctví, ale v důsledku krátkozraké činnosti člověka. Právě chybná cesta rozvoje civilizace – spotřebitelská, vnucená lidstvu sociálními parazity – byla a stále zůstává skutečnou příčinou. Jediným způsobem odvrácení nebezpečí sebezničení naší civilizace a života, jakožto i samotné Midgard-země, je přehodnocení systému konceptů o zákonech Přírody. To jsem naprosto zřetelně vnímal a měl jsem co nabídnout. To nejsou prázdná slova pramenící z pocitu přemrštěné sebedůležitosti, jak by to někteří chtěli podat, ale upřímná touha pomoci, založená na mnou získaných znalostech o zákonech Přírody, potvrzených

42 **РУК**о**ПИС**ь — **РУК**ой на**ПИС**анное (RUKoPIS′ — RUKoĭ naPISannoe)

reálnými skutky planetárního měřítka umožněných aplikací těchto znalostí, například obnovení ozónové vrstvy Midgard-země, a nejen to…

Za druhé, za svou předmluvu jsem do knihy umístil text „Třetího apelu lidstvu“, předaného v roce 1929 *Koalicí Skupin Pozorovatelů* (KSP) skrze Nikolase Roericha Lize národů, pojednávajícího o nutnosti přijetí *Nového Vědění* pro pozemskou civilizaci, bez kterého hrozí Midgard-zemi smrt v důsledku katastrofy kosmického měřítka. V Apelu byly uvedeny konkrétní požadavky, na jejichž splnění byla dána lhůta **padesáti let**, po jejichž uplynutí nabídka pozbyla platnosti. Když se mi v roce 1988 text Apelu dostal do rukou, čas vyměřený pro odpověď již dávno vypršel, což znamenalo, že lidstvo bylo ponecháno svému osudu a v horizontu pěti tisíc let bylo odsouzeno ke smrti spolu s celou Midgard-zemí, jak o tom hovořila zpráva z roku 1929. V souvislosti s tím je zajímavý fakt, že lidstvo i živá příroda mohly zahynout už v září 1987 v důsledku termojaderné exploze neuvěřitelné síly, která by vytvořila ve Sluneční soustavě ještě jeden pás asteroidů. Kromě toho mohl všechen život na Midgard-zemi zahynout v letech 2000 – 2005 v důsledku ztráty ozónové vrstvy a také v roce 2003 v důsledku vlivu „Planety X“ nebo „Planety smrti“, jak byla také nazývána, která představovala oharek druhé hvězdy naší Sluneční soustavy, jejíž exploze kdysi iniciovala formování našeho planetárního systému. Gravitace přibližující se „Planety X“ by narušila stabilitu našeho Slunce a způsobila by jeho kataklyzmatickou explozi jako novy nebo trpasličí novy, která by připravila Midgard-zemi o všechnu její atmosféru.

Že KSP v roce 1929 nevěděla, že lidstvo v brzké budoucnosti vytvoří nejprimitivnější kosmické lodě a vydá se za hranice zemské atmosféry, to je celkem pochopitelné. Ale měli vědět, že se satelit našeho Slunce, oharek druhé hvězdy, pohybuje po velmi excentrické oběžné dráze kolem společného centra gravitace. Je plně možné, že KSP nevěnovala této otázce dostatečnou pozornost. Nikdo nepovažoval za nutné přesně propočítat oběžnou dráhu Planety-X a její přiblížení k Midgard-zemi a Slunci, když tato neutronová hvězda v roce 2003 vstoupila do Sluneční soustavy… Tak či onak, absence odpovědi ve stanovené době znamenala, že lidstvo je odkázáno samo na sebe, přinejmenším podle textu Apelu! V tento moment vzniká otázka: „Proč jsem tedy text Apelu umístil do své knihy?“ Bylo to ze dvou příčin…

Za prvé, ze samotného Apelu je zřejmé, že život neexistuje jen na Midgard-zemi, jak se s pěnou u huby snaží tvrdit současní „vědci“. Ve vesmíru jsou miliardy civilizací, ač se to komu líbí, či ne. Samotný koncept jedinečnosti Midgard-země je absurdní, a to je bez pochyby naprosto jasné sociálním parazitům, kteří za tímto a mnoha dalšími koncepty stojí.

Za druhé, v Apelu je v plné nahotě ukázána primitivnost představ soudobé pozemské vědy o zákonech Přírody, zvláště dobře je ukázáno, jak primitivní je logický základ, postavený na binární logice. Je ukázáno i to, jak právě díky (pokud je možno něco takového říct) binární logice současná věda nejen ztratila skutečné pochopení zákonů Přírody, ale přivedla i lidstvo k hranici, za kterou leží sebezničení

vší civilizace Midgard-země a všeho života na ní! Soudobá „věda“ bezpochyby vytvořila prostředky, kterými může být zničena samotná Midgard-země, a zničena mnohokrát opakovaně, ačkoliv vždy stačí jedenkrát!

To byly hlavní příčiny toho, proč jsem umístil „Třetí apel lidstvu“ *Koalice Skupin Pozorovatelů* na začátek mé knihy. Z Apelu je jasně zřejmý systém mylných konceptů vládnoucí na Midgard-zemi i fakt, že počínaje rokem 1979 jsou obyvatelé Midgard-země odkázáni pouze sami na sebe! Právě z toho důvodu jsem svou knihu nazval „Poslední apel lidstvu“, a na prvním místě proto, že v ní přináším principiálně jiný systém konceptů o Zákonech Přírody, v kontrastu se systémem vytvořeným ortodoxní vědou, která už se dávnou proměnila v náboženství. Tento systém vědění stojí na mých vlastních pozorováních, které jsem získal využívajíce svůj přírodní dar, který jsem ve značné míře zdokonalil. V procesu zdokonalování a osvojování si vlastních možností se mi podařilo udělat řadu objevů o transformaci mozku (a nejen), které se ukázaly revolučními nejen pro mě samotného, ale i pro celý Vesmír (a to není můj výrok). Náhodou či ne se mi podařilo vytvořit to, co ve Vesmíru zatím nikdy nikdo nevytvořil! Pochopitelně jsem o tom tehdy nic netušil, tím méně o Velkém Kosmu, ale… to na věci nic nemění! Jak mě informovali, můj objev byl revolucí, průlomem v možnostech živých bytostí v celém Velkém Kosmu, a právě to mi dalo do rukou dříve neznámý mocný nástroj nejen poznání Přírody, ale i ovlivňování přírodních procesů všech měřítek, od mikrokosmu po makrokosmos prakticky bez ohraničení!

Tak či onak, v mé první, stejně jako ve všech dalších knihách, přináším mé chápání zákonů Přírody, které jsem získal výsledkem vlastních pozorování, chápání, které jsem nejednou prověřil v praxi od úrovně mikrokosmu až po úroveň makrokosmu. Mám v rukou, přesněji řečeno v hlavě, unikátní nástroj, prostřednictvím kterého mám možnost získat mně potřebnou informaci prakticky bez omezení, provést analýzu dané informace, na základě ní provést reálné zásahy a dostat reálná potvrzení výsledků, která si může kdokoliv „osahat“. Zároveň informace o výsledcích mých zásahů nepocházejí ode mě, ale od ostatních, vědců, představitelů různých oborů, kteří neměli nejmenší představy o původu a účelu jimi pozorovaných jevů, ale viděli jen výsledky – vrcholek ledovce reality, nechápajíce a přirozeně ani nemaje možnost chápat celkový obraz. Tudíž, ať se to někomu líbí či ne, vědění v mých knihách bylo získánou mnou samým, není výsledkem rozšifrování textů starodávných knih, jak si myslí jedni, ani výsledkem toho, že mi ono vědění předali mimozemšťané, ani výsledkem telepatického příjmu informací z „vyšších“ sfér, atd., atp. A to není manifestace nějaké pýchy, ale pravda a nic než pravda! Platným argumentem není ani tvrzení, že jeden člověk nemůže pojmout a pochopit vše to, co je popsáno v mých knihách, že to může být pouze společná práce větší skupiny a to ještě více než jedné! Nedumal jsem nad tím, co může jeden člověk a co nemůže, mou motivací bylo přání pochopit podstatu jevů a ne to, zda mohu to či ono pochopit nebo ne! Kdybych uvažoval takto, nejspíše bych nikdy nic nezjistil, nepodařilo by se mi proniknout do tajemného labyrintu neznámého! Neuvažuji o tom

jako o něčem zvláštním, je to pro mě jediný život, který znám! Je to pro mě tak přirozené, jako dýchat vzduch.

V principu, člověk brzdí sám sebe, svými strachy, co je „za zavřenými dveřmi“? Velmi by se mu chtělo nahlédnout do neznáma, ale bojí se, že by tím ztratil sám sebe, nebo i jen část sebe. Je to jako „běž tam, nevím kam, a přines to, nevím co“! A jen díky mým vlastním objevům v chápání podstaty samotného člověka, jeho mysli, možností člověka, se mi podařilo to vše udělat – proniknout do podstaty zákonů Přírody na úrovni mikro- i makrokosmu. A ještě jedna nuance… Ani mé vědění, dokonce ani „Třetí apel lidstvu“ nemá žádný vztah k učení Nikolaje Roericha, ani k němu samotnému. Nikolaj Roerich byl jen **kurýrem**, který Apel doručil Lize národů v roce 1929. Stejně tak, jako pošťák jen doručuje zásilku adresátovi, ale není odesilatelem ani nemá žádný vztah k obsahu samotné zásilky! A nyní se můžu vrátit k samotné knize…

Všechny ilustrace byly dokončeny a text knihy byl zásluhou Světlany převeden do digitální podoby, což byl skutečně heroický výkon! Můj rukopis, zvláště když píšu rychle, je prakticky nemožné rozšifrovat ani mně samotnému! V mém případě nebylo třeba žádného šifrování, protože z mého rukopisu nebyl schopen nikdo nic pochopit. Ale Světlaně se to podařilo, poté, co si osvojila počítač. Jen v samém začátku převodu se mě občas chodila ptát, co jsem na tom či onom místě rukopisu napsal? Musel jsem své „geniální“ písmo dlouze zkoumat a vzpomenout si, o čem jsem psal, abych je byl schopen přečíst. Brzy uměla Světlana číst můj rukopis lépe, než já sám. Postupně se všechny kapitoly mé první knihy ocitly na disketách, z nichž putovaly do mého počítače, kde jsem do již krásného a lehce čitelného textu vnášel potřebné modifikace a vyjasnění. Jakmile jsem měl všechny ilustrace hotové, vznikla nutnost sjednotit s nimi text. Už když jsem nad knihou začal pracovat, rozhodl jsem se nechat popis ilustrací stranou hlavního textu, a umístit ho do dodatku na konec knihy. Dle mého hlubokého přesvědčení, popisy ilustrací vložené do samotného textu knihy by ztěžovaly jeho přijetí, i tak nelehkého pro lidi, jejichž světonázor byl sformován na základě odlišného systému znalostí a konceptů. Zároveň byly popisy ilustrací velmi důležité pro snadnější pochopení, pro vytvoření můstků, spojujících stávající koncepty a chápání čitatele s těmi, které jsem přinášel ve své knize. Ne nadarmo se říká, že jeden obrázek vydá za **tisíc slov**, a někdy i více. V té době jsem se ještě zcela neosvobodil od pseudonázorů o tom, že na objasnění přírodních jevů jsou třeba matematické rovnice.

...